

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRILMIŞ SERİSİ - I

J.L. DRAKE

KIRILMIŞ

**Kırılmış olmaktan daha kötü ne olabilir?
Parçalanmış.**

ospendos

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KIRILMIŞ SERİSİ - I

J. L. DRAKE

KIRILMIŞ

Sevgi ve güven, asla
kimseye sunmayacağıma
dair kendi kendime söz
verdiğim şeyler. Pek çok
kez sırandım, her
seferinde tekrar tekrar
ihanete uğradım. Bu hep
bir tuzaktır. Bedenime
sahip olabilirler, ama
ruhuma asla!

Hilekârlık
Aldatma
Sahtekârlık
Çarpıtma
Kurgu
Efsane
Masal
Palavra

...nasıl söylenirse
söylensin,
tek bir anlama geliyor:
yalan.

Kırılmış Serisi - I

Eser Adı: Kırılmış

Orijinal Adı: Broken

Yazar: J. L. DRAKE

Editör: Aylin KARAGÖZ

Çeviren: Başak BEKİŞLİ

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ

Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2015 J. L. Drake

Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1 Baskı: Mayıs 2016

ISBN: 978-605-9641-02-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.

Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

KIRILMIŞ SERİSİ - I

J. L. DRAKE

KIRILMIŞ

Çeviri

Başak Bekişli

aspendos

En başından beri benimle birlikte bu hikâyenin peşine düşen anneme... Denediğim her şeyde bana verdiği sonsuz destek için teşekkür ederim.

Seni seviyorum.

Giriş

Hilekârlık
Aldatma
Sahtekârlık
Çarpıtma
Kurgu
Efsane
Masal
Palavra

...nasıl söylenirse söylensin, tek bir anlama geliyor: yalan.

SAVANNAN

Ne zamandır burada olduğumu bilmiyorum; dört ay, belki de beş. İnsanın takip etme şansı olmayınca zaman garip şekillerde akıp gidiyor. İlk başta gelen yemeklere göre günleri saydım, ama bir süre sonra yemekler azaldı ve düzensizleşti. Bir mevsim boyunca burada olduğumdan eminim. Adamlar uzun kollu gömlektan tişörtte geçti.

Hapishanem, her hareketimde gıcırdayan paslı bir ya-tağın olduğu küçük bir oda. Minicik ahşap bir masa ile taburesi bir köşeyi kaplıyor, tuvalet ve lavabo da diğer köşedeki eski püskü perdenin arkasında saklı. Pencere yok, televizyon yok, Nicolas Pileggi'nin *Wiseguy* kitabının eski bir baskısından başka okuyacak bir şey yok. Eskiden poli-siye okuyan biri değildim, ama artık her bir kelimeyi ez-berden okuyabilirim.

Anahtarın kilide girerken çıkardığı sesi duyuyorum ve mideme taş oturmuş gibi hissediyorum. İyice eskimiş ka-

zağımı çekıştırıp karnıma biraz daha sıkı doluyorum. San-ki bu beni onlardan koruyabilirmiş gibi.

Botlarını parke zeminde sürüdüğünü duyuyorum ve ense mi ter basıyor. *Kahretsin, bu o.* Bana getirdiği yemek tepsisini tutan sos is gibi parmaklarını görünce tüylerim diken diken oluyor. Kıllı göbeği tişörtünün altından çıkmış, kotunun belinden taşıyor. Beni görür görmez yüzün-de çarpık gülümsemesi beliriyor.

“*Hola, chica,* bugün nasılsın?” Rahatsız edici bir sesi var ve oldukça aksanlı konuşuyor, ama her kelimesini anlıyorum. Vücut dili kendi başına yeter zaten. Bana, “Sana bir soru soruyorum burada,” diye hırlıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak, “İyi,” diyorum.

Tepsiyi tepemde tutarak ayakta dikiliyor. Sonunda kafamı kaldırıp onunla göz göze geliyorum ve üzerimde böyle bir gücü olmasından ne kadar keyif aldığını göstererek sırtıyor. Karşılığında bir şey istemeden gitmeyeceğini bilecek kadar karşılaştım bu adamla. Şansıma, bu zamana kadar istekleri cinsel içerikli olmadı, yalnızca akıl oyunlarına devam etti. Onu da ima etmediğinden değil tabii. Vücudumun titrediğini hissediyorum, titreyen parmaklarım pamuklu geceliğimin kalçamın aşağısında kalan etek ucunu çekıştırıyor. Aklına yanlış fikirler düşürmeye ihtiyacım yok. Bakışları bacaklarıma kayıyor ve dudaklarını yalıyor.

Kelimeyi uzatarak, “Yalvar,” diyor.

Dilim damağım kuruyor. Adam için bu kısmına bayılıyor. Ona göre bir hayvandan farksızım. Bana *perra*’sı olduğumu söyleyerek sesleniyor, İspanyolcada köpek demek bu. Öfkemin yükseldiğini hissedip kendi kendimi dur-

durmaya çalışıyorum, ama elimde değil. Artık umursayacak noktayı çoktan geçtim.

Ona elimden gelen en tatlı gülümsemeyle bakıyorum. “Canın cehennem.” Buraya geldiğimden beri gerçekten mecbur olduğumdan daha fazla konuşmamıştım hiç; kelime seçimim karşısında şaşkına döndüğünü söylemek yeterli olur herhâlde. Normalde, içten içe bu adamı ne tür yöntemlerle öldürmekten hoşlanacağımı hayal ederken, bana ne söyleniyorsa onu yaparım. İstediklerini yapmadığımda beni eşek sudan gelinceye kadar dövmelerinin ardından gelen inanılmaz acı çabucak akıllanmamı sağladı.

Gel gör ki, gözlerinin kısılp çenesinin kasılmasını izlerken, şu anda yaşadığım adrenalin patlaması kısa ömürlü oluyor. Tepsiyi birdenbire odanın karşı tarafına fırlatıyor, tabak çanak duvara çarparak parçalanıyor.

Bana doğru bir adım atarak, “Sana yemek yok, *lengua de mierda!*” diye söyleniyor. Kulaklarımı kapatıp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Bu adam beni tek eliyle havaya kaldırıp tepsinin peşinden odanın karşısına fırlatacak kadar iri. Saçımı avuçluyor ve dizlerimi bez bebek gibi yerde sektirerek beni odanın içinde sürüklüyor. Acıyı zar zor algılıyorum; daha çok bu 1.80 boyunda, 170 kilo adamın tepemde dikildiğini, öfkeden kudurduğunu hissediyorum. Ne diye ukalalık ettim ki? Benim lehime gelişen tek durum beni henüz öldürmemiş olmaları. Belki de beni fidyeye için tutuyorlardır. Babamın çok parası olduğu apaçık ortada, adını da herkes biliyor; New York’un belediye başkanı olarak ikinci dönemi için aday.

Ağırlığımı ellerime vermeye çalışıyorum, ama botu sırtımı eziyor ve beni sertçe yere doğru bastırıyor. Alnım yere

çarpmıyor, kulaklarım çınılıyor. Gözlerim hemen ilerideki bir şeye odaklanırken hafifçe inliyorum. Kemerini çıkardığını duyuyorum ve kalp atışım hızlanıyor. Hayır, hayır, hayır! Olamaz. Sadece bir iki metre sağa gidebilsem... Var gücümle kendimi yerde ileri fırlatıyorum.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Sesi sakın, hem de ne sakinlik... Parmaklarım kırık tabak parçasını kavırıyor ve saklamak için elimi göğsümün altına alıyorum. “Gel.” Eğilip beni ayağımdan yakalıyor, ters çevirip tekrar yatağa doğru sürüklüyor. Karşı koyarak bağırıyorum. Tepinip çırpıyorum ama çok sıkı tutuyor. “Kıpır kıpır bir ufaklıksın, ha?” Kıkırdıyor ve beni yakalamak için eğiliyor, ben de fırsatı değerlendiriyorum. İleri fırlayıp keskin cam parçasını boynuna saplıyorum. Gözleri şokla kocaman açılıyor, bir gürültüyle yanlamasına yere düşüyor. Küfür ederek parçayı çıkarmak için uğraşıp duruyor. Bir gayretle ayağa kalkıp açık duran kapıya koşuyorum.

Ne tarafa gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok, ama umurumda değil; buraya geldiğimden beri ilk defa o odadan çıkıyorum. Ayaklarımın başarabildiği kadar hızlı hareket ediyorum. Şekerim düşmüş durumda ve sersem gibiyim. Fakat fırsatı yakalamışken devam ediyorum. Fiziksel aktiviteden öyle uzun süre uzak kaldım ki, bacaklarım çaresizce yetismeye çalışırken beklemek zorunda kalmak beynime zor geliyor. Koridor uzun ve bir sürü kapı var, duvar kâğıdı yer yer yırtılmış ve lambalardan gelen ışık az. Terk edilmiş bir otele benziyor, ama pencereler nereye kaybolmuş ki? Köşeleri dönüp duruyorum, dizlerim çözüldükçe duvara dayadığım ellerim beni ayakta tutuyor. Hiç yön duygum yok; tüm koridorlar bana aynı geliyor. Seslerin yükseldiğini duyabiliyorum ve kalbim boğazımda

atıyor. En yakındaki kapı kolunu itip çekmeyi deniyorum ama kımıldamıyor. Gözlerimi yakan gözyaşları yanaklarımdan akıyor, panik kendini gösteriyor ve hıçkırıklar beni ele geçiriyor. Karşı koymaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum; kaçmak için bir şansım var ama lanet olasıca bir kapıyı bile açamıyorum! Yüksek sesli bir tıkırtı ve hemen arkasından bir şeyler mırıldanan sesi duyunca donakalıyorum. Sonra ışıklar titreşip sönüyor.

Ellerim çarpan dişlerime eşlik ederek şiddetle titrerken, çılgınlıklarına engel olmak için ağzımı kapatıyorum. Destek almak için sağlam bir şeye ihtiyaç duyduğumdan, sırtımı kapıya yaslıyorum. Sol tarafta titreşen parlak bir ışık gözümü alıyor, ama arkasında soluk turuncu bir parıltı bırakarak kayboluyor. Biri benden üç dört metre uzakta duruyor ve kalın bir puro içiyor. Gözlerimi kapatıp içimden dua ediyorum. Yeniden açtığımda, suratımın birkaç santim uzağındaki bir çift acımasız gözle karşı karşıya kalıyorum. Hareket edemiyorum. Bu adamı tanıyorum; onu daha önce birkaç kez gördüm ve sanırım burayı idare eden kişi o. Puroyu tüttürüyor, burnumu Montecristo'sunun mide bulandırıcı kokusuyla dolduruyor. O kokuyu nerede olsa tanırım. Babam eskiden sık sık parti verirdi ve görünüşe göre konukları arasında en popüler puro buydu.

Adam hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam ederken dizlerimin bağı çözülüyor. Omzunun ceketinin içinde hareketlendiğini duyuyorum, elini uzatıp çenemi sıkıca kavlıyor. Rahat tavırlarla Zippo çakmağının kapağını açıp yakıyor, gözümün üzerinde belirginleşen şişliği incelemek için havaya kaldırıyor. Işık sönüyor. Beni kıskaç gibi kavrayan elinin enseme geçtiğini hissediyorum ve beni iterek ilerletiyor. Belli ki binayı iyi biliyor, çünkü

ortalık hâlâ zifiri karanlık olduğu hâlde beni hiç tereddüt etmeden yönlendiriyor. Tek duyabildiğim kendi şiddetli kalp atışım ve kesik kesik, hırıltılı nefesim.

En sonunda bir kapıda duruyoruz, iterek açıyor ve beni içeri itiyor. Öne doğru sendeliyorum, dizlerimin üzerine düşüyorum. Birdenbire ışıklar yeniden yanıyor ve boyunu beyaz bir bandajla sarılı olan şişman adamla yüz yüze geliyorum. Kemerini elinde tutuyor, daha fazla gösteriş yapmak için şaklatıyor. Hatırladığım son şey bir kanepeye itilmem ve kemerin belime ilk çarpışı oluyor. Böyle bir acıyı asla unutamayacağım; zihnime kalıcı olarak kazınmış durumda. Neyse ki kendimden geçerek memnuniyetle karşıladığım huzurlu bir yere doğru süzülüyorum.

İnsanın gözünü karartan bir acıyla uyanıyorum. En ufak hareket bile hıçkırıklarımla sonuçlanıyor, bu da daha fazla acı çekmeme sebep oluyor. Zihnim bulanık. Zar zor düşünebiliyorum; nefes almak bile ustalık istiyor. Yeniden hapisaneme dönmüş, gıcırtilı yatakta yüzüstü yatıyor olduğumu fark etmem birkaç dakika sürüyor. Kendimi bırakıp gözyaşlarının akmasına izin veriyorum. Düşünecek, odaklanacak bir şeye ihtiyacım var. Buraya geldiğim ilk günü hatırlıyorum. Tanrım, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Üzerinde “Bu kupa bitene kadar benimle konuşma” yazan kıymetli kupamı altına yerleştirirken Keurig marka kahve makine, “Merhaba, aşkım,” diye mırıldanıyor ve düğmeye basıyorum. Arkadaşım Lynn, en az bir büyük bardak kahve içmeden hiçbir iş yapamıyor oluşumla epey eğleniyor. Bu kupayı bana yir-

mi altıncı yaş günümde aldı. Beraber benim çlgın dünyamdan kaçmamız için aldığı Fiji istikametli uçak biletiyle birlikte, kendi hazırladığı sepetin içindeydi. Ah be, ne geziydi o ama. Ön kapının açıldığını duyuyorum.

Lynn mutfağıma girerken, “Bu sefer başın belada, Savi!” diye bağıyor. Bir dergiyi havaya kaldırıp bana kapağını gösteriyor. Başlığı okur okumaz haptı yuttuğumu anlıyorum.

“Ah hayır!” Dergiyi elinden kapıyorum.

“Ah evet,” diyerek iç geçiriyor, yanımdan geçip dolaplardan birini açıyor. “O zaman seni daha aramadı herhâlde.”

Dehşet içinde fotoğrafı incelerken başımı iki yana sallıyorum. US Weekly dergisinde dün gece barda çekilmiş, bir masaya eğilerek arka tarafımı gözler önüne serdiğim bir fotoğrafım var. Başlık olarak “Belediye Başkanı’nın Kızı Her Şeyi Ortaya Çıkardı” yazıyor.

“Çantama uzanıyordum!” diye bağıyorum. “Bu benim popom bile değil, photoshop yapmışlar.”

“Ben biliyorum, ama sevgili babacığın sana inanacak mı?” Beni endişe içinde süzerek kahvesinden bir yudum alıyor. “Belki de önce sen onu aramalısın. Öyle yaparsan durum daha iyi görünebilir.”

Lynn’le ezelden beri arkadaşız. Ortaokulda, ağzımızı tutamadığımız için cezaya kaldığımız gün tanıştık ve anında dost olduk. Şöhreti ve basının ilgisini benimle birlikte yaşadı. Ben nasıl onun için öyleysem, o da benim en büyük desteğim ve ikimiz de birbirimizi hiç sahip olamadığımız kız kardeşler olarak görüyoruz. Belki de haklıdır. Dergiyi bir kenara fırlatıp çantama uzanıyor ve cep telefonumu çıkarıyorum. Üç kez çaldıktan sonra sesini duyuyorum.

“Baba, bu sabah nasılsın?” Hattın diğer ucunda sessizlik uzadı dıkça uzuyor. “Orada mısın?”

“Kızımı başka bir popüler derginin daha kapağında görmemin özel bir sebebi var mı?”

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

“Baba, bak, fazla dışarı çıkmadığımı biliyorsun. Geçen yıl olanlardan sonra çok dikkat ediyorum. Fakat bu durum görüldüğü gibi değil...”

“Bu lafları kendine sakla, Savannah. Bana ne tür bir zarar verdiğinin farkında mısın? Üç adamım bununla uğraşıyor, bu saçmalık yüzünden zamanlarını harcıyorlar!”

“Baba, izin ver açıklayayım...”

“Hayır, Savi, bunu yarın akşam yemekte tartışacağız.” Hat kesiliyor.

Telefonu tezgâha fırlatıp yüzümü iki elimle birden ovuyorum. Lynn nazikçe sırtıma dokunuyor, her şeyi sindirmem için bana birkaç saniye vakit tanıyor. Ellerimi saçlarımdan geçirerek iç çekiyorum. Lynn karşıma geçip ona bakmamı sağlıyor.

“Haydi, Savi, kendimizi dışarı atalım.”

Sıcak bir düşün ardından biraz toparlanmaya başlıyorum. En sevdiğim lacivert elbisemle siyah botlar ve siyah bir denizci kaban giyiyorum.

Lynn kapıdan, “Tamam, tamam, telaş etmeyi bırak,” diye söyleniyor. “İyi görünüyorsun.”

“Akşamdan kalma bir hâlim olursa ve basın beni bulursa onlara eğlence çıkacağını biliyorsun.” Beni omuzlarımdan kavırıyor ve aynadaki yansıma bakiyor.

“Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda, Savi? Seni gerçekten tanıyan herkes altın gibi bir kalbin ve insanlara haddini bildirecek kadar sivri bir dilin olduğunu bilir.” Sırıttıyor. “Sevilmeyecek ne var?”

Kapıdan çıktığımız sırada koluna girerek, “Çok harikayım,” diye dalga geçiyorum. Çıkınca koridorda iki boyacıyı geçmek

için kenara çekilmek zorunda kalıyoruz ve asansörün düğmesine basarken adamlardan birine göz ucuyla bakıyorum. Üzerinde “Texas” yazan, ortasından uzun boynuzlu sığır kafası çıkan devasa bir kemer tokası var.

“Evinden epey uzakta,” diye mırıldanıyorum. Lynn bana bakarak başını iki yana sallıyor.

“Ah lütfen.” Ne tarafa baktığımı fark ederek gülüyor. “Her markette bunların bini bir para.” Bizi asansöre doğru itiyor. Dış dünyayla yüzleşmek istemediğimden iç geçiriyorum.

Güneş gözlüklerini takarak, “Hazır mısın?” diye soruyor.

“Sanırım.”

Lynn poğaçasından bir ısırık aldığı sırada, “Endişelenmeyi bırak, Savannah,” diyor. “Baban bunu aşacaktır. Nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Sadece onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, özellikle de böyle bir şey yüzünden. Üstelik o kadar da dikkatliydim.” En son bir derginin kapağına çıkışımı düşünüyorum. Bir sarhoşa takılıp yüzüüstü yere düşmüştüm. Bulvar gazeteleri için süper bir haber oldu ve babama daha da büyük bir sorun çıkardı. Halkın gözündeki her şey imajdan ibaret ve açıkçası bunlardan bıktım usandım. Dört yılı daha böyle geçirme fikri çığlık atarak kaçmam için yeter de artar bile.

Lynn peçetesini tabağına atarken, “Bu akşam için planın var mı?” diye soruyor.

“Evet, katılmam gereken iş yemeği gibi bir şey var. Yeni bir müşteri tavlamaya çalışıyoruz.”

Suratımı ekşitiyor. “Kulağa eğlenceli geliyor.” Şansına, Lynn bir ressam olarak kendi stüdyosunda istediği saatlerde çalışıyor; bense büyük bir pazarlama şirketi için çalışıyorum. Okulda yıllarca kıcımı yırttığım hâlde, sırf müşterileri tavlama için belediye başkanıyla olan bağlantımdan dolayı beni kullandıklarını hissediyorum.

Annem kanserle uzun bir mücadelenin ardından altı yıl önce öldüğünde, hem zihinsel hem de fiziksel bir yorgunluk içindeydim. Babam siyasetin iyice içine girince soyadımı annemin kızlık soyadıyla değiştirdim. İnsanların kim olduğumu anında anlamasını istemiyordum. Babam başta bunu anlamadı, ama şimdi dert etmediğinden eminim. Sadece kendi hayatıma devam etmek ve üzüntümü atlatmak için zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, kendimi etrafımda konuşanlara dikkat etmek yerine düşüncelere dalmış hâlde buluyorum. İlginç olmanın yakınından bile geçmeyen konulardan bahseden sıkıcı ötesi yöneticilerle yine gösterişli bir yemekteyim. Beni sohbette neredeyse hiç dâhil etmiyor ve fikrimi hiç sormuyorlar. Ben de öylece oturup ne düşündüğümü belli etmemeye çalışıyorum. Bay Roth'un kravatının sürekli çorbanın içine girmesi ve eşinin de fark etmemiş numarası yapması gibi mesela. Kadın sırtıttığını çaktırmamaya çalışıp duruyor; sanırım evde işler pek yolunda değil. En azından bu biraz gülünç. Bakışlarımı pencereye, Central Park'a yöneltiyorum. Ah, şu anda karlı yollarda koşuya çıkmak için neler vermezdim.

"Her neredaysen, sana katılabilir miyim?" Joe Might, yalnızca benim duyabilmem için bana doğru eğilerek soruyor.

"Efendim?"

Gülümsüyor. "Aklın bambaşka bir yerdeymiş görünüyorsun."

Ah. Müşterimiz olmasını umut ettiğimiz adam beni hayallere dalmış hâlde yakalayınca paniğe kapılıyorum. Bu durum hakkımda iyi bir izlenim yaratmıyor.

"Çok üzgünüm." Utançtan yerin dibine girme isteğiyle burnumu kıvrıştırıyorum. Aferin, Savi!

"Dert etme." Elini masanın altından çıkarıyor ve internet üzerinden poker oynamak için kullandığı telefonunu gösteriyor.

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum; o ise sırıtıyor ve omuz sil-
kiliyor. “Bu işin karara bağlandığını hepimiz biliyoruz, değil mi?”

İç geçirerek, “Sanırım öyle, ha?” diyorum. “Sadece daha
sert bir şeyler içebilmeyi dilerdim.” Pinot Grigio içtiğim
kadehi işaret ediyorum. Genellikle içki içmem ama bu ye-
mek resmen acı çektiriyor. Adam boğazını temizlemeden
önce bana göz kırpmıyor.

“Affedersiniz, beyler, ama Bayan Miller’la biraz konuşmam
lazım.” Ben ne olduğunu anlamadan sandalyemi çekip kalkma-
ma yardım ediyor, beni yemek bölümünden geçirerek ön kapıdan
çıkartıyor. Valeye kartını uzatıyor ve dakikalar sonra kırmızı Cor-
vette’inin taba rengi, konforlu koltuğunda oturuyorum. Sırtarak,
“Şimdi,” diyor, “sana daha sert bir şey bulmaya bakalım, içmen
için yani.” Tek yapabildiğim geri zekâlı gibi başımı sallamak olu-
yor.

Bir İskoç barında birkaç içkiden sonra, basınla başımı daha
fazla belaya sokmadan dönmem gerektiğine karar veriyorum. Yal-
nızca barmen ve köşede tek başına oturan bir adam var, ama diün
gece olanlardan sonra beni yine bir barda bulurlarsa Tanrı bilir
nasıl bayram ederler.

Joe, ceketini giymek için kalkarken, “Seni hiç değilse arabana
kadar bırakayım,” diyor. Yakışıklı bir adam; jöleyle şekil verilmiş
kahverengi saçları ve açık renk gözleri güzel bir birleşim. Otuzlu
yaşların ortalarında olduğunu tahmin ediyorum.

“Hiç gerek yok. Taksiye binebilirim.”

“Hayatta olmaz. Seni oradan kaçırdım; aynı şekilde geri gö-
türmem en doğrusu olur.” Kaptıyı işaret ediyor. “Araban iş yerinde
mi?”

Çantamı omzuma asarken başımı iki yana sallıyorum.
“Bu sabah bir arkadaşım bıraktı.”

“Eve o zaman?”

Dışarı çıktığımız sırada başımı sallıyorum. Yolculuk hoş geçiyor. Bana şirketiyle ilgili daha fazla bilgi veriyor ve benim pozisyonumla ilgili birkaç soru soruyor.

Açık camdan vedalaşmak için eğildiğim sırada, “O zaman o örnekleri en kısa sürede bana faksolarsın, değil mi?” diye soruyor.

“Evet, hallederim. İyi geceler, Joe. Eğlenceli bir akşamdı, teşekkür ederim, tabii bıraktığın için de!” Evime doğru yürürken gerekli belgeleri yarına bırakmadan hemen almaya karar veriyorum.

Asansörde duvara dayanıyorum, günümü başlatan olaylar yüzünden yorgun ve gergin hissediyorum. Babamı yeniden hayal kırıklığına uğratma fikri içime epey dert oluyor. Haftalık bir olaya döndü iyice. Sorun ya medyada ya da benim onun yanımdayken söylediğim veya yaptığım bir şeyden ibaret. Tanrım, annemi gerçekten özliyorum. O çok tatlı ve anlayışlıydı. Öğle yemeğine yanlış kıyafeti giymemi veya iş yemeğinde yanlış bir şey söylememi umursamazdı. Yüce İsa, alt tarafı bir insanım ben de. Halkın gözü önünde olmayı başından beri hiç istemedim, bir kez bile!

Sessizlik içindeki park yerine çıkıyorum. Şansıma arabam yanında; yüksek topuklu botların içinde ayaklarım ağrımaya başlıyor artık. Bagajı açıyorum, bilgisayar çantama uzanıyorum ve birdenbire arkamda biri olduğunu hissediyorum. Dönmek için hareketleniyorum ama koyu renkli bir kumaş parçası sertçe kafama geçiriliyor. Bağırmamam için bir el ağzımı kapatıyor. Biri beni omzuna atarken ayaklarım yerden kesiliyor ve soğuk, sert bir şey kaval kemiğime çarpıyor. Korku damarlarıma hücum ediyor; saldırgan beni bir aracın arkasına sertçe fırlatırken nefesim kesiliyor. Hızla uzaklaşmaya başladığımızda hareketi hissedebiliyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum! Korkudan aklımı kaçıracam.

Biri bir çırpıda el ve ayak bileklerimi bağlıyor. Yalnızca etrafımdaki gölgeleri seçebiliyor, erkek homurtuları ve aldıkları derin nefesleri duyabiliyorum. Korku beni ele geçirmiş durumda ve

konuşma becerimi kaybetmiş gibiyim. Biri omuzlarımı kavrayıp beni olduğum yere bastırıyor, o sırada bir diğeri de üzerime uzanıyor. Tüm gücümlle bacaklarımı yukarı kaldırıp birinin kasıklarına çakıyorum. Geri çekildiği sırada feryadı kulakları tırmalıyor, sonra bir iğnenin batırıldığını hissediyorum ve her şey bulanıklaşıyor.

Babamla, en yakın dostumla, iş arkadaşlarımla konuştuğum ve gün yüzü gördüğüm son günden tüm hatırladığım bunlar.

Dönerek yataktan kalkmaya çabalıyorum, çünkü ağzım feci şekilde kuru ve acilen suya ihtiyacım var. Lavaboya doğru yürümeye başlayınca dizlerim çözülüyor. Normalde hapishane odam gözüme çok küçük görünür ama şu anda duvardan neredeyse yüz metre uzaktaymışım gibi hissediyorum.

Sonunda lavaboya ulaşınca paslı teneke kabı alıyorum. Suyun tadı hiç bu kadar güzel gelmemişti. Dudaklarımı ıslatıyor ve suyu boğazımdan aşağı akıtıyor, ondan sonra acı içinde tortop olarak yere yığılıyorum. Buradan asla kurtulamayacağımın bilincinde, hıçkırmaya başlıyorum. Sırtımın ne kadar kötü görüldüğünü ancak tahmin edebilirim. Islakmış gibi geliyor ve fena hâlde yanıyor, başım zonkluyor ve bileklerim sızlıyor. Beni bir şey için bağlamış olmalı... Mideme bir taş oturuyor. Elimi yavaşça geceliğimin etek ucuna götürüp kaldırıyorum. Üzerimde dün giydiğim külot olduğunu görünce rahatlayarak hafifçe nefes veriyorum. Dıştan zarar görmüş olabilirim ama geri kalanım, en azından şimdilik, el sürülmemiş durum-

da. Fakat duygusal olarak bitip tükenmiş hâldeyim. Düşünmek için yere uzanırken, aniden yenilgiyi hissederek yüzümü ellerimle kapatıyorum. Çok uzun süredir çiftlik hayvanından daha kötü muamele görüyorum. Beni kaçıranlar, bana karşı hastalıklı güç gösterilerinden hiç usanmıyor gibi görünüyor. Bunun onlara bitmek bilmeyen bir eğlence sağladığından eminim. Arada bir banyo yapıyorum, o sırada bol bol fotoğraf ve video çekiyorlar. Gittikçe iğrençleşen bir diş fırçam ve küçüle küçüle minicik kalan bir sabunum var. Karnımı doyurmaya karar verdiklerinde yemeğim çorba ve kurumuş ekmek oluyor. Su her zaman ılık ve içi çer çöp dolu.

Ara sıra beni muayene etmesi için bir doktor getiriliyor; iki kez serum takılması gerekti. Bana ne verdiklerinden çok iğnenin temiz olup olmadığından endişeliydim. Bir seferinde doktordan yardım istemeye çalıştım, ama beni anlamıyormuş gibi davrandı. Öyle yaptığımı biliyorum çünkü evden bahsettiğimde irkildi ve göz temasından kaçındı. Bundan elime geçen tek şey adamlardan birinin kaburgama geçirdiği yumruk ve konuşmaya kalkıştığım için İspanyolca bağırışlarla gelen uyarılar oldu.

Tek seçeneğim açlıktan ölmek olacak mecburen. Artık bıktığıma karar vermiş durumdayım ve en azından ölümüm benim kontrolüm altında olacak.

Kapımın dışında ayak sesleri duyuyorum. Kilidin tıkırtısıyla birlikte bedenim otomatik olarak sarsılmaya başlıyor. Beklendiği üzere, şişman adam yemek tepsimle birlikte geri geliyor. Tepsiyi gürültüyle masaya bırakıyor, sonra bana dik dik bakıyor. Gülerek, “Ağrın mı var?” diye soruyor. Üzerine atlayıp boynuna tabağın bir parçasını daha saplamak istiyorum. Bir dahaki sefere sapladığım

parçayı çıkarıp şişko piç ölene kadar devam etmeyi unutmayacağım.

Dişlerimin arasından, “Hayır, senin?” diyerek karşılık veriyorum. Cidden, kaybedecek neyim var ki? Suratı asılıyor ve eli boynuna dokunmak için aniden hareketleniyor, ama kendini tutuyor. Su bardağını kaldırıp suyu yere döküyor ve küstah bir gülümsemeyle beni izleyerek aynısını çorbama ve ekmeğime de yaparak devam ediyor. Birkaç gün önce olsa içim yanardı, ama bugün kararımı vermişken tam da işime geliyor ve gülümseyerek karşılık veriyorum. *Siktir git.*

Birkaç saat sonra kilide giren anahtarın sesini duyuyorum. Işıklar oldukça az aydınlatıyor, o yüzden pek fazla göremiyorum. Biri yeni bir yemek tepsisi getiriyor, adam bırakırken yere sürtünüp gıcırdamasını duyuyorum. Yatağım doğru hareketleniyor. Montecristo’nun aşına olduğum kokusunu alıyorum ve bunun purolu adam olduğunu anlıyorum.

Sertçe, “Yemen lazım,” diyor. Kımıldamıyorum. Tümülle yenilgiye uğradığımı hissederek orada öylece yatıyorum. Adam uzanıyor ve bana bir parça ekmek fırlatıyor. Ekmek omzumdan sekiyor. “Ye, *perra.*” Kapıyı arkasından çarparak çıkıp gidiyor.

Bir süre sonra nihayet tepsiye doğru ilerliyorum ve Tanrı bilir ne kadar zamandır bana hem öğlen hem akşam verdikleri yemeğin aynısını görünce kusacak gibi oluyorum: sulu bir et güveç. Bu adamları düşününce, içindeki et muhtemelen fare ya da keseli sıçandır. Bu durum yemeğe tercihim gücendiriyor. Sudan bir yudum alıp kum gibi bir şeyin boğazımdan geçtiğini hissediyor ve boğazı-

ma doğru yükselen safrayı bastırarak öksürüyorum. Sonra da sendeleyerek yatağa dönüyorum.

Bana beş yemek daha geliyor, el sürülmeyen beş yemek daha... Vücudum yemem için yalvarsa da, iradem sarsılmıyor. Tahmin edilebileceği gibi berbat hissediyorum.

Annem cesaret verici sözler fısıldamak için sık sık ziyaretime geliyor. Bunun yalnızca vücudumun açlıkla başa çıkma yöntemi olduğunu biliyorum, ama bir yandan da onu tekrar görmek bana mutluluk veriyor. Tıpkı hatırladığım gibi; uzun, koyu renk saçlar, mükemmel dişler ve kara gözler. Dokunuşu öyle gerçekçi ki elinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyorum.

“Seni seviyorum, Savi. Bunu biliyorsun, değil mi?” diyor. “Buradayım, yanıdayım.” Göğsüme, tam kalbimin üstüne dokunuyor. “Benim küçük meleğim.”

Dizlerimi göğsüme çekiyor ve o anı solup kaybolurken hıçkırıyorum.

Keşke şimdi de öyle bir sevgiye gücüm yetse. Sevgi ve güven, asla kimseye sunmayacağıma dair kendi kendime söz verdiğim şeyler. Pek çok kez sınıandım, her seferinde tekrar tekrar ihanete uğradım. Bu hep bir tuzaktır. Bedenime sahip olabilirler, ama ruhuma asla!

Yatağa uzanmış tavana bakıp, bulanık görmeye başlayan gözlerimin önünde bir görünüp bir kaybolmasını izliyorum, bir patlama sesi ve sonrasında yüksek perdeden bağırışlar duyuyorum. Daha düzgün düşünebilecek bir ruh hâli içinde olsam neler olduğunu anlayabilirdim, ama şu anki durumumda hiç umursamıyorum.

Bir dizi olay aynı anda yaşanıyor gibi görünüyor. Gü-rültülü bir çarpma sesi duyuluyor, kapım hızla açılıyor ve parlak bir ışık odanın her yerini dolaşıyor. Tamamen si-yahlar içinde, kask ve koruyucu gözlük takmış bir adam yaklaşıyor. Bu ciddi bir çaba gerektiriyor ama ona bakmak için başımı çeviriyorum. Işık yüzüme doğru parlıyor, göz-lerimi kısmak zorunda kalıyorum. Adam bir an duraklıyor, sonra boynuna asılı telsize bir şeyler bağıyor. Öne uzanıp beni yataktan kaldırıyor. Eli sırtımı kavrarken inliyorum. Rüya görüp görmediğimi bilmiyorum, ama tüm bunları algılayabiliyor gibi değilim; beynim düzgün çalışmıyor.

Adam beni uzun bir koridor boyunca taşıırken sıkıca tutuyor. Önümüzde aynı siyah kıyafetlerden giymiş, si-lahları havada ve ateş etmeye hazır birkaç adam daha var. Çok yorgunum, ama uykum artık iyice açılmış durum-da ve gözlerimi kapatırsam kendimi yeniden o odada, tek başıma bulacağımdan korkuyorum. Patlatılarak açılmışa benzeyen çift kanatlı ahşap kapıya doğru merdivenden iniyoruz. Konuşabilecek gibi değilim; hâlâ rüya görüyor olmaktan korkuyorum.

Hava soğuk, karanlık ve yağmur yağabilirmiş gibi his-sediliyor. Bu gerçek olmalı. Yüzümde nemi hissediyorum ve temiz, soğuk hava öyle harika ki... Zevkten ağlayasım geliyor. Üç siyah SUV önde bekliyor. Beni ortadaki ara-ca yerleştiriyorlar, arkamdan beni taşıyan adam ve üç kişi daha biniyor: şoför, ön koltuktaki adam ve arkada ters yöne dönük oturan diğeri. Emniyet kemerimi çabucak takıp beni bir battaniyeye sarıyorlar. Aklıma gelen ilk şey batta-niyenin ne kadar temiz koktuğu oluyor. Binadan uzaklaşı-yoruz. Hiç gücüm yok ve başım vücudumun kontrolün-den çıkmış gibi, battaniyede rahat bir çıkıntı bulana kadar

oraya buraya savruluyor. Şoförün ellerinin tam anlamıyla sakın görünerek direksiyonda kaymasını izliyorum. Evden epeyce uzaklaştığımızda beni taşıyan adam gözlük ve kaskını çıkarıyor. Elini siyah saçlarından geçiriyor ve bana doğru bakıyor. Benden yalnızca birkaç yaş büyük, belki otuzlu yaşların başında görünmesi beni şaşırtıyor.

Sakin bir sesle yavaşça, "Savannah? Artık iyisin; güven desin," diyor. Ben sadece ona bakıyorum. Ne söylediğini duydum ama beynim algılamış gibi görünmüyor. Hapishanemden gerçekten kurtarıldığıma inanmaktan hâlâ korkuyorum. Belki de bu pis bir tuzaktır. Adam bir süre yüzümü inceliyor, sonra bana uzanıyor. İrkiliyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum. Elini geri çekiyor ama alnımı işaret ediyor. "Orası acıyor gibi gözüküyor. İyi misin? Başka bir yerin ağrıyor mu?"

Ona sırtımı söylemek istiyorum ama hâlâ konuşamıyorum.

Şoför dikiz aynasından bakarak, "Jet hazır bekliyor, efendim," diyor. Yanımdaki adam başını sallıyor.

"Güzel. Onlara on dakikalık mesafede olduğumuzu söyle."

"Başıüstüne."

Başım dönmeye başlıyor. Yememek beni kötü etkiledi. Başımı pencereye doğru bırakıp minik yağmur damlaları camda yol yol olurken izliyorum. Hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Evler ve caddeler farklı görünüyor, hiçbir şey bir anlam ifade etmiyor. Nerede olduğumu ve nereye gittiğimi merak ediyorum.

Arabadan çıkarıldığım sırada yine bir anda serin havayı hissediyorum. Yağmur soğuk, ama başım beni taşıyan adamın omzuna düşerken çok iyi geliyor. Hiç gücüm kal-

madı. Yağmur damlaları yüzüme damlayıp sekiyor, kirin birazını çıkarıyor.

Eğer bu bir rüyaysa, gelmiş geçmiş en iyi rüya olduğuna eminim.

Beni bir uçağın içine, sıcak bir deri koltuğa yerleştiriyorlar ve siyah giymiş on adamın daha uçağa binip yerini almasını izliyorum. SWAT¹ ekibi falan gibi görünüyorlar. Görüşüm epey bulanıklaşıyor ve çok yorgun hissediyorum.

“Kendini bırakma, Savannah.” Ses yanımdan geliyor. Gözlerimi zorlayarak açıp beni taşıyan adamın bana baktığını görüyorum. Akıl almaz derecede kara gözleri benimkilere bakıyor ve bir anlığına bakışlarını benden ayırmadan duruyor. Hoparlörden bir ses duyuluyor, dakikalar içinde hareketi hissediyorum ve adam gözden kayboluyor. Uçağın uğultusuyla birlikte gözlerim yeniden ağırlaşıyor. Uykuya elimden geldiği kadar uzun süre karşı koydum. Boşluğa düştüğümü hissediyorum ve bilinçli olarak düşündüğüm son şey, genelde uçmaktan nasıl da nefret ettiğim oluyor.

Hışırdayan yaprakların insana huzur veren sesiyle yeniden kendime geliyorum. Başımı hafifçe oynatıp yanağımı dünyanın en yumuşak yastığına sürüyorum. Taze güllerin hafif kokusu burnuma doluyor. Bu gerçek olabilir mi? Gözlerim titreşerek açılıyor, odayı aydınlatan hafif gün ışığını algılayabilmek için birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. Bir tarafta, balkona açılan üç kapının olduğu geniş

¹ Özel Silahlar ve Taktikler Birimi (c.n.)

camlı bir duvar var. Fildişi rengi bir perde esintide uçuşuyor, aynı esinti cam vazoda toplanmış güllerin çiçek kokusunu hevesli burun deliklerime taşıyor. Bir şeyin kolumu çektiğini hissediyorum ve sol bileğime serum bağlanmış olduğunu görüyorum. Yanımdaki askıda duran serum torbası neredeyse boşalmış. Muhteşem kırmızı nevesimi ve insana cennetteymiş gibi hissettiren yorganıyla çift kişilik karyolayı inceliyorum. Şaşkına dönüyorum ve gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalıyorum.

Yeniden uyandığımda karanlık olmuş, serumum değiştirilmiş ve biri taş şömineyi yakmış. Çıtırdayan odunların tatlı sesi beni neredeyse ağlatacak; ruhumu yatıştırmanın da ötesinde bir şey bu. Burası cennet mi? Eğer öyleyse, ölmüş olmamın benim için hiç sakıncası yok. Bir gıcırta duyuyor ve donakalıyorum.

Sağ tarafımda ahşap bir kapı açılıyor. Yaşça büyük, belki ellilerinde, kumaş pantolon ve bir bluz giymiş bir kadın elinde bir tepsiyle içeri giriyor. Doğrulup oturmak için hareketleniyorum ama *Tanrım, her yerim ağrıyor*. Kadının yüzünü üzüntü kaplıyor.

“Ah hayır, canım.” Sesi yumuşak. “Lütfen, sana zarar vermeye gelmedim. Üç gündür sana bakıyorum.” Beynim duruyor. Üç gün! Dizlerimi göğsüme çekiyor ve irkilerek kollarımla sarılıyorum. Acı, yaşadığım tüm o kâbusu hatırlatan şeylerden biri daha. “Lütfen.” Tepsiyi masaya koyuyor ve ellerini kaldırıyor. “Adım Abigail. Seni korkutmak istememiştim. Çok şey atlattığını biliyorum, ama artık güvendesin. Sana yiyecek bir şeyler getirmek ve belki bazı

cevaplar vermek istemiştim.” İlgimi çektiğini bildiğinden kaşlarını kaldırıyor. “Oturabilir miyim?” Sallanan sandalyeyi işaret ediyor. Yutkunarak boğazımdaki yumruyu bastırıyorum. *En azından yeterince nazik birine benziyor.* Yavaşça başımı sallıyorum ve kadın ani bir hareket yapmamaya özen göstererek sandalyeyi çekerken izliyorum. Onu ve bu yeri memnuniyetle karşılamam gerektiğini biliyorum, ama onun yerine içimden tortop olup kendimi korumak geliyor. Güvende olduğuma inanmayı çok istiyorum.

“İşte, böyle daha iyi.” İçtenlikle gülümsüyor. “Teşekkür ederim. Lütfen bana Abigail ya da Abby de. Herkes öyle der.”

Herkes mi? Burada başka kim var ki? Etrafıma bakıyorum, daha ciddi bir gözle odayı tekrar inceliyorum. Oda kocaman ve geniş bir katedral tavanı var.

“Bahse varım nerede olduğunu merak ediyorsundur,” diyor Abby. Tekrar ona dönüyorum. “Güvenli yerdesin. Burada kimse sana zarar vermeyecek. Fazlasıyla su kaybetmiş ve yetersiz beslenmişsin, ama gençsin ve bedeninin çabuk iyileşiyor. Sırtın...” Dilini şaklatıyor ve bana üzüntüyle bakıyor. “Sırtın hâlâ çok acıyor olmalı, ama yakında iyileşecek. Gücünü toplayıp yeniden eskisi gibi hissetmen biraz zaman alacak.”

Bir an için ona bakıyor, sonra tam olarak nerede olduğumu merak ederek bakışlarımı pencereden dışarıya çeviriyorum.

Şaşkınlığımı sezerek gülümsüyor. “Kuzey Dakota’dasın, Savannah.” Bir an duraklıyor, bu bilgiyi hazmetmem için zaman tanıyor. *Yok artık! Tamam, nefes al.* “Şu anda tüm bunları sindirmenin zor olduğunu biliyorum, ama

daha iyi hissettiğinde sana daha fazlasını anlatabilirim. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacın var.”

Dinlenmek, evet, bu güzel bir fikre benziyor. Aniden yine çok yorgun hissediyorum.

“Ama ondan önce, Savannah, hatırlam için bir şeyler yiyebilir misin?”

Ah Tanrım, yemek. Gerçekten güvende olup olmadığım-dan emin değilim; yemek yemek söz konusu olamaz.

“Çok kilo vermişsin ve vücudun hırpalanmış. Gerçek-ten bir şeyler yiyerek kendine yardımcı olman lazım.” Ba-şını sallayarak bana küçük bir tuzlu kraker uzatıyor. “Adım adım.” Yavaşça uzanıyorum. Krakeri elimde tutarak kadı-nın iyimser gözlerine bakıyorum. Krakeri burnuma doğru kaldırıyor, içine bir şey katılıp katılmadığını anlamak için kokluyorum. Garip kokmuyor. Dilimi hafifçe, temkinli bir şekilde değdiriyorum. Tadı normal.

Kapı birdenbire hızla açılıyor ve devasa bir adam içe-ri dalıyor. Anında krakeri elimden düşürüp battaniyeleri çeneme kadar çekiyor, korku dolu bakışlarımı Abigail’e çeviriyorum. Davetsiz misafirimizin ani gelişi karşısında o da aynı benim gibi şaşkın görünüyor. Ayağa kalkıyor ve bana siper oluyor. “York, buraya böyle girerek ne yaptığını sanıyorsun? Ödümüzü patlattın.”

Adam suratında ufak bir sırıtişla içeriye doğru ilerliyor. “Cole bana kızın geldiğini söyledi, ben de yeni evine alış-tığından emin olmak istedim.”

“Durumu iyi. Şimdi lütfen çık.” Kadının duruşundan, bu adamla daha önce de karşı karşıya geldiğini anlıyorum. Adam beni daha net görebilmek için yana doğru eğiliyor ve ıslık çalıyor.

“Vay be, güzel kızmış! Geçen seferkine göre seviye atmamışsınız resmen, haksız mıyım?”

Geçen seferki mi? Hangi cehennemdeyim ben? Midem bulanıyor. Yerde bir leğen görüyorum ve yana doğru eğilerek kusuyorum. Öğürerek midemin kasılmasına, içinde olabilecek her şeyi boşaltmasına fırsat veriyorum.

Abigail, “Ah hayır,” diye inleyerek yardıma geliyor. “Geldim, Savannah, dur da sana yardım edeyim.” Uzun saçlarını önümden çekiyor. İsim bittiğinde yüzüme serin bir bez koyuyor. Birinin benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyor, ama yine de tedbiri elden bırakamam. Tuzaklara karşı hep tetikteyim ve birini kendime fazla yaklaştırmamam gerektiğini iyi bilirim. Beynime üşüşen bir dolu soru var. Güvende miyim? Babam hangi cehennemde?

Abigail, kusmuk şovumdan hiç etkilenmemiş görünen York’u, “Çık. Hemen,” diye tersliyor. Suçlayıcı bir tonla, “Cole burada olduğunu biliyor mu?” diye soruyor. Bu York’un dikkatini çekmişe benziyor ve bir an için adamın yüzünden endişeli bir ifade gelip geçiyor.

“İyi.” Başını iki yana sallıyor, sonra bana gülümsüyor. “Sonra görüşürüz, güzel kız.”

Bu adam beni ciddi şekilde huzursuz ediyor. Battaniyenin altına saklanmama bakılırsa, Abigail de hislerimi fark etmiş gibi görünüyor.

“Onun için endişelenme. Pek fazla ortalıkta olmaz, buralarda olduğunda da Cole onu dikkatle takip ediyor.” *Cole?* “Cole’dan habersiz kuş bile uçmaz. İşinde bu kadar iyi olmasının sebebi de bu.”

Peki, işi ne tam olarak? Bu soruları sormak istiyorum, ama sesimi çıkaramıyorum, hatta uykuya karşı koyacak gücü bulamıyorum. Tükenmiş durumdayım. Gözlerimi kapa-

tıp Abigail'in sallanan sandalyesinden gelen rahatlatıcı sesi dinliyorum.

Sonraki dört gün boyunca yataktan çıkmıyor, her gün kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Bana verdikleri serumun epey faydasını gördüğümünden eminim. Bir daha davetsiz misafirim olmadı ve Abigail beni yeniden sağlığıma kavuştururken hayatımın daimi, rahatlık sağlayan bir parçasına dönüştü. Bana karşı nazik, ama Maria da öyleydi; hâlâ tedbiri elden bırakmıyorum. *Herkesin kendine göre amaçları var.* Beni konuşturmaya çalışıyor. Fakat yapamıyorum, şimdilik sessizlik daha kolay. Gün içinde gelip gidiyor, pencere ve kapıları açıp sıcaklık güneşi bana ulaştırıyor. Hava aslında serin ama umurumda değil. Çok güzel. Bazen bir kuş pencerenin önüne konuyor ve şarkısı bana dışarıyı ne kadar özlediğimi hatırlatıyor.

Sekizinci gün. Vay canına, sonunda yine günleri takip edebiliyorum. Seruma bağlı olmadan uyanmaktan memnunum. Sırayla her bir uzvumun üstünden geçerek vücudumu test ediyorum. Sırtım hâlâ çok acıyor, ama en azından başımın zonklaması geçmiş. Ayağa kalkıp biraz hareket etme ihtiyacı hissediyorum, o yüzden bacaklarımı yavaşça yataktan kaldırıyorum. Ağırlığımı taşımaya başlayınca titriyor ama beni yüzüstü bırakmıyor. Kapı yavaşça açılıyor ve Abigail ılık ılık bir gülümsemeyle içeri giriyor.

“Şu hâline bak.” İki elini de yüzüne doğru kaldırıyor. “Ayağa kalkmışsın!” Dudaklarımda ufak bir gülümsemenin belirmediğini hissediyor ama hemen bastırıyorum; fazla gevşeyemem. Kimseye güvenemem. Yanıma gelip kolu-

mu dikkatle omzuna doluyor. Acıyla inliyorum ve kolunu hemen indiriyor. “Sırtın mı?”

Ona bakmıyorum. Omzunda ağlamak ve ona içimi dökmek istiyorum, ama yapamam işte. Yapmamam gerektiğini iyi biliyorum. Abigail beni banyoya yönlendiriyor. Oraya ulaşana dek ne kadar düzgün yürüdüğüme şaşıyorum. Beni döndürüyor ve düğmeli geceliğimi omuzlarımdan indiriyor. Hâlâ gecelikten çıkarmadığım kollarımla ön tarafımı kapatırken, geceliğin kalçamın üzerine kadar inmesine ses etmiyorum. Abigail bir klipsle saçlarımı tepeye tutturuyor. Beni incelediğini görebiliyorum, ama hiçbir şey söylemiyor.

“Abby, ben...” Ses aniden kesiliyor. Kafamı kaldırıp bakıyor ve aynada kurtarıcımın kocaman olmuş gözlerle sırtıma baktığını görüyorum. Abigail beni hızlıca bir havluya sarıyor.

“Lütfen, Logan, bize biraz müsaade et.” Aynadaki yansımasıyla göz göze geliyorum, gözlerinde üzüntü beliriyor; öfke de olabilir. Arkaya doğru bir adım atıyor, yatak odasına doğru geri gidiyor.

Çıkarken, “Evet, tabii, kusura bakmayın,” diye mırıldanıyor. Yani artık beni taşıyan adamın adının Logan olduğunu biliyorum.

Abigail sıcak suyu açıp derin küvete girmeme yardım ediyor. Su yaralarımın temas edince bağıriyorum ve o da etrafıma İngiliz tuzu serpmeye devam ediyor.

“İyice gir, canım. Acın zamanla hafifleyecek.” Nazikçe saçlarımı yıkıyor, vücudumu ovup temizlememe yardım ediyor ve küveti boşaltıp tekrar sıcak suyla dolduruyor. Eski hayatımda olsa bir yabancının beni yıkamasından çok rahatsız olacağım bir anda aklımdan geçiyor. Önceki ha-

pishanemde yaşadığım tecrübelerden sonra artık bunun üzerinde pek durmuyorum.

Saçımın bir tutamını önümde tutup ne kadar berbat göründüğünü fark ediyorum. Tırnaklarım pislik dolu ve ayaklarım sertleşmiş durumda. Her ay spaya giden o kızlardan değildim ama kendime bakardım. Fakat şimdi... Gözlerimi kapatıp birkaç gözyaşının akmasına fırsat veriyorum. Artık başka biriyim ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tamamen kaybolmuş gibi hissediyorum.

Abigail beni gözyaşlarımla baş başa bırakıyor, daha sonra saçlarımı kurutup beni yatırmak için geri dönüyor. Nevresimi değiştirdiğini fark ediyorum. Temiz olmak harika hissettiriyor.

Yatağın yanına bir kâse taze üzüm ve çilek bırakıyor.

“Yiyebilecek gibi olursan, yersin canım,” diye uyararak dinlenmem için beni yalnız bırakıyor.

Ertesi gün Abigail beni görmek için gelen yeni bir ziyaretçiye eşlik ediyor. Kalın çerçeveli, yeşil, son moda bir gözlük takan uzun boylu bir kadın bu. Bana gülümsüyor.

“Merhaba, Savannah, ben Mel. Biri bana biraz canlanmanın sana iyi geleceğini söyledi.” Arkasından sürüklediği orta boy, puanlı bavula hafifçe vurduğu sırada gözleri parlıyor. Hemen Abigail’e dönüyorum, o da neşeyle sırıtıyor. Beni yataktan çıkarmak için öne atılıyor ve omzuma rahat bir bornoz atıyor.

Beni devasa odanın ortasında deri bir sandalyeye yerleştiriyorlar. Ayaklarımı bir tabureye uzatıp dağları seyrediyorum. Huzurla iç geçiriyorum. *Vay canına, bu gerçekten oluyor mu?* Hâlâ güzel bir rüya gibi geliyor.

Abigail, “Her kadın zaman zaman şımartılmayı hak

eder,” diye açıklıyor. “Bunlar ruhumuzu dış görünüşümüzden bile daha çok etkiler, o yüzden sadece rahatla ve Mel’in hünerini konuşturmasına müsaade et.” Yeni biriyle yalnız kalmak beni geriyor, ama Abigail yapılanları seyretmek için bir sandalye çekince daha iyi hissediyorum.

Mel bana çok sert davranırsa yaprakları dökülecek narin bir çiçekmişim gibi davranıyor. Tanrı bilir ne kadar zaman birinin *perra*’sı muamelesi gördüğümünden haberi yok tabii. Yaptıkları sinirlerimi yatıştırıyor; kısa sürede sakinleşiyor ve tıraşın yeni yıkanmış saçlarımda gezinmesinin tadını çıkarıyorum. Normalde nasıl kullandığımı sormadan orayı burayı kırpıp kat atıyor. Saçımı kurutup şekillendirdikten sonra tırnaklarıma geçiyor, yumuşatıp parlatıyor. Koyu mor bir oje sürüyor, sonra aynısını ayak parmaklarıma da yapıyor. Mel işini bitirdiğinde Abigail bana sevinçle gü-lümsüyor. Mel’e teşekkür edip onu yolcu ediyor.

Ellerime ve ayaklarıma bakarak sandalyede oturuyorum. Tüm o kir pislik gitti ve hepsi güzel görünüyor. *Vay canına, yeniden normal görünüyor.*

Abigail yeniden içeri gelerek, “Umarım bu sorun olmamıştır, Savannah,” diyor. “Yorgun olup olmadığını bilmiyorum ama benim gidip öğle yemeği için işe koyulmam lazım. Seni yalnız bırakacağım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni çağırman yeter,” diyor, dâhili telefonu işaret ediyor. Ondan sonra çıkıyor.

Ayakta durup aynaya bakıyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. İşte ben, eski Savannah! Sırtımın ortasına kadar kesilmiş uzun saçlar, yukarı doğru kıvrılan gevşek bukleler, aralardan şöyle bir görülen doğal, hafif gölgeler. Uzun parmaklarımı ipeğe benzeyen tutamların arasından geçiriyorum. Keşke dışım kadar içimi de eski Savannah gibi

hissedebilsem. *Hayır, kendini yorma... Bu da bir başlangıç.* En son ne zaman birinin beni yıkayıp saçımı yaptığını hatırlarken bakışlarımı öne eğiyorum. O anıyı bastırarak başımı iki yana sallıyorum. *Tamam, bu odadan çıkmam lazım.*

Bana uyacak bir şey bulabilme umuduyla dolaba doğru ilerliyorum. Şaşırarak görüyorum ki her şey, ayakkabılar bile, tam benim ölçülerime göre. Sırtım için mükemmel, pembe, kaşmir bir kazak ve açık kahverengi bir tayt pantolonla düz ayakkabılar giyerken, belimin ne kadar inceldiğini görüyorum. Yüce İsa, ne kadar zamandır oradaydım? Aynaya son bir kez bakıyorum ve artık biraz daha insan gibi hissettiğime göre başkalarıyla yüzleşebilmişim gibi geliyor.

Kapıyı açıp uzun bir koridora çıkıyorum. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark edince ellerim anında buz kesiyor. Derin bir nefes alıp sola yöneliyorum. Şansıma, birkaç dakika sonra bir girişin etrafında kıvrılan geniş bir merdiven buluyorum. Alçak sesle konuşan birini duyunca midem altüst oluyor. İçimden geri dönüp tekrar yukarı çıkmak geliyor ama ilerlemeye devam ediyorum. *Nefes al, Savi.*

Abigail'in, "Zavallının sırtında on, on beş kesik olması, üstelik öyle minicik bir şey ki," dediğini duyuyorum. "Bence bu konuda haksızsın, Logan. O son derece masum."

Haksız mı?

Köşeyi dönüp onları mutfakta bulduğumda ikisinin de başı bana çevriliyor. Beni taşıyan adam –yani Logan– benimle göz göze geliyor. Bana baktığında ağzı açık kalıyor. Jöleyle şekillendirilmiş siyah saçları, kara gözleri ve geniş omuzlarıyla gerçekten hoş bir adam olduğunu fark edi-

yorum. Beni tutsak eden önceki adamlar bana göz teması kurmaktan kaçınmayı öğrettiğinden, içgüdüsel olarak bakışlarımı yere indiriyorum. Tepkimi görmek onları tedirgin ediyor, kendimi kafamı kaldırmak için zorluyorum.

Abigail sıcakkanlı bir tavırla, “Savannah,” diyor. “Güzel görünüyorsun. Kıyafetleri bulmana sevindim.”

Logan benim için bir sandalye çekiyor. “Tekrar merhaba, Savannah. Çok hoş olmuşsun. Gördüğüm kadarıyla Mel sana el atmış. Otur lütfen.”

Bir an duraklıyor ama sonra razı oluyorum. Önüme önceden hazırlanmış bir tabak domuz pastırması, yumurta, kızarmış ekmek ve patates köftesiyle birlikte bir bardak portakal suyu koyuyor. Karnım buruluyor ama mide bulantısına karşı koyuyorum. Ada tipi masada iki yanıma oturup kahve içerek günlerinin nasıl geçtiği hakkında konuşuyorlar. Benim için normal davranmaya çalıştıklarını biliyorum ama işe yaramıyor. Açıkçası tüm bunlar biraz tuhaf. Burada neler olduğunu merak etmemek elimde değil; nasıl bir yer burası? Bir dolu soru kafamı dolduruyor, hafifçe başımı ağrıtıyor. Elimi kaldırıp eskiden şişliğin olduğu yeri ovuyorum; artık sadece hassas. Logan’ın beni izlediğini görüyorum. Gözlerinin benim üzerimde tuhaf bir etkisi var; o hissi tam olarak adlandıramıyorum.

Abigail, “Gerçekten yemen lazım,” diyor.

Haklı, ama nedense bir türlü bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. İçimden sadece ağlamak geliyor. Belki de aşağı inmek bir hataydı. Ben bir dilim kızarmış ekmeği alıp alışkanlık gereği koklarken, onlar konuşmaya devam ediyor. Ekmek iyi görünüyor. İlk ısırıkta sorun yok, ama bünyem ikinciye anında reddediyor. Yemek ve stres benim dünyamda bir arada var olamıyor artık. Abi-

gail'in fincanımı tekrar tabağına bırakırken iç geçirdiğini duyuyorum.

“Artık etrafı görmek ister misin, canım?”

İsterim, ama aynı zamanda aklımda bir dolu soru var ve nereden ya da nasıl başlayacağımı bilmiyorum. İçinde bulunduğum ikilemi anlamış görünen Logan, kupasını elleri arasında tutarak bana dönüyor. “Savannah, eminim nerede olduğun ve neler olduğu konusunda kafan karışık. Bugün akşamüzeri, dört civarı diyelim, toplanacağız. Senin için uygun mu?” Neden benimle şimdi konuşamayacağını anlamadan yavaşça başımı sallıyorum. “Abigail sana ofisimin yerini gösterir.” Bunun üzerine saatine bakıp kalıyor. “İyi günler, hanımlar.”

Abigail, “Sana da. Ben Savannah’nın dörtte orada olmasını sağlarım,” diyor. Logan gidince Abigail önümdekileri kaldırıyor. “Gel, canım, konuştuğumuz gibi etrafı gezelim.” Durup elini sallıyor. “Öncelikle, mutfak.” Benim apartman dairemin tamamından geniş ve iki dağın önüne yerleşmiş bir göle bakıyor. “Burada her zaman yiyecek bir şey bulunur. Lütfen çekinme. Eğer istediğin ama burada olmayan bir şey varsa sen sadece bana haber ver, biz alırız.” İç i hayal edilebilecek her şeyle dolu, devasa paslanmaz çelik buzdolabını açıyor.

“Burada her daim en az on bir kişi çalışıyor, ek olarak devamlı burada kalanlar var; yani genelde dolabı bu şekilde bulursun.” Başımı iki yana sallıyorum. Market alışverişi yapmak zorunda kalmayacağım için memnunum. “Eğer bir kadeh içmek istersen, şu kapının arkasında bir şarap mahzeni var.” Göz kırıyor. Şarap, vay canına... Genel olarak menüüm çoğunlukla sudan ibaret olduğu için uzun zamandır düşünmediğim bir şey. Birdenbire en sevdiğim

Chateauneuf-du-Pape'ın neredeyse tadını alabiliyorum. Mmm, şu şarap mahzenine kesinlikle bir göz atmam gerekecek. Dikkatimi tekrar odaya veriyorum ve Abigail'in mermer tezgâha dayanıp, yüzünde ufak bir gülümsemeyle bana zaman tanıdığını fark ediyorum. "Genelde yemeği ben yaparım. Epey yorucu iş, ama senin burada rahat etmeni sağlamakla birlikte bu da görevlerim arasında," diye devam ediyor. Tekrar gülümsüyor. Bir süre burada olacağımı fark etmemi sağlayan bir yorum daha... Zihnim yeniden sorularla doluyor. Gerçekten konuşmaya başlamam lazım, ama kendi güvenliğim için ördüğüm duvar bana hiç hareket alanı bırakmıyor.

"Haydi, devam edelim."

Onu takip ederek, dağların arasında kilometrelerce kıvrılan araziye bakan büyük salona giriyorum. Nerede olduğumu anlamak zor, ama burası olağanüstü. Ben New York'ta doğup büyüdüm, o yüzden bütün bu arazi beni büyülüyor. Salonun ahşap kirişli yüksek bir tavanı ve kocaman bir şöminesi var. Her şey ya koyu renk ahşap ya da taştan. Kanepeler kırmızı ve tepelerine siyah battaniyeler serilmiş. Üzerine siyah iplikle yerlilere özgü desenler örülmüş devasa, açık kahverengi halı, oturma alanındaki eşyaları birbirine bağlayarak odanın ortasında duruyor. Oda kocaman olsa da sıcak bir havası var. Yerde, kanepenin ayağına doğru, bir parça kabarık beyaz tüy görüyorum. Biri evcil hayvan besliyor olmalı.

Yemek odasına geçip aynı mutfaktaki gibi bir göl manzarasıyla karşılaşıyoruz. En az otuz kişilik gibi görünen devasa bir masa, tepesinde asılı duran üç ferforje avizeyle birlikte odanın büyük kısmını kaplıyor. Aynı zamanda tavana yerleştirilmiş bir güvenlik kamerası olduğunu da fark

ediyorum. Beni kimin izlediğinden emin olmadığım için çabucak başımı çeviriyorum.

Üst kata çıkınca Abigail bana, benimki de dâhil, tüm yatak odalarını gösteriyor. Sonra mutfağın yanındaki merdivenlerden alt kata iniyoruz. Bir oyun odası, kapalı havuz, spor odası ve eğlence odası var. Her şeyin normal ölçülerden ne kadar büyük olduğu dikkatimi çekiyor ve kendimi biraz korunmasız hissetmeye başlıyorum. Küçük bir oda bulup bir battaniyeye sarınmak istiyorum.

Evin ana bölümüne doğru döndüğümüz sırada bana diğerlerinden daha kısa bir koridoru işaret ediyor ve buranın Logan'ın çalışma alanı olduğunu, ofisinin koridorun sonunda olduğunu söylüyor.

“Çok çalışır, ama seyahat etmediği sürece akşam yemeklerinde ve çoğu akşam buralarda olur. Eğer yalnızlık çekeceğinden korkuyorsan, hiç endişelenme. Burası hep insanlarla doludur. Bazıları dost canlısıdır, bazıları pek konuşmaz. Kimin kim olduğunu öğrenirsin. Bu işin içinde olunca çok şey görüyorsun; seni değiştirebilecek şeyler.”

İşlerinin fazlasıyla riskli ve tehlikeli olması gerektiğinin farkındaydım. Keşke yasal olup olmadığını da bilseydim.

“Yani senin odandan sola dönüp merdivenden iniyorsun, sonra tekrar sola döndüğünde Logan'ın ofisine giden koridora çıkıyorsun. Unutma, toplantın dörtte,” diye hatırlatıyor, tepkimi bekliyor. Başımı sallıyorum ve gülümseyiyor. “Eh, güzel o zaman. Yorgun musun yoksa dışarıyı görmek ister misin?”

Dışarısı, özgürlük... Gülümseyip başımla kapıyı işaret ediyorum.

Abigail dışarı çıkıyor ve evin tarihinden bahsetmeye devam ediyor, ama ben kapı ağzında hareket etmeden du-

ruyorum. Durup arkaya dönerek üzgün bir ifadeyle bana bakıyor. “Adım adım.”

Pekâlâ, tamam.

Bana camları renkli bir güneş gözlüğü veriyor. “Bunu tak, Savannah. Gözlerinin ışığa alışmak için biraz zamana ihtiyacı olacak. Neyse ki yılın bu zamanı hava bulutlu olur.”

Nazikçe koluma giriyor ve beni evi çepeçevre saran taş verandaya çıkarıyor. Derin bir nefes alıp, bu zamana kadar içime çektiğim en temiz havayla ciğerlerimi dolduruyorum. Hafif bir esinti saçlarımı ensemin etrafında uçuşturuyor ve gözlerimi kapatıp etrafımı saran bütün seslere odaklanıyorum. Cıvıldaayan kuşlar, yaprakların sesi, sahile çarpan dalgalar... Arkamdan gelen dal çıtırtısını duyana dek her şey mükemmel. İrkiliyorum, Abigail’in kolunu yakalıyorum.

“Unutma, hiçbir zaman insanlardan uzakta değilsin,” diye fısıldıyor. Bir yandan da elindeki yarı otomatik av tüfeğiyle birlikte yanında durduğu ağaçla tam olarak bütünleşmiş, kamuflaj giysili bir adamı işaret ediyor. “Burası güvenli bir yer, hatta en iyilerden, Savannah. Ama öyle olması için daimi gözetim gerekir. Cole için çalışan herkes birinci sınıftır. Seçkin keskin nişancılar, deniz komandoları, yeşil bereliler, aklına ne gelirse; Özel Kuvvetler’e dâhil olan her şey bizde vardır.”

Yani burayı Cole mu idare ediyor? Ben de onunla hiç karşılaşmayacak mıyım? Daha fazla adam görmek için gözlerimle ormanı tarıyorum, ama hiç göremiyorum.

Abigail araziye baktığımı fark ederek, “Senin göremiyor olman onların orada olmadığı anlamına gelmiyor,” diyor.

Sonra devam etmemiz için başıyla işaret ediyor. “Zamanla alışırın.”

Zaman, yine o kelime.

“Göl çok hızlı soğur, ama öğle vakti bazıları serin suya dayanabiliyor. Ben değil tabii; bu yaşlı kemiklere çok ağır geliyor.” Gülüyor. “Kayıkhanede ihtiyacın olabilecek diğer şeylerle birlikte kano ve kayıklar var ama can yeleği giymeyi unutma!”

Evin etrafından dolaşıp tekrar öne geliyoruz ve yorgun hissetmeye başlıyorum. Uzun mesafeleri yürümek artık alışkın olduğum bir şey değil. Abigail bunu seziyor ve göstermek istediklerinin yanına yürümek yerine onları işaret etmeye başlıyor. Ön kapıda duruyoruz. “Daha sonra sana geri kalanını, ahır ve jakuziyi de gösteririm. Tüm bunları istediğin gibi kullan. Burada kendini evinde hissetmeni istiyoruz, Savannah.”

Tekrar içeri girip odama çıkıyoruz. Dinlenmem için beni yalnız bırakmadan önce duraklıyor, yatağıma oturuyor. “Tüm yaşadıklarından sonra bunların sana fazla geldiğini biliyorum, ama söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Ne kadar çabuk rahatlayıp alışırsan, uyum sağlaman da o kadar kolay olur.”

Söylediği her şeyi sindirmeye çalışarak gidişini izliyorum. Huzursuz bir uykuya dalmam uzun sürmüyor.

Logan'ın ofisine açılan ağır, ahşap kapının önünde durup kapı koluna beğeniyle bakıyorum. Eski bir kılıcın kabzasına benziyor. Tutunca üç demir parça elin etrafına dolanıyor. Daha fazla oyalanamayacağımı biliyor ve kapıyı yavaşça tıklıyorum.

Sert bir tonla, “Girin,” dediğini duyuyorum, bunun üzerine elimi kapı kolundan çekiyorum. O piçlerin beni ne kadar korkuttuğunu düşündükçe sinir oluyorum. Annem bir zamanlar tam bir ateş parçası olan kızının şimdi sönmüş fitil gibi davrandığını görse içi sızlardı.

Kapı önümde hızla açılıyor. “York!” diye bağırıyor, beni görünce aniden duruyor. “Ah, Savannah, üzgünüm. Birini bekliyordum.” Kenara çekilip saatine bakıyor. “Dört oldu mu? İçeri gir lütfen, otur.”

Ofisini inceleyerek içeri giriyorum. Masası ahıra ve gölün bir kısmına bakan, yere kadar uzanan pencerenin önünde duruyor. Şömine ve kanepayla birlikte eşyaların döşenişi de büyük ölçüde evin geri kalanı gibi. Bunları neredeyse bilinçsizce fark ediyorum; dikkatim anında bir

duvardaki düz ekran televizyona kayıyor. Los Angeles haber kanallarından biri açık. Logan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, ama sessiz kalmayı sürdürüyor. Haber spikerinden bugünün tarihini duyuyorum: 26 Ekim. Nefesim kesiliyor, bu tarihi kaçırıldığım günle karşılaştırıp mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum.

“Evet, seni yedi aydan biraz fazla bir süre tutmuşlar, Savannah,” diye fısıldayarak sorulmamış sorumu cevaplıyor. Gözlerim hızla onunkilere çevriliyor ve gözyaşlarımın taşmak üzere olduğunu hissediyorum. Aman Tanrım, yılın yarından çoğunda kayıptım! Her ne kadar bana bir ömür gibi gelmiş olsa da, gerçek süreyi bilmek bir sebepten insanın içini burkuyor. İçimi kemiren, durmak bilmeyen soruyu cevaplıyor bu. Şimdi öğrenmişken, şoktan sersemliyorum. Elim göğsüme doğru fırlıyor.

“Lütfen otur.” Koluma uzanıyor ve beni kanepeye doğru nazikçe çekiyor. Karşıma oturup beni dikkatle izliyor. Kendimi toparladığımda konuşmaya başlıyor.

“Senin ortadan kaybolmandan bu yana çok şey oldu, Savannah. Eminim aklında bir sürü soru vardır, en çok da neden burada olduğun ve neden kaçırıldığınla ilgili.”

Başımı sallıyorum.

“Seni alıkoyanlar, adam kaçırın sıradan suçlular değildi. *Los Sirvientes Del Diablo*, yani Şeytanın Hizmetkârları adında, oldukça tehlikeli bir gruba dâhiller. Kartellerin bir parçasını oluşturuyorlar ve seni Tijuana’da iyi saklamışlar.”

Lanet olsun!

“Baban...”

Adını duyunca oturduğum yerde dikleşiyorum. *O burada mı? Onu ne zaman görebileceğim?* Yine ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Logan elini kaldırıyor. “Baban kaçırılmadan bu yana medyayı kasıp kavuruyor.”

Harika, reklam olmak için daha fazla malzeme.

“Sorun şu ki, Savannah, esas adamlardan ikisi,” derken bir fotoğrafı kaldırıp gösteriyor. “Rodrigo Heredia.” Boğazım düğümleniyor; Montecristo içen adam. Bir fotoğraf daha gösteriyor. “Ve José Jorge.”

Midem aniden şiddetle kasılıyor. Çaresizce en yakındaki çöp tenekesini kapıp içine mide safrası çıkarıyorum. Bana bir peçete verip yanıma bir bardak su koyduğu sırada Logan’ın arkamda olduğunu hissediyorum. Ağzımı yıkayıp kanepeye yaslanıyorum, onunla göz göze gelemiyorum. Verdiğim tepki yüzünden ve zavallı ofisi tuvalet gibi kullanıldığı için utanç içindeyim.

“Anladığım kadarıyla José’yi tanıyorsun.”

Çılgılık atma dürtümü bastırarak başımı sallıyorum. *Evet, piç kurusu yemek için beni yalvartı, açılana kadar sırtımı kırbaqladı ve insanlık onurumun her bir parçasını benden söküp aldı!* Logan bana temiz bir peçete uzatıyor; ağlamaya başladığımı fark etmemişim bile. “Sana söyleyeceğim şeydu, ikisi de paçayı kurtarmayı başardı.”

Bakışlarımı hızla kaldırıyorum. Logan ise kollarını bacaklarına dayayarak öne eğiliyor. “Biliyorum ve üzgünüm, ama biz nerede olduklarını bulup onları göz altına alana kadar burada kalman lazım. Ailen, arkadaşların... Kimse güvende olduğunu henüz bilmiyor. Senin için olduğu kadar onların iyiliği için de bunun böyle devam etmesini sağlamamız lazım. *Los Sirvientes Del Diablo* ve Kartellerin geri kalanının seni kimin kurtardığını öğrenmesi an meselesi. Öğrendiklerinde de takibe canla başla devam edecek-

ler. Onlar için çok değerlisin, eminim kaçtığın için oldukça öfkeli dirler.”

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalkıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Kapının tıklatılmasıyla ikimiz de kafamızı kaldırıyoruz. York, yani dün geceki dangalak, ellerini havaya kaldırarak içeri giriyor.

“Pardon, pardon, yoğun bir gündü...” Birden beni görüyor. “Tekrar merhaba, güzel kız.” Sesi kadife gibi.

Canın cehenneme, seni pislik.

Logan tükürür gibi, “York,” diyor. “Şunu al ve ilgilen.”

York dosyayı Logan’ın elinden alıp gidiyor, ama önce sinde bana göz kırpmayı ihmal etmiyor.

Logan önüme geçiyor. Benden çok uzun; ancak çenesine geliyorum. “Kalmak zorunda değilsin. Gitme hakkına sahipsin, ama gidersen seni koruyamayız. Tekrar yakalanıp sırra kadem basman için bir hafta veriyorum. Geçen sefer yerini bulmamız beş ay sürdü ve en iyisi biziz.” Tekrar saatine bakıyor ve çenesinin kasıldığını görüyorum. “Birazdan bir video konferansım var ama sen yarın saat sekizde Dr. Roberts’la görüşeceksin. Kendisi bizim yatılı terapistimiz ve katılımın zorunlu.”

Ah, hayatta olmaz! Deli doktoruna gitmeyeceğim!

Ruh hâlimdeki değişimi sezerek kollarını kavuşturuyor. “Zorunlu,” diye tekrarlıyor. “Abigail oraya zamanında gitmeni sağlayacak. Şimdilik, eğer bir şeye ihtiyacın olursa ona git. O senin yardımcın olacak. Evdeki herhangi bir şeyi kullanmaktan çekinme. Herkesin güvenliği için evin sürekli gözetim altında olduğunu da bil. Elbette yatak odaları ve banyolarda güvenlik kamerası yok, ama girip çıkanları takip edebilmemiz için pencere ve kapıların hepsinde sensörler var. İletişim amaçlı internet kullanımı gibi, bu

alanın dışına ulaşmak için telefon kullanımının da kesinlikle yasak olmasını lütfen anlayışla karşıla. Burayı gizli tutmak için çok uğraştık. Konumu yalnızca seçilmiş birkaç kişi biliyor ve onlar da eğer ifşa ederlerse karşılaşacakları sonuçların bilincinde. Sana kalmak isteyip istemediğine karar vermen için bir hafta süre veriyorum, kalmayı seçersen kurallar hakkında daha fazla konuşuruz.” Masasına oturmak için hareketleniyor. “Sormak istediğin herhangi bir şey var mı?”

Evet, yaklaşık bir milyar kadar. Başımı iki yana sallıyor ve geri dönerek kapıdan çıkıp arkamdan kapatıyorum. Yüce İsa, sindirecek öyle çok şey var ki zihnim fırl fırl dönüyor. Odama dönüp düşünmem lazım. Böyle yaşamaya gerçekten hazır mıyım? Ne kadar lüks olsa da bir hapis-haneyle diğerini değiş tokuş mu etmeliyim? Yoksa eve gitmeyi deneyip her şeyi riske mi atmalıyım?

Dr. Roberts uzun boylu, sıska, sarışın ve ellili yaşların ortasında bir adam. Ela gözleri ütülü lacivert takım elbise-siyle bir araya gelince sıcacık görünüyor, ince kravatının ucu kemer tokasının üstünde duruyor. Düşünürken sağ topuğuyla tekrar tekrar yere vuruyor.

Logan’ın ofisinin hemen yanında küçük bir odadayız. Renk düzeni sarı üzerine kurulmuş ve yeşilin farklı tonla-rını barındırıyor. Oldukça güzel.

Dr. Roberts ortamı yumuşatmaya çalışarak, “Pek ko-nuşkan değilsin galiba?” diye soruyor.

Son kırk beş dakikadır bakışp duruyoruz. İlk geldi-ğimde birkaç soru sordu, ama ben cevap vermeyince, aynı

benim ona yaptığım gibi, sadece davranışlarımı izledi. Benden cevap almak için soru sorma yoluna başvuracağını biliyorum. Ah, işte geliyor. Beyninde dönen çarklardan çıkan dumanın kokusunu neredeyse alabiliyorum.

“José Jorge hakkında neler hissediyorsun?”

Gözümü bile kırpıyorum.

Başını sallıyor, sonra bir yandan tabletine bir şeyler not alırken konuşmaya devam ediyor. “Savannah, eve gitmek ister misin?”

Ah, artık çok soru. İyi iş, doktor, hakkını vermem lazım. Beni dağıtmak için aileyi kullanmak bir zamanlar işe yarardı, ama artık olmaz.

Tabletini sehpaaya bırakarak öne eğiliyor. “Eh, sanırım bugün burada pek bir şey başaramayacağız.” Kalın çerçevesi gözlüklerini çıkarıyor, iç geçirerek gözlerini ovuyor. “Kendini açmazsan, Savannah, sana nasıl yardım edebiliriz? Yalnız kalmaktan bıkmadın mı?”

Pekâlâ, şimdi damarıma bastı, neredeyse maskemi düşürüyordu. Fazlasıyla yalnızım, ama benim kadar uzun süre konuşacak ve güvenecek kimse olmadan yaşayınca bunların nasıl yapıldığı bile unutuluyor. İnsanlar sinsî yaratıklardır. “Bana en azından en sevdiğin rengi söyleyebilir misin?”

Sessizce adamın başını iki yana sallamasını izliyorum.

“Tamam, öyle olsun. Yarın aynı saatte görüşürüz.” Kapı açılıyor ve Abigail içeri giriyor.

“Merhaba, Dr. Roberts. Öğle yemeğinde bize katılacak mısınız?” Doktora gülümsüyor.

“Hayır, korkarım katılamayacağım. Yine de teşekkür ederim. Tavuklu kişinize bayılıyorum.” Abigail hafifçe kızarıyor.

Hah. Bu ilginç işte. Tatlı dilli Abigail şık giyimli terapistten hoşlanıyor mu yoksa? Bence öyle.

Abigail kapıyı açık tutarak, “Hazır mısın, Savannah?” diye soruyor.

Kan ter içinde uyanıyorum, gördüğüm kâbus yüzünden kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor. Saate bakıyorum. Gece yarısını geçmiş. Hapishane odamdaki pis nevresimlerin kokusunu hâlâ alabiliyorum. Artık yedi aydan uzun olduğunu bildiğim o süre boyunca yalnızca üç kez değiştirilmişti. O zaman bile hiç sabun kullanmadıklarından eminim, muhtemelen sadece durulayıp kurutmuşlardır. Kâbusun anıları zihnimde hâlâ tazeyken asla uykuya dönemeyeceğimi bildiğimden, battaniyeleri üstümden atıp Abigail’in benim için bıraktığı sabahlığı alıyorum. İpeğin serin dokusu sıcaklamış tenime çok iyi geliyor. Aşağı, en alt kata iniyorum. Eğlence odası göle bakıyor ve odanın tamamı ay ışığının hoş, yumuşacık parıltısıyla dolu. Siyah bir kuyruklu piyano pencerelerden birinin önünde duruyor. Anılar zihnime üşüşürken ellerim seğiriyor. Soğuk tabureye geçip kapağı kaldırıyorum. Parmaklarımı tuşlarda gezdiriyor, tüylerim diken diken olurken ne kadar pürüzsüz ve tanıdık olduklarını hissediyorum. En son çalışımın üzerinden on dört yıl geçti; annemi son görüşümün üzerinden, kendi kendime bir daha asla çalmayacağıma söz vermemin üzerinden tam on dört yıl geçti.

Babam yanıma gelerek, “Tatlım,” dedi, “onun için son bir kez çalman gerçekten çok önemli. Lütfen en sevdiğin şarkıyı çal.”

Hıçkırduğım sırada, "Yapamam," diye fısıldadım.

"Bunu yapmana gerçekten ihtiyacım var, tatlım." Kilisede toplanan basın mensuplarına doğru başıyla işaret etti. Gelecek vadeden yeni Belediye Başkanı elbette eşinin cenazesine basını çağırıacaktı. Kafamı kaldırıp gözyaşlarımın arasından ona baktım. İşi gücü hep şov yapmaktı. Beni de kaldırarak ayağa kalktı. "Şimdi." Elimi tuttu. "Bunu yapabilirsin, Savi." Beni yanağımdan öptü ve odanın ön tarafına doğru yönlendirdi. Tabutun yanından geçerken titredim. Çanım annem hiç bu kadar huzurlu görünmemişti. Piyanonun başına oturduğumda tüm gözler üzerimdeydi. Babama baktım, gözyaşını silip başlamam için bana başını salladı. Önümdeki siyah beyaz bulanıklığa bakarken midem bulandı. Hayal kırıklığı yaratmak istemediğimden, derin bir nefes aldım. Şarkı söylemeye dayanamazdım, o yüzden sadece çaldım. Leonard Cohen'in sıklıkla yeniden yorumlanan şarkısı: Hallelujah.

Babam, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bugün bile, bunu annem için mi, onun için mi yoksa medya için mi yaptığımı ve babamın bana hangisi için teşekkür ettiğini bilmiyorum.

Anıyı kafamdan atıyor, ilk notaya basmayı deniyorum. Melodiyi hissederek gözlerimi kapatıyorum. Sessizce şarkının giriş kısmını söylüyorum, gözyaşlarım süzülürken sesimi zar zor tanıyorum; annemin yanımda kendi bölümünü çaldığını hissediyorum. Bu bizim en sevdiklerimizden biriydi ve kendi cenazesinde çalacağım bu şarkıyı bana o öğretmişti.

Annem, babamın mutfakta dolanıp durduğu yerde telefonla konuşmasına şöyle bir bakarken, "Yalnızca istiyorsan çal, Savi," diye fısıldardı. "Eğer seni mutlu ediyorsa çal, ben o yüzden ça-

lıyorum.” Beni yanağımdan öptü. “Hastalığımdan kaçmama yardımcı oluyor. Beni özgür kılıyor.” Bana göz kırparak yeniden şarkı söylemeye başlamıştı. Başına bir eşarp sarılıydı; benimkiyle aynı, güzel kahverengi saçlarının tamamını kaybetmiş olduğu gerçeğini gözlerden saklıyordu. Sesi en soğuk ruhları bile ısıtırdı.

Bende onun şarkı söyleme yeteneğinin belki dörtte biri vardı; benim esas yeteneğim parmaklarımdaydı. Benim işim piyano çalmaktı.

Gözlerimi açıp ay ışığıyla aydınlanan odayla karşılaşıyorum; üşüyorum. Bir şey gözüme takılıyor, bunun üzerine ellerimi tuşlardan çekiyorum.

Abigail, “Lütfen durma,” derken gölgelerin arasından belirliyor. “Bu çok güzel.”

Piyanonun kapağını sertçe çarparak kapatıyorum ve yutkunarak boğazımdaki yumruyu bastırıyorum.

“Bu şarkıyı uzun zamandır duymamıştım. Sesin çok hoş.”

Ona bakmadan tabureden fırlıyor, odadan çıkıyorum. Abigail’in iltifatlarını duymak bana garip geliyor. Çıkarının ne olduğundan emin değilim.

Sonraki birkaç gün aynı geçiyor. Dr. Roberts’la görüşmeye gidiyorum ve bir saatlik seans boyunca bakışıyoruz. Abigail’le birlikte arazide dolaşıp gücümü toplamaya çalışıyorum. Önceki geceden hiç bahsetmiyor ve ben de bundan memnunum. Benim için hassas bir andı o. Öğle yemeğine geçiyoruz; ben meyve ve sebzelerin ucundan biraz yiyorum, ama bu da bir şeydir. Biraz uyukluyorum,

ardından atların ahırın çevresinde koşmasını izliyorum, sonra da sıra akşam yemeğine geliyor. Abigail bana dağlarla ilgili gerçekten ilginç halk hikâyeleri anlatıyor, ardından yatmaya gidiyorum. Uyku zevk aldığım bir şey değil, ama ne kadar karşı çıkarsam çıkayım vücudumun buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Abigail sürekli yorgun olmamın sebebinin, yediğim yemek miktarının azlığı olduğunu söyleyip duruyor. O konu üzerinde gerçekten çalışmam gerektiğini biliyorum.

Güneş yüzüme vuruyor, içimi çeşit çeşit karmaşık duyguyla dolduruyor. Burada kalma fikriyle boğuşuyorum. Dünyanın en güzel yeri de olsa burası benim evim değil. Eve gidersem de, Logan yeniden kaçırılmadan bir haftayı çıkaramayacağım konusunda haklı çıkar mı? Bütün bu ihtimalleri düşünmekten başım ağrıyor. Ya beni kaçırırlarsa? Ya bir dahaki sefere beni öldürürlerse? Ya babama veya Lynn'e zarar verirlerse?

Abigail verandada yanıma oturuyor. Buranın oturup düşünmek için en sevdiğim yerlerden biri olduğunu biliyor. "Suyun dağları yansıtmalarına bayılıyorum; ne kadar güzel bir renk gösterisi." Bana iyi davranıyor, asla konuşmam için beni zorlamıyor. Yalnızca sessizlik ona fazla geldiğinde arayı dolduruyor.

Logan'ın York'la birlikte arazi sınırında dolaştığını görüyorum.

Abigail, sanki ona sormuşum gibi, "Güvenliği artırıyorlar," diyor.

Başımı sallayıp izlemeye devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra iç geçiriyor. "Logan iyi bir adam; hiç evlenmedi, kimseyle çıkmaz. Vakti olmadığını iddia ediyor. Erkekler işte," derken gülüyor.

Ben de biraz gülümsüyorum. Kulağa işkolik bir adam gibi geliyor.

“Hep gardını düşürmemek için bir bahanesi var.”

Bunu bana yönelik söylemediğini biliyorum, ama bunu söylediğinde karnımda garip bir his oluşuyor. Belki de birine güvenmeye başlamam lazım yoksa hayatımın geri kalanında yalnızlık çekeceğim; ama insanlara güvenmek... Bu düşünce beni hâlâ korkutuyor.

Akşam yemeğinden sonra salondaki kanepenin önüne, yere oturup şömineden yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Scoot, evin kedisi, sıcaklığı benimle paylaşmayı dert ediyor gibi görünmüyor. Sanırım bu, karnını kaşıdığım için kazançlı çıkmasından kaynaklanıyor. Bana oldukça komik gelen *kimseyi takmıyorum* havalarında, şişko küçük bir şey. Erkeklerin çoğu siyah giyiyor ve Scoot'un sırf inlediklerini duymak için onlara sürtündüğüne yemin edebilirim. Artık beyaz tüylerin nereden geldiğini tam olarak biliyorum.

Erkeklerin hiçbiri bana pek aldırıyor. Her zaman ki-barlar ama gerekenden fazla konuşmuyorlar. Şimdilik bu benim gayet işime geliyor.

Bir adamın arkamdan bir diğerine, “Cole’u görmeliydin. Silahını ters tarafa döndürüp adamın suratına çarptı, burnunu kırdı ve her yere kan sıçradı,” diye anlattığını duyuyorum. “Sonra çenesinin altından vurup adamı merdivenden aşağı uçurdu. Kalles herif silahına uzanmaya çalıştı, ama Cole tam iki gözünün ortasına üç kere sıktı; adam başına gelecekleri anlamadı bile.”

Oha artık! Duyduklarım yüzünden zihnimde canlanan görüntülerle neredeyse kusacak gibi oluyorum. Bu Cole denen adam kimmiş böyle?

Arkadaşı, “Bunu kaçırdığıma inanamıyorum,” diye sızlanıyor. “Yani onunki kaç oldu şimdi, otuz dört mü?”

Anlatan adam, “Otuz beş,” diye düzeltiyor. “Çıplak elle öldürdüğü altı kişi de cabası. Herif lanet olasıca Rambo gibi.”

Tüylerim ürperiyor. Birinin adam öldürmekten böyle açıkça ve sıradan bir şeymiş gibi bahsettiğini hiç duymamıştım. Bu Cole denen adam buraya sık geliyor mu acaba? Böyle soğukkanlı bir katille tanışmak istemem. Birinin canını almayı düşünmek bile beni korkutuyor, hele bir de... Kaç kere demişlerdi?

Scot elime pati atıyor. Görünüşe göre okşamayı bırakmışım. “Üzgünüm, kedicik.” Karnını boydan boya okşayarak hemen telafi ediyorum.

“Sadece bir tahmin yürütüyorum, ama bence bir 2004 Merlot o karın okşama seansına katlanmayı biraz daha kolaylaştırabilir.” Bir adam, bir kadeh kırmızı şarap uzatırken bana gülümsüyor.

Kadehi alırken hafifçe başımı sallayarak gülümsüyorum.

Karşı kanepeye yaslanıp bacaklarını önüne uzatarak karşıma oturuyor. Elini kahverengi saçlarından geçirip saçını yeşil gözlerinin önünden çekiyor. Sıkça yapması gereken bir şeymiş gibi görünüyor. Scot kesintiden hoşlanmıyor, o yüzden onunla ilgilenmek için daha fazla çaba gösteriyorum. Seni açgözlü küçük kedi. Yabancı öne eğiliyor. “Mark Lopez.” Elini uzatıyor.

Eline bakıyorum, sonra hızlıca sıkmak için elimi ona uzatıyorum.

“Sen de Savannah Miller’sın,” diye belirtiyor. “Çoktan tanıştık ama sen pek kendinde değildin.”

Ona bakıp yüzünü hatırlamaya çalışıyorum. Latin kökenli ve uzun boylu bir adam; gerçi bana herkes uzun geliyor ve üstelik benim boyum da 1.70’e yakın.

“Ön tarafta yolcu koltuğunda oturuyordum ama mas-kemi hiç çıkarmadım, o yüzden beni hatırlamama suçundan yırttın.” Şakacı bir tavırla gülümsüyor.

Başımı eğip şarabıma bakıyorum. Bir yudum alarak dilimde döndürüyorum. *Ah, Tanrım, tadı mükemmel!*

Logan sessizce karşımıza, şöminenin önündeki taştan kenara oturuyor. Yorgun bir hâli var ve görünüşe göre sert bir şey içiyor. *Sert bir şey?* Bu kelimeler beni Joe Might’la geçirdiğim o akşama geri götürüyor. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum; eski hayatım çok uzaklarda kalmış gibi geliyor. Joe, örneklerini ona göndermediğim için güvenilmez bir tip olduğumu düşünmüştür muhtemelen.

Logan yumuşak bir sesle, “Hey,” diyor, “iyi misin?” İçtenliği derinlerimde bir kıvılcım çaktıracak içimi ısıtıyor.

Çabucak başımı sallıyorum, dikkati kendi üzerime çekmek istemiyorum.

“Lopez, bize biraz izin verebilir misin?” diye soruyor.

“Elbette.” Mark ayağa kalkıyor. “Sonra yine konuşuruz, Savi.” Yakın dostlarmışsınız gibi sırtıyor.

Bu bana iyi geliyor. Vay canına, ne kadar garip bir his. Artık içimde böyle bir his olduğunu gerçekten sanmıyordum.

Logan beni süzerek yere doğru kayıyor, Mark’ın benim yanımda oturduğu tarafa geçiyor. “Görüyorum ki evin en huysuzuyla arkadaş olmuşsun.” Öne uzanıp parmağıyla Scoot’un kulağını okşuyor.

Kedi onun avcuna doğru mırlıyor ve Logan'ın gülümsemesi büyüyor. İkisinin muhtemelen birlikte güzel vakit geçirdiğini anlayabiliyorum. Ne yapacağımı bilemediğimden, şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Logan'a bakmak neredeyse acı veriyor, öyle çekici ki. Gözleri, siyah saçlarıyla aynı görünecek kadar koyu renk ve gömleği ne kadar formda olduğunu gösterecek şekilde geniş göğsü üzerinde gerilmiş durumda.

Elimi saçlarımdan geçiriyorum. Gözlerimi dikip bakmak istemiyorum ve yapacak bir şeye ihtiyacım var. "Eh, yarın son konuşmamızın üzerinden bir hafta geçmiş olacak. Duyduğuma göre Dr. Roberts'la hiç ilerleme kaydetmemişsiniz. Hayal kırıklığına uğradım."

Gözlerimi ondan kaçıyorum.

"Gerçekten biriyle konuşman lazım, Savannah. Dr. Roberts geçmişte insanlar için harikalar yarattı. Ona bir şans verersen çok daha iyi hissedeceğinden eminim. Tabii kalmaya karar verersen." Duraklıyor, içkisinden bir yudum alıyor. "İnsanlara açılmanın zararı yok. Artık güvendesin."

Güvende. Herkes bana bunu söyleyip duruyor.

Aniden başını çevirip omzumun üzerinden bir yere bakıyor. "İzninle." Ayağa fırlarken iç geçiriyor.

Talepkâr Scoot'un isteklerini yerine getirme görevime devam ederek, oturup Logan'ın söylediklerini düşünüyorum. Pencere kenarında oturan iki adamın sohbeti yüzünden düşüncelerim kısa süre sonra bölünüyor. Yine şu Cole denen adamdan ve o kalleşin suratını nasıl uçurduğundan bahsediyorlar. Sonra diğeri Cole'la ilgili başka bir hikâyeyi öyle ayrıntılı bir şekilde anlatıyor ki resmen kalkıp odadan çıkmak zorunda kalıyorum. Zaten yatma vaktimin geldiğine karar vermiştim, o muhabbeti de yeterince dinledim.

Dr. Roberts gözlüklerinin üzerinden bana şöyle bir göz atıyor. Sonuncu olma yolunda ilerleyen seansımızın kırk dakikasını geçirmiş bulunuyoruz. Kendimle içten içe savaş veriyorum ve nihayet bir taraf kazanıyor. Derin bir nefes alıp gözümü karartmaya karar veriyorum. Cidden şu noktada kaybedecek hiçbir şeyim yok, belki kazanabileceğim bir şeyler vardır.

“Mor,” diye fısıldıyorum. Gözlerini tabletinden ayırıp kısarak bana bakıyor.

“Anlamadım?”

“En sevdiğim renk mor.” Kararımdan tedirgin olduğum için ellerim birbirine kenetleniyor.

“Eh, bu güzel bir renk.” Bir an düşünürken sırtıyor. “Bugün nasıl hissettiğini tarif etmek için üç kelime kullanabilsen, bunlar hangileri olurdu?”

Sadece üç mü? Kelimeleri seçmeden önce bunu dikkatle düşünüp boğazımı temizliyorum.

“Korkmuş, şaşkın, bunalmış.”

“Yaşadıklarından sonra hepsi de normal duygular.” Başını sallıyor. “Bu zamana kadar buradaki günlerin nasıl geçti?”

Omuz silkiyorum. “İyi.”

“En çok ne hoşuna gidiyor?”

Bu zor bir soru; şaşırtıcı şekilde çok fazla şey var. Yani manzara, atlar, göl, hava kimin hoşuna gitmezdi ki?

“Çok şey.”

Tekrar tabletine bir şeyler karalayarak başını sallıyor. “Birini söyleyebilir misin?”

“Scoot.” Bu onu güldürüyor.

“Bizim ihtiyar Scoot. O kedinin evi yönettiğine yemin edebilirim. Onunla ilgili hoşuna giden şey ne?”

Bir an için doktoru inceliyorum ve bu psikolojik gevezelikle nereye varabileceğini çözmeye çalışıyorum.

“O olduğu gibi.”

“Hayvanların insanlar gibi yargılamadığı doğrudur. Onlar güvenilir, sadık dostlar.” Başını sağa eğiyor. “Seni tuttukları yerde hayvan var mıydı?”

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

“Seni teselli eden bir şey mesela?”

Hatırlayarak çabucak, “Hayır,” diye karşılık veriyorum. Konuşacağım, güveneceğim, arkadaşım olacak biri olmasını çaresizce istiyorum... Lanet olsun, seveceğim biri ya da bir şey olmasını istiyorum.

“Pekâlâ.” Başını eline dayayarak beni izliyor.

Göğsü yavaşça inip kalkıyor ve konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırıyor. “Bana kaçırıldığın geceyi anlatabilir misin?”

Beynimde bir kapının çarpılarak kapandığını duyuyorum.

Ayağa fırlayarak, “Zaman doldu, doktor,” diyorum. O konuya giremem, istemiyorum.

O da tabletini sandalyesine bırakarak ayağa kalkıyor.

“Savannah,” diyor.

Kapıya doğru giderken yarı yolda duruyorum.

“Bu işi otuz yıldır yapıyorum. Çok fazla hasta gördüm, çok hikâye duydum. Benim yardımıma ihtiyacın var, yoksa bu seni mahvedecek. Eğer şimdi gidersen, sürekli arkayı kollayıp o canavarların seni kaçırmasını beklerken delireceksin. Böyle yaşanmaz. Logan’ın teklifini kabul et; bura-

da, güvende kal; hayatını geri al. Bu seçimi yalnızca sen yapabilirsin, ama mücadele etmeyi istemen lazım. Onların kazanmasına izin verme.”

Islanan yanaklarımı siliyorum. Sözleri canımı acıtıyor; söylediği her şey doğru ve bunu biliyorum.

“Bunu bir düşün.” Benim için kapıyı açıyor.

Odadan çıkıp yakınlardaki bir banyoya giriyor, kendime çekidüzen vermeye çalışıyorum. Aynada kızarmış, ıslak gözlerime bakarken ne yapmam gerektiğini biliyorum. Omzumu açıkta bırakan yeşil kazağımla uğraşıp taytımın üzerinde düzgün durmasını sağlıyorum. Basının beni izliyor olması ihtimaline karşı üstümü başımı düzeltme takıntımın hemen geri gelmesi çok komik. Zamanla başka nelerin su yüzüne çıkacağını merak ediyorum.

IV

Tamam, tamam, bunu yapabilirsin. Dudağımı ısıtırıp ahşap kapıyı tıklatıyor, içeri girmem için gelecek komutu bekliyorum. Beklediğim ses bir an sonra duyuluyor. Elimi kılıç kabzasına sokarak sıkıp itiyorum. Logan kanepede oturuyor, sehpaye eğilmiş dikkatle dizüstü bilgisayarına bakıyor. Destek almak için kapıya tutunarak ayakta dikiliyorum. Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

“Logan?” diye fısıldıyorum.

Kafasını hemen yukarı kaldırıyor ve beni gördüğünde gözleri kocaman oluyor, bakışları yumuşuyor.

“Seninle biraz konuşabilir miyim?”

Bilgisayarını kapatırken gülümsemesi dudaklarında geziniyor.

“Elbette, Savannah. İçeri gel, otur.” Karşısındaki kanepayı işaret ediyor. “Dr. Roberts’la randevun nasıl geçti?”

“İlginç.”

“Belli oluyor. Kararını verdin mi? Kalmak mı istiyorsun yoksa eve gitmek mi?”

Yavaşça nefesimi bırakıyorum. Pekâlâ, işte başlıyoruz. “Ben sanırım kalmak istiyorum.”

Yüzünden çok şey okunuyor; neden bu kadar önemse-
diğinden emin değilim gerçi. Onun için delinin tekinden
başka neyim ki?

“Akıllıca bir karar, Savannah.” Dosya dolabına doğru
hareketleniyor ve bazı evraklar çıkarıp önüme koyuyor.
“Daha önce de söylediğim gibi, eğer kalmak istiyorsan bir-
kaç feragat sözleşmesi ve bir de gizlilik sözleşmesi imzala-
man gerekecek.”

Evraklara bakarak başımı sallıyorum.

“Bu, burada olduğun sürece ve gittikten sonra bu evin
konumunu kimseye söylemeyeceğini belirten bir belge.
Bu evin dışından kimseyle neden burada olduğun konu-
sunda konuşmayacaksın. Eğer araziden ayrılırsan, biri her
an sana refakat edecek. Bu hem bizim hem de senin güven-
liğin için, Savannah. Biri seni takip ediyor olabilir ve onları
doğrudan bize getirebilirsin. Her an gidebileceğini bil, ama
bunun geri dönüşü yok; ikinci sefer seni korumayacağız.
Sence tüm bunların, bu kadar yoğun bir koruma altında
olmanın, bu kadar kurala uymanın üstesinden gelebilir mi-
sin? Eski yaşantından tümüyle soyutlanmış olacaksın.”

“Hayatımın yedi ayını o piçler yüzünden kaybettim za-
ten. Eğer geri kazanmak için gereken buysa, öyle olsun.”

Her şeyi dikkatle okuyor, her kelimeyi anladığımdan
emin oluyorum. “Kalem, lütfen.” Göğüs cebinden bir
tane çıkarıyor ve kalemi siyah çizginin üzerinde gezdiriyor-
um: Savannah Miller.

Elini uzatıyor. “Evimize hoş geldin.”

Elimi onunkine bırakıyorum, kıyaslanınca benimkinin
ne kadar küçük olduğu gözüme çarpıyor.

Yüzünde bir parıltı oluşuyor ve yavaşça elini geri çekip
arkasına yaslanıyor.

Daha fazla vaktini almak istemediğimden ayağa fırlıyorum. Biraz hava almam lazım; az önce bir imza atarak hayatımdan feragat etmiş gibi hissediyorum.

Kapıda duraklıyorum. “Beni kurtardığın için teşekkürler, Logan.”

Gülümsemesi gözlerine yansıyor. “Benim için bir zevkti, Savannah.”

Abigail'i çamaşırlara gömülmüş hâlde buluyorum. Strese girmenin de ötesinde görünüyor. Üstelik aynı zamanda başında ona sonu gelmeyen sorular soran birkaç kişi de var, o yüzden onu kendi hâline bırakıyorum. Bana bakıcılık yapmasına gerek yok. Artık ev ve araziye kendimi bir nebze rahat hissedecek kadar aşınayım. Göle inip kıyıda dolaşıyorum; burası en sevdiğim yerlerden biri oluyor gittikçe. Her şey çok sessiz. Hapishanemde olduğu gibi boşluk sessizliği değil; bu farklı. Burası rahat, huzurlu bir yer. Etrafımı saran bütün o harika, yumuşak sesler sayesinde kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Böyle bir sessizliğin aslında hiç de sessiz olmaması komik. Her tarafta ağaçların arasına gizlenen adamlar olduğunu bilmek de bana bir rahatlık hissi veriyor. Babamı çok özlüyorum, Lynn'i daha da çok özlüyorum. İşimi bile özlüyorum; ama sanırım sürekli korku içinde yaşamak beni hapishaneden daha fazla perişan eder. Evet, kalma kararı benim için doğru seçim; en azından öyle olmasını umuyorum.

Saatler sonra döndüğümde zavallı Abigail hâlâ çama-

şırlarla uğraşılıyor. Çok yorgun görünüyor, o yüzden ona yardımcı olmaya karar veriyorum.

Mutfığa gidip buzluğu açıyor, bir yığın biftek çıkarıyorum. Abigail'in her akşam takip ettiği takvime bakıyor ve akşam yemeğine katılacak on beş kişi olduğunu görüyorum. Ben sosu hazırlarken çözülmesi için etleri bir kenara yerleştiriyorum. Büyük boy patatesleri folyoya sarıp küçük bir orduyu doyurmaya yetecek kadar havuç doğruyorum. Kuşkonmazların dibini kesip üzerine yağ, tuz ve biber serpiştiriyorum. Fırın ısınırken elmaları soyup doğruyorum. Tarçın, şeker ve biraz tereyağıyla birlikte üç geniş fırın kabına bölüştürüyorum, en üste de yulaf ezmesi koyuyorum.

Barbekünün bu kadar kocaman olması beni şaşırtmamalı. Buralarda kocaman olmayan ne var ki? Fakat yine de bunu yakmak insanın gözünü oldukça korkutuyor. Sonunda yakmayı başarıp evde yangın çıkarmadan patatesleri pişirmeye başlıyorum.

Bir saat içinde mutfak çok güzel kokmaya başlıyor. Üç kap çıtır elma tatlısını fırından çıkarıp soğuması için kenara koyuyorum.

Birinin, "Bu koku da ne?" diye bağırdığını duyuyorum, ardından da gürültülü ayak sesleri geliyor. "Yüce Tanrım, resmen ağzımın suyu akıyor!" Mark Lopez, geçen geceki adam, köşeyi dönüp geliyor. "Merhaba, Savi." Etrafa bakarak sırtıyor. "Yemek mi yapıyorsun? Lütfen bana o cennetten gelen kokunun ne olduğunu söyle." Ada tipi masada karşımdaki tabureye oturuyor.

"Çıtır elma." Tezgâhtaki tatlıları işaret ediyorum.

"Haydi canım... Konuşuyormuş." Tek kaşını neşeyle kaldırıyor.

Sırıtarak, “Öyleymiş,” diye karşılık veriyorum. Beni güldürüyor.

“Evet, evet, bir şey düşüneceğim. Belki pizza söyleyirim...” Abigail mutfığa girince bir anda duruyor, cep telefonunu kapatıyor. “Savannah?” Şoka girmiş gibi bir hâli var.

Ah, hayır, belki de bunu yaparak fazla ileri gitmişimdir. Belki de karışmamam gerekirdi. Bu onun işi.

“Özür dilerim.” Dudaklarının kıvrılmasıyla gülümsemesini görüyorum.

“Savannah artık konuşuyor.” Mark ona bakarak sırtıtıyor.

Abigail onun kafasının arkasına şaka yollu vurarak yanından geçiyor. Bütün yemekleri görmenin şaşkınlığı içinde mutfığa bakarken gözleri bana ulaşıyor.

“Bunu sen mi yaptın?” diye soruyor.

“Evet, eğer haddimi aştıysam üzgünüm. Ben...”

“Üzgün mü? Ah, canım, üzülme.” Yanakları kızarıyor. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Çok nazıksın. Birinin burada yardıma ihtiyacım olduğunu fark etmesinin nasıl bir rahatlık olduğunu tahmin edemezsin.” Öne eğilip bana sıkıca sarılıyor.

Başta kaskatı dikiliyorum, ama ona karşı hissettiğim sıcak duyguları inkâr edemem. Kollarım yavaşça ona sarılıyor, sevgiyi kucaklıyor. Kalbimi çevreleyen betondan ufacak bir parçanın koptuğunu hissediyorum.

Mark, “Eğer biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız varsa çıkabilirim,” deyip gültüyor. Duygusal bir anla dalga geçmek tam da erkeklere göre bir iş.

Abigail, “Git yıkan sen. Eğitimden geldiğinizi biliyorum,” diye hırlayarak onu mutfaktan kovuyor.

Mark parmağını sosa daldırıyor, birazını ağzına atıyor.
“Nefis!”

“Peşinden getirme beni şimdi.” Abigail ona sert bir bakış atıyor.

Mark koridor boyunca gülüyor.

Abigail’in bu evin annesi olduğunu ve hepsinin ona saygı duyduğunu anlamaya başlıyorum.

Herkes akşam yemeği için oturduğunda mahcup hissetmeye başlıyorum.

Abigail’e yardım etmek için akşam yemeğini benim yaptığımı öğrendiklerinde, hepsi de yemeğin ne kadar harika olduğu konusunda bana iltifat etmeye başlıyor. Her şey masanın ortasındaki tabaklara tepeleme doldurulmuş durumda, herkes sırayla kendi tabağına alıyor.

Logan içeri giriyor ve geç kaldığı için özür dileyerek oturuyor.

Daha sonra York gelip masanın karşısında birkaç sandalye uzağıma oturuyor. Sandalyesine geçerken bana göz kırpmıyor. Yüce İsa, adam insanın sinirini bozuyor.

Bazıları yemek boyunca havadan sudan konuşuyor, özellikle de bu akşam oynanacak hokey maçından bahsediyorlar. Ben daha çok yemek yemeye odaklanıyorum. Kendi kendime, *adım adım*, deyip duruyorum. Tok hissederek çatalımla bir parça patatesi iteliyorum. Kendimi daha fazla yemeye zorlamam gerektiğini biliyorum, ama midem bezelye boyutuna gelecek kadar küçülmüş gibi.

York masanın karşısındaki arkadaşıyla tartışırken, “Psikopat olan Burke değildi,” diyor. Ne hakkında konuştuklarını hemen anlıyorum.

“Kimin umurunda? Alt tarafı bir film.”

“Psikopat olan Tommy Dessimone’du,” diyerek araya giriyorum, bütün masa durup bana bakıyor.

York bana garip bir bakış atıyor.

Evet, aynen öyle, uyuz herif, benim de dilim var. “Şey, deli olan Tommy’ydi, Burke değil.” York’un arkadaşı-na bakıyorum. “Ve aslında bu ilk olarak bir kitaptı. Ocak 1985’te *Wiseguy* adıyla basıldı, yazarı Nicholas Pileggi adında bir suç muhabiri. Beş yıl sonra *Goodfellas* [Sıkı Dostlar] filmine uyarlandı.” Biraz soluklanıyorum. Çok uzun zamandır tek seferde bu kadar çok şey söylememiştim. İnsana iyi geliyormuş.

“Ah!” Mark gülüyor ve bıçağıyla York’u işaret ediyor. “Şimdi dersini aldın işte!” Bütün masa kahkahaya boğuluyor. Ben daha şimdi bunca insanın önünde ağzımı açmış olduğum gerçeğiyle cebelleşirken York beni izliyor.

“Hiç şüphe yoktu. Jimmy seni elini sıkması kadar hızlı gömebilirdi. Onun için önemi yoktu. Akşam yemeğinde dünyanın en iyi insanı olabilir, ama sonra tatlıya sıra geldiğinde seni havaya uçurabilirdi.” Besbelli romanı zaten ne kadar iyi bildiğini gösterip bana hava atarak kitaptan alıntı yapıyor. Onu utandırdığım için beni tehdit edip etmediğini içten içe merak ediyorum.

“İkinci bölüm, yirmi dördüncü paragraf,” diye karşılık veriyorum. “Ah, bu arada tatlı olarak cıtır elma yiyeceğiz. Beni havaya uçurmayı tatlıdan sonraya erteleyebilirsen memnun olurum.”

Önce Logan gülmeye başlıyor. Adamların geri kalanı da onu takip ediyor.

Logan masadaki uğultuyu bastırarak, “Kız süper,” diye bağırıyor.

York arkasına yaslanıyor, kollarını kavuşturarak beni izliyor. Gözlerinde tüylerimi diken diken eden bir şey var. Bazılarının tabaklarında kalanları silip süpürmesi dışında masadaki gürültü azalmışken York tekrar başlıyor. Belli ki düşünüyormuş.

“Savannah, bana o tür romanlar okuyacak biri gibi gelmiyorsun.” Çatalını bifeğinin son parçasına saplıyor.

Kıpırdanmama sinir oluyorum. Huzursuz olduğumu belli eden bir enerji yaydığımdan eminim. Dikkatinden kaçmıyor; yüzünde kendinden memnun bir sırıtış beliriyor.

“O kitabı en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.” Parmağını dramatik bir havayla masaya vuruyor. “Ah, doğru, hücrendeki küçük masanın üstündeydi.”

Elim seğiriyor, çatalım elimden düşüp tabağımdan gürültüyle sekiyor.

“York.” Logan kafasını yemeğinden kaldırıyor. O odaya ilgili görüntüler su yüzüne çıkmak için mücadele ederken, kucığımda duran ellerime bakıyorum.

“Küçük ahşap bir masa, değil mi, yanında da taburesi var?” diye ekleyerek midemin acıyla kasılmasına sebep oluyor.

Logan keskin bir tonla, “Yeter, York,” diye uyarıyor.

Buradan uzaklaşmak için çaresizce ayağa kalkıyorum, ama Logan’ın sıcak elleri benimkileri kavırıyor. “Savannah, lütfen kal.”

Başımı eğip ona bakıyorum, üzerimdeki bütün gözler sinirime dokunuyor. Kendimi huzursuz karnımı ovarken buluyorum.

Logan York’a bakıp başını yana eğiyor. York da başını

iki yana sallayıp birasını kafaya dikiyor ve söylenerek masadan ayrılıyor.

Abigail odadaki gerginliği dağıtarak, “John,” diyor.

Onun karşısındaki adam kafasını kaldırıp bakıyor. “Yarın şehre gidecek misin?”

Logan hâlâ elimi tutuyor. Geri çekiyorum. Buraya ait olmadığımı hissediyorum.

Sadece onun duyabilmesi için, “Üzgünüm, gerginlik yaratmak istememiştim,” diye fısıldıyorum.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor. “Dalga mı geçiyorsun? Birinin York’la kapıştığını görmek güzel bir yenilik. Bazen hıyarlık edebiliyor.” Tekrar elime uzanıp çekiyor. “Lütfen otur.”

Tekrar sandalyeme oturuyorum.

“Abigail, yemek çok lezzetliydi.”

“Savannah’ya teşekkür et. Hepsini o yaptı.”

Logan tekrar bana dönüyor.

Şaşkınca, “Bunları sen mi yaptın?” diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Mark, “Çıtır elmayı da unutmayın,” diye ekliyor. “Demişken...” Duvara dayalı duran masaya uzanıp bir kâse alıyor, hemen içine dalmadan önce ılık tatlıyı önümüze koyuyor.

“Etkileyici. Sanırım seninle ilgili öğreneceğimiz çok şey var.” Logan tatlıdan kendi tabağına alırken sırtıyor.

Evet, içimden bir ses geçmişimle ilgili yaptıkları araştırmaların mutfaktaki becerilerimi kapsamadığını söylüyor. York’la yaşadığım ufak tartışmaya rağmen kendimden memnunum. İhtiyacı olduğunda Abigail’e yardım ettim ve herkes de yemekten hoşnut görünüyor. Masadan ayrılırken hepsi bana teşekkür ediyor.

“Günaydın Savannah.” Dr. Roberts saat sekiz seansımız için ofisine indiğim sırada beni girişte yakalıyor. “Belki bugünkü seansı dışarıda yapabiliriz diye düşünüyordum, ne dersin?”

“Tabii.” Onun peşinden çimlerde ilerleyip üstü kapalı bir salıncağa doğru iniyorum. Yanıma oturması garip geliyor; normalde bana karşıdan bakar.

Sekiz kişilik bir savaş kanosunun gölde çabasız bir şekilde ilerleyişini izleyerek sessizlik içinde oturuyoruz. Kanoda kimlerin olduğunu merak ediyorum; Mark, Logan ya da hatta belki York olabilir mi? Sabah güneşi ısıtıyor, ama dağların etrafını saran bulutlar bunun uzun sürmeyeceğinin habercisi. Cadılar Bayramı için mükemmel bir hava sanırım. Beklenmedik bir anda esniyorum ve doktor kıpırdanıyor. Sessizliğin sona ermek üzere olduğunu biliyorum.

“Son zamanlarda uykuların nasıl?”

“İyi,” diye yalan söylüyorum.

Bana doğru şöyle bir bakıp bekliyor.

“Uykuya dalar dalmaz hapishaneme geri dönüyorum.”

“Sen oradayken ne oluyor?”

Ürperiyor ve gözlerimi kapatıyorum. “Yine yalnızım. Üşüyorum. Üzerimde pis, beyaz bir gecelik ve bana fazlasıyla büyük gelen kahverengi bir kazak var. Küf ve çürüyen yemek kokusu alıyorum. Midemi bulandırıyor.” Karnımı ovuyorum. “Bazen kusarak uyanıyorum, bazen hiç uyanamıyorum; ama uyanırsam da huzursuz oluyorum ve bir daha uyuyamıyorum.”

“Her gece aynı rüya mı yoksa değişiyor mu?”

“Dün geceye kadar aynıydı. Şişman adam...”

Anlattıklarımı takip etmeye çalışarak, “José Jorge mi?” diye soruyor.

“Evet, José. Yemek tepsimi getiriyor.” Duraklıyorum, dilimi damağıma doğru itiyorum. İçimden küfretmek, çılgılık atmak geliyor ama kendimi tutuyorum; alışkın olduğum bir şey bu. “Benim üzerimde sahip olduğu güç hoşuna gidiyordu. Nasıl desem, gerçek bir kabadayıydı.”

Başını sallayarak, “Hımm,” diyor.

“Ne?”

“Sence rüyadaki değişiklik dün akşam yemek masasında York’la yaşadığın durumdan mı kaynaklandı?”

Kafamı kaldırıp bakıyorum, şaşkınım. Bunu nasıl bildi?

Gülerek omuz silkiyor. “Oğlanlar üzerinde epey iyi bir izlenim bırakmışsın. Senden hoşlanıyorlar.”

Tekrar suya bakıyorum. Bunu duymak güzel aslında.

“Belki de,” diyerek hak veriyorum.

“Eh, istersen sana bir şey yazabilirim...”

“Hayır, teşekkür ederim,” diyerek sözünü kesiyorum. Hiçbir şeyin yeni kavuştuğum özgürlük hissi üzerinde değişiklik yaratmasını istemiyorum.

“Peki, fikrini değiştirirsen bana haber ver.”

Doktor hapishanem hakkındaki sorularına fazla devam etmiyor ve ben de başka bilgi vermiyorum. Bunu yeniden yaşamak oldukça acı veriyor.

“Bana babandan bahsetsene, Savannah. Nasıl biridir?”

Ailenin sağladığı rahatlığın eksikliğini hissederek, dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Babamla aramız her zaman çok iyi olmadı ve onun yüzünden ruhsal yaralar da aldım, ama o yine de benim babam.

“Yeterince yakınız.” Boğazımdaki yumruyu bastırıyorum. “Çalışan bir ebeveynin yapabileceği tipik şeyleri beraber yapardık. Ben daha küçükken birlikte balığa ve uzun yürüyüşlere çıkardık. O siyasete iyice daldıktan sonra pek bir araya gelemedik, çünkü çok daha meşgul ve stresli olmaya başladı. O zamanlar ben de stres seviyesi konusunda ona yardımcı olmadım.”

“Nasıl yani?”

“Belediye Başkanı’nın kızı olarak basından gördüğüm ilgiye alışkın değildim. Bundan nefret ediyordum; hâlâ da ediyorum. Hiçbir zaman parti insanı ya da sorun çıkaran bir tip olmadım; ama ne zaman dışarı çıksam paparaziler beni bulup uygunsuz bir pozisyonda yakalıyor, durumu çevirip utanç verici bir hikâye üretiyor gibiydi. Bir dergiye kapak olurdum ve babam da bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalırdı. Bu o kadar sık oluyordu ki dışarı çıkmayı hepten bıraktım. Bir seferinde bir barda sarhoş bir adama takılıp düştüm, yazdıkları haber ise benim sarhoş olduğum ve İsimsiz Alkoliklere katılmam gerektiği üzerineydi. Babamın yalanlara inanmaya başlaması beni kahretti. Ben de kendime ait bir hayat sürdürmeye çalışmayı bıraktım.” Konuşmayı bırakıp tekrar yutkunuyorum. “Herhangi bir bar ya da gece kulübüne gitmeyeli bir yıl olmuştu, ama bir gün öğleden sonra işten arkadaşlarım yeni bir müşteri kazanmamızı kutlamak için onlara katılmam konusunda ısrar etti. Gittim ve harika zaman geçirdim. Dışarı çıkmak çok iyi geldi. Ertesi gün, şey...” Söylemekte zorlanarak duruyorum.

“Kaçırıldığın gün,” diyerek benim yerime söylüyor.

“Evet. Arkadaşım Lynn uğradı ve *US Weekly* dergisini getirdi. Kapakta arka tarafımı açmış hâlde bir fotoğrafım

vardı. Photoshop yapılmıştı tabii; elbisem o kadar kısa değildi. O kadar uzun zaman geçmişken basının beni hâlâ kendini dağıtmış bir sarhoş gibi göstermesine o kadar sinirlendim ki... Ben doğru dürüst içmem bile!” Başımı iki yana sallıyorum. “Hâliyle babam çok öfkелendi ve bana bunu ertesi akşam yemekte tartışacağımızı söyledi. Bu hiç gerçekleşmedi.” Kollarımdaki ürperti yavaşça yayılıyor. Duygularımı dizginlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. “Babama son konuşmamızın onun yine benim yüzümden hayal kırıklığına uğramasıyla ilgili olması sınıme dokunuyor.” Doktor bana bir mendil uzatıyor.

“Bunu hiç istememişken ilgi odağı olmak zordur.” İç geçiriyor. “İnsanların kendi ülkelerinde olup bitenlerden çok ünlülerle ilgileniyor olması üzücü. Bizim özgürlüğümüz için savaşmak üzere gönderilen askeri birliklere medyada Kardashian ailesinden daha az yer veriliyor.” Yavaşça ayağa kalkıp bacaklarını esnetiyor. “Bugün iyi iş çıkardın, Savannah. Bu gece biraz dinlenmeye çalış. Yarın görüşürüz. Hazır daha kaybolmamışken güneşin tadını çıkar.”

“Teşekkürler.”

Ayaklarımı küçük bir sehpa dayayarak yavaşça sallıyorum. Başımı geriye atıyor ve yaklaşan yağmuru kokluyorum. Hafif bir gümbürtü dağlarda yankılanarak gelen fırtınayı haber veriyor. Doğa Ana’dan güzel bir güç gösterisi izlemeyeli uzun zaman oldu. New York’ta dört mevsimi yaşıyoruz. Hapishanemde hepsini çok özledim. Tek bir pencere bile olmadan geçen zamanlarım berbattı.

“Sana katılabilir miyim?”

Kafamı kaldırıp Logan'ın elinde bir battaniye, bir termos ve iki kupayla birlikte salıncağın yanında durduğunu görüyorum.

"Tabii." Doğrulup yanıma oturması için yer açıyorum, bu kadar düşünceli davrandığı için hem şaşkın hem de biraz memnunum. Sürekli ne kadar meşgul olduğunu biliyorum.

Termosu açarak, "Güzel fırtınalar hoşuma gider," diyor. "Abby bana kahvene düşkün olduğunu söyledi. Görünüşe göre ortak bir noktamız var." Bana kupalardan birini uzatıyor ve ben de sıcaklığını hissetmek için buz gibi olmuş parmaklarımla kavıyorum.

"Teşekkür ederim."

Arkasına yaslanıyor, battaniyeyi kucağıma örtüyor. "Yılın bu zamanında Montana'da sıcaklık hızla düşebilir."

Bir dakika, ne?

"Montana mı?"

Oturağı sallayarak kıpırdanıyor. "Üzgünüm, ama henüz gizlilik sözleşmesi imzalamamıştın."

"Artık imzaladığıma göre bana başka neler anlatabilirsin?" Sanırım artık sormaya hakkım var.

Derin bir nefes bırakıyor. "Neleri bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi," diyorum hiç tereddüt etmeden. "Ama ilk önce bana kim olduğunu söyleyebilirsiniz." Elimi sallayarak etrafı işaret ediyorum. "Abigail bana biraz bilgi verdi. Hepinizin üst düzey eğitim aldığını ve bazılarınızın da Özel Kuvvetler'den olduğunu söyledi."

Bir an durup kahvesini yudumluyor. "Hepimiz Özel Kuvvetler'e bağlıyız," diyerek beni düzeltiyor. "Dedem bu grubun kurucusuydu. Bize verilen isim Gölgeler. ABD hükümeti Meksika'ya gizlice girip çıkabilecek, Karteller,

Los Sirvientes Del Diablo ve uyuşturucu kaçakçılığı ya da adam kaçırma olaylarına karışan diğer birkaç şebeke hakkında bilgi toplayacak iyi eğitilmiş bir grup istiyordu. Başta yaptığımız tek şey buydu, sonra rehinelere kurtarmak ve onları sınırdan güvenle geçirmek için de bizi kullanmaya başladılar. Burası da o zaman kuruldu. Biz yarım kalmış işleri tamamlarken kaçırılan kurbanları getireceğimiz güvenli bir yere ihtiyacımız vardı. Bizimle oldukları süre içinde onlara konuklarımız deriz. Güvenli olduğu anda onlar hayatlarını yaşamak için evlerine döner, biz de sonraki işimize geçeriz.”

“Neden Montana? Neden Teksas ya da California gibi sınıra daha yakın bir yer değil?”

“Çünkü bakacakları ilk yer orası olur. Montana’nın arkada kalan dağlarına bakmak kimin aklına gelir ki? Ayrıca, saldırıya uğramamız durumunda epey iyi bir avantajımız olacak.” Çevremizde kilometrelerce öteyi görebildiğimiz manzaraya doğru elini sallıyor.

Buraya geliş yolculuğumu yeniden hatırlamaya çalışıyorum, ama uçağın kabininden sonrası hâlâ karanlık. Benden önce burada olan insanları ve onlar için bu durumun nasıl olduğunu düşünüyorum.

“Başaramayan oldu mu? Yani eve döndüğünde.”

Başını sallıyor. “Evet. Bazıları yardımımızı reddedip daha güvenli olmadan geri döndü ve tekrar kaçırıldı ya da öldürüldü. Bazıları yaşadıklarını kaldıramadı ve kendileri hayatlarına son verdi.”

Harika. Surat ifademi yakalamış olmalı.

“Yüksek bir başarı oranımız var, Savannah. Gelenlerin yüzde seksen beşi normal hayatına geri dönüyor.”

“Burada kalan son konuk kimdi?”

Bana dikkatlice bakıyor.

“York sonuncunun o kadar güzel olmadığından bahsetmişti de.”

Gözlerini deviriyor.

Kendi kendine, “York,” diye homurdanıyor. “Burada çok fazla kadın olmadı, çoğunlukla zengin iş adamları. Bizimle kalan iki kadın da ellilerindeydi ve bazı önemli insanların eşleriydi. Genç ve güzel olan ilk konuğumuzsun.”

Beklemediğim anda gelen iltifatı karşısında kızarıyorum.

Boğazını temizliyor. “Söylememe gerek yok ama, çocuklar kalmaya karar verdiğin için mutlu oldu.” Başımı kaldırmıyorum. “Ayrıca York’u fena uğraştırıyorsun ve bunu izlemek çok eğlenceli.”

“Ben burada tek kurb...” *Bu kelimeden nefret ediyorum.* “Benim gibi olan tek kişi miyim? Başkaları da var mı?”

“Şimdilik sadece sen.”

Söylediklerini düşünerek başımı sallıyorum. Bulutlar etrafımıza üşüşmeye başlıyor. Muhteşem bir gösteri bu; grinin bunca tonu gölün rengini değiştiriyor. Ruh hâlimin yine değiştiğini hissederek kollarımı gövdeme sarıyorum.

“Beni geriyor,” diye itiraf ediyorum.

Başını eğip bana dikkatle bakıyor. “Kim?”

“York.”

“Öyle mi?”

Başımı sallıyorum.

“Savannah, lütfen bana bak.”

Gözlerimi yerden ayırıp bakışlarına karşılık veriyorum.

“Eğer seni rahatsız edecek herhangi bir şey yapar ya da söylerse, hemen bana haber vereceksin, tamam mı?”

“Önemsiz bir şey olduğundan eminim.” Bu konuda

bir şey söylediğim için bile aptal gibi hissederek başımı iki yana sallıyorum.

“Sen yine de bana söyle. Buradaki herhangi biri seni rahatsız ederse bana haber ver.”

Yüksek sesli bir gök gürültüsü beni yerimden sıçratıyor, neredeyse kahvemi döküyordum. Kupayı sehpaye bırakıp battaniyeyi üzerime alıyorum. Dizlerimi göğsüme çekiyorum; kilide giren anahtarın o berbat sesinden korkmayı öğrendiğimden bu yana kendimi korumak için yaptığım bir şey bu. Yağmur, sanki biri musluğu sonuna kadar açmış gibi boşalıyor. İkimiz de sıçrayan suların yolundan çekilerek salıncağın ortasına doğru kayıyoruz. Kolu arkamda duruyor ve bana siper oluyormuş gibi hafifçe benim tarafıma dönüyor; bu onun için bir tür alışkanlık olmalı. Bu ufak bir hareket olsa da, içimde bir ılıklik yaratıyor. *Hah.*

Ağaçların arasına odaklanıp o hissi bastırarak, “Onları görebiliyor musun?” diye soruyorum.

“Görebiliyorum çünkü nereye bakacağımı biliyorum. Hem bu var hem de onların hareketlerini sezmek için eğitildim.”

“Yani burada oturduğün süre boyunca onları etrafımızda hissedebiliyor musun?” Başımı sallıyor, sağıma doğru bakıp ağaçların yoğun olduğu bir alanı işaret ediyor.

“Biri orada.” Gözlerimi kısıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. “Şurada.” Başıyla biraz sağı işaret ediyor. “Aşağıda, kumsalda da iki kişi var.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Şüpheli bir bakışla soruyorum.

Gülümsüyor. Küçük bir telsiz çıkarıyor ve kanalı değiştiriyor. “Beta yedi, açıklığa çık.” Gerçekten de sağ tarafımdan, Logan’ın en başta işaret ettiği yerden kamuflej

kiyafetli bir adam yürüyerek çıkıyor. “Görev yerine dön.” Adam dönüp tekrar ormanın içinde kayboluyor.

Titreyen dudaklarımla, “Yanıldığımı görmüş bulunuyorum,” diyorum. Hava çok soğumaya başlıyor.

Logan kalkıp bana elini uzatıyor. “Gel, içeri girelim. Donuyorsun.”

Sıcak bir duş alıp üzerime kuru giysiler geçirdikten sonra, salonda ateşin karşısındaki en sevdiğim yere gitmek üzere aşağı iniyorum. Daha ben oturamadan Scoot bir anda yanımda bitiyor, kucığıma atlıyor. Kazağımın açıklığının altından, belimin etrafında dönüp duruyor; görünüşe göre ya üşümüş ya da kokusuyla beni işaretliyor. Her hâlükârda, bu yaptığı beni gıdıklıyor ve güldürüyor.

“İşte bu güzel bir ses.” Logan karşımdaki kanepeye otururken sırtıyor. O da üstünü değiştirmiş, kot ve siyah uzun kollu bir gömlek giymiş. Tam kendi yaşında görünüyor, otuzlu yaşlarda olmalı, değil mi? Gömleği ne kadar da formda olduğunu gözler önüne seriyor. Şüphesiz. Bu adamların sürekli bir şeyler için idman yapıyor gibi bir hâli var.

“Hiç fena bir his değilmiş,” diye itiraf ediyorum ama göz teması kurmuyorum. Scoot Logan’ın sesini duyuyor ve başını yan tarafımdan çıkarıyor. Küçük serseri pembe atletimin alt tarafını boydan boya beyaz yapmış. “Hey,” diyerek başını sıvazlıyorum, “tüyler konusunda ateşkes yaptığımızı sanıyordum.” Kafasını kaldırıp bana bakıyor ve miyavlıyor. Parlak bir ışık odayı aydınlatıyor, peşinden de pencereleri sarsan bir gök gürültüsü duyuluyor. Yağmur

pencerelere şiddetle çarpıyor, Scoot bunun üzerine koşup bir sandalyenin altına saklanıyor. Benim içimden de aynı-sını yapmak geliyor. Huzursuzlanarak ayağa kalkıyorum; saat daha öğleden sonra iki olduğu hâlde hava kararıyor. Dışarı, ormana doğru bakarak oradaki adamları düşünüyorum. “Burası kameralarla izleniyor, değil mi?”

Logan, “Evet,” derken gelip yanımda duruyor. “Yedi yirmi dört.”

“O zaman neden adamları içeri çağırmıyorsunuz? Demek istediğim, dışarıda şakır şakır yağmur yağıyor. Hava buz gibi olmalı. Öğle yemeği bile yediler mi ki?” Camdaki yansımından yüzünde bir gülümseme belirdiğini görüyorum.

“Onları yağmurdan koruyacak kulübeleri ve düzgün yağmurlukları var. Bunlar alışveriş merkezlerindeki güvenlik görevlileri değil.” Kendi kendine gülüyor. “Fırtınalı bir gece bu adamlar için çocuk oyuncağı. Ayrıca, bu onların işi ve işlerini iyi yapıyorlar.”

Suratımı buruşturuyorum. “Ama herhangi bir şekilde tehlikede değiliz, değil mi? Yani, nerede olduğumuzu sadece bir avuç insanın bildiğini söylemiştin, o zaman niye orada olmaları gerekiyor...”

Sözümü keserek, “Tehlikeyi görmüyor oluşumuz onun var olmadığı anlamına gelmez,” diye açıklıyor. Kollarını kavuşturarak gelip yanımda duruyor. “Seni kaçırın adamlar Kartellere, yani kendi adamlarını işlek caddelerin ortasında, güpegündüz, göz göre göre öldüren bir gruba dâhil. Polisin onlar üzerinde hiçbir kontrolü yok. Gölgeler bu işi neredeyse üç nesildir yapıyor... Ne kadar insanı kızdırdığımızı sen düşün.” Başımı çevirerek omzunun üstünden bana bakıyor ve gözleri yumuşuyor. “Endişelenme.

Gerektiği gibi beslenmelerini sağlıyorum ve vardiyaları da iki saate bitiyor.”

Başımı sallıyorum; adamların durumu konusunda daha iyi hissediyorum, ama az önce söyledikleri için aynı şey söylenemez. “Abigail güvenlik donanımını güncellediğinden bahsetmişti. Bu yalnızca prosedür mü yoksa ben burada olduğum ve peşimdekiler yüzünden fazladan bir yük getirdiğim için mi?”

“İkisinin de etkisi var.”

Hazır Logan sorularımı cevaplıyorken, buraya geldiğimden beri içimi kemiren soruyu da aradan çıkarabileceğime karar veriyorum.

“Beni kurtarmanızı babam mı istedi?” Gök gürültüsü yüzünden son kelimedede sesim titriyor.

“Buna cevap veremem,” diyor. “Üzgünüm.”

“Onunla ne zaman konuşabileceğim?”

“Yakında, güvenli olduğundan emin olduğumuzda.”

Bir gök gürültüsü daha beni yerimden zıplattırken, “Yine o kelime,” diye homurdanıyorum. Yüce İsa, sinirim bozuluyor! Böyle ürkek hissetmekten nefret ediyorum. Duygularım altüst olurken sinirlenmeye başlıyorum. “O piçler benim için fidye olarak ne kadar istedi? Söylesene, ne kadar ediyormuşum?”

“Savannah,” dönüp bana bakıyor. “Böyle düşünme.”

Doğrudan gözlerine bakıyorum. Artık sinirlendiğimden eminim.

Sessizce, “Elli bin,” diye mırıldanıyor. Boşluğa düşüp yere çakıldığımı hissediyorum.

“Hayatımın yedi ayını kaybettiğimi ve değerimin yalnızca elli bin olduğunu bilmek çok güzel! Yani ne yapıyor, kabaca ayda yedi bin.” Başımı iki yana sallıyorum. “Bana

zar zor yemek vermelerine şaşmamak gerek.” Kırgın, kızgın ve üzgünüm. Gözyaşlarına karşı koymaya çalışıyorum, ama fırdası yok.

Logan omzuma dokunuyor ve yavaşça sıkıyor. Bir şeyin, sanırım bana toplam net değerimi söylemek zorunda kalmasının, sıkıntısını yaşıyor. Birden kafama dank ediyor. “Madem değerim yalnızca elli bindi, babam neden ödemedi? Neden neredeyse bir yıl boyunca o hücrede çürümek zorunda kaldım?”

“Bu durum birine elden para vermek kadar basit değil, Savannah. Her zaman hileler ve dönen dolaplar vardır; çoğu vakada kurban, daha ailesi kurtarılması için para ödemeyi kabul etmeden çok önce ölmüş olur. Hayatta olduğunu kanıtlamak için sahte videolar hazırlar ya da kurban öldürülmeden önce fotoğraflarını çeker ve pazarlık süreci boyunca bunları kullanırlar.”

Yaşadıklarımın biri daha gözlerimin önünde canlanırken yüzümden kan çekiliyor.

Beni dengede tutmak için kollarımın üst tarafını kavırıyor. “Hop. Oturman lazım.”

Başımı iki yana sallıyorum, onu dinlemiyorum. “Neden beni hayatta tuttular o zaman? Niye öldürmediler? Parayı sonradan alabilirlerdi. Bu hiç mantıklı değil.”

“Bizim çözmeye çalıştığımız da bu. Seni kurtarmaya geldiğimizde Rodrigo’nun kardeşi aleyhinde delil bıraktık. Geçmişte aralarında biraz düşmanlık vardı ve izimizi kaybettirmeyi umuyorduk. Bunun uzun süre devam etmeyeceğini biliyorduk, ama bir süreliğine üzerimizdeki baskıyı azaltacaktır. Tam olarak neler olduğunu çözmek için zamana ihtiyacımız var.”

Delil, hayatta olduğuna dair sahte kanıt, elli bin dolar...

Kafam allak bullak oluyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan, kendimi kanepeye oturtulmuş hâlde buluyorum ve başımı bacaklarımın arasına almam gerektiğini duyuyorum.

“Nefes al, Savannah.” Güçlü eliyle sırtımı sıvazlıyor. “Bir anda çok fazla bilgi yükleniyor. Çok şey atlattın, bedeninin de zihninin de arayı kapatmak için zamana ihtiyacı var. Söz veriyorum, zamanla tüm sorularını cevaplayacağım, ama şimdilik bu kadar.”

Haklı; bu çok fazla. Hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

Beni kendisine doğru çekip sarılıyor. Kokusu etrafımı sarıyor. Babam dışında bir adam bana sarılmayalı yıllar oldu ve bu bana iyi geliyor... Neredeyse güvende hissediyorum.

Duran kalbi yeniden çalıştıracak şiddette bir gümbür-tüyle uyanıyorum. Ateşi seyrederek kanepede yatıyor ve soluklanmaya çalışıyorum. Şimşek odayı aydınlatıyor, arkasından da yeri sallayan bir gümbürtü daha geliyor. Doğrulup oturuyorum, etrafıma bakıyorum. Tanrıların savaşı yüzünden kopmuş benzeyen korkunç fırtınanın ortasında, bu oldukça geniş evde yalnızım! Yavaşça mutfğa doğru ilerliyorum. Abigail benim için ışığı açık bırakmış olmalı. Saat on biri gösteriyor. Şimşek bütün gölü aydınlatarak çıktığında dışarı bakıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kulaklarımı tıkayarak bir sonrakini bekliyorum. “Ahh,” diye bağıryorum; hız treni gibi her taraftan gümbürdüyor. Hiç tahmin edilemiyor. Bundan nefret ediyorum!

Alt kattan gelen sesler duyuyorum ve Abigail’i bulmayı

umarak takip ediyorum. Şu anda birinin yanında olmak bana gerçekten iyi gelebilir. Eğlence odasına ulaştığımda sesler gittikçe yükseliyor. Kapı aralık duruyor. İçeri girerken derin bir nefes alıyorum. Logan, Mark, York ve tanıdığım ama isimlerini bilmediğim üç kişi bir poker masasına oturmuş bira içiyor.

“Selam, Savi!” Mark kendinden emin bir gülümsemeyle bana bakıyor. “Seni uyandırdık mı?” Herkes dönüp bana bakıyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve bir gümbürtü daha koparken yerimden sıçıyorum. “Hayır, uyandırmadınız.”

York birasını yudumlayıp şişesinin üzerinden bana şöyle bir bakarken, “Biraz gergin görünüyorsun,” diye araya giriyor.

Logan, “Kes,” diye uyarıyor. “Her şey yolunda mı?”

“Şey, evet.” Tekrar sıçıyorum ve yüzümün kızardığını hissediyorum. “Sadece Abigail’i arıyordum.”

“Bir süre önce yatmaya gitti.”

“Ah,” diye fısıldıyorum. Odama gitmek konusunda daha da gerildiğimi hissediyorum. “Teşekkürler.”

Logan başının bir hareketiyle, “Savannah, bize katılmak ister misin?” diye soruyor. Sadece kibarlık ettiğini biliyorum.

“Hayır, sorun değil, siz keyfinize...” *Bam!* Sıçıyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Mark ayağa kalkıp adamlardan biriyle arasında yer açıyor.

Pes ederek iç geçiriyorum. Kimi kandırıyorum ki? Seslerini duymanın rahatlığını hissetmek için kapının önünde oturdum muhtemelen. “Teşekkürler.” Mark’ın yeni bir el dağıtıp bana yeşil oyun fişleri vermesini izliyorum.

Bana haftada bir zevk için oynadıklarını, ama ayda bir ortaya para koyduklarını söylüyor.

York kartlarıyla oynarken, “Daha önce oynadın mı ki?” diye soruyor.

“Birkaç kez.” Dedem zaman zaman oynardı. Bana da temel kuralları öğretti, daha çok da nasıl blöf yapılacağını. Masadaki diğer üç adama bakıyorum. “Selam.” Kendimi tanıtmadan oturmak yanlış geldi.

“Savannah, bu seni buraya getirdiğimiz gece arabayı kullanan adam.” Mark yanımdaki adamı işaret ediyor.

“John.” Bana elini uzatırken purosunu yan tarafa doğru silkiyor.

“Bu da arkada oturan adamdı, Paul.” Mark işaret ediyor ve Paul bana el sallıyor. “York önümüzdeki Escalade’deydi.” York bana sırtıyor. “Bu da Keith.”

“Diğer bir deyişle beta yedi.” Logan bana göz kırpmıyor.

Onu gündüz gördüğümü hatırlayarak, “Ah,” diyorum. Logan onu açıklığa çıkarmıştı. *Bam!* Sıçırıyorum. Buranın ne diye bu kadar çok penceresi olmak zorundaydı ki? Kendime engel oluyorum, konuyu oraya getirdiğim için şoktayım. Hapishanemin duvarlarını mi özlüyorum yani? Kesinlikle değil! Yüce İsa, kes şunu! “Şey, evet, sanırım biraz geç oldu ama o gece beni kurtardığınız için hepinize çok teşekkür ederim. Size borçlandım.”

Şoför John başının sert bir hareketiyle, “İşimizin bir parçası,” diyor.

“Bunu bize nasıl telafi edebileceğini biliyorum.” York kaşlarını oynatıyor. Logan ona yandan sertçe dirsek atıyor. York yüksek sesle küfür ederek homurdanıyor. “Siktir, özür dilerim! Sadece takılıyordum.”

Mark, “Takılmak demişken, oyunumuza devam ede-

lim mi?” diye soruyor, ortaya bir fiş atıyor. Birkaç tur oynuyoruz ve ben, büyük ölçüde masadaki diğerlerinin vücut dilini izlemek için, iki kez pas geçiyorum. Logan ve Mark’ı okumak zor, ama diğerleri zaman zaman kendini hafiften ele veriyor. Beşinci ele geldiğimizde artık oyunda kalmaya hazır olduğumu düşünüyorum, iki kart çekiyorum ve bir çift ikili denk geliyor. Lanet olsun! Ama işi akışına bırakıyorum; elimde ne olduğunu bilmiyorlar ve üstelik bu çok eğlenceli. Kısa süre sonra Mark ve York’la üçümüz kalıyoruz.

Mark, “Haydi, Savi,” diyerek kıkırdıyor. “Şu poker suratını boz artık.”

Dedemin söylediklerini hatırlıyorum: Hayatında yaşadığın ciddi bir şeyi bul ve onu düşün. O sert ifadeyi bir yerden bulup çıkar. Ben de öyle yapıyorum, o kadar da zor değil ya.

Mark bir an için düşünüyor, sonra kartlarını atarken, “Tamam be! Pas!” diyor.

Harika. Biri gitti, biri kaldı. Beni inceleyen York’a göz atıyorum. Bahsi artırmak için masaya iki fiş daha atıyorum.

York, “Hımm,” diye mırıldanırken birkaç dakika daha bana bakıyor. “Daha bir el bile oynamadın, o yüzden elinde bir şeyler olduğunu düşünüyorum.” Mark’a bakıyor. “Yüzünden çok şey okunuyor, sadece bakmayı bilmen gerek.” Kibirli bir tavırla başını iki yana sallıyor. “Siktir et, pas.”

İnanamıyorum! Neredeyse otuz dakikadır bu eldeyiz ve pas geçiyor! Çok zeki olduğunu sanıyor, ne salak ama. Odada etrafıma, Mark’ın sandalyesinin arkasına, sonra da masanın altına bakıyorum.

York sinir olarak, “Ne arıyorsun?” diye soruyor.

“Ah, şey, sadece taşaklarını.” Bütün masada gürültülü bir kahkaha kopuyor. Paul neredeyse sandalyesinden düşüyor. Mark, York’un kartlarını çevirerek bir çift onlu olduğunu gösteriyor.

York bana hırlar gibi, “Ee, sende ne vardı?” diyor.

Ona göstermek zorunda değilim, ama bunu yapmak bu anı çok daha güzelleştirecek sadece. Kartları çevirip yüzünün düşmesini izliyorum.

Yanağının içini ısıtıyor.

Logan’ı beni izlerken yakalıyorum; gülümsüyor ve etkilenmiş görünüyor. Ben de etkilendim *ve* eğleniyorum.

“Önümüzdeki cuma, akşam onda, seni alaşağı edeceğim.” Mark fişleri bir kutuya doldururken parmağıyla beni gösteriyor. “Seni çözeceğim.” Kalkarken gülüyor. Gülümsemişimi ve bu adamlarla bir arada olmaktan keyif aldığımı hissediyorum. Galiba arkadaş ediniyor olabilirim. Bu düşünce beni heyecanlandırıyor ama dehşete de düşürüyor. Normale yakın bir hayata bu kadar çabuk dönüyor olabilir miyim?

“İyi geceler, çocuklar.” Onların yatak odalarına doğru gidişini izlerken el sallıyorum. Logan beni odama kadar götürüyor ve benim için odayı hızlıca kontrol ediyor. Daha güvende hissetmemi sağlamaya çalıştığını biliyorum.

Pencereden dışarı bakarak, “Fırtına daha ne kadar sürer?” diye soruyorum.

“Hava tahminine göre bu epey büyük bir fırtınaymış. Burada rahat edebilecek misin yoksa Abigail’i çağırayım mı?”

Başımı iki yana sallayarak dönüyorum. “Hayır, idare ederim.” Şöminemi yakmasını izliyorum. “Logan, bu akşam için teşekkür ederim. Beni dâhil etmek zorunda değildin.”

Kibriti alevlerin içine bırakıyor ve karşıma geçiyor.

“Eğlenceliydi, bize katılmana sevindim.” Bir gök gürültüsünün geçmesini bekliyor. “Biraz uyumaya çalış. Unutma, Abigail hemen koridorun karşısında ve ben de sağ tarafında, iki kapı uzaktayım.”

Başımı sallıyorum.

“Olabileceğin en güvenli yer bu ev.” Gözleri benimkilerle kazanırken, bir şey düşünüyormuş gibi kaşları birbirine yaklaşıyor.

Midemde uçuşan kelebeklerin fazlasıyla farkındayım.

Yavaşça hareket ediyor, hareketlerini özellikle gösteriyor. “Bir şeye bakabilir miyim?”

Başımı sallıyorum, bu adamın yanında çok rahat hissediyorum.

Saçımı yüzümden çekiyor, sıcak parmaklarını şakağımda gezdiriyor ve yanağımda duruyor.

Gözlerimi kapatıp kendimi tüm bedenime yayılan bu ılık hisse bırakmamak için mücadele ediyorum. Farkında olmadan tuttuğum ufak nefesi bırakıyorum.

Gözleri kapanıyor. Bir şey söylemek ister gibi bir hâli var ama kendine engel oluyor. “İyi geceler.” Elini indirip kapıya doğru hareketleniyor, ama sonra duruyor. “Ah, bu arada Savannah...”

Dokunuşunu hâlâ yüzümde hissederek dönüp ona bakıyorum.

“Lütfen bana Cole de.”

Bir dakika! Ne! Senin adın Cole... Cole Logan mı?

Bütün gece dönüp duruyorum, artık adını bu kadar çok duyduğum adamın kim olduğunu biliyorum. Rüyamda Cole'un terli bir adamın alınına üç kere sıktığını görüyorum. Bu kadar nazik, şefkatli bir adam nasıl soğukkanlı bir katil olabilir? Kötü adamları alt etmenin onların işi olduğunu biliyorum, ama adamların Cole'dan bahsetme şekli insanın kafasında ruhu olmayan birini canlandırıyor. San-ki Cole ve Logan tamamen farklı iki insan. Logan'ın onun soyadı olduğunu anlamalıydım; burada herkes herkese o şekilde hitap ediyor. Abigail ondan sevgiyle söz ediyor, üstelik kendisi de altın kalpli birine benziyor. Yüzümü sertçe ovuşturuyorum. *Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor? Hem onu niye bu kadar önemsiyorum ki? Lanet olasıca bir ev peşinatı kadar bile değeri olmayan, umudunu yitirmiş bir kurbandan başka bir şey değilim!* Artık kendimi bile çözemiyorum ki. Sonunda pes ediyorum; örtüleri üstümden atıp tavanı seyredererek sabahı bekliyorum.

Sonraki dört gün boyunca Cole'dan uzak duruyorum,

çoğunlukla odamdan çıkmıyorum. İnsanlarla bir arada olmamak benim için sorun değil. Bazı günler eksikliğini hissediyorum, bazı günler hissetmiyorum. Balkonumu seviyorum ve doğrudan sağ köşede duvarın dibine otursam kimsenin orada olduğumu anlayamayacağını düşünüyorum. Abigail'e, Dr. Roberts'ın pazartesi seansımız için odama gelip gelemeyeceğini soruyorum. Herhangi bir açıklama yapmıyorum, o da sormuyor. İnzivaya çekilmemden dolayı endişeli olduğunu anlayabiliyorum, ama ona sadece sindirmek için biraz zamana ihtiyacım olduğuna dair güvence veriyorum. Sonuçta son yedi aydır yaptığım şey bu. En azından bu seferki kendi seçimim.

Bir anı yanıp söner gibi gözümde canlanırken başparmağımla sistemli bir şekilde orta parmağımı ovup duruyorum, sonra kendimi bir anda o günü anbean yaşarken buluyorum.

"Şu anda neredesin, Savannah?"

Doktorun sözlerini duyabiliyorum, ama tam olarak algılayamıyorum.

"Bulunduğun yerde güvende misin?"

Güvende mi? Düşünüyorum, sonra başımı yavaşça iki yana sallıyorum.

"Bana neler gördüğünü anlat."

"Beni götördükleri yerdeyim. Çok korkuyorum. Dizim çok acıyor. Zonklayıp duruyor ve ılık, yapış yapış bir his var, o yüzden kanamam olduğundan eminim." Titreyerek duraklıyorum. "Burada diğerleriyle İngilizce konuşan Amerikalı bir adam var." Boğazımda gittikçe büyüyen bir yumruyu bastırmak için yutkunuyorum. "Biri beni yere fırlatıyor. Dizlerim yere sertçe çarpıyor; zemin tuğla ya da taş gibi. Ellerim arkamda bağlı ve öne düşünce yüzümü

çarpmıyorum. Nefes almaya çalıştığımda, kafama geçirdikleri bez çanta ağızıma girip duruyor. Beni çekıştırıp tekrar dizlerimin üzerine kaldırıyorlar ve gölgelerinin önümde hareket edişini görebiliyorum. Birbirlerine bağırıp duruyorlar.”

“Pekâlâ, gerçekten iyi gidiyorsun, Savannah. Ne söylediklerini anlayabiliyor musun?”

“Amerikalı kanıtla ilgili, doğrulamaya ihtiyaç olduğuy-la ilgili bir şeyler söylüyor.” Nefesim hızlanıyor ve sesim titriyor. “Bir adam, *“Es ella!”* diye bağırıyor. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. “Bu o!” diyor. Amerikalı ona inanmışa benzemiyor, sonra aniden bezi suratımdan çekiyorlar.” Ağladığımın farkındayım ama bu anıyı durduramıyorum... Beni delip geçen bu korkuya kapılmamak elimde değil. “Hava karanlık. Ufak tefek ışıklar seçebiliyorum ama görüşüm bulanık. Biri suratıma doğru parlak bir ışık tutuyor. Beni sabit tutmak için çenemi kavırıyorlar.”

“Amerikalı’yı görebiliyor musun?”

“Çok korkuyorum, kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpıyor. Zar zor nefes alabiliyorum. Işık bir an için yana kayıyor ve onu görüyorum.”

“Amerikalı’yı mı?”

Boğulur gibi, “Evet,” diyorum. “Yüzü gölgelerin arkasında kalıyor ama sert bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Öne çıkıyor, diğer adama çenemi bıraktırıyor. Karşımda duruyor. Suratım tam kemerinin üzerine denk geliyor. Tanıdık bir kokusu var, ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyorum. Bana Savannah Miller olup olmadığını soruyor. Kafamı kaldırıp ona bakıyorum ve yanaklarının yukarı toplandığını görüyorum, bana gülümsüyor.

Bana yardım etmesi için ona yalvarıyorum, ama o sadece gülüyor ve elini yumruk yaptığını son anda görüyorum. Önce beni yumruklayacağını düşünüyorum ama sonunda onun yerine yanağıma tokat atıyor. Yüzümü korumamın hiç yolu olmadığından düşüp başımı tuğlalara çarpıyorum. Loş ışıktaki botları gözümün önünde bir belirip bir kayboluyor; çok dikkat çekici.”

“Dikkat çekici olan yönü ne?”

Başım ileri geri sallanıyor ve hıçkırıyorum. “Konuşmaya devam ederken beni yerde bırakıyorlar, sanki yokmuşum gibi. Ağlıyorum ve beni bırakmaları için yalvarıyorum, ama beni görmezden gelmeye devam ediyorlar.” Artık hepten hıçkırıklara boğulmuş durumdayım ve konuşurken de hıçkırmaya devam ediyorum. “Bu insanlar kim, beni niye kaçırdılar? Neden?”

“Savannah.” Ben öne doğru öğürürken Dr. Roberts bana uzanıyor. “Buradasın, güvendesin.”

Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, dost canlısı yüzünü görüyorum.

“Güvendesin, Savannah, artık orada değilsin.” Omzumun üzerinden bakıp bir şeye başını sallıyor ama umursamayacak kadar üzgünüm.

“O zaman neden hiç güvendeymiş gibi hissetmiyorum?” diye bağıyorum. “Ne zaman göztümü kapatsam ya da düşüncelere dalsam kendi cehennemime geri dönüyorum. ‘O adamlar benden çok şey alıp götürdü. Onlardan nefret ediyorum!’ Kendimi korumak için tortop oluyorum. ‘Bir insan nasıl olur da bir insana onların bana davrandığı gibi davranabilir? Onlar için insan kırıntısından başka bir şey değildim.’”

“Sen hiçbir şeyin kırıntısı değilsin, Savannah. Sen güçlü bir kadınsın. O yedi ayı atlattın ve seni yere sermelerine izin vermedin.”

“Yaşamak istemedim ama, ölmek istedim!” diye itiraf ediyorum. Sandalyeme sıkıca yapışıp derin nefesler alıyorum. “Hayatımda yapacak bir şeyim kalmamıştı, o yüzden kendimi açlıktan öldürmeye karar verdim. Bu tek şeydi...” derken göğsümü işaret ediyorum, “kontrol edebileceğim tek şeydi.” Gözlerimi koluma siliyorum ve sakinleşmek için uğraşıyorum. “Söylesene, doktor, birinin pes edip ölmeye razı olması ne anlama geliyor? Şimdi bile, bir mucizenin gerçekleşmesi ve kurtarılmamdan sonra, hâlâ yemek yiyemiyorum. Yediğimde suçlu hissediyorum, kendi kendime ihanet ediyormuşum gibi,” diyorum. Sesim ona hırlar gibi çıkıyor.

Gözlüğünü çıkarıp camlarını temizliyor. “Sence bu ne anlama geliyor?”

Gözlerimi deviriyorum. “Soruya karşılık soru. Tam bir klasik, doktor.”

Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. “Bana kalırsa bir insanın gelebileceği en dip noktaya ulaştın ve kendi kendine tutma niyetinde olduğun bir söz verdin. Sonra kurtarıldın –hiç düşünmediğin bir şey oldu– ve o odadan ayrıldığında, belki de kendinden bir parçayı orada bıraktın.” Bir an için düşünüyor. “Savannah, yalnızca üç haftadır özgürsün. İyileşmek için kendine şans ver, beynine olup bitene yetişmesi için şans ver. Zamanla işler normale dönecek, belki tam anlamıyla eskisi gibi olmayacak, ama sana doğru gelen yeni bir normale dönüşecek.”

Bir hıçkırık eşliğinde başımı sallıyorum.

“Gölgeler için çalışmaya geldiğimde duyduğum şeylere

inanamazsın. Benim hiç anlayamayacağım şeyler yaşadılar, evet, ama yine de evlerine dönmeleri için onlara yardımcı edebildim; onların da bunu anlamasını sağladım.” Öne eğiliyor. “Komik olan şu ki, bazen eve dönmek onlar için gerileme anlamına geliyor. Bazıları başka bir yerde yeni bir hayata başlamayı özgürlük olarak görüyor.” Çenesini ovmak için bir elini kaldırıyor. “Buranın seni korumasına ve aynı zamanda iyileştirmesine izin ver. Şanslısın. Herkes bu ayrıcalığa sahip olamıyor. Kendi kendine özgür olduğunu, bir sesin olduğunu ve seçeneklerin olduğunu söylemeye devam et sadece.”

“Pekâlâ,” diye fısıldıyorum. Sözleri anlık da olsa acımı hafifletiyor.

“Evet,” derken çantasını alıp ayağa kalkıyor. “Bugün seansımız biraz uzun sürdü.” Doktorun saatine bakıyorum. İki buçuk saattir konuşuyormuşuz! “Atlarla gezintiye çıktın mı hiç? Eğer çıkmadıysan, denemelisin, arazide görülecek çok yer var. Sana gününün geri kalanında iyi eğlenceler! Yarın görüşürüz.”

Cole, Dr. Roberts'ın Savannah'yla seansını bitirmesini sabırsızlıkla beklerken, son altmış saniyede beşinci kez saatine bakıyor. Harcayacak vakti yok; hünerli doktorun bu sabah ondan neler öğrendiğini bilmesi lazım. En yakın arkadaşı ve en güvenilir adamlarından biri olan Mark Lopez onların konuşmasına avludan kulak misafiri olmuştu. Savannah'nın sesinin gerçekten üzgün geldiğini ve belki de doktorun ufak bir aşama kaydetmiş olabileceğini söyledi. Cole onun iyi olup olmadığını kendisi kontrol etmek istemişti.

O geceden beri Savannah'yı görmedi; odasındaayken ona hislerini söylemek istemişti. Hep olduğu gibi gururu araya girmiş ve söyleyememişti. Bir konuk söz konusu olunca sınırı aşmamak gerektiğini iyi bilirdi elbette. Bu kesinlikle profesyonellik dışı ve hiç ona yakışmayan bir şeydi. Abigail onun sadece bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu konusunda ona güvence verse de, Savannah'nın ondan kaçtığını anlamıştı. Kaçırılan kurbanlar bir adım ilerleyip sonra iki adım gerilemeye meyilli olurdu, o yüzden Cole onu kendi hâline bırakıyordu; ama Mark yanına geldiğinde, onun iyi olduğunu görmek dışında düşünebildiği bir şey kalmamıştı. Doğrudan koridoru aşmış ve odaya dalmıştı. Şimdi düşününce, balkona çıkmış olmaları onun işine gelmişti; nezaketsizliğiyle tam Neandertal insanı gibi hissetmişti. Cole açık duran kapılara doğru ilerleyip onun hıçkırıklarını duyduğunda, doktor onunla göz göze geldi ve araya girmemesi için başını iki yana salladı. Cole da onun bir nebze de olsa iyi olduğunu görünce başını sallayıp odadan çıktı.

Bu kadında ne vardı böyle? Bir konferans bağlantısının ortasında her şeyi bırakıp onu bulmaya gitmesini sağlayan neydi? Özel Kuvvetler'in iki farklı nesilden adamlarıyla bir arada yaşamak belli bir hayat tarzını beraberinde getiriyor. Bu planlı, ciddiyetsizliğe yer olmayan, işini yapmayı, hem de iyi yapmayı gerektiren bir hayat. Daha önce kız arkadaşları olmuştu ama aile işinden hiçbirine pek zaman kalmamıştı. Birkaç kadın fazla bir şey paylaşamamasından ve bazen günlerce ortadan kaybolmasından hiç hoşlanmamıştı. Cole da onlara bir şeyler anlatacak kadar umursadığını hissetmedi. Onları belli bir mesafede tutmak daha kolaydı, özellikle de son kadından sonra. Iyy!

Fakat Savannah'yla durum farklı. Onunla göz göze gel-

diği andan beri ona karşı hissettiği korumacılığı üzerinden atamıyor. İnleyerek alnını duvara dayıyor; babası bunun bir gün olabileceğini söylemişti, ama Cole buna hiç inanmamıştı. O öyle ilişkileri sürdürebilecek biri değil; işiyle evli. *Yüce İsa, kendine gel be adam!* Kendini iterek duvardan uzaklaşıyor; bu saçma hissin kafasını bulandırmasına izin vermeyecek. Savannah yardıma ihtiyacı olan güzel yüzlerden biri daha sadece. Cole sakın, derin bir nefes bırakıyor. *Onu düşünmeyi bırak!* Sorun şu ki bu lanet olasıca kadın geceleri onu uyutmuyor... Kendini ondan uzaklaştırması ve bunu hemen yapması lazım. Aniden yatak odasının kapısı açılıyor. Cole, hünerli doktorun üstüne atlamaya hazır hâlde öne doğru bir adım atıyor, ama onun yerine gözlerini bir mendille silen Savannah çıkıyor.

“Ah, selam.” Savannah’nın kocaman olmuş, nemli gözleri ona bakıyor.

Ah, kahretsin. “İyi misin?” *Sen daha demin ne diyordun?* İçten içe inliyor. Savannah ise kendini gülümsemeye zorlayarak başını sallıyor. Gergin mi? Gerginmiş gibi davranıyor.

“Evet, sadece biraz temiz hava almam lazım.”

Lanet olsun, gergin; bütün belirtiler ortada. Cole onu durdurmak için bir elini havaya kaldırıyor, ama o sırada Dr. Roberts notlarına göz atarak odadan çıkıyor. Savannah, Cole’un yanından geçip gidiyor ve koridorda aceleyle ilerliyor. Kaçak küçük kadın. Cole başını iki yana sallıyor; Savannah muhtemelen seans yüzünden sarsılmış durumdadır.

“Ah, Cole.” Dr. Roberts kayıt cihazını havaya kaldırıyor. “Konuşmamız lazım.”

“Yani Amerikalı’nın net bir tarifi yok, sadece orada olduğunu ve Savannah’nın söyledikleri kişi olduğunu doğruladığını biliyoruz.” Cole ses kayıt cihazını kapatıyor, USB kablosuna bağlıyor. Bir tuşa basarak seansı bilgisayara yüklüyor.

Doktor, “Sadece çarpıcı botları olduğunu söyleyebildi,” diye ekliyor. “Açıkçası, mesleki görüşümü sorarsan, hiçbir şey bilmiyor. Böyle bir numara yapabilmek için epey esaslı bir aktris olması lazım.”

Cole, doktora katılıyor. Savannah’nın masum olması dışında bir ihtimal olduğunu düşündüğünden değil, sadece birinin bunu doğrulaması insana iyi geliyor. “Vay canına.” Başını iki yana sallıyor. “Aynı piç kurusunun karıştığı üçüncü olay bu. Bağlantısının ne olduğunu merak ediyorum.”

Dr. Roberts düşüncelere dalarak yüzünü ovuyor. “Bilmiyorum, ama onu bunca zaman hayatta tutmalarını hâlâ aklım almıyor. Neden takas yapmasınlar ki? Doğru, elli bin hiçbir şey değil, ama bunu bir milyona yükseltmek için yedi ayları vardı. Onun karnını doyurmak için para harcadılar, gerçi pek bir şey yediğinden değil tabii.”

Savannah’nın kendi kendine bir söz verdiği konusunda söylediklerini hatırlayınca Cole’un midesi kasılıyor.

“Anlamıyorum. Sanki onu bir şey için yedekte bekletiyorlardı. Neyi bekliyorlardı ki? Bence bu olayda bizim gördüğümüzden fazlası var.”

Cole kalemını sandalyenin kolunda tıklatıyor. “Bence haklısın. Babasına bir şey söylemeyelim. Duyulmayaca-

ğına güvenemiyorum; her yerden bilgi sızdırılıyor. Adam fazla göz önünde.”

Dr. Roberts, “Evet, adam basını kesinlikle seviyor,” diye mırıldanıyor.

“Genel olarak bakarsak, Savannah’nın buraya uyum sağlama süreciyle ilgili ne düşünüyorsun?” Cole bunu sormak zorunda. Onu geren şeyi öğrenmesi gerek. Bugünkü seanstan mı kaynaklanıyordu yoksa başka bir şey mi var?

“İyi gittiğini söyleyebilirim. On dört gün sonra konuşmaya başlaması bile etkileyiciydi. İlginç bir kadın. Sandığından daha çok şey öğreniyor. Onu topluluk içinde bir izle; insanların davranışlarını inceliyor, sonra onları anladığını hissettiğinde sohbete katılıyor. Rehin tutulduğu süre boyunca insanlara olan güveninin epey sınıdığını tahmin ediyorum, hatta belki daha öncesinde bile.” Çantasına uzanıyor. “Bir süre sonra toparlanacaktır, ama cesur davranışlarına aldanma, gerçek hislerini belli etmemek için numara yapıyor olabilir. Bu tavırlarını kendisini tedirgin eden insanları belli bir mesafede tutmak için kullanıyor; gerçi dosyasını okursan göreceksin, zaman zaman biraz fevri olabiliyor.” Kravatını düzelterek ayağa kalkıyor. “Doktoruyla aynı fikirde olduğumuz bir nokta, tecavüze uğramamış olması. Herhangi bir cinsel saldırıya dair belirti göstermiyor.”

Cole sandalyesine iyice çöküyor. Çok şükür!

“Bununla birlikte bambaşka sorular ortaya çıkıyor tabii.”

“Evet, kesinlikle.” Cole öne eğilip doktorun elini sıkıyor. “Pekâlâ, Roberts, yarın görüşürüz.”

Cole kalkıp yere kadar uzanan pencereden dışarı bakıyor. Ellerini cebine koyuyor ve bulutların dağların üzerin-

de süzülüşünü izliyor. Bir türlü anlayamıyor; cinsel taciz yok, milyon dolarlık fidye yok. Onu yedi ayı aşkın bir süre hayatta tuttular ve psikolojik durumuna rağmen nispeten sağlıklı. Hiçbir şey birbirini tutmuyor. Bu gittikçe büyüyen yapbozun parçalarını dizmeye başlaması gerekiyor. Savannah'nın bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyeceklerdir.

Ata binmek yerine bir kano bulmak için göle doğru ilerliyorum. Ata nasıl binildiğini bilmiyorum ve öğrenme havasında da değilim. Gidip de bir çalıya popo üstü yuvarlanmak için fazla duygusal bir gün geçirdim.

Fiber sandala dikkatle biniyorum, yanlara tutunarak dengemi sağlıyorum ve sonra temkinli bir şekilde rıhtımdan ayrılıyorum. Kürek suda kayarak beni evden uzaklaştırıyor. Burada olmak istemediğimden değil –istiyorum– ama kafamı toplamak için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var sadece. Bugünkü seansın ardından duygusal olarak hassas durumdayım ve iç huzurumu sağlamak için üzerinde düşünüp sonra bir yere kaldıracağım şeyler var.

Göl geniş, ben daha bir şey anlamadan, öyle olmadığını bilsem de ev küçük görünmeye başlıyor. Geçen gün canım sıkıldı ve on altı yatak odası, iki mutfak saydım. Mutfaklarda da sekiz barbekü vardı. Keşfe devam ederdim ama yedi olarak da bilinen Keith'e rastladım, vardiyasına gitmeye hazırlanıyordu. Bana teçhizatının bir kısmını gösterdi ve Afganistan'da gördüğü sıcak ve kum fırtınalarına kıyasla Montana'daki havanın esamesinin okunmayacağı-

nı söyledi. Ona orada geçirdiği zamanla ilgili sorular sormak istedim, ama suratındaki ifade beni sormamaya itti.

Küreği bir kenara bırakıp kendimi geriye veriyorum, ayaklarımı oturağa dayayarak kanonun dibine uzanıyorum. Bunu yapabilmenin tadını çıkararak bulutları izliyorum. Uzun bir süre öylece yatıyorum. Her sese dikkat kesiliyorum. Göğsümü çevreleyen zırhın yavaşça gevşediğini ve bugünkü stresin eriyip gitmeye başladığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Evet, bu tam da ihtiyacım olan şey: ben ve doğa.

Yeni bir ses kulağıma ulaşırken gözlerim titreşerek açılıyor; sanki bir şey tekrar tekrar suyun yüzeyine çıkıyor. Hava kabarcıklarını duyabiliyorum. Doğrulup oturuyorum, etrafıma bakıyorum. Altı çift göz siyah gözlüklerin ardından bana bakıyor, ağızları oksijen maskeleriyle kapalı ve altı devasa tüfek suyun üstünde duruyor. Lanet olsun! Ağzımı açıp yeri göğü inleyen bir çığlık atıyorum, dağlardan yankılanıyor. Adamlardan biri bana doğru hareketlenince ayağa fırlıyorum. Sandal sallanıyor, beni suya düşürüyor. Soğuk su bünyemde şok etkisi yapıyor. Buz gibi. Nefesim büyük bir hızla kesiliyor, ciğerlerime dönmek istemiyor gibi bir hâli var. Birinin belimi kavradığını, beni yüzeye çektiğini hissediyorum. Kollarına vurup tüm gücümle tekmeliyorum. Tekrar tekrar çığlık atıyorum ve en yakınımdaykine dirseğimi geçirip beni anlık da olsa bırakmasını sağlıyorum. Ters dönmüş sandala doğru yüzüğüüm sırada adımın bağırıldığını duyuyorum.

“Savannah!”

Buz kesmiş parmaklarım çaresizce tahtayı kavramaya çalışıyor ama tutunamıyorum. Uzunlarım tutulmaya başlıyor ve nabzım kontrolden çıkmış durumda.

“Savannah, dur, biziz!”

“Benden uzak durun!” diye bağıyorum. “Geri dönmeyeceğim!”

“Savannah, ben Mark.” Sesini nihayet algılıyorum.

Ne?

Ben tir tir titrerken yanıma doğru yüzüyor. “Tamam,” diye fısıldıyor, silahını ve diğer elini havaya kaldırıyor, bana tehdit oluşturmadığını gösteriyor. Oksijen maskesi önünde yüzüyor. Yavaşça maskesini çıkarıp yüzünü görmemi sağlıyor.

Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışıyorum.

“Özür dileriz, seni korkutmak istememiştik.”

Başımı sallıyorum. Korkmak, hissettiklerimin yanına yaklaşamaz bile.

“Haydi, seni sığağa götürelim.”

Bir hız teknesi geliyor, Mark ve başka biri daha benimle birlikte biniyor. Mark beni bir battaniyeye sararken, diğer adam kaptanın yanına oturmaya gidiyor.

Gözlüklerini çıkarmıyor ama ağzındaki maskeyi tükürür gibi çıkarıp atıyor.

Mark beni daha önce görmediğim bir kapıdan aceleyle içeri sokuyor, çoktan odamda benim için sıcak bir banyo hazırlamış olan Abigail’le karşılaşıyoruz. Ben Mark’a başka bir şey söyleyemeden Abigail beni kapıya götürüyor.

Uzuvlarımın buzlarını çözüp normale dönmelerini sağlayan sıcak su beni yakıyor. Hâlâ olanlar yüzünden serseme dönmüş durumdayım ve kendimi kötü hissediyorum, ama aynı zamanda da ödümü patlatıp rahatlatıcı sandal gezimi mahvettikleri için çocuklara çok kızgıyım.

Ben küvette köpüklere gömülmüş hâlde otururken Abigail benimle havadan sudan konuşmaya çalışıyor. Çene çalarken gözünü benden ayırmıyor. “Bu akşam misafirimiz var; akşam yemeğinde değişik birini ağırlamak güzel olacak. Neden bu akşam dolabın sol tarafından bir şeyler seçmiyorsun?” Bu daha şık bir şey giymem gerektiği anlamına geliyor. Abigail gevezeliğe devam ediyor. “O ince kazak elbise sana çok yakışır, neden onu denemiyorsun?” Çırpınıp duruyor, benim için endişelendiğini biliyorum.

Ona güven verecek şekilde gülümsüyorum.

Daha sonra, kıyafetlere bakarak dikiliyorum. Alınmasında hiç payım olmayan bir dolap dolusu kıyafete sahip olmak garip bir his. Kıyafetler tarzıma uygun; normalde bu beni şaşırtırdı, ama sanırım hepsi geçmişimle ilgili yaptıkları araştırmanın bir parçası. Ayrıca, Google’a adımlı yazdığınız anda binlerce resim çıkar. Google... İnternete girmek uzun zamandır düşündüğüm bir şey değil. Yakında bir dizüstü bilgisayarın başına geçip geçemeyeceğimi merak ediyorum.

Saçımı kurutup dalgalar hâlinde sırtımdan aşağı bırakıyorum ve dizimin biraz üzerinde biten, vücudumu saran şarap rengine kazak elbiseyi tamamlayan hafif bir göz makyajı yapıyorum. İş arkadaşlarımla yemeğe giderken giyebileceğim bir elbise. Çok güzel, biraz eğlenceli bir tarafı da var. V yaka üzerinde düşünüyorum. Bir zamanlar bunu düşünmezdim, ama artık tereddüde düştüğümü fark edi-

yorum. Aşağı doğru biraz fazla iniyor ama yine de zevkli bir görüntüsü var. Abigail sol taraftan bir şey seçmemi söyledi ve bir kazak elbiseden bahsetti sonuçta. Aynanın başından ayrılıp tekrar dolaba gidiyor ve ayakkabı arıyorum. Raflardan birinde bir mücevher kutusu olduğunu fark ediyorum. Açıp üç tane gümüş bilezik buluyorum. Çok güzeller! Bir çift siyah topuklu ayakkabı alırken bilezikleri de bileğime geçiriyorum.

Pekâlâ, Savi, oyalanmayı kes. Merdivenlerden inerken gerginliğimi üzerimden atıyorum.

Cole bu öğleden sonra olanlara inanamıyor. Akşam yemeğe uğrayacağını söylemek için arayan babasıyla telefonda olduğu için Savannah'nın çığlıklarını duymamıştı. Babasının en sevdiği yemeği, bal soslu kaburga, yapması için Abigail'e çabucak haber verdi ve çocuklara da yemek için düzgün giyinmeleri gerektiğini bildirdi. Babası hâlâ şirketin CEO vekili olarak görev yapıyor ve buralarda çok sevilen biri. En hafif tabirle cazibeli bir adam. Cole'un annesi ona kök söktürdü ama adam sonunda onu tavlamayı başardı. Cole akşam annesi de gelmediği için üzülüyor, ancak kadının önceden verilmiş bir sözü var, esasında babasının boş vakti olmasının sebebi de bu. Babasının bu akşam gelmek için gizli bir amacı olduğuna dair bir his içini kemirip duruyor. Belki de Amerikalı'nın yeni bir yerde görüldüğüne dair haberleri vardır.

Geçerken Mark'ı yakalıyor. Yemeğin servis edilmesini beklemek için hepsi birden salonda toplanıyor. Babası Keith'le derin bir sohbete dalmış durumda, o yüzden bu

vakti gölde neler olduğunu ilk ağızdan Mark’a anlattırmak için kullanıyor.

“Kanonun orada yüzdüğünü gördüğümüzde tatbıkata yeni başlamıştık. Üzerinde kimseyi göremedik, o yüzden gölün ortasında ne işi olduğunu anlamak için o tarafa yüzdük. Her zaman rıhtıma bağlı olduğunu bildiğimizden dikkatle yaklaştık. Sonra Savannah birden doğrulup bizi gördü. Aklından geçenleri ancak hayal edebilirim; teçhizatımızın nasıl görüldüğünü biliyorum. Her neyse, yerinden sıçradı ve görüntüsü...” Mark’ın bakışları Cole’un omzunun üzerine kayıyor. “Harika...”

Cole arkadaşının bakışlarını takip ederek dönüyor. Ağzı zaten açık olmasa, manzaraya bakarken kesinlikle açık kalırdı.

Ah Tanrım, sen bitmişsin ahbab. Bu gece bunu aklından çıkarma şansın sıfır.

Odadakiler onu incelerken, çocuklar oradan buradan bakış atarken Cole izliyor. En azından saygılı davranıyorlar.

Mark yanından, “Biliyor musun, bazen işimden gerçekten zevk alıyorum,” diyerek takılıyor.

Keith, Savannah’ya bir kadeh şarap uzatırken Cole onunla göz göze geliyor. Hâlâ gergin görünüyor; Cole ne yaptı ki? Belki de yanağına dokunarak haddini aşmıştır. Ah Tanrım, bazen nasıl da ahmaklık edebiliyor. Hayır, bu hep Savannah’nın onun üzerindeki mıknaatı etkisi yüzünden. Konyağından bir yudum alıp dönüyor ve babasının ona sırtıttığını görüyor. Ah, lanet olsun, babasının aklından geçenleri okuması tam da ihtiyacı olan şey.

Mark, Abigail’in bir tepsi börekle geçtiğini görünce hızla çıkıyor.

Evet, sağ ol dostum. Cole bir şey yapma ihtiyacı hissederek şömineye doğru ilerliyor. Savannah'nın Paul'la konuşmasına şöyle bir göz atıyor. Bu onu bir elbiseyle ilk görüşü ve son olması için dua ediyor, çünkü onun uzun, ince bacaklarını boydan boya süzüp durmamak elinde değil. Elbisenin vücudunu sarıışı, saçlarının upuzun dalgalar hâlinde dökülüğü, hepsi midesini altüst ediyor. Ah şu kadın!

"Güzel bir ufaklık, ha?" Babası omzunun üstünden fırlıyor.

Yakalandı.

Bardağına doğru, "Evet, öyle," diye mırıldanıyor. Babası karşısına geçerken kendi kendine gülüyor.

"Belediye Başkanı'nın kızı," diyerek kızın kim olduğunu belirtiyor. "Babası medyada epey olay çıkarıyor. Ağızlarını kapalı tutmayı ne zaman öğrenecekler?"

Cole sessizce, "Korkarım henüz bu olayla ilgili bilgilerimiz yüzeysel olmaktan ileri gidemiyor," diye cevaplıyor. "Üstelik kaçırılmasında Amerikalı'nın da parmağı var." Babası bu ismi duyunca neredeyse belli etmeden irkiliyor. "Yani bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Kahretsin, evet. Kız bulunana kadar durmayacaktır." Kadehteki içkisini döndürüyor. "Zavallı kız, hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Onu başka bir yere gönderip göndermeyeceklerini duydun mu?" Cole'un midesine bir taş oturuyor.

"Bence burada kalması en iyisi. Güzel uyum sağlıyor. Tanık Koruma durumunu geriye götürebilir."

"Mmmm." Babası gülümsemesini saklamaya çalışırken öksürüyor. "Peki, Frank'le konuşmaya çalışırım, belki biraz zaman geçtikten sonra ona bir pozisyon ayarlayabiliriz veya şehirde bir işe girebilir. Ben onun için yeni evraklar hazırlatırım."

Cole yaklaştıkları sırada Savannah'yı babasıyla tanıştıtarak, "Savannah, bu Daniel Logan," diyor.

Cole'un babasıyla tanıştığını fark ederken Savannah'nın bakışları ikisi arasında gidip geliyor.

"Ah-ah." Yüzünde gülümsemesi beliriyor. "Tanıştığımızıza memnun oldum, Bay Logan." Tokalaşmak için elini uzatıyor ama adam parmaklarını onunkilere dolayıp elini öpüyor. Ah Tanrım...

"O zevk bana ait. Lütfen bana Daniel de."

Savannah'nın gözleri önce Cole'a, sonra yere çevriliyor.

Bu ne şimdi? Yüce İsa, Cole'un içinden onu bir köşeye çekip onun yanında neden garip davrandığını sormak geliyor.

Abigail, "Yemek hazır," diye sesleniyor. Mark doğruca masaya koşuyor. Abigail, "Oğlanlar işte," diye söylüyor ama sırtıtmaya başlıyor.

Daniel kolunu uzatarak Savannah'ya, "Geçelim mi?" diye soruyor. Savannah gülümsüyor. Adamın karizmasına boyun eğerek küçük kolunu onunkinin arasından geçiriyor ve yemek masasına doğru yürüyor.

Daniel kaburgalardan birini kaldırıp, "Abigail, yine kendini aşmışsın," diyerek ona iltifat ediyor. "Leziz."

"Teşekkür ederim, Daniel, benim için zevkti." Bütün bu ilgi karşısında kadının yüzüne sıcak basıyor.

Ekibin geri kalanından birkaç kişi daha masaya geliyor. Savannah'nın kesilen nefesi Cole'un dikkatini çekiyor ve kafasını çevirip York'un gözünün mosmor olduğunu görüyor.

York otururken, “Merhaba millet,” diyor. Kafasını abartılı bir tavırla sallıyor. “Savannah.” Savannah elleriyle ağzını kapatıyor, sonra birden titremeye başlıyor. Bir an sonra tam anlamıyla gevrek bir kahkaha atıyor. Öne uzanıp destek almak için Mark’ın kolunu kavlıyor ve o da gülmeye başlıyor. Cole’un kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyor; Savannah’nın gülüşüne bayılıyor. Fakat burada kaçırdığı şey ne?

“Komik bir durum mu var?” York tek kaşını kaldırarak onlara bakıyor, belli ki pek etkilenmemiş.

“Ben...” Savannah konuşmaya çalışıyor ama cümle kuramıyor. Sonunda, karnını tutarak, kendini toparlamayı başarıyor. “Kusura bakmayın,” diyor gruba hitaben. “Bunu beklemiyordum,” ve York’u işaret ediyor.

Mark gözlerini siliyor. “Öğrenmen için en iyi yolun bu olduğunu düşündüm.”

“Sağ ol. İhtiyacım vardı.” Gözleri parlayarak sırtıyor. Rahatlamış görünüyor. Yani Savannah kaçırılmadan önce böyle biri miydi acaba?

Daniel, “Biri açıklayacak mı?” diye soruyor. Belli ki güzel bir hikâye dinlemeye hazır.

“Pekâlâ.” Mark’ın sırtışı çok şey anlatıyor. “Bugün tatbikatlarımızdan biri sırasında Savi ve bir kanoyla ufak bir karşılaşma yaşadık. Suyu düşünce York ona yardım etmeye çalıştı ama Savi panikledi ve tam gözüne çaktı.”

York, “Şansı yaver gitti,” diye homurdanıyor.

Savannah ise, “Şansı yaver gitti derken, bir çift ikiliyle pokerde kazanmak gibi mi?” diye karşılık veriyor.

“Ha!” Daniel katılarak gülüyor. “Ah Tanrım, keşke bana bu kızıdan daha önce söz etseydin, evlat. Görünüşe göre güzel zamanları kaçırmışım, değil mi?”

Savannah, “Üzgünüm, York, gerçekten,” diyor masadaki uğultu yatışınca. “Sizi tanıyamadım ve sen de beni yakalayınca, şey...” Boğazını temizliyor.

York ağzında bir kaburga parçasıyla, “Dert etme,” diye mırıldanıyor.

“Ah, ben onu görmek için para bile verirdim ama,” diyen Abigail gülüyor. Savannah da, bir an ağzı açık kaldıktan sonra, ona eşlik etmeye başlıyor. York gözlerini deviriyor. Evin serserisi gibi davranırken ne bekliyor ki? O şekilde muamele göreceğini anlaması lazım.

VI

Şarap kadehimin sapını parmaklarım arasında çevirerek oturuyorum, kırmızı şarabın yanlardan yükselip sonra tekrar aşağı akmasını izliyorum. Erkeklerin mutfağı toparlarken şakalaştığını duyabiliyorum. Abigail telefonda kız kardeşiyle konuşuyor, yakında ziyarete geleceğı için heyecanlı. Babamı bir daha ne zaman görebileceğimle ilgili iç sıkıntımı bastırmaya çalışıyorum. Onu ve Lynn'i görmek için can atıyorum.

Daniel beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Burada işler nasıl gidiyor, Savannah?" diye soruyor. Yemek masasında yanıma oturuyor.

"Şey..." Derin bir nefes alıyorum. "Her şey biraz hayal gibi. Yanlış anlama, fazlasıyla minnettarım. Sadece durum şu ki, eski hayatımdan bir hapishaneye, hapishaneden de buraya geldim." Başını sallıyor. "Sanırım beni bir yere bağlayacak köklerim olmadan sürükleniyor gibi hissediyorum. Nereye ait olduğumdan pek emin değilim."

"Eh..." Çenesini ovuyor. "Bunu söyleyen ilk kişi değilsin," deyip bana güven vererek gülümsüyor. "Arkadaş edindin mi peki?"

“İıı, arkadaş mı? Ah, şey, Mark oldukça dost canlısı birine benziyor.”

“Evet, Mark uzun zamandır buralarda. İyi adamdır. Başka?”

“Sanırım Paul, John ve Keith.” Bana hak vererek başını sallıyor. “York ilginç bir tip.”

“Evet, York başkadır.”

“Abigail’i seviyorum. Anne ve ablanın bir karışımı gibi.” Ne beklediğini bildiğimden duraklıyorum.

“Peki ya Cole? O da sıcak davrandı mı?”

Tanrım. Şarabımdan uzun uzun içip zaman kazanmaya çalışıyorum. Açıkçası, onun hakkında nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyorum. Duyduğum hikâyelerin beni korkudan öldürdüğünü biliyorum, ama o aynı zamanda yirmi yedi yıldır midemde ılık hislere neden olan ilk adam. Geçmişte erkek arkadaşlarım oldu, ama babam Belediye Başkanı olduğunda hepsi şöhretin tadını benden çok daha fazla çıkarıyor gibi göründü.

Mutfaktaki Cole’a bir bakış atıyorum. Çok yakışıklı bir adam. Uzun, ince vücudunu, insanın içinde kaybolup asla dönmeyebileceği o gözleri bir kez daha inceliyorum. Neden kapılmamış olduğu beni hâlâ hayrete düşürüyor. Babası boğazını temizleyince kızarıyorum, belli ki yakalandım. Adam hafifçe gülüyor.

“Cole...” Şefkatli, nazik, saygılı, anlayışlı, çekici. Ah Tanrım, Savi, kendini topla! “Harika biri,” deyip ahlak gibi hissediyorum. Ne kadar yavan bir cevap. “Yani çok konuksever davrandı.” Aradığım kelimeleri bulamadıkça başımı iki yana sallıyorum. “Demek istediğim... Cole bana burada hoş karşılandığımı ve güvende olduğumu hissettiriyor. Eh, uzun zamandır ilk defa hem de.” Omuz silkip

daha iyi açıklamaya çalışıyorum. “Ben artık güvende olmanın nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum, ama Cole her ne yapıyorsa, bu bana iyi geliyor.” Adam bana sırtlıyor, kahretsin. “Ama bu onun işi... Evet, sanırım işini iyi yapıyor.” *Ah, beni vurun artık!* Neden sadece iyi deyip orada bırakamadım ki?

Adam tekrar gülüyor ve içimden alnıma vurarak gözlerimi kapatıyorum. Tam bir geri zekâlıyım!

“Evet, doğru, Cole işinde hep iyi olmuştur. Annesi bazen işine fazla bağlı olmasından endişeleniyor. İşinin arkasına saklandığını hissediyor. Cole insanlarla arasına mesafe koymaktan hoşlanır. Bilirsin, bu iş zihnen insana ağır gelebilir. Özel Kuvvetler’de çalışmak için doğdu ama bu yine de işin onun anasını bellemeyeceği anlamına gelmiyor.” Kendi kendini durduruyor. “Özür dilerim, ağzımın ayarı kaçtı.”

“Hayır, sorun değil. Açıkçası bu çocuklarla ilgili bir şeyler öğrenmek güzel.” En çok da Cole’la ilgili, ama bunu ona söylemeye niyetim yok.

“Pekâlâ, söylesene Savannah, New York’tayken eğlenmek için neler yapardın?”

“Eğlenmek mi?” Neredeyse gülüyorum. Eğlenmek uzun zamandır kullandığım bir kelime değil, hapishanemden önce bile. “Sanırım yerel barlarda canlı müzik dinlemeye gittiğimi söyleyebiliriz. Blues hastasıyım.”

“Öyle mi?” Gözleri parlıyor. “Kasabada canlı müzik yapan birkaç yer var, biliyorsundur.”

“Kasaba mı?” Şaşkınca ona bakıyorum. “Bir kasabaya yakın olduğumuzu bilmiyordum.”

“Whitestone, buradan yaklaşık 25 kilometre uzakta. Gidip gezmelisin bence, insan burada biraz kafayı yiyebilir.” Hah.

“Sanırım insan burada yeterince uzun süre kalırsa kafayı yer.” Yüzünü izleyerek burada bir süre kalacağıma dair bir işaret, herhangi bir belirti arıyorum. İçkisinden bir yudum alıyor, ama yüzünden hiçbir şey okunmuyor. “Bana buraya kök salmamı, arkadaş edinmemi ve gece hayatını denememi söylüyormuşsun gibi hissediyorum.” Gözleri Cole ve Mark’ın konuştuğu tarafa kayıyor. “Bir süre eve dönemeyeceğim, öyle değil mi, Daniel?”

Bana bakmıyor.

“Bu şu an için sana cevabını veremeyeceğim bir soru, Savannah.”

Mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum.

“Ama tam da şimdi cevapladsın,” diye fısıldıyorum.

Cole masasında oturmuş, Amerikalı’nın bilinen son görülüşüne ilişkin kamera kayıtlarına göz atıyor; adam üç gün önce Teksas sınırından Meksika’ya geçmiş. Arkasına yaslanıp yüzünü ovuşturuyor. Yani onlar hep birlikte yemek yerken bu adam Meksika topraklarına geri dönüyormuş. Cole, Savannah buraya ilk geldiğinde onun nerede olduğunu merak ediyor. Oldukça düşük de olsa, takip edilmiş olma ihtimalleri her zaman var. Kuzey Dakota’daki havaalanından sonra iki kez araba değiştirmişlerdi: bir kez sınırda ve bir kez de Montana’daki dağ yollarına çıkmalarından önce.

Email geldiğini haber veren sinyal sesi onu düşüncelerinden ayırıyor. Ordu içindeki başlıca bağlantısı Frank’ten gelen mesajı açıyor. Ekteki dosyanın üzerine tıklıyor ve Belediye Başkanı Doug Fox’un basına kızıyla ilgili bir me-

saj daha gönderdiği bir video açılıyor. Cole oynat tuşuna basarken gözlerini deviriyor.

“New York’ta soğuk bir güne daha uyandım ve kızımı arayamıyorum. Son kez sesini duymamın, ona sarılmamın ve onu sevdiğimi söylememin üzerinden sekiz ay geçti.” Çenesi titrerken soluklanmak için duraklıyor. “Lütfen, tatlı Savannah’ı bana geri verin.” Eliyle ağzını kapatıyor. Bir kadın mikrofonun başına geçip basın mensuplarına dinledikleri için teşekkür ediyor. Titreyen Belediye Başkanı kalabalıktan ayrılıyor.

Cole, mantığa uymayan bir şeyler olduğuna karar vererek, ekranı tekrar Amerikalı’ya çeviriyor. Amerikalı normalde üst düzey adamlarla ilgili olaylara karışıyor, genç kadınlarla değil. Neden Belediye Başkanı’nın kızı o zaman? Belediye Başkanı’nı kaçırsalar daha çok para alırlardı. O zaman Karteller doğal olarak basında daha çok yer alırdı, güçlerini göstermeye de bayılırlar. Ancak, Belediye Başkanı o konuda müthiş bir iş çıkarıyor. Cole derin bir nefes bırakarak ellerine dayanıyor.

“Cole?” Başını kaldırıp Savannah’nın kapı aralığında durduğunu görüyor. “Üzgünüm, kapın açıldı.” Savannah ofiste etrafına bakınıyor. “Ters bir zaman mı?”

Cole üç gün önce babasıyla birlikte yedikleri yemekten beri onu neredeyse hiç görmemişti.

“Hayır.” Stresini üzerinden atmaya çalışarak ellerini indiriyor. “Gelsene.”

Savannah ona doğru ilerleyip sandalyeye ulaştığında duruyor. Minik parmakları sandalyenin arkasını kavırıyor. Cole, “Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye soruyor.

Savannah, “Oturabilir miyim?” derken sandalyeyi işaret ediyor.

“Lütfen.”

Savannah oturup bacak bacak üstüne atıyor, elini saçlarından geçirip saçlarını tek tarafa geçiriyor. Hafif bir elma kokusu Cole’un burnuna ulaşıyor. Odaklan.

“Sanırım konuşmamız gerek.” Savannah boğazını temizliyor ve Cole’un midesi kasılıyor. “Senden kaçtığımı fark etmişsindir eminim. Sebeplerimi açıklamam gerektiğini düşündüm.”

Cole böyle bir şey tahmin etmiyordu, Savannah’nın devam etmesini bekliyor.

“Seninle ilk tanıştığımda seni beni taşıyan kişi olarak kodlamıştım, çünkü Abigail’in sana Logan diye seslendiğini duyana kadar benim için öyleydin. Sonra bir akşam salondayken çocuklardan bazılarının konuşmasına kulak misafiri oldum. Bahsettikleri konu da Cole diye bir adam ve onun nasıl...” Duruyor, elleriyle oynuyor.

Cole, Savannah’nın nereye varacağını merak ederek, “Nasıl ne?” diye soruyor.

“Kalles herifin tekini kaşlarının ortasına üç tane sıkarak nasıl öldürdüğünü anlatıyorlardı.” Cole kısa bir an için gözlerini kapatıyor. “Cole’un kaç adam öldürdüğünden, aynı zamanda çıplak elle öldürdüklerinin sayısından bahsettiler. Onunla tanışmaktan çok korktum. Senin yanındayken kendimi sakınmaktan vazgeçmeye başlıyordum ve yaptıklarında hoşuma giden...” Dudaklarını birbirine bastırarak kızarıyor.

Cole sandalyesinde oturduğu yerde öne eğiliyor, hoşuna giden şu şeyler hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyor.

“Bana adını söylediğinde hazırlıksız yakalandım; Cole’un sen olmasına inanamadım. Ancak bir süre bu konu

üzerinde iyice düşündükten sonra seni haksız yere yargıladığımı fark ettim, çünkü seni yargılayacak kadar tanımıyorum. O yüzden bunun için senden özür dilerim.”

Cole onu dikkatle izlerken, buraya gelip neler düşündüğünü kendisine anlatmasının onun için aslında ne kadar zor olduğunu fark ediyor. Bir yandan da biraz sinir olarak arkasına yaslanıyor.

“Böyle bir şey duymanın seni korkutmasını anlıyorum. Maalesef zaman geçtikçe çocuklar ağızlarından daha fazla laf kaçırabilir. Bana kalırsa bizim yaptığımız işi anlamayı ya da anlamamayı seçebilirsin. O insanları öldürdüğüm için üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim; onlar kötü insanlardı. Benim yaptığım işte iyiler ve kötüler var. Bulanık çizgiler olamaz; ya siyah ya beyaz.”

“Peki.” Sesi kısık geliyor.

Cole, işte yine başladık, diye düşünüyor. İnsanlarla yaşadığı sorun bu. Hayatını anlamıyorlar. Yargılıyor ve kaçıyorlar. İçinde bir öfke yükseliyor, ama Cole karşı koyarak bu hissi bastırıyor. Savannah onun hayatının nasıl olduğunu nasıl anlayabilir ki?

Öfkesinin biraz yatışmasına müsaade ederek, “Bunu aradan çıkardığımıza göre, başka bir şey var mı?” diye soruyor.

“Evet, var aslında. Kuralları biliyorum ama internete girmem mümkün mü?”

Cole’un sırtı kaskatı kesiliyor. İnternet hep sorun çıkarır.

“Abigail’e söylerim, sana bilgisayarını kendi başına kullanabileceğin çalışma odasını gösterir. Unutma, her şey denetim altında.”

Savannah hemen kalkıyor. “Harika, sağ ol.” Gözleri

Cole'un masasına kayıyor ve kısılıyor. "Bu benimle mi ilgili?"

Cole önüne bakıp Savannah'nın dosyasının açık olduğunu görüyor. Kahretsin! Dosyayı kapatıyor, ama Savannah ondan önce davranıp uzanıyor, ortadan kaybolmasıyla ilgili bir gazete yazısını çekip çıkarıyor.

"Bu kaçırıldığım gece çekilmiş." Parmağını fotoğrafın üstünde gezdiriyor. "Bu elbiseyi hatırlıyorum." Bir şeyler hatırlıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Hımm."

"Ne?" Cole ayağa kalkıp Savannah'nın yanına geçiyor ve omzunun üstünden fotoğrafa bakıyor. "Bir şey mi hatırladın?"

Savannah saçını savuruyor ve yine o elma kokusu yükseliyor.

Cole kokusunun tadını çıkarmak için kendine izin vererek duraksıyor; sonuçta aslına bakılırsa yılın üç yüz altmış beş gününü erkeklerle geçirdiğini düşünüyor. Söylemeye gerek yok ama Savannah da harika kokuyor. *Ah Tanrım, yine başladım*, diye düşünüyor. Kendini odaklanmaya zorluyor.

Savannah, "Baksana," derken minik omzunun üzerinden ona bakmak için dönüyor, "şu küçük barda Joe Mi-ght'la içki içiyordum. Bir barmen bir de köşede oturan bir adam vardı. Bunu biliyorum çünkü lanet olasıca paparazilere karşı oldukça tetikteydim. Ama bu resim Joe'nun arkasından çekilmiş. Yoksa görürdüm... Bir dakika." Fotoğrafı kendine yaklaştırıyor. "Birinin elini kısmen gösteren bir yansıma var. Keşke daha net olsaydı. Bunu büyütmenin bir yolu var mı?"

"Şey, bu dosyanın ekli olduğu email bende var. Onu açıp büyütebilirim." Sandalyesine oturup email sayfasını

açıyor. Savannah da onu takip edip yanında duruyor. Cole normalde kimsenin bilgisayarına bakmasına izin vermez ama Savannah'nın ondan korkmuyor olması hoşuna gidiyor. Ekteki dosyayı çabucak açıp fotoğrafı çıkarıyor ve yansımayı yaklaştırıp büyütüyor. Yansımadaki elin görüntüsü biraz netleşiyor.

"Baksana." Savannah ona doğru eğilip ekranı işaret ediyor, bu hareketiyle saçları Cole'un boynuna değip geçiyor. Cole bir an irkiliyor. "Kalpli bir gümüş bilezik."

Cole bir kopyasını saklamak için resmin çıktısını alıyor.

Savannah dönüp tam Cole'un önüne denk gelecek şekilde masaya dayanıyor. Elini kaldırarak alnını ovuyor. "Bir şey var, bir şekilde biliyorum, sanki dilimin ucunda."

Hatırlamak için kendini zorlarken çok tatlı ve ciddi görünüyor. Cole ördüğü duvarların çatırdamaya başladığını hissedebiliyor ve onu kucağına çekip ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemekten daha fazla istediği hiçbir şey yok. Onun yerine eline uzanıyor. *Ah, seni ahmak.* Neyse ki Savannah, bakışları ellerinden Cole'un gözlerine doğru kaysa da, elini geri çekmiyor. Cole'un parmakları kasılıyor, Savannah'nın elini biraz daha sıkı tutuyor. Ah... Bir kere hafifçe çekse Savannah kucağında olur, orada olmasını ne kadar istediğini anlardı.

"Biraz zaman tanı, ama mutlaka aklına gelecektir. Zihninin hazmetmesi gereken çok şey var."

Savannah, "Dr. Roberts gibi konuştun," diye takılıyor. "Sağ ol yine de." O da, Cole da geri çekilmek için hiçbir hamlede bulunmuyor.

Cole'un midesi aralarda taklalar atarak çalkalanıyor. *Tanrım, çok çabuk kapılıyorum. Topla kendini!*

York bağıra bağıra söylenerek kapıdan içeri dalıyor. Sa-

vannah'yı masanın arkasında görünce duruyor. Kız Cole'un yasak sınırını geçmiş. Savannah, Cole'un elini bırakarak onu boşluğa düşürüyor. York ise alaycı bir tavırla, "Hey, Savi, makam ziyaretlerinde bulunduğunu bilmiyordum," diye homurdanıyor.

"York." Savannah odadan ayrılmak için dönerken ona başıyla selam veriyor. "Gözün nasıl?"

Cole, Savannah'ya, "Bir şey hatırlarsan Abigail sana yardımcı olur," diyor.

"Tamam, sağ ol." Savannah gülümsüyor, sonra York'a ters bir bakış atmak üzere dönüyor. "Dışarıda kendine dikkat et." Çıkarken hafifçe gözüne vuruyor.

Cole sırtarak, *Tanrım, onu izlemek çok eğlenceli*, diye düşünüyor. Dikkatini ona bakarak başını iki yana sallamakta olan York'a çeviriyor.

"Ne istiyorsun?"

"Hayır dostum, bence esas soru: *Sen* ne istiyorsun?" York başıyla Savannah'nın arkasından kapanan kapıyı işaret ediyor.

Ağzımı kulaklarıma doğru çekiştiren sırtıştan kurtulmaya çalışıyorum ama zor geliyor. Cole Logan'da tüm hislerimi ayağa kaldıran bir şeyler var. Elimi tuttuğunda irkilmemiş olmama inanamıyorum, ama o an bana doğru geldi. Bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırıyorum. Abigail'in peşine düşmem lazım.

Abigail bana email, Skype, Facebook, vb. gibi hangi sitelerin engellendiği konusunda kısaca bilgi verdikten sonra nihayet yalnız kalıyorum. Google'ı açıp babamın

adını yazıyorum. Bakılacak milyarlarca bağlantı olmalı, o yüzden en yenisinden başlıyorum. Video'ya tıklayıp babamın benim hakkımda içini dökmesini izlerken midemin kasıldığını hissediyorum. Daha fazlasını kaldıramayınca ya kadar haberlerden başka görüntüleri izlemeye devam ediyorum. Gözlerimi silip Google'da kendi adıyla arama yapıyorum ve fotoğraflarla yazılar önümde peş peşe sıralanıyor. Görüntülere tıklayıp Lynn'le beraber plajda yürüdüğümüz sırada çekilen fotoğrafa bakıyorum. Günü biraz güneşlenerek geçirdikten sonra gülüyorduk. Ah Lynn... Onu öyle çok özlüyorum ki canım yanıyor. Fotoğrafın çıktısını alıyorum.

Kendi adım ve kaçırıldığım tarihle ilgili arama yapıyorum. *The New York Times*'in ön sayfasında bir fotoğrafım ve şu başlık var: Belediye Başkanı'nın Kızı Ortadan Kayboldu — Bu Bir Yardım Çılgılığı Mı? Başımı iki yana sallayarak okumaya devam ediyorum. Gazete ve dergilerin daha fazla bilgi toplamasıyla gelişen hikâyemi takip ediyorum. Lynn bile birlikte geçirdiğimiz son günle ilgili bir röportaj vermiş, en sonunda basın mensuplarından onu biraz rahat bırakmalarını istemiş. Benim zavallı Lynn'im.

Babacığımın onaylamadığı bir motorcu çetesiyle kaçtığımı, Kanada'da bir kuzenimle birlikte yaşadığımı okuyorum; bazıları ise Kaliforniya'da bir rehabilitasyon merkezine yatırıldığımı söylüyor. Midem bulanmaya başlıyor, bu hikâyeler bu işi kendi başıma açmışım gibi bir hava yaratıyor. Nihayet beni kaçıranların fidye istediğine dair bir açıklamayla birlikte rapor yayınlanmış; fakat bu haber manşetlerde uzun süre yer almışa benzemiyor.

"Bunu senin için bırakıyorum, canım." Abigail yanıma bir tepsi koyuyor. "Lütfen yemeye çalış."

“Sağ ol, Abigail.” Uzanıp yeşil smuzimden bir yudum alıyorum. Abigail odadan ayrılırken gülümsüyor.

Babamla ilgili yazılara geri dönüyorum ve fidye konusunda bana kavuşmaktan bahsettiği kadar yorumda bulunmadığını fark ediyorum. Belki de fidyeye dikkat çekmek istememişlerdir. Babamın da bir fotoğrafını yazdırmak için birkaç fotoğrafa göz gezdiriyorum; hâlâ olduğum kişiyi ya da eskiden kim olduğumu hatırlamak için bazı anılara ihtiyacım var.

Babamın bir bağış etkinliğinde, kadrajın dışında kalan birine gülümserken çekilmiş bir fotoğrafını buluyorum. Fotoğraf çekilirken şampanya kadehine vuruyormuş. Bir şey gözüme takılınca yazdırma komutu veriyorum. Babamınkinin yanında duran kadehi bir kadın eli tutuyor ve bileğinden sallanan kalpli bir gümüş bilezik var. Yok artık! Bu kadının daha net bir görüntüsünü bulmayı deneyerek delirmiş gibi fotoğraflara tıklamaya başlıyorum. O fotoğrafta, göğüs kanseriyle mücadeleye destek olmak için her sene katıldığımız bağış toplama etkinliğinde olduklarını fark ediyorum. Annem için yaptığımız bir şeydi bu. Birden annemin bütün o kemoterapilere katlanmak zorunda kalışı gözümün önüne gelince ürperiyorum; yaşamının sonlarına doğru farklı bir insan gibi görünüyordu.

Kulağa ne kadar komik gelse de, kaçırılmamın üzerinden dört ay geçmişken babamın öyle gülümsediğini görmek güzel bir şey sanırım. En azından o anda stresli olmadığını bilmek güzel bir his, ama fotoğraftaki kadın yüzünden midem düğümleniyor. Kim bu kadın? Etkinliği düzenleyen derneğin numarasını bulup telefon edebilmeyi umarak not alıyorum. Bunu daha sonra Cole’la görüşürüm.

Aynı zamanda *Los Sirvientes Del Diablo* –Şeytanın Hizmetkârları– için de arama yapıyorum. Karteller de dâhil olacak şekilde tarihçelerini Wikipedia’dan yazdırıyorum. Sanırım neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekir. Kaçırılıp sağ kurtulan başka kurbanların hikâyelerini okuyorum. Hepsinde de benim durumumdakinden farklı bir şey var: oldukça yüklü miktarda fidye. Çoğu için yarım milyon istenmiş. Benim kaçırılmamla benzer ya da farklı olan şeylerin bir listesini çıkarmaya başlıyorum. Saatin ne kadar geç olduğunu hiç umursamadan lambayı yakıyorum; kendimi fazlasıyla araştırmama kaptırmış durumdayım.

Çoğu kurbandan çok daha uzun süre tutulmuşum. Görünüşe göre *Los Sirvientes Del Diablo* kurbanlarını fazla bekletmeyi sevmiyor. Hayatta olduğumu kanıtlamak için kabaca beş kez video ve fotoğraf çekmişlerdi. Okuduğum haberlerde bunun yalnızca iki kez yapıldığı yazıyor. Peki, o zaman beni niye daha fazla tuttular? Ne amacı vardı ki? Özellikle de değerimin yalnızca elli bin olduğu düşünülünce... Bu miktar hâlâ karnımda kasılmalar yaratıyor.

“Savannah?” Dönüp Abigail’in kapı aralığında olduğunu görüyorum. “Akşam yemeğinde bize katılacak mısın?”

Bilgisayardaki saate göz atıyorum. Neredeyse beş saattir bu işle uğraşıyordum.

“Evet, üzgünüm, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Hemen iniyorum.” Oturduğum yerden ayrılıp eşyalarımı topluyorum. Beynim yanmış gibi hissediyorum. Uzun zamandır bilgisayar ekranına bakmıyordum, üstelik hazmetmem gereken çok şey var. Eşyalarımı odama bırakıp aşağı iniyorum.

Abigail’i mutfakta koştururken buluyorum. Yardımımı

teklif ediyorum ama her şeyin kontrolü altında olduğunu söylüyor, o yüzden gidip salonun ön tarafa bakan penceresinden dışarıyı izliyorum. Atlar çit boyunca ileri geri koşuyor ve uzakta bir ışık, korkunç bir fırtınanın daha geldiğini haber verir gibi yanıp sönüyor. Bir titrek ışık daha beliriyor ve beni bir anıya gönderiyor.

Şişman adam bana, “Kalk! Chica apúrate!” diye bağıyor. İki kadın suyla dolu tekerlekli bir küvette birlikte içeri girerken aceleyle ayağa kalkıyorum. Kadınların yanında bir kovanın içine doldurulmuş şampuan, banyo sabunu ve büyük bir sünger var. İçimde yükselen paniği hissederek, “Neler oluyor?” diye soruyorum.

Adam elinde devasa, ordu tipi bir silahla kapı aralığında durduğu yerden, “Fotoğraf zamanı,” diye homurdanıyor. Kadınlara, “Apúrate!” diye bağıyor, sonra kapıdan çıkıp gözden kayboluyor. Kadınların ikisi de yaklaşıyor ve biri bana hafifçe gülümsüyor.

Kadınlardan biri, “Kıyafetlerini çıkarmamız lazım,” diye fısıldıyor. “Çabucak.” Kafam karışıyor ama burada bir kadın gördüğüm için öyle mutluyum ki itiraz etmiyorum. Küvete girmem için bana yardım edip beni yıkamaya koyuluyor. Çoğunlukla ellerim, boynum ve yüzüme odaklanıyor. Diğer kadın sertçe saçlarımı yıkamaya başlarken göz teması kurmuyor. Bağırmak istiyorum –canımı acıtıyor– ama en sonunda temizlendiğim için bunu yapmıyorum. Ben daha bir şey anlamadan beni küvetten hızla çıkarıp kurutmaya başlıyorlar. Diğer kadın bir anlığına odadan çıkınca nazik olanına doğru eğiliyorum.

“Lütfen, adın ne?” Elleri saçlarımla meşgul olurken etrafına bakıyor. “Lütfen, çok yalnızım, geldiğimden beri bana iyi davranan ilk kişi sensin.”

Zar zor duyulan bir sesle, “Maria,” diye fısıldıyor. “Onların söylediklerini yap! Karşı koyma yoksa seni öldürürler.”

Tıslamaya benzer bir ses ikimizi de sıratıyor. Diğer kadın elinde bir elbiseyle odaya dönmüş, Maria’ya öfkeyle bakıyor. Elbiseyi kafamdan geçirip dizlerime indiriyor. Elbise berbat koksa da temiz görünüyor. Biri gözlerimi bağlıyor, paniğe kapılıyorum. Buraya kadar mıymış? Bir el kolumu kavrayıp beni odamın birkaç adım dışına sürüklüyor, orada da itilerek dizlerimin üzerine çöküyorum. Gözlerim açıldığında kendimi bir kameraya bakarken buluyorum. Parlak bir ışık bana doğrultulmuş, neredeyse gözlerimi kör ediyor. Yan tarafa bakıp bacakların kalçadan aşağıda kalan kısımlarını görüyorum ve adamların elinde o ordu tipi silahlar var. Yüzlerini göremiyorum ama on kişi olmalılar. Elime bir gazete tutuşturuyorlar.

Adamın biri kamerayı tutan tripodun arkasından, “Sonría,” diye bağıyor.

Şişman adam bana, “Adını söyle,” diye hırlıyor. Kameraya bakıp kırmızı ışığın yandığını görüyorum. “Nombre!”

“Savannah Miller,” diye fısıldıyorum, sonra biri gazeteyi elimden kapıyor. Kahretsin! Tarihi görmek istiyorum!

“Babanın adı ne, ne iş yapıyor?” Kuruyan dudaklarımı yalarken midem altüst oluyor.

“Doug Fox, New York Belediye Başkanı.”

“Kalk!” Biri beni kolumdan yakalarken başka biri de gözümlü tekrar bağlıyor. Tam odadan çıkarıldığım sırada gök gürültüsünü duyuyorum.

“Ahh!” İçinde bulunduğum ana geri dönerken çığlık atıyorum. Biri koluma dokunup beni tutunca tekrar bağı-

riyorum. Gelenin Cole olduğunu fark ediyorum ve destek almak için pazılarına tutunuyorum.

“Hey, neler oluyor? Yüzün kireç gibi,” diye fısıldıyor.

“Pardon.” Anıyı zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak başımı sallıyorum. “Sadece bir şey hatırlıyordum.” Derin bir nefes alıp ağlama isteğine karşı koyuyorum.

“Öğle yemeği yedin mi?”

“Hayır, yemedi.” Abigail kapı aralığından bana bakarak başını iki yana sallıyor. “Sandviçini çöpte buldum.”

Kendimi berbat hissederek gözlerimi kapatıyorum.

“Üzgünüm, aç değildim.”

İç geçiriyor, sonra yemeğin hazır olduğunu duyuruyor.

“Lütfen öğün atlama, Savi.” Cole beni hâlâ kollarımdan tutuyor.

Kafamı kaldırıp bakınca gerçekten endişeli görüldüğünü fark ediyorum.

“Cole, seninle bir şey konuşmam...”

“Vay canına, bir gün içinde ikinci kez, çocuklar. Mille-tin diline düşeceksiniz.” York tek kaşını merakla kaldırarak yanımıza gelirken kıs kıs gülüyor.

Cole, “Her zaman olduğu gibi mükemmel zamanlama, York,” derken beni izliyor. “Yemeğe geçelim mi?”

Limonatamı yudumlayıp yemeğimin yarısını yemeyi başarıyorum. Sohbeta katılmıyorum, bilezikli kızla ilgili düşüncelere dalmış durumdayım. Kim bu kız? Beni neden takip ediyor? Babamı nereden tanıyor? Vay canına, her şey devriliyor sanki. Aniden başım dönüyor ve ellerim fırlayıp masanın kenarına tutunuyor.

Mark yanımdan, “Pek iyi görünmüyorsun, Savi,” diyor.

“Müsaadenizle.” Oda belli belirsiz dönüyor ama dışarı çıkmayı başarıyorum.

Avludaki parmaklıklara dayanırken hırkama iyice sarınıyorum. Evet, dışarı çıkmak güzel bir tercihmiş. Fırının kokusu havada tüm yoğunluğuyla hissediliyor. Yağmurun başlaması an meselesi. Kara bulutlar dağların etrafında dönüp dururken gökyüzü öfkeli görünüyor.

Maria'nın yüzü gözümün önünde belirliyor. O gülümüyor, ben de ağlamak istiyorum. Güya benim arkadaşım-
dı. Geceleri gizlice odama gelip duvara dayanarak otururdu ve ailelerimizden bahsederdik. Bu sadece birkaç gün sürdü ama dört elle sarıldığım bir şeydi. Bir gece, adamlardan birinin küveti odama sürüklerken düşürdüğü bir av bıçağını bulduğumu onunla paylaştım. Kaçmak için kullanmayı düşünüyordum. Maria bıçağı görmek istedi; ona gösterdiğimde de elimden alıp suratıma dayadı ve José'ye seslendi. Beni yalnızca bilgi edinmek için kullanıyordu. Bu kalbimi paramparça etti. Maria'yı gerçekten sevmiştim ve onun da beni sevdiğini düşünmüştüm. Beni tahta bir kürekle fena hâlde dövdüler. Kulaklarım iki gün boyunca hiç durmadan çınladı, ama o gece çok önemli bir ders aldım: Kimseye güvenme.

"Büyük bir fırtına olacak." İrkilip sığıyorum ama dönüyorum. Midem akşam yemeğimle mücadeleye girmiş gibi kasılıp duruyor. "Pardon, seni korkutmak istememiştim."

"Eminim öyledir," diye karşılık veriyorum. York görüş alanıma girip yanımda dikiliyor, kurtlarınkine benzeyen gri gözlerini bana dikeyyor.

"Nihayet yalnız yakalamışken seninle açık konuşacağım, Savannah." Baş dönmesi hissine karşı koymaya çalışarak kesik kesik nefesler veriyorum. "Duyduğuma göre senin kaçırılma olayında Amerikalı'nın parmağı varmış."

“Amerikalı mı?” Bu benim ona taktığım isim. “Bir adı yok mu?”

“Onu altı yıldır takip ediyoruz ve kimse henüz kimliğini tespit edemedi. İşinde iyi ve Kartellerle de arasından su sızıyor. Fazlasıyla korunuyor; kimse ona yaklaşıp. Bu adamla karşılaştığın zamanlarla ilgili tüm ayrıntıları hatırlamaya çalışman lazım, bu çok önemli.”

“Uğraşıyo...”

“Yeterince çaba göstermiyorsun!” diye kestirip atıyor. Başımı çevirip bir an için ona bakıyorum. Çift görüyorum.

“Yeterince çaba göstermiyordum! Üzgünüm, ama yedi ay boyunca esir tutulup köpek muamelesi gördün mü? Hayır, böyle bir şey başına gelmedi. Hafızam gelip gidiyor. Bazen bazı şeyler hafızamı tetikliyor, bazen de tetiklemiyor. Zorla yaptırılmaz.” Ona yaklaşıyorum. “Hâlâ tüm bunları sindirmeye çalışıyorum. İşler boka sarmış durumda, York! O yüzden bana yeterince çaba göstermediğimi söyleme!” Hastalandığımı hissederek sendeliyorum.

York dirseğimi sert bir şekilde kavıyor ve beni öfkeyle kapının görüş alanından uzağa çekiyor. “Uğraştığını anlıyorum, Savannah, ama artık Amerikalı’nın olaya dâhil olduğunu bildiğimize göre iş değişir. Adam kurbanlarını elinden kaçırmaz, asla.” Sesini alçaltıyor. “Artık adı seninle ve kaçırılma olayıyla bağlantılı ve sen de *Los Sirvientes Del Diablo*’nın elinden kurtulduğuna göre en büyük önceliği olacaksın. Sana neden kafanı kullanıp her şeyi hatırlaman gerektiğini söylüyorum, şimdi anlıyor musun? Nedeni bu işte. Burayı tamamen batırabilirsin.” Elini sallayarak araziye işaret ediyor. “Lanet olsun, keşke gelip seni oradan çıkarmadan önce seninle ve durumla ilgili daha fazla bilgimiz olsaydı. Lanet olasıca Cole.”

Pekâlâ, şimdi her şey dönüyor. Destek almak için elimi bir sandalyeye uzatıyorum. “Yani sen, o durumda beni kurtarmaya gelmeyeceğinizi mi söylüyorsun?”

Huysuz bir ifade takınıyor. “Benim söylediğim şu ki, seni Tanık Koruma Programı’na teslim etmeliydik, hâlâ da öyle yapmalıyız aslında. Burada tek yapacağın bize sorun çıkarmak ve muhtemelen uğrunda bu kadar çok uğraştığımız her şeyi ifşa etmek olacak.”

Tükürür gibi, “Bunu ben istemedim, York!” diyorum. Savunmaya geçtiğimi hissediyorum. “Kahretsin, beynimde kilitli kalmış anıları lanet olasıca kilidi zorlayarak ortaya çıkarmayı denemek dışında bu bilgiyle ne yapabilirim?”

Hiç tereddüt etmeden, “Buradan gitmeyi düşünmelisin,” diyor.

Bunu duymak nefesimi anında kesiyor. Topuğumun üzerinde dönüp çimenlere uzanan merdivenlerden iniyorum. Tekrar içeri girip herkesle yüzleşmek istemiyorum. Eğer durum buysa, belki de bu yeri tehlikeye attığımı düşünen tek kişi o değildir. Ağır adımlarla kayıkhanenin iskelesine doğru ilerliyorum. Dengemi sağlayamadığımı hissediyorum. Bir sandalyeye yığılıp mide bulantısına karşı koymaya çalışıyorum. Yüce İsa, ne yedim ben? Gözlerimi açıp kapatıyorum, her şey sağ tarafa doğru kayıyor. Elimini önüme getiriyorum, oraya ulaşana kadar izlediği yol gözümün önünde gökkuşağı gibi bulanık bir leke oluşturuyor. Öne doğru ellerim ve dizlerimin üzerine devrilip öğürüyorum, midem buruluyor. Yanağımı serin ahşap zemine dayayıp karşıdaki sulara bakıyor, yağmurun bir perde gibi bana doğru yol alışını izliyorum. Yağmur damlaları yüzüme çarpıp sekiyor, beni terli alnımdan kurtarıp serinletiyor.

Amerikalı'nın kim olduğunu bilmiyorlar mı yani? Sadece beni bulana kadar Amerika'da her taşın altına bakacağını mı biliyorlar? Vay canına, feci şekilde hapi yutmuş durumdayım. Bu benim başıma nasıl ya da daha doğrusu neden geliyor? Ah Tanrım, ya Logan ailesinin işlerini mahvedersem? Üç nesildir bu işin içindeler ve sayısız insanın hayatını kurtardılar. Öne eğilip midemi yeniden boşaltıyorum. Tanrım, berbat hissediyorum. Başka bir şey yapacak gücüm olmadığından, kendimi tekrar iskeleye bırakıyorum. Giysilerim sıırıslı ama midemdeki şiddetli acı dışında hiçbir şeyin farkında değilim. Ah hayır! Dönüp korkunç şekilde midemi boşaltma işine devam ediyorum; içeride bir şey kalmış olamaz. Gözlerimi kapatıp Cole'la gitme konusunu konuşmak için kendi kendime söz veriyorum.

"Savannah?" Yağmur sesleri arasından Keith'in fısıldadığını duyuyorum. "Ne yapıyorsun?"

Kımıldamıyorum. Zar zor konuşabiliyorum.

"Bir dakika."

"Seni yağmurdan uzaklaştırsam..." Önüme çömeliyor, şapkasının kenarından sular akıyor. "Yüce İsa, Savi berbat görünüyorsun." Uzanıp nabzımı ölçmek için bileğimi kavlıyor. Telsizine bir şeyler mırıldandığı sırada yağmurluğunun gıcırdamasını duyuyorum. Ne dediğini tam olarak anlayamıyorum; her şey bulanıklaşıyor. "Seni içeri sokmam lazım."

Elini itiyorum, benim elim de onun önüne pat diye düşüyor. Kurşun kadar ağır hissediyorum. Beni yerimden oynatması imkânsız. Oynatırsa da sanırım o hareket yüzünden baygınlık geçirebilirim.

“Hayır,” diye fısıldarken bakışlarımı bir taşa odaklıyorum. Odaklanmak için hareket etmeyen bir şeye ihtiyacım var. Bir an beni izliyor, sonra ayağa kalkıyor. Ah güzel, lütfen beni kendi hâlime bırak.

VIII

Cole konyak içip John'un Meksika'dan bir kurtarma görevi dönüşü Amerika'ya girerken lastiğinin patlamasıyla ilgili bir hikâye anlatmasını dinlerken Mark onun dikkatini çekiyor. El sallayarak ona mutfağa geçmesini işaret ediyor ve peşinden gidiyor, yanına ulaştığında onu endişeli bir hâlde buluyor.

Mark, "Keith'in seninle konuşması gerekiyormuş," diyerek telsizini ona uzatıyor. Cole ona garip bir bakış atıyor. Bugün Mark görev başında, ama Keith onu istiyorsa bu önemli olmalı. "Buna bakmalısın."

"Logan'dan Delta Yedi'ye."

"Logan, kayıkhaneye gelmen lazım. Bir durum var."

"Hemen geliyorum." Mark endişeli bir yüz ifadesiyle ona bir yağmurluk uzatıyor.

Cole çimlik alanda sırlıklam otlara basarak ilerliyor, botları batıp çıktıkça altı kayıyor. Keith onu kayıkhaneye birkaç metre kala durduruyor.

"Sorun Savannah." Cole midesine yumruk yemiş gibi oluyor. "Onu kayıkhanenin iskelesinde yere yığılmış hâlde buldum; gerçekten hasta görünüyor ve nabızı çok yüksek.

Onu kımıldatmama izin vermiyor. Ben de onu zorlamak istemedim.” Cole’a bir bakış atıyor; ikisi de konukları söz konusu olunca işi yokuşa sürmemek gerektiğini iyi biliyor. Kaçırılmış kurbanlara çok hassas davranmak gerekir. “Sadece sana daha iyi tepki verir diye düşündüm.” Keith yaklaşırken Cole’un kolunu yakalıyor. “Cole, iyi görünmüyor.”

“Beni onun yanına götür.” Cole onu takip ederek köşeyi dönüyor, sıırıslıklam olmuş Savannah’nın uykuya dalmış gibi görünerek iskelede yattığı tarafa ulaşıyor. Delta Altı Savannah’nın başının üzerinde bir şemsiye tutuyor. Cole onun yanına koşarken kalbi sıkışıyor, ne kadar solgun görüldüğünü fark ettiğinde yanına çömeliyor. Nabzını kontrol ediyor; çok yüksek.

“Hey, Savi.” Sakin kalmaya çalışıyor ve Savannah’nın gözlerini ufuktan ayırmadığını fark ediyor. “Neden dışarıdasın?”

Savannah zar zor duyulan bir sesle, “Cole’a gideceğimi söyleyin,” diye fısıldıyor. Gitmek mi? Cole başını kaldırıp Keith’e bakıyor, o da keyifsizce başını sallıyor; belli ki Savannah kendinde değil. Cole eğilip gözbebeklerini daha net görmeye çalışıyor; iyice irileşmiş. Tekrar dönüp Keith’e bakıyor, ona doktoru çağırması için işaret veriyor.

Keith, “Kod bir, Keith,” diyerek çabucak destek çağırıyor.

Savannah karnını tutarak inliyor. Yeniden öğürdüğü sırada Cole, “Savannah, neden gidecekmişsin ki?” diye sorarak onun dikkatini dağıtmaya çalışıyor.

“Amerikalı –adı benimle bağlantılı– o rehinelerini elinden kaçırmaz.”

Bu ne şimdi? Bunları nereden biliyor? Söyledikleri gizli bilgiler.

“Gitmem lazım yoksa...” Kelimeleri ağzında geveliyor ve gözleri ağırlaşmış gibi görünüyor. “Cole’a endişelenmemesini söyleyin. Ben gideceğim.”

Bu kadının bu evin güvenli ortamından ayrılması için Cole’un cesedini çiğnemesi gerekecek.

“Şimdi seni kaldıracam, Savi.”

“Hayır,” diye fısıldarken onu itmeye çalışıyor. “Hastayım.” Cole onun itirazlarını görmezden geliyor ve onu kendine doğru çekip kucaklıyor. Öyle yorgun düşmüş ki Cole’a dayanan bedeni pelte gibi.

Cole omzunun üstünden, “Keith,” diye sesleniyor, “benim girişe gidiyoruz.”

Keith başını sallayıp sadece Cole için ayrılmış yan kapıyı açmak için önden koşuyor. Bu kapıdan geçerek Cole’un odasına doğrudan ulaşıyor.

Yağmurdan kurtulup arka taraftaki koridora girdiklerinde Cole, Keith’e dönüyor. “Gidip Abigail’i çağır ve kimseye bu durumla ilgili tek kelime etme. Bu gece senin görevini devralacak birini bulup kurulan, sonra benim odamda buluşalım.”

Keith başını sallıyor, gitmeden önce Savannah’ya bir bakış atıyor.

Cole onu bulan diğerlerinden biri değil de Keith olduğu için seviniyor. Bunun en iyisi olduğunu düşünüp onu yerinden oynatabilirlerdi.

Yatak odasının kapısını açıyor, onu kendi yatağına yatırıyor. Savannah’nın elleri ceketini kavrayıp Cole’un hareket etmesine engel oluyor.

Gözleri kapalı duruyor ve Cole onun zar zor dayandığını biliyor. Savannah inlerken onu bırakıyor. Cole onun karnını tutarak küçük bir çöp kovası buluyor.

Vay canına, gerçekten hasta.

“Aman Tanrım, Savannah.” Abigail elinde evde hazırlanmış bir ilkyardım çantasıyla aceleyle Cole’un odasına dalıyor. Bir termometre çıkarıp Savannah’nın kulağına sokuyor.

Savannah dizlerini karnına çekerek tekrar inliyor, nefesi gittikçe daralıyor. “Ateşi yok. Cole, onu kendi odasına mı götürsek?”

“Hayır, onu hasta eden şeyin ne olduğunu öğrenene kadar durumu bu odanın dışına taşımıyoruz.”

Keith, “Doktor her an gelebilir,” diye araya giriyor.

“Tamam, çocuklar, kıza kuru bir şeyler giydirmem için bana beş dakika izin verin lütfen.” Cole, Keith’le birlikte odaya ait özel koridora çıkmadan önce, siyah bir tişört çıkarıp Abigail’e veriyor.

“Bütün bu olayı şimdilik gizli tutmanı istiyorum, Keith.”

“Elbette.”

“Sana bir şey söyledi mi?”

“Gitmesi gerektiğini söyleyip durdu.” Başını iki yana sallıyor. “Daha önce biriyle konuşuyordu, ama görev yerimden göremedim. Her kimse konuşmaları hararetlendi; Savannah bağırınca dikkatimi çekti. Avludan ayrılıp kayıkhaneye doğru yürümesini izledim. Sandalyeye ulaşırken sendeledi. İçkiyi fazla kaçırmış olabileceğini düşündüm, o yüzden onu kendi hâline bıraktım. Fakat sonra öne doğru düştü ve iskeleye devrildi. Ben oraya ulaştığımda fena hâlde kusuyordu ve suratı bembeyaz olmuştu. Onu yerinden oynatmadığım için üzgünüm, ama...”

“Hayır, sen doğrusunu yaptın.” Cole bir an düşünüyor. “Kiminle konuştuğunu öğrenmek istiyorum ve herhangi

bir şey duyarsan hemen bana haber ver.” Kim lanet olasıca çenesini açardı ki?

“Anlaşıldı.” Keith koridorda ilerleyerek gözden kayboldu.

“Belirtiler ne zaman başladı? Herhangi biri fark etti mi?” Doktor ciddiyetle soruyor.

Abigail solgun görünerek, “Öğle vakti ona yemek götürdüğümde iyiydi. Sadece yorgun olduğunu söyledi,” diyor.

Cole da, “Saat on bir civarında benimle konuşmaya geldiğinde iyi görünüyordu,” diyerek araya giriyor. Bir yandan da farklı görünüp görünmediğini hatırlamaya çalışarak kendini zorluyor. “Akşam yemeğinde de iyi görünüyordu. Biraz yedi.”

“Herhangi bir şey içti mi? Alkol aldı mı mesela?”

Cole kollarını kavuşturarak, “Hayır, pek içki içen biri değil,” diyor.

Doktor ondan kan alıp dikkatle çantasına yerleştiriyor.

Abigail sabırsızca, “Sence midesini üşütmüş olabilir mi?” diye soruyor.

“Hayır, sanmıyorum. Bir tahminde bulunmam gerekirse, ya besin zehirlenmesi ya da başka tür bir zehir diyebilirim.” Cole ellerini yumruk yapıp iki yanına sertçe bastırırken Abigail’in nefesi kesiliyor.

“Başka kimse hasta değil.” Abigail’in bakışı korku dolu. “Hepimiz aynı şeyi yedik; akşam yemeğini ben hazırladım.”

Cole onun omuzlarını hafifçe sıkıyor; Abigail hakkında kötü hiçbir şey düşüremez.

“O zaman belki de içtiği bir şeydendir.” Doktor Savannah’nın bileğinin üst tarafına serum bağlıyor. “Biri çaktırmadan içine bir şey atmış olabilir.”

İğne tenine batarken Savannah sessizce inliyor.

“Bir şey yok, tatlım, bu senin su kaybetmeni engellemek için.” Cole onu teselli etme isteğine karşı koyuyor.

Doktor kafasını kaldırıp Cole’a bakıyor. “Hiç açılmış şişe suyun var mı?”

“Evet.” Hızlıca mini buzdolabına doğru ilerleyip doktora bir şişe uzatıyor. Sonra adamın bir yemek kaşığı kömür tozunu ölçüp iki yüz elli mililitrelik suya karıştırmasını izliyor.

“Bir...” Doktor saatine bakıyor. “On beş dakika sonra kusmasını kesmek için verdiğim antiemetiğin etkisi gelir, bunun hepsini ona içir.” Ayağa kalkıp suyu masaya bırakıyor. “Kanı laboratuvara götüreceğim. Şimdilik durumu stabil ama ben dönmeden kötüleşirse hemen beni arayın.”

“Sonuçlar ne zaman çıkar, Dr. Rice?” Abigail Savannah’nın yanına geçip nazikçe kolunu ovuyor.

“Önceliğin bu olsun, doktor.” Cole ona odanın karşısından bir bakış atıyor.

“Merak etmeyin, Logan. Birkaç saate öğrenirim.”

“Benim özel telefonumdan ara.” Cole herhangi bir şeyin duyulmasını göze almak istemiyor. Cevaplanmamış çok fazla soru var.

Abigail doktoru arka taraftan yolcu ediyor.

Cole bir sandalyeye oturup Savannah’nın uyumasını izliyor. Onun devasa çift kişilik yatağında minicik görünüyor. Neler olabileceğiyle ilgili korkunç düşünceleri zihninden uzaklaştırmak için boşuna uğraşıyor. Ya kimse onu orada görmeseydi? Ya... İnsanların çok daha kötü

durumda olduğunu görmüştü ama konu Savannah olunca işler değişiyor. Onun yanına uzanmayı, kokusunu içine çekmeyi, ona sıkıca sarılmayı her şeyiyle istiyor. Ona hak ettiği rahatlığı sağlamak istiyor. Sandalyede arkasına yaslanarak yüzünü ovuşturuyor. Saatine bakıp bardağı alıyor.

Yatağın kenarına oturarak Savannah'nın saçlarını nazikçe yüzünden çekiyor. "Savannah," diye fısıldıyor, bunun üzerine Savannah da kıpırdanıyor. "Benim için gözlerini aç."

Savannah gözlerini açmaya çalışırken inliyor.

"Al, iç bunu. Midene iyi gelecek." Ağzı hafifçe aralanıyor. Cole pipeti dudaklarının arasına yerleştirip hepsini içene kadar onunla konuşuyor. "Çok güzel, artık uyuyabilirsin."

Savannah bundan sonra bir daha kımıldamıyor.

Cole arka kapının tıklatılmasıyla ayaklanıyor. Kapıyı açıp Keith'i elinde bir şişe konyak ve iki kadehle karşısında buluyor.

"İhtiyacın olabileceğini düşündüm." Keith odaya girerek omuz silkiyor. "Doktor ne dedi?"

"Muhtemelen zehir, sonuçlar yakında çıkar."

Keith şok olmuş gibi görünüyor ve ona kadehlerden birini uzatıyor.

"Ne öğrendin?"

"Onunla konuşan York'muş." Cole'un yüz ifadesi sertleşirken Keith suratını buruşturuyor. Cole öfkesini kontrol etmeye çalışarak büyük bir yudum alıyor. "Savannah'ya Amerikalı'yla ilgili her şeyi hatırlaması gerektiğini açıklamaya çalışıyormuş. Sana kızmış..."

Cole, "Bana mı kızmış?" diye bağılıyor. İkisi de kıpırdanan Savannah'ya şöyle bir bakıyor.

“Evet, onu buraya getirmememiz gerektiğini söylüyor. Tanık Koruma daha iyi bir seçenekmiş.” Keith elini kaldırıp Cole’un Tanık Koruma hakkında söylenmesine engel oluyor. “Tek bildiğim bu. Her hâlükârda sorduğum zaman bana karşı dürüsttü, istediğim bilgileri verdi, herhangi bir şey saklıyor gibi bir hâli yoktu. Ona bu gece benim görevimi devralmasını istediğini söyledim.” Keith sırtıyor. “Memnun olmadı ama gitti.”

Cole, “Ona ne şüphe,” diye homurdanıp içkisini yudumluyor. Bir süre yağmurun pencerelere çarpmasını dinleyerek sessizlik içinde oturuyorlar.

“Cole?” Abigail’in sesi kapı aralığından geliyor; iki adam da kapının açıldığını duymamış. “Dr. Rice geldi.”

Cole saatine bakıyor, üç saat geçtiğini görerek afallıyor. “Selam, doktor. Telefon etmedin.”

Dr. Rice Savannah’nın hayatı belirtilerini kontrol ediyor; her şey yolunda görünüyor. “Gelip haberi yüz yüze vermek istedim.” Serumunu çıkarıyor.

Doktor onu yeni baştan muayene ederken Cole içten içe deliriyor.

“Tetrahidrozin zehirlenmesiymiş.”

“Ne?” Abigail dönüp açıklama bekler gibi Cole’a bakıyor.

Cole, “Göz damlası,” diye cevaplıyor. “Her adamımız yanında bir şişe taşır; içinde bulundukları şartlar gözlerine ağır geliyor. “Vücudunda ne kadar vardı?”

Doktor, “Yeteri kadar,” diyor.

Bir anda Cole’un içini kasvetli bir his kaplıyor ve san-

dalyenin arkasını kavıyor. “Dr. Rice...” Cole’un sesi kısık geliyor. “Şimdi test sonuçlarını veri tabanından silmeni istiyorum.”

“Tabii ki, laboratuvarı hemen ararım.” Koridora çıkıyor.

Keith, “Ne düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Bilmiyorum, ama bu hoşuma gitmiyor ve bence olan bitenle ilgili ayrıntıları saklı tutmalıyız.” Cole içkisini tek yudumda içip bitiriyor.

Abigail, “Anlamıyorum, Cole,” derken kollarını kavuşturuyor. “Nasıl zehirlenmiş olabilir? Çocuklardan hiçbirini yapmaz bunu.”

“Ben de işi o noktaya getirmek istemem ama biri yaptı. Savannah’nın kendi kendine yapacak hâli yok ya.”

Keith anlamaya çalışarak, “Neden veri tabanından sildiriyoruz?” diye soruyor.

“Laboratuvarda testi yaparlarsa ve sonuç veri tabanına girirse, bu oldukça sıra dışı bir zehirlenme olduğu için dikkat çekebilir ve biz de kimsenin bu durumla ilgilenmeye başlamasını istemeyiz. Tek umudum sonucu henüz internete girmemiş olmaları.”

“Ah Tanrım!” İki adam da dönüp Abigail’e bakıyor. “Yaptığım limonatayı seviyor. Dün sabah onun için koca bir sürahi yaptım ve bütün gün dolapta durdu. O zaman biri göz damlasını her an katmış olabilir.”

Cole derin bir nefes veriyor. *Elbette*, diye düşünerek Keith’e bakıyor. “Kamera görüntülerini kontrol et. Bakalım ne bulacağız.”

Keith, Savannah’nın elini sıkıp sonra odadan çıkıyor.

Dr. Rice arkalarından, “Abigail, bana o limonatadan biraz getirebilir misin? Test ettirmek istiyorum,” diyor.

“Cole, yarın onu kontrol etmek için gelirim; bir sorun olmadan düzelecektir. Erkenden yakaladık ve neyse ki yuttuğu miktar...” Cole’un yüz ifadesini görünce duraklıyor. “Sadece dinlenmeye ihtiyacı var.”

Cole iç geçirerek sandalyesine külçe gibi çöküyor. Bütün bu durum hiç gerçekmiş gibi gelmiyor. Güvendiği adamlarından birinin ona ihanet edebileceği düşüncesi bile midelerini bulandırıyor; bu işte sadakat esastır. Babasını hemen bu konuda bilgilendirmesi gerekecek. İhtiyarın tavsiyesine gerçekten ihtiyacı var. York konusunu nasıl halledeceğini düşünüyor. Savannah’ya karşı herhangi bir konuda ağzını açarken ne düşünüyordu ki? Savannah’nın hayatının asla eskisi gibi olmayacağını, muhtemelen bir daha geri dönemeyeceğini bilmesine gerek yok. Özellikle de Cole’un olup bittiğinden şüphelendiği şeyler varken...

Sıkıntısını yatıştırmayı umarak bir kadeh konyak daha içiyor, sonra arkasına yaslanıp saate göz atıyor: 3.50 olmuş. Sonunda üstüne kuru giysiler geçirip tekrar sandalyesine devriliyor. Uyanması ihtimaline karşı Savannah’yı bırakmak istemiyor. Kendisi de aynı şekilde yorgun...

“Hayır, hayır, lütfen.”

Savannah’nın sesiyle Cole’un gözleri bir anda açılıyor. Başını kaldırıncı Savannah’ın çırpındığını görüyor.

“Daha fazla olmaz! Üzgünüm.”

Cole ayağa fırlayıp yatağa ilerliyor. “Savannah,” diye fısıldıyor. “Uyan.”

“Hayır.”

Cole onu hafifçe sarsarak gözlerini açmasını sağlıyor.

Savannah şaşkınca bakıyor. Göğsü inip kalkıyor ve göz-yaşları yanaklarından süzülüyor.

Cole, "Rüya görüyordun," diyor sessizce. "Güvendesin."

Savannah başını hayır anlamında iki yana sallayarak tekrar uykuya dalıyor. Elini onunkinin üstüne koyarak, "Gitme," diye mırıldanıyor.

"Gitmeyeceğim. Söz." Neyin doğru neyin yanlış olduğunu umursamadan botlarını çıkarıp atıyor ve yatağa çıkıp Savannah'nın yanına geçiyor. Sırtını deri yatak başına yaslıyor ve uyuduğu sırada Savannah'nın elini tutuyor. Evet, kesinlikle onun elinde oyuncak olmuş durumda. *Kahretsin.*

Savannah aniden, "Onun gibi kokuyorsun," diye fısıldıyor. Hâlâ büyük ölçüde uyuyor gibi bir hâli var.

"Kim gibi kokuyorum?"

"Cole."

Cole'un kalp atışları hızlanıyor, sonra hafifçe gülüyor. Şu an bulunduğu durumda ondan faydalanmanın yanlış olduğunu biliyor, ama kimi kandırıyor ki?

"Bu iyi bir şey mi?"

Savannah iç geçiriyor. "Hem de çok."

Tamam, Cole için olay bitmiştir. Artık her şeyiyle oyna girmeye hazır. Savannah onun olmalı. Artık onun da kendisiyle ilgilendiğine dair onay almışken, gardının indiğini hissediyor. Savannah geldiğinden beri yoğun bir şekilde yaşadığı korumacı içgüdüleri, üzerine bir çığ gibi düşüyor. Evet, bu kadına resmen sıırıslıklam âşık oldu ve bu onu neredeyse korkudan öldürecek!

Elma kokusu Cole'un burnuna doluyor. İnsanı sarhoş

eden sıcaklığı parmak uçlarına kadar yayılıyor. Savannah'nın yanında yarı uykuda, yarı uyanık hâlde geçirdiği bu zamanın hakkını vererek tadını çıkarıyor, yani birinin boğazını temizlediğini duyana kadar. Gözlerini kırpıştırarak açıp sırttan Abigail'i görüyor.

"Günaydın." Abigail'in yüzü şapşal bir sırıtışla parlıyor, gözleri Cole ve onun yan tarafı arasında gidip geliyor.

Cole gözlerini ovuşturuyor, sonra başını eğerek yanına kıvrılmış yatan Savannah'ya bakıyor. Bu şekilde nereye varacağından tam olarak emin olamıyor ve kafasını kaldırıp Abigail'e ahmak gibi sırıtıyor. Beyninin önceki geceye dair ayrıntıları hatırlaması için biraz zaman geçmesi gerekiyor.

"Ben kahvaltını buraya bırakayım." Abigail tepsiyi masaya bırakırken Cole iki tabak olduğunu fark ediyor. "Bu sabah kimsenin seni rahatsız etmemesini sağlarım."

Cole beyninin düzgün çalışması için uğraşarak, "Abby..." diye ağzında geveliyor.

"Yok, yok." Abigail ellerini havaya kaldırarak kapıya doğru geri geri gidiyor. "Sen hiç kalkma." Kocaman sırtmaya devam ediyor.

Ah, Tanrı'ya şükür gelen Abigail'di. Cole onun sırtını saklamasına güvenebileceğini biliyor. *Gerçi aslında...* İç geçiriyor. Kimi kandırıyor ki? Başını iki yana sallıyor. Şu anda Cole'un annesini arayıp ona olan biteni tüm ayrıntılarıyla anlattığına şüphe yok.

Savannah yanında kıpırdanıyor. Eli Cole'un karnına doğru ilerliyor ve başı da onun göğsüne düşüyor.

Cole onun nefesi tekrar düzene girene kadar bekliyor, sonra kolunu sırtına dolayıp onu kendine biraz daha yaklaştırıyor. Savannah'nın onun bedenine böyle uyması hoşuna gidiyor. O uyanmadan yataktan çıkması gerektiğini

biliyor. Savannah onun kollarında uyanırsa muhtemelen çıldırır ama sanki bir türlü hareket edemiyor. Beyni ve kalbi birbirine savaş açmış durumda. En sonunda beynini kapatıp Savannah'dan yayılan sıcaklığın keyfini çıkararak yeniden uykuya dalıyor.

Titreşen cep telefonu Cole'u uyku sersemliğinden kurtarıyor. Cole hareketleniyor, ama Savannah'nın hâlâ ona sarılmış hâlde olduğunu fark ediyor. Kolunu kıvrarak telefonu kurtarıyor ve kimin aradığına bakıyor. Mark'tan mesaj geldiğini görünce onun nerede olduğunu merak ediyor. Telefonu sessize alıp komodine bırakıyor.

"Cole?" Savannah'nın yumuşacık sesini duyuyor.

"Evet." Midesine yumruk yemiş gibi hissediyor. *Ah Tanrım.*

Savannah kıpırdanıyor, doğrulmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Cole, "Sorun yok, Savannah," diyerek ona güven veriyor. "Düşündüğün gibi değil."

"Neden bu odada, seninle aynı yataktayım?"

Cole içten içe kendini tokatlıyor. *Hıyar!* Gerçeği söylemeye karar veriyor.

"Çünkü kalmamı istedin." Çünkü seni yalnız bırakmam.

Savannah yeniden kıpırdanıyor, bu sefer dizlerinin üzerinde doğrulmayı başarıyor.

Bedenlerinin teması kesilince Cole aniden boşluğa düşmüş gibi hissediyor. Onu anında öznlüyor.

"Ne oldu?" Savannah başını eğip giydiği tişörte bakı-

yor ve nefesi kesiliyor. Tişörtü hemen bacaklarının arasına sıkıştırıyor. Gerçi ihtiyacı olduğundan da değil ya; tişört onun üzerinde elbise gibi duruyor. “Buraya nasıl geldim? Başım niye zonkluyor?”

Cole doğrulup yatak başına yaslanıyor. “Benim odamdın, çünkü burası evdeki en güvenli oda. Ayrıca giriş çıkış için iki farklı yol var. Dün geceyle ilgili herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

Savannah etrafına bakıp çevresindekileri inceliyor, bir yandan da karnını tutuyor; hâlâ berbat hissettiğine şüphe yok. “Hastalandığımı hatırlıyorum, bir de Keith’i.”

“Zehirlenmişsin, Savannah. Birinin içtiğin limonatayı zehirlenmiş olabileceğini düşünüyoruz.”

Yüz ifadesi aniden değişiyor ve beti benzi atıyor. Hatırlıyor... Güzel kara gözlerinde biriken yaşlar Cole’un içini parçalıyor. “Ne? Beni kim zehirlenmiş olabilir ki?” diye haykırırken neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Elinin tersiyle yanığını silip akan gözyaşını yakalıyor.

“Benim gitmem lazım.” Yatağın diğer tarafına doğru hareketleniyor.

Cole ayağa fırlıyor, Savannah dengesini kaybedip öne doğru devrilirken onu tam zamanında yakalıyor. “Ah!”

“Hayır, burada kalıyorsun.” Cole onu kucaklayıp tekrar yatağa bırakıyor.

“Hayır anlamıyorsun...” Savannah ona karşı koyuyor ama Cole onu bedeniyle yatağın üzerine hapsediyor.

Savannah onun kollarını itmeye çalışıyor, ama uzun süre karşı koyamayacak kadar zayıf düşmüş durumda.

“Anlıyorum. York’un seninle konuştuğunu biliyorum.”

Savannah’nın gözleri Cole’unkilere çevriliyor.

“Sana Amerikalı’dan ve rehinelerini elinden kaçırma-

diğından bahsettiğini biliyorum. Bir de seni bulana kadar peşinde olacağından. Fakat Savannah..." Artık gözyaşları Savannah'nın yanaklarından akıyor. "Sana söz veriyorum, seni bulmasına izin vermeyeceğim."

Savannah'nın dudağı titriyor. Dehşete düşmüş görünüyor.

"Lütfen, burada kal ve seni korumama izin ver." Cole'un yüzüyle aralarında yalnızca santimler var. Cole örtüyü nazikçe kaldırıp Savannah'nın gözlerinin kenarını siliyor. "Bana güvenmen lazım."

Savannah tereddüt etmeden, "Güveniyorum," diye fısıldıyor.

Cole rahat bir nefes verirken gözlerini kapatıyor.

"Cole." Savannah'nın yumuşacık sesiyle gözlerini açıyor. "Bütün geceyi benimle mi geçirdin?"

Cole konuşabileceğinden emin olamayarak başını sallıyor; Savannah'nın güveni onun için düşündüğünden daha önemli.

"Teşekkür ederim." Savannah kafasını kaldırıp Cole'un yanağına hafif bir öpücük konduruyor.

Dudakları Cole'un tıraşsız yanağında kadife etkisi yaratıyor. Cole'un vücudundaki bütün sinirler şaha kalkıyor. Bu kadın, sahip olduğunu bile bilmediği duygularını uyandırıyor. Onu sonsuza kadar bu şekilde tutamayacağını bildiğinden, vücudunu yavaşça onunkinden ayırıyor. Kendisiyle birlikte onu da kaldırıyor, böylece ikisi de doğrulup oturuyor.

"Sence beni kim zehirledi?" Savannah sessizce tişörtü tekrar bacaklarına sarıyor.

Cole boğazını temizliyor. "Bilmiyorum. Keith'e görünümleri inceletiyorum." Savannah başını ovarken onu izliyor. "İyi hissediyor musun?"

Savannah başını sallıyor ama Cole onun yalan söylediğini anlayabiliyor. “Duş almaya ve bir diş fırçasına ihtiyacım var,” diye mırıldanırken yüzünü buruşturuyor. “Bir de Advil’e.”

Cole yatağın yanındaki çekmeceyi açıp ona iki Advil ve bir şişe su uzatıyor.

Savannah alırken tereddüt ediyor.

“Sorun yok. Su benim dolabımdan, güvenlik kodu olmadan kimse buraya girip çıkamaz ve kodu da yalnızca Abigail’le ikimiz biliyoruz.”

“Dün bir şey buldum. Sana göstermem lazım.”

“Tamam, Savi, ama izin ver önce seni odana götüreyim ve Abigail de duş almana yardım etsin. Sonra bana gösterebilirsin.”

“Pekâlâ.”

Cole gömleğini çıkarıp temiz bir şey giymek için şifonyerini açıyor. Savannah’nın aynadaki yansımasıyla göz göze geliyor.

Savannah onun omzundaki dövmeyle inceliyor. “*De Oppresso Liber* ne demek?”

Cole o dövmeyle ilk yılının ardından yaptırmıştı. Dövme Amerikan bayrağına sarılı iki ok taşıyan bir kartal ve onun etrafına at nalı şekli verilerek yazılmış o kelimelerden oluşuyor. Çok da büyük sayılmaz, yaklaşık olarak hokey pakı kadar. Diğer adamlar, insanlara mesaj verme isteğiyle kocaman dövmeler yaptırmıştı, ama Cole bunu kimse için değil, yalnız kendisi için istemişti.

Temiz bir tişörtü kafasından geçirirken, “Ezilenleri kurtar,” diye cevaplıyor. “Pekâlâ, kalk bakalım.”

Savannah yataktan kalkarken Cole’un ona yardım etmesine izin veriyor ve Cole da bacaklarının sağlamlığın-

dan emin olana kadar bekliyor. Kolunu Savannah'nın beline dolayarak ağırlığını kendisine vermesini sağlıyor. Tanrım, ona böyle yaslanması çok güzel bir his.

Savannah etrafına bakarak, "Neredeyiz?" diye soruyor.

"Evin arka tarafındaki geçit. Saldırıya uğramamız ihtimaline karşı bir güvenlik tedbiri." Geçitte ilerledikleri sırada Cole, Savannah'nın irkildiğini hissediyor.

"Şurada ne var?"

Cole açık kapıya doğru ilerleyip Savannah'ya tek duvarı kitaplarla, zemini de pelüş minderlerle dolu minik odayı gösteriyor. Savannah keyifle, "Ah, çok şirinmiş," diye fısıldıyor.

"Burası babam uzun saatler çalışıp ev de fazla hareketli olduğunda annemin tasarladığı bir oda. Kendini saatlerce buraya kapatıp hikâyelerinde kendini kaybederdi." Annesi ona Moby Dick'i okurken tortop olup yanına oturduğunu hatırlayarak gülümsüyor.

"İşte geldik." Bir kapı açıp Savannah'nın içeri geçmesine yardımcı oluyor.

Savannah odasındaki duvarın bir kısmı aslında kapı olduğu için afallamış görünüyor.

Cole arkalarından kapatırken Savannah kapıyı inceleyerek, "Buradan geçide ulaşabilir miyim?" diye soruyor.

Cole'un ona verdiği tek cevap, "Evet," oluyor ve Savannah daha fazla bilgi almak için ısrar etmeden başını sallıyor.

Cole onu yatağa oturtup Abigail'i yukarı çağırıyor. Savannah odada etrafına bakınırken Cole onun ruh hâlindeki değişimi hissediyor; kız kollarını karnına doluyor.

Cole onun önüne çömelip, “Sorun ne?” diye soruyor.

“Sadece şöyle hissediyorum...” Kara gözleri Cole’unkilere bakıyor. “Senin odanda hissettiğim...” Yine takılıyor.

Cole, “Güvende mi hissettin?” diye sorarken yanlış düşünmemiş olmayı umuyor.

Savannah başını öne eğerek sallıyor.

Cole onun saçlarını omzunun arkasına atıyor. “8986,” diye fısıldıyor.

Savannah şaşkınca kafasını kaldırıp bakıyor.

“Şurada, kapının ahşapla birleştiği yerdeki paneli geriye çekeceksin. Kodu 8986. Eğer korkarsan benim kapının kodu da 8987.”

Savannah’nın bakışları yumuşuyor ve kollarını Cole’un boynuna dolayıp onu kendine çekiyor.

Cole’un bedeni ona sarılmak ve yüzünü boynuna dayamak için hiç tereddüt etmiyor. *Ah Tanrım harika kokuyor.*

Savannah başını onun omzuna yaslıyor. “Üzgünüm.” Ona doğru gülümsüyor. “Berbat kokuyor olmalıyım.”

“Hayır.” Cole’un sesi boğuk çıkıyor.

Savannah dengesini sağlamak için iki eliyle de Cole’un omzuna tutunarak doğruluyor. Cole hâlâ bacaklarının arasında çömelmiş durumda ama Savannah’nın buna takılmış gibi bir hâli yok. Gözleri Cole’un dudaklarına kayıyor. Cole, başına gelen onca şeyden sonra ne kadar hassas durumda olduğunu bilemediğinden, ilk hamleyi onun yapmasını istiyor.

Tanrı yardımcısı olsun, Cole kontrolü kaybediyor. Sadece birkaç santim ilerlese tam istediği yerde olacak. Savannah’nın alt dudağını yalamasını izliyor ve kendi inlemesini duyuyor.

“Cole ben hiç böyle hissetme...”

“İşte geldim, Savannah!” Abigail odaya dalıyor ve ikisini görünce yarı yolda duruyor. “Ah, çok üzgünüm.”

Savannah ellerini indirip yatağa doğru geriliyor. Cole davetsiz misafirlerine küfrederek kısa bir an için gözlerini kapatıyor.

“Seninle birazdan görüşürüz, Savi. Ah, yani sen düş alıp biraz daha dinlendikten sonra.”

“Sağ ol.”

VIII

İki saat kestirip duş aldıktan sonra artık insanlıktan çıkmış gibi hissetmiyorum. Dr. Rice gelip beni muayene ediyor, Keith beni zamanında bulduğu için ne kadar şanslı olduğumu söylüyor. Bana ayrıca limonataya gerçekten Visine göz damlası katıldığı bilgisi veriliyor. Görünüşe göre yutulduğunda epey zarara yol açabiliyormuş. İkinci bir bardak içmiş olsam çok daha kötü durumda olurmuşum. Bazı vakalarda insanların öldüğü bile oluyormuş. Doktor bana açıklama yaptığı için minnettarım, ama bunlar en hafif tabirle can sıkıcı.

Zavallı Abigail bana özür dileyip durmaktan yorgun düşecek. Yastığımı altı kez kabartıp bana bir şey getirmesini isteyip istemediğimi soruyor. Ona iyi olduğum konusunda güvence veriyorum; sadece ayağa kalkıp bacaklarımı açmak istiyorum. Abigail'den yeşil ışık alıyorum ama yemek yiyeceğime, yorulursam direnmeyip dinleneceğime söz vermek zorunda kalıyorum. Kendimden çok Abigail'in iyiliği için söz veriyorum ve mutfığa giderken gözlerinin parlamadığını görmek o sözü verdiğime değişiyor.

“File bademli yulaf ezmesi düşünüyorum, ne dersin? Hem sağlıklı hem de seni tok tutar.”

“Kulağa güzel geliyor, sağ ol,” derken kahvaltı barında bir tabureye oturuyorum.

“Endişelenme, canım, Cole bütün yiyeceklerin atılıp yerine yenilerinin alınması için talimat verdi, o yüzden hiçbirinde sorun olmaması lazım.” Ağzım açık kalıyor.

“Bütün yiyecekler mi? Şaka mı yapıyorsun? Bir ordu beslemeye yetecek kadar erzakınız vardı!”

“Biz orduyuz zaten,” diye araya giren Mark gözlerimi devirdiğimi görmemiş gibi yapıyor. Beni baştan ayağa süzüyor. “Ne kadar kötüydü?”

“Sadece ölümün eşğine gelmiş gibi hissettim diyelim.” Hatırladıkça ürperiyorum. “Ama şimdi daha iyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” derken uzanıp kâsedan üzüm koparıyor. Sesini alçaltıyor. “Sana olanları yalnızca Cole, Keith, Mike ve ben biliyoruz ve neyle uğraştığımızı anlayana kadar da durumun böyle kalmasını istiyoruz, tamam mı?”

“Tamam, tabii ki, ama Mike kim?”

“Delta Altı. Keith, Cole’a ayrıntıları verirken senin başında durması için onu çağırılmış.”

“Ah, onunla tanışmış mıydım?” Hatırlamaya çalışıyorum.

“Hayır, ama tanıştıktan sonra bir daha unutmazsın.” Sırıttıyor. “Başında beklediği sırada kendinde olmadığını için sevindiğimi söyleyebiliriz, korkunç tipli bir orosp...” Pat! Bir kurulama bezi Mark’ın suratına çarpıyor.

“Ağzından çıkanlara dikkat et, Marcus.” Abigail bir tah-ta kaşıkla onu işaret ederken kaşlarını çatıyor. O bir bardak

portakal suyuyla birlikte yulaf ezmesini önüme koyarken Mark gülüyor.

Cole akşamın geri kalanında bir daha görünmüyor. Hayal kırıklığı içindeyim çünkü bulduğum şeyi hâlâ onunla paylaşmadım. Genel duruma bakılınca bunun o kadar da önemli olmadığını fark ediyorum. Oldukça bitkin hissediyorum ve saat yedi civarında sızıp ertesi sabah sekize kadar uyanmıyorum. Huzursuz hissederek, Dr. Roberts'ın izin alması gerektiğini ve döndüğü zaman kaldığımız yerden devam edeceğimizi öğreniyorum. Bu arada konuşmak istersem arayabileceğim biri varmış. İstemiyorum.

Ertesi günü Abigail'in gözetimi altında odamda aylaklık ederek geçiriyorum. Pek bir şey yapmama izin vermiyor, iyi hissettiğimden emin olmaya çalıştığını biliyorum.

Sonraki gün, bedenimin günlük rutinime geri dönme-ye çoktan hazır olduğunu hissediyorum.

"Hey, Savi." Mark mutfakta beliriyor. "Bugün neler yapıyorsun?"

"Ah, bilirsin işte, on birde toplantı, öğlen müşteriyle iş yemeği, ikide sunum. Her zaman olduğu gibi..."

"Sıkıldık mı sanki?"

"Sadece biraz hareket etmeye ihtiyacım var." Elmadan bir ısırık alıyorum.

"Eh, biz de dağın hem eteklerinde hem de tepesinde tatbikat yapıyoruz. Kıyafetlerimiz mavi ve paintball silahlarıyla atış yapıyor olacağız, o yüzden gidip de herhangi birimizin gözünü morartma yine, tamam mı?"

"Söz veremem," diye takılıyorum.

“Eh, o havadaysan kırmızı kol bandı olanları yumrukla bari. Ben yeşilim.” Göz kırıyor.

Atları görmeye uzun yoldan gidiyorum. Bu güzergâh hoşuma gidiyor; bir noktada gölün en güzel manzarasını insanın karşısına çıkarıyor. Keşke fotoğraf makinem olsaydı. Abigail’e nereden bir tane bulabileceğimi sormam gerekecek. Belki de kasabada bir yer vardır. Çimlerin üzerine oturup serin dağ havasını içime çekiyorum. Gözlerimi kapatarak yere uzanıyorum. Rüzgârın hafif, belli belirsiz bir ses çıkararak esmesine, yaklaştıkça sesin yükselmesine bayılıyorum.

“Savi.” Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Hayır, mutluluk dolu Zen anımı bozamayacaklar.

“Savannah.” Mark tıslar gibi adımı tekrarlıyor.

“Seni duyamıyorum,” diyerek aynı tonda karşılık veriyorum. Yanıma doğru ilerleyişiyle yarattığı sarsıntıyı hissediyorum.

“Nasıl atış yapıldığını biliyor musun?” Gözlerimi birden açıp önünü kaldırdığı mavi kaskını görüyorum. “Biraz eğlenmeye var mısın?”

“Kesinlikle evet.”

Daha bir şey anlamadan kendimi John’un koyu mavi kamuflej kıyafetini giyerken buluyorum. Neyse ki koyu renk yürüyüş botlarımı giymiştim, ama John’un pantolonu ayakkabılarımı neredeyse tamamen kapattığı için

bunun önemi yok. Neden John'u seçtiklerini anlayabiliyorum;benden çok az uzun olan tek kişi o. Yaka kartında Ajan Black yazdığını fark ediyorum.

John elime bir silah tutuştururken, "Hâlâ eğitimde misiniz?" diye soruyorum. *Vay canına, silah cidden ağırmış.*

"Bitirdik. Artık oyun zamanı. Şu küçük hendeğe ve şu tarafta, ahırdaki delikten içeri sığacak birine ihtiyacımız var." Bir binayı işaret ediyor. Ben oraya ahır demezdim aslında. "Oraya girince bayrağı kapıp şuraya sokman lazım." Yelekteki bir cebi işaret ediyor. "Sonra deli gibi koşup yanına dön ki bayrağı ilk biz sallayabilelim."

"Amerikan ordusu eğitim için bayrak kapmaca mı oynuyor cidden?" Gülüyorum.

"Bu harika bir eğitim aracı. Güven bana, göreceksin." Silahı havaya kaldırıp gözüme doğru tutuyor. "Şurayı gördün mü? Bunu hedefinle hizala, sonra ateş et." Gösterdiği yeri teneke kutuyla hizalayıp tetiği çekiyorum. Pat! Pat! Sahiden isabet ettiriyorum! Kendi kendime bir beşlik çakararak hoplayıp zıplıyorum. Bakınca Mark'ın sırtıttığını görüyorum. "Aferin, aslında o hedefi vuruyor olman biraz korkutucu."

"Çok fazla bilgisayar oyunu oynuyorum," derken omuz silkiyorum.

"Eğer vurulursan binanın öbür köşesinde bir odaya gidip beş dakika bekleyeceksin, sonra seni yan tarafta bir kapıdan bırakacaklar. Böyle bir şey olursa, sonra burada buluşuyoruz."

Aman be, akılda tutulacak ne çok şey var. "Peki, bizim takımda başka kim var?" diye soruyorum. İçten içe Keith'in olmasını umut ediyorum.

"Biz yeşiliz. Onlar sana ateş etmeyecek. Başını öne eğ."

Evet, bu yeşil takım; peki ya kırmızılar? Saçlarımı kaldırıp kaskı kafama geçiriyor.

“Benim John olmadığımı biliyorlar mı?” Huzursuzlanmaya başlıyorum.

Mark kaskımın siperliğini indiriyor. “Hayır, böylesi daha iyi. Sen bana takıl.” *Bir dakika! Ne?* “Ah bir de, Savi, sakın vurulma.”

John bana başparmağını kaldırıyor ve kaçıyor.

Mark beni kolumdan yakalayıp yere indiriyor ve yol boyunca ilerletiyor. “Ne yaparsan yap kaskını çıkarma.”

Böyle bir şeyin ihtimal dâhilinde olmadığını bilerek başımı sallıyorum.

Bana hızlı talimatlar veriyor, sonra da beni binadaki deliğe doğru yönlendiriyor. “Dikkat et ve yeşilleri vurma.” Sırtımı sıvazlayıp beni yavaşça açıklığa doğru itiyor.

Başta bütün o kıyafetlerle zorlanıyorum ama sonunda içeri girmeyi başarıyorum.

Yok artık! Burası ahır falan değil! Lanet olasıca Yeşil Belreliler’in antrenman salonuna girmiş bulunuyorum. Metal bir kalkanın arkasına çöküyorum. *Tamam, Savannah, ya korkup kaçacaksın ya da yaşamının hakkını vereceksin biraz. Burada paparaziler ya da hayal kırıklığına uğratacağın baban yok. Belki de York’u vurma fırsatı yakalarsın.* Ah evet, bu işe yarıyor işte.

Dizlerimin üzerine geçip etrafımı inceliyorum. Bayrağı görüyorum, ama aynı zamanda karşı duvarda bir borudan aşağı kayan, turuncu bantlı bir adam da görüyorum. *Gerçekten mi? Borudan mı?* Yüce Tanrım, başım belada, üstelik Mark üçüncü bir takım olduğundan da hiç söz etmedi! Silahlı beceriksizce kalkanın tepesine dayayıp turuncuyu he-

def alıyorum ve ateş ediyorum. *Kahretsin!* Omzunun tam üstünü vuruyorum.

Adam son dört beş metreyi de inip bir dizi kasanın altına yuvarlanıyor.

Çabucak eğilip beni görmemiş olmasını umuyorum. Tamam, düşün! Metal hurda parçaları görüp hemen ona doğru fırlıyorum. Ateş edildiğini duyuyorum ama şanssıma, hiçbiri bana denk gelmiyor. *Tamam, ilerlemeye devam et, Savi.* Döküntüleri gözlerimle tarıyorum ve uzun beton bir tünel görüyorum, yan tarafından dolaşıp içine göz atıyorum. Bir kol görünüp kayboluyor, ben de eski bir jant kapağından yansımasını izleyerek bekliyorum. Belli belirsiz bir kıpırtı görüp harekete geçiyorum.

Merhaba, Kırmızılı. Silahımı kaldırıp sırtına iki kez ateş ederken sırtıyorum.

Adam inanamayarak dönüyor, görüntüden kaybolurken silahını havaya kaldırıyor.

İşte bu! Bu nasıl bir heyecan! Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. *Tamam, oyuna dön, Savi.* Yan duvar boyunca sürünüp vücudumu yere yakın tutuyorum. Bir dizi gürültülü silah patlaması kulaklarımı sağır ediyor. Kafamı kaldırınca turuncu damlalar görüyorum. Ellerimi başımın üstüne kaldırarak donakalıyorum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin!* Neyse ki gürültü ve kaskım çılgılığını bastırıyor. Gözlerimi açıp karşımda bir çift siyah bot görüyorum. Ah kahretsin! Kafamı kaldırıp bir silahın ucuyla karşı karşıya geliyorum. Tüm şiddetiyle zihnime çöken anıya karşı koymak zorunda kalıyorum. Sonra hızlı bir atış adamın omzuna isabet ediyor ve adam oyun dışı kalıyor. Neredeyse neşeyle kahkahalar atacağım! Adam uzaklaşır-

ken ona hafifçe el sallıyorum ve kırmızı takımında olduğunu fark ediyorum.

Bana omzunun üzerinden el hareketi çekiyor.

Böylece iki kırmızıyı indirmiş oldum ve bir de duvara dokuz mermi yollayan turunculu var. İlerlemeye devam ediyorum. Sonunda karşıya bakıp bayraktan sadece birkaç metre uzakta olduğumu görüyorum. Lanet olsun! Ayağa fırlayıp bayrağa doğru depar atıyorum. Sıçıyorum, elim tam bayrağa değmişken karnımın alt tarafına üç kez ateş edildiğini hissediyorum. Haayır! Yere düşüyorum, artık bütün bu teçhizat için minnettarım. İsbet eden paintball mermilerini hissediyorum ama acımıyor. Ayağa fırlıyorum; bunu hep yapıyormuş gibi görünmem gerek.

Ah hayır, nereye gideceğimi biliyor olmam lazım. *Lanet olsun!* Sol tarafımdan gelen gülme sesleri duyuyorum. *Tanrı'ya şükür.* İçeri giriyorum, kasklarının siperliklerini kaldırmış adamların nasıl vurulduklarıyla ilgili şakalaştığını görüyorum. Duvara dayanarak oturup bacak bacak üstüne atma isteğime karşı koyuyorum. Etrafa bakıp onlar gibi oturmaya çalışıyorum. Bacaklarımı ayırıp tek dirseğime dayanıyorum. Çok komik hissediyorum, bu hiç rahat değil. Turuncu takımdan biri kolu ve göğsünden yeşil boyalar damlayarak gelip yanıma oturuyor. Onu vuranın Mark olup olmadığını merak ediyorum. Adam bana yumruğunu uzatıyor. *Ah, doğru. Yumruk tokuşturma.* Yumruğunu onunkine vurup başımla selam veriyorum. Onun da siperliğini kaldırmadığını fark ediyorum. Keşke kim olduğunu bilseydim, ama yaka kartı artık yeşile bulanmış durumda. Kafamı kaldırıp her bir adam için geri sayım yapılan ekrana göz atıyorum. Burası cidden müthiş bir yer, fena hâlde korkunç, ama gerçekten müthiş.

“Dün gece eğlendin mi, Black?” Turunculudan kaburgalarımın doğru gelen bir dirsek darbesi hissediyorum, bu da Keith’e dair bir ipucu veriyor.

Bana başka bir soru sormamasını umarak başımı sallıyorum.

Keith bana garip bir bakış atıyor, sonra kalkarken omuz silkiyor.

“Çocuklar dikkat. Lopez, Savannah’yı ahırların orada gördüğünü söylüyor.” Donakalıyorum. “O yüzden o alandan uzak durun.”

Herkes başını sallıyor ve ben de kendimi onları taklit ederken buluyorum. Bana göz kulak olmaları karşısında biraz sevildiğimi hissediyorum.

York, “Bugün elbise mi giyiyor yoksa pantolon mu? Yükseklerden mi alçaklardan mı gitmem gerekiyor, bileyim,” diye seslenerek beni yine geriyor.

Keith iç geçirerek, “Ne zaman öğreneceksin, York? Seninle ilgilenmiyor işte,” diye karşılık veriyor. “Zavallı kadını rahat bırak.”

Zamanımın dolduğunu görünce ayağa fırlıyorum. Daha fazla duymak istemediğim için odadan aceleyle çıkıyorum. Tam bir masanın altına çömeldiğim sırada gürültülü bir alarm çalıyor ve herkes binadan çıkmaya başlıyor.

Dışarı çıkar çıkmaz alarmın neden çaldığını anlıyorum. Olamaz! Turuncu takımın bayrağı salladığını görüyorum. Hepsi keyifle bağırıp biralarını havaya kaldırıyor.

Herkes kasklarını çıkararak bir araya toplanıyor. Yanımda oturan, kolu ve göğsünden yeşil boya damlayan tu-

runcu takım üyesinin Cole olduğunu görünce neredeyse kafayı yıyorum.

York, “Oyun bitti, Black,” diye bağıyor. “Kaskı çıkar.” Kafama vuruyor.

Ah kahretsin, ah kahretsin, ah kahretsin. Sonunda Mark, John’la birlikte yanıma geliyor. Herkes durup önce bana sonra John’a bakıyor, sonra biraz daha bana...

“Ekibe bir üye daha aldım.” Mark gülererek kaskı çıkar-mam için beni dürtüyor. Tokayı açıp yavaşça kafamdan çekiyorum ve darmadağın olmuş saçlarım etrafıma dökü-lüyor. Yüzlerindeki ifade paha biçilmez.

“Selam.” Onlara gözlerim parlayarak gülümsüyorum.

“Bir dakika...” Keith tek parmağını bana doğru kaldı- rıyor. “Tam ben vurulmadan önce yerdeki sen miydin?”

Gülümsüyorum ve aynı şekilde el sallıyorum.

“Aman Tanrım.” Gülmeye başlıyor, ama Cole’un yü- zünü görünce duruyor.

Cole, “Bu hiç akıllıca değildi, Mark,” diyor sertçe. “Bunu sonra konuşacağız.”

Mark önüme geçip Cole’un bakışını görmeme engel oluyor. “Sadece yapması gereken bir işi var. Endişelenme, sana kızmadı.” Sırıttıyor. “Ama ne biçim eğlendik, değil mi?”

“Ofiste geçecek bir günden daha iyi olduğu kesin.” Ona bir beşlik çakarken gülüyorum. “O ahırın içini gö- rünce seni öldüresim geldi yalnız, onu itiraf edeyim. Beni savaştın ortasına attın!”

“Çok süper ama, haksız mıyım?” Yeniden gülmeye baş- lıyorum.

“Evet, asla unutmayacağım bir şey olacak. Ah, vay canı- na. Sağ ol, Mark. Buna ihtiyacım vardı sanırım.”

“Ne zaman istersen. Pekâlâ, ben gidip cezamla yüzleşeyim.” Bana bir bira uzatıyor, sonra Cole’dan azar iştirmeye gidiyor.

Keith’in yanına geldiğini görüyorum. “Mark’ın başı ne kadar belada?” diye soruyorum.

“Cole ve Mark sıkı fıkıdır. Normalde ceza olarak gece nöbeti alırdı, ama şimdi...” Kendine engel oluyor. “Biraz daha fazlasını alabilir.”

“Neden?” Biranın kapağıyla uğraşıp duruyorum, belki de çevrilerek açılmıyordur. Keith cüzdanını çıkarıp gümüşe benzer bir kart çıkarıyor. Hayır, aslında şişe açacağı mıymış? Süper. Gülümseyerek kapağın kenarını kaldırıyor.

“Çok kullanışlı bir ufaklık,” derken açacağı kaldırıyor, ama ondan önce üzerine işlenmiş G harfini fark ediyorum. Hepsinde bir tane olup olmadığını merak ediyorum. Bira köpürmeyi bırakana kadar bekliyor ve bana geri veriyor.

“Teşekkürler.”

“Artık kuralları katılaştırıyoruz.” Bana bakarak omuz silkiyor.

“Ah, anlıyorum. Amerikalı’yı üzerinize çektiğim için.” İrkiliyor. “Sorun değil, Keith. Bir süre burada olacağımı ve Amerikalı’nın yeniden kaçırılmak üzere arananlar listesinin zirvesinde olduğumu biliyorum.” İç geçirerek biradan bir yudum alıyorum. “Zehirle ilgili bir gelişme var mı?”

“Bu konuda konuşman gereken kişi Cole. Üzgünüm, Savannah, ama kurallarımız var.”

Bu akşam yemek masasındaki sohbet oldukça ilginç. Cole henüz bize katılmadı.

Abigail, onların tabiriyle muharebeye katıldığım için şoka girmiş durumda.

“Bunun akıllıca bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, Mark?” Ona kaşlarını çatıp gözlerini kısarak bakıyor.

“Aldığım cezaya değer.” Mark bana göz kırıyor.

Mark’ın benim biraz eğlenmem için kendini feda etmesi çok hoşuma gidiyor. Bunu ona bir şekilde telafi etmem gerekecek. Ayrıca John’un da başının belaya girmesini istemediği için tüm suçu üstlendiğini duydum.

Keith ağzına attığı ekmeği çiğnerken, “Ne ceza aldın ki?” diye soruyor.

“Tepede üç gece.” Omuz silkiyor.

Keith, “Berbatmış,” diye cevaplıyor.

Anlamadığımdan, “Tepe mi?” diye soruyorum.

Keith, “Bulunabileceğin en kötü görev yeri ve normalde çaylaklara ayrılır,” diye açıklıyor. “Özellikle de yılın bu zamanında rüzgâr ve yağmur varken... Düşününce bile kemiklerim sızlıyor.”

“Ah, Mark, üzgünüm.”

“Üzülme. Kaskını çıkardığın sırada çocukların yüzünde oluşan ifade o soğuk, buz gibi tepede geçireceğim her dakikaya değer!” Birasını kaldırıyor. “Ajan Black’e içelim, o sırtınızı dönmemeniz gereken biri.” Gözleri sırtından iki kez vurduğum Paul’e çevriliyor. Hep birden gülmeye başladığımız sırada herkes kadehini bana kaldırıyor.

“Ee, bir dahaki muharebe ne zaman?” Şaka yapıyorum, ama herkesin sesi kesiliyor. “Haydi ama, atış yapabildiğimi söylemiştiniz.”

Cole masanın başına geliyor, hiç etkilenmiş gibi bir hâli yok. “Geciktiğim için üzgünüm, Abigail. Yemek harika

görünüyor.” Masadakilere şöyle bir bakıyor. “Lütfen ben geldim diye sohbeti bırakmayın.”

Paul cesurca, “Söylesene, Savi, beni sırtımdan vurmaya nasıl başardın?” diye soruyor.

“Jant kapağı. Yansımadan hareketini görebiliyordum.”

“Etkileyici.” Kendi kendine gülüyor.

“Paul...” Cole peçetesiyle ağzını siliyor. “Savannah’ya boynunu nasıl sakatladığını anlat.”

Paul yüksek sesle iç geçiriyor. Sanırım bu hoşuma gitmeyecek. “Keith beş altı metre tepemden düştü, boynumda bir disk kaydı. Yağmur yağınca çok fena ağrıyor.”

“Keith, Savannah’ya dizinden bahset.” Cole, Keith’in oturduğu tarafa dönüyor.

“Mike bana yandan çarptı. İkimiz de bir kirişin tepesinden üç metre aşağı devrildik, Mike dizimin üstüne düştü.”

Cole, Mark’ı işaret ediyor. “Sol omzun.”

Mark dönüp tişörtünü kaldırıyor ve omzunda boydan boya uzanan pürüzlü yara izini gösteriyor.

Nefesim kesilirken elimle ağzımı kapatıyorum. Berbat görünüyor.

“Metal bir kazığın üstüne düştüm, birkaç metre sürüklendim. Kıyafetimi delip geçti.”

Cole tekrar bana odaklanıyor. “Anlatmaya çalıştığım şey şu ki, Savannah, tüm bunlar paintball eğitimimiz sırasında oldu. Bugün Black’in üniformasını giyenin sen olduğunu bilmiyorduk. Herhangi birimiz seni ciddi şekilde yaralayabilirdi. Senin dâhil olacağın başka muharebe olmayacak.”

Cole akşam yemeğinden sonra herkesin dağılmasını izliyor. Bu akşam kimsenin sosyalleşmeye niyeti yok gibi görünüyor. Cole için bir sakıncası yok. Zaten hâlâ eğitimde olanların şokunu yaşıyor.

John gelip eşya çantasını kapıda Cole'unakinin yanına bırakıyor ve hazır olduğunu işaret ediyor.

Cole ona başıyla selam verip merdivenlere yöneliyor, söyleyeceklerinin kolay olmayacağını biliyor, en azından onun için.

Savannah'nın kapısı açık. Cole içeriye göz atıp onun şöminenin karşısında oturduğunu, alevlerin parıltısıyla yüzüne vuran gölgeleri görüyor. Saçlarını kalemle tutturarak dağınık bir topuz yapmış. Birkaç tutam serbest kalmış ve bir fotoğrafı inceleyerek öne eğilirken fazlasıyla seksi görünüyor.

Cole onu korkutmamak için sessizce, "Savi," diyor.

Savannah kafasını kaldırıp seksi bir gülümsemeyle ona bakıyor.

"Girebilir miyim?"

“Tabii ki.”

Cole içeri giriyor, Savannah’nın önüne saçılmış kâğıtlar ve fotoğrafları görüyor.

“Daha önce bana göstermek istediğin bu mu?”

“Evet, bir şey buldum.” Az önce incelediği fotoğrafı Cole’a uzatıyor. Babasının bir yardım etkinliğinde çekilmiş bir fotoğrafı bu. “Kiminle kadeh kaldırdığına bir bak.” Bileziği işaret ediyor. “Babam barda fotoğrafımı çeken kızını tanıyor.”

Olacak iş değil, gerçekten bir şey bulmuş.

“Bu benim kaçırılmamdan dört ay sonra çekilmiş. Yakın olmalılar çünkü babam herhangi birinin yanında bu şekilde gülümsemez.”

Hah, ilginç.

Savannah saçından bir tutamı kulağının arkasına atıyor. “Etkinlik koordinatörünün numarasını buldum. Onunla daha önce tanışmıştım. Onu arayabilirim diye düşündüm.”

“Hayır, Savi.”

“Ona adımı falan vermem, ama davetli listesini alabilirim. Bu etkinliklere kimin kim olduğunu bilecek kadar katıldım, eleme yapmaya başlayabilirim.”

Cole, “Ben sana listeyi getiririm,” diyor. Sesi planladığından daha sert çıkıyor.

“Güzel.” Savannah onun ses tonunu dikkate almıyor.

Cole kaçırılan bir kadınla ilgili bir makaleyi eline alırken, “Bu ne?” diye soruyor.

“Şey, *Los Sirvientes Del Diablo* hakkında araştırma yapıyordum ve hiç zarar görmeden bırakılan kurbanlarla ilgili birkaç haber buldum. Ne kadar az sayıda olduğunu öğrenmek çok şaşırtıcı.” Karnını ovuyor. “Fidyeleri çok yüklü-

müş, iki milyon gibi. Bir kadın yalnızca bir ay tutulmuş ve onun için bir buçuk milyon almışlar.” İç geçiriyor. “Cole, benim için istedikleri fidye hiç mantıklı değil. Benim kaçırılmamla birlikte tarzları değişmiş, neden? Kafa patlatıp duruyorum, Amerikalı benim kaçırılmama neden dâhil olmuş ki?”

“Tamam, yavaşla. Harika bir şey bulmuşsun,” derken fotoğrafı havaya kaldırıp inceliyor. “Ben telefon edip davetli listesini alırım. Bu devasa bir yapboz ve sen gidip bütün soruları aynı anda sorarsan delireceksin. Birini seçip ondan başlaman lazım. Eğer çıkmaza girersen onu bir kenara bırak ve başka birini seç. Sonunda önünde bir yol belirecek, sonra da bir resim oluşmaya başlayacaktır. Hatırladığın başka şeyler oldu mu?”

Savannah ona söyleyip söylememeyi düşünerek dudaklarını ısırtıyor.

“Hayatta olduğumu kanıtlayan ilk videonun çekildiğini hatırlıyorum,” diye fısıldıyor sonunda. “Maria’yla tanıştığım zamandı.” Gerçekten huzursuz görünüyor. Eğilip küçük bir kâğıt parçası alıyor. “Etkinlik için telefon numarası.” Yüzü kızarmış görünüyor ve gözleri de nemli. “Adamın adı Gary, gerçekten dost canlısı biridir.”

Cole onun önüne geçerek, “Hey, sorun ne?” diye soruyor.

Savannah kâğıdı ona vererek başını iki yana sallıyor. “Bazı anılar diğerlerinden daha zor geliyor.” Titrek bir nefes veriyor.

Cole daha fazla soru soramadan, John kapıdan başını uzatıyor. “Hey, Savi.” Ona sırtlıyor. “Logan, helikopter on beş dakikaya burada olur. Gitmeye hazırız.”

“Gidiyor musunuz?” Savannah şaşkın gözlerle hızlıca başını kaldırıyor.

“Tijuana’da takip edilmesi gereken bir ipucu geldi.”

Savannah başını iki yana sallarken gerileyerek ondan uzaklaşıyor. Cole onun bunu yapmasından hiç hoşlanmıyor.

“Kimler gidiyor?”

“John, Paul, Mark ve ben.”

“Ne kadar süreyle?” Mutsuz görünüyor, neredeyse gergin gibi.

“En fazla üç dört gün.” Cole’un söylediklerini algılayan Savannah’nın gözleri kocaman oluyor. “Savannah, bu...”

Savannah pat diye, “Gitmeni istemiyorum,” diyerek Cole’un nefesini sıkıştırıyor. “Ben gitmeni istemiyorum, Cole.”

Cole uzanıp onu kendine çekiyor.

Savannah kendini memnuniyetle onun kollarına bırakıyor.

Savannah’nın kolları ona sıkıca sarılırken Cole onun titrediğini hissedebiliyor ve kalbini sızlatan elmalı şampunun kokusunu derin bir nefesle içine çekiyor.

Savannah, “Gitme,” diye fısıldıyor.

Cole da onun saçlarına doğru, “Ah, Savi, ben de istemiyorum ama mecburum,” diye fısıldıyor.

“Bu güvenli değil, ya...”

“Bizde *ya şöyle olursa?* şeklinde sorular sorulmaz. Bir kez sabah bir de gece durumumuzu bildiririz. Birkaç güne dönerim.”

Savannah hafifçe geri çekilip kafasını kaldırarak ona bakıyor. “Döneceğine dair bana söz ver.”

Cole bunu yapmaması gerektiğini biliyor, daha önce hiç yapmadı da, ama onun gözlerine bakarken –şu anda olduğu gibi hissederken– ağzından çıkanlara engel olamıyor.

“Söz veriyorum.”

Savannah başını onun göğsüne yaslayarak gözlerini kapatıyor.

Cole uzanıp kalemi çıkarıyor ve parmaklarını saçlarından geçiriyor. “Şu anda gitmek ne kadar zor bilemezsin.”

“O zaman gitme.”

Ah Tanrım, Savannah onu öldürecek. Beynine üşüşen bir dolu şey var ama o yalnızca birini önemsiyor.

Savannah neredeyse onun aklından geçenleri duyabiliyormuş gibi kafasını kaldırıyor. “Cole.”

“Evet.”

“Öp beni.”

Cole hemen öne eğilip dudaklarını Savannah’nın yumuşak dudaklarına bastırıyor.

Savannah kollarını onun boynuna dolayarak kendini ona doğru çekiyor. Dilinin ilk darbesi Cole’un daha derinlere dalmasını sağlıyor ve Savannah onun kollarında resmen erirken inliyor.

Cole ona doyamıyor. Tadı öyle güzel geliyor ki... Bir eli beline doğru iniyor. Parmakları onun kadife teninde dolaşırken dizleri titriyor. Savannah kollarında fazlasıyla ufak tefek kalıyor; Cole’un nazik davranmayı unutmaması gerekiyor. Elleri sırtından aşağı kayıyor, sonra poposuna ulaşmış bir an için sertçe sıkıyor.

Savannah onun alt dudaklarını dişleyerek Cole’un acı verecek kadar sertleşmesine neden oluyor. “Cole.” Kendini geriye vererek ellerini Cole’un karnına doğru indiriyor.

Cole titriyor, onu tekrar dudaklarına doğru çekiyor; onun tadını alması lazım.

John koridorun sonundan, “Logan, helikopterler geldi,” diye bağıyor.

Savannah öpücüğü durdurmuyor, o yüzden Cole da en sonunda onu dengesini kaybetmiş hâlde bırakarak geri çekecek gücü bulana dek her şeyini ortaya koyuyor.

“Birkaç gün sonra görüşürüz.” Cole daha fazla kalamayacağı için onu bir kez daha, hızlıca, öpüyor. Ondan uzaklaşması gerektiğini biliyor. Savannah onu geriye doğru çeken bir uyuşturucu gibi.

Savannah’nın, “Dikkatli ol,” diye fısıldadığını duyuyor. Kahretsin, dönüp ona gülümsüyor, sonra gidiyor.

Yasak çizgiyi geçtin, salak! Yine de merdivenlerden aceleyle inerken, Savannah’nın tadını hâlâ dilinde hissederek hafifçe gülümsüyor. Gözlerini kısarak helikoptere gittiği, çantasını içeri fırlatıp koltuğuna atladığı sırada kafası allak bullak olmuş durumda.

Mark ona soru sorar gibi tek kaşını kaldırıyor, sonra da onun nerede olduğunu çözmüş gibi sırtarak yanına geçiyor.

Cole gözlerini kapatıyor, son on dakikanın tadını çıkarmak için kendine zaman tanıyor.

Kendimi yatağıma bırakıp tavanı izliyorum. İçimden gülmek, ağlamak ve çığlık atmak geliyor. Bedenimin her yerinden kıvılcımlar saçılıyor. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim ya da daha önce bir adam için hiç böyle hissetmediğimden miydi acaba? Her hâlükârda harikaydı. Şimdi

Cole'un bunun üzerinde düşünmek için dört günü var. Ya bunun bir hata olduğunu fark ederse? Ben teknik olarak müşteri sayılırım. *Hayır, işi oraya götürme, Savi. Mutluluğunun tadını çıkar.* Gözlerimi kapatıp uykuya dalarken, kollarımı başımın üstünde kavuşturarak giysilerimden onun kokusunu alıyorum.

Sonbahar Balosu, Manhattan, 2014. Enter'a basıyorum ve parmaklarımı masada tıkırdatıyorum. İlk görevimin gümüş bilezikli kadının kim olduğunu, neden fotoğrafımı çektiğini ve neden beni takip ettiğini bulmak olmasına karar verdim. Herkes şüpheli, o yüzden kaçırıldığım gün orada bulunmasının tesadüf olup olmadığını merak ediyorum. Babamın normalde katılacağını bildiğim etkinlikler için Google'da arama yapmaya karar veriyorum. Sonbahar Balosu birkaç gün önceydi. Görüntülere tıklayıp babamı bulana kadar altı tanesini geçiyorum. Bir fotoğrafta bazı insanlarla el sıkışıyor; bir diğerinde bir platformda duruyor; birkaç tanesinde konuşma yapmakta olan Emniyet Müdürü'yle birlikte.

Tıklayıp durmaya devam ediyorum ve iş gittikçe bıktırıcı oluyor, ama bırakmamaya karar veriyorum. Tam pes edip başka bir taktik denemek üzere olduğum sırada bir şey gözüme takılıyor. Daha iyi görmeye çalışarak öne eğiliyorum. Büyütmek için görüntüye tıklıyorum, sonra yazdırmak için komut verip makineden çıkar çıkmaz kâğıt tepsisinden alıyorum. Işığın altına tutunca fotoğrafın sağ tarafında babamın masasını seçebiliyorum. Bir kadının yanında oturuyor. Babamın vücudu kadıninkini kapatıyor,

ama bileğini görebiliyorum ve işte orada, yine o bilezik. Gördüğüm şeyi hazmetmeye çalışarak başımı ovuşturuyorum. Bu kadın benim fotoğrafımı çekmekle kalmamış, kaçırılmamdan bu yana iki farklı etkinlikte babamla birlikte görüntülenmiş. Bu da nesi böyle? Kafamı toplamak için biraz mola vermem lazım. Burada bir şeylerin doğru olmadığını biliyorum ve bütün bu olaydan nasıl bir çıkarım yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim. Bu konuya kafa yormak için zamana ihtiyacım var. Etkinlik koordinatörünün telefon numarasını bir kenara karalayıp odadan çıkıyorum.

Kendimi mutfakta annemin meşhur damla çikolatalı kurabiyesi için malzemeleri ölçerken buluyorum. Tek ölçünün zar zor yeteceğini bildiğim için ölçüyü üç katına çıkarıyorum. Fırında bir şeyler pişirmeye bayılıyorum; beynimin geri plana çekilip bütün işi ellerime bırakması hoşuma gidiyor.

“Çocuklar güzel kokular aldıklarından bahsetti ama sanırım ölüp cennete gitmiş de olabilirim.” Keith soğutma rafından bir kurabiye kapıp ağzına atıyor. “Mmm, ılık kurabiye.”

Gülerek ona bir bardak süt koyuyorum.

“Sağ ol.” Bir yudum alıyor. “Of be, bunlar çok güzelmiş, Savi!” Bir tane daha alıyor.

“Teşekkürler, pasta börek yapmayı severim.”

“Ben de pasta börek yapmayı sevmeni sevdim.” Sırıttırıyor.

Ona bakmadan son on iki kurabiyeyi de rafa alıyorum.

Laf olsun diye konuşuyormuşum havasında, “Bizimkilerden haber var mı?” diye soruyorum.

Keith boşalan bardağını lavaboya koyarken başını sallıyor.

“Bu sabah haber verdiler; sınırı geçmişler ve artık bize verilen konuma doğru yola çıkıyorlarmış.”

“Cole iki kez bilgi verdiklerini söylemişti.” Cole’un bu konuda benimle konuştuğunu bilmesini istiyorum, bu bilgi verme konusundan haberdar olduğumu o yüzden araya sıkıştırdım.

“Evet, güvenli yere geri döndüklerinde durumu tekrar bildirecekler.” Beni izleyerek duraklıyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum, sonra Keith boğazını temizliyor. “Bizim saatimize göre yedi gibi olması lazım.” Birkaç kurabiye daha alıyor. “Benim gidip bazı işleri halletmem lazım, sonra görüşürüz.”

Akşam yemek masasında birkaç yeni yüz var. Cole’un grubu yokken onların devreye girdiğini farz ediyorum. Cole’un masanın başındaki yerini York’un devraldığını fark ediyorum. Cole yokken sorumluluk onda olamaz, değil mi? Bu düşünce midemi bulandırıyor.

York, “Savi,” diyerek beni üstünlük taslayan bir ses tonuyla karşılıyor. “Seni İki, Üç ve Dört’le tanıştırayım.” Masadaki yeni çocuklara el sallıyor.

İki gözlerini deviriyor. “Bizim de isimlerimiz var. Ben Adam, bu Dell ve o da Quinn. Sonunda seninle tanışmak güzel; hakkında bütün güzel şeyleri duyduk.”

Quinn, “Evet, mesela paintball’daki başarılarını,” der-

ken göz kırıyor. “Gerçi Cole’un çok sinirlendiğini de duyduk.”

“Eğlenceliydi.” O heyecanı hatırlayarak sırtıyorum. “Cole epey bozulsa da sakinleşti.”

Adam hayret içinde, “Ondan korkmuyorsun galiba?” diye soruyor. Cole’un geçmişi hakkında bilgi sahibiymiş gibi yapmak istemiyorum. Onda çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

“Cole’dan mı? Hayır, neden korkayım ki?”

Adam çatalını bırakıyor. “Onun hiç önemli bir şey yapmıyormuş gibi, öylesine geçerken bir adamın boynunu kırmasını izledim.” Zihnimde canlanan görüntüyle gözlerimi kapatıyorum. “Tam olarak sıcakkanlı ve insana huzur veren bir adam sayılmaz.”

“Beni bir sonraki öğün için yalvartan ve neredeyse yürüyemeyeceğim kadar döven adamlarla yedi ay geçirdim. O yüzden, hayır, Cole beni hiç korkutmuyor. Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı.”

Adam çabucak, “Anlaşılmıştır,” diye ekliyor. “Senin için bir önemi olur mu bilmem ama, kurabiyelerini gerçekten çok beğendim.”

York’un biraz rahatsız olduğunu görerek gülüyorum. Onu görmezden geliyorum.

“Sağ ol. Ee, siz normalde ne yapıyorsunuz?”

Dell, “Biz normalde seyahat ediyoruz ve evde pek sık bulunamıyoruz,” diye cevaplıyor. “O yüzden ara vermek güzel. Blackstone Ekibi göreve çağrılınca burayı biz devralıyoruz.”

Blackstone... Şarabımı yudumlarken, “Blackstone ne sıklıkla göreve çağrılıyor?” diye soruyorum.

“Duruma göre değişiyor. Onlar buranın, Gölgeler’in

Alfa ekibi. Yüksek riskli işleri onlar hallediyor ve, ah, ayda bir iki kez falan çağrılırlar.” Dell birasından bir yudum alıyor. “Senin olaydan dolayı beşinci seviyedeyiz. Sınırdaki işler biraz gergin. Senin izini kaybettiklerinden beri *Los Sirvientes Del Diablo* ortalığı çok karıştırıyor.”

“Onlar için neden bu kadar büyük bir mesele olduğumu hâlâ anlamıyorum. Düşününce, daha fazla zarara girmeden buna bir son verip işlerine bakarlar gibi geliyor. Yüce İsa, alt tarafı elli bin!”

“Hayır, Savannah, senin onlar için alt tarafı elli binden daha büyük bir değerin var. Demek istediğim şantaj yaptıkları...”

York bir anda, “Dell!” diye bağırarak boşalmış su bardağını devirmeme neden oluyor.

Bu da ne demek?

Dell, “Pardon, Quinn, ah... Dünkü maçı seyrettin mi?” diyerek beceriksizce konuyu değiştirmeye çalışıyor.

“Ah hayır,” derken York’a doğru elimi kaldırıyorum. “Onu susturamazsın. Bu olay beni ilgilendiriyor ve tüm ayrıntıları duymaya hakkım var. Dell, dökül!”

York, “Tek kelime edemezsin, Dell,” diye uyarıyor.

“Kes şunu, York,” diye hırlıyorum. “Kime şantaj yapıyorlar? Babama mı? Lynn’e mi? Neden? Neyle?”

Dell başını iki yana sallıyor. “Gerçekten üzgünüm, Savannah, hiçbir şey söylememem gerekirdi.”

“Ya aynen öyle!”

“Savannah, yeter.” York ayağa kalkıp ellerini masaya koyuyor, gözlerini bana diyor. Ben de bakışlarına karşılık vererek kalkıyorum. Ellerimin öfkeden titrediğini hissedebiliyorum. “Kapa çeneni.”

Abigail bir anda masadan ayrılıyor.

nefret ediyor. Eminim, başına bir şey gelmeyeceğini bilse uçak biletimi alıp beni Amerikalı'ya kendisi gönderir.”

Mike yüksek sesle gülüyor. “Onu gerçekten sinir ediyorsun ve hepimiz buna bayılıyor.” Yüz ifadesi ciddileşiyor. “Seni tehdit mi etti?”

Başımı öne eğiyorum. İhtiyacım olan son şey bunun Cole’un kulağına gitmesi.

“Karşılıklı bazı şeyler söyledik diyelim. Siniri yatışacaktır. Hem yarın yeni bir gün.” Düşündüğünü görebiliyorum.

“Cole’un bulunduğu yerden evin güvenlik kayıtlarını izleyebildiğini biliyorsun, değil mi?”

“Dikkatini yaptığı işten ayırması için ona bir sebep veremeyelim, olur mu?”

Başını sallıyor, görünüşe göre benimle aynı fikirde.

“Mutfakta dâhili telefonun yanında bir telsiz var. Ayrarını bizim numaralarla değiştirirsen bize doğrudan ulaşabilirsin. Yedi Keith’in numarası, benimki de altı. Bize ihtiyacın olursa ara, anlaştık mı?”

“Tamam, anlaştık. Sağ ol, Mike.”

Ertesi gün York’tan mümkün olduğunca uzak duruyorum. Cole’un ekibinin önceki gece on birde nihayet durum bilgisi verdiğini duyuyorum. Bu sabah mutfığa girdiğim sırada Keith’in ses tonundan işlerin tam olarak planlara uygun gitmediğini anlayabiliyorum. Bana her şeyin yolunda oluşuna dair güvence verseler de, Abigail’le ikisi stresli görünüyor. Fazla üstelemiyorum.

Abigail'le akşam yemeğini eğlence odasında yemeye ve en sevdiğimiz filmlerden bazılarını izlemeye karar veriyoruz.

Çatalımı bir parça marula batırarak, “Ee, kız kardeşin ne zaman geliyor?” diye soruyorum.

“İki gün içinde. Şükran Günü için gelip birkaç ay kalacak. Bu onun için epey alışılmış bir durum; onunla çok yakınız.” Lynn hafızamda canlanıyor. Hemen o duyguyu bir kenara saklıyorum. “Cole’un ailesi de burada olacak, annesi Sue’yla tanışırısın. Çok hoş, iyi kalpli ve oldukça zeki bir kadındır. Her şeyi çok hızlı kavrar ve çok az şey gözünden kaçır.”

“Burada yaşayınca öyle olmak gerekiyor tabii,” diye takılıyorum. “Sen burada çalışmaya nasıl başladın ki, Abigail? Demek istediğim, burası için eleman arandığı gazetesinin yerel iş ilanlarında çıkmaz herhâlde.”

“Hayır, kesinlikle çıkmaz,” diyor gülererek. “Cole altı yaşındayken Logan ailesi için çalışmaya başladım. O büyüyüp de artık bir dadiya ihtiyaç duymadığında beni buraya aldılar. Bu işi seviyorum; bu oğlanlar hiç sahip olmadığım çocuklarım gibi.”

“Mark senin gözden ama, değil mi?” diye sorarken haklı olduğumu biliyorum.

“Mark’a karşı zaafım var, evet. Bunun sebebi de büyük ölçüde Cole’la aşağı yukarı yirmi üç yıldır birbirlerinin en yakın dostu olmaları. Mark’ın annesi pek yanında olmazdı, babası da o doğduğunda gitti; o yüzden bana hep annesiymişim gibi baktı.” Tabağını kanepeye bırakıyor ve sırtarak dönüp bana bakıyor. “Sır tutabilir misin?”

“Tabii ki.” Kız kıza biraz muhabbet edeceğimiz için heyecanlanıyorum.

“Mark bir süre önce bir kızla tanıştı. Görüşüyorlar. Adı Melanie. Kasabada çalışıyor, ben de bir gün gidip bir bakmak istedim; bilirsin, benim oğlan için yeterince iyi olduğunu göreyim dedim. Eh, kızı kafede çalışırken buldum. Uzun boylu, ince, kızıl saçlı, tatlı bir ufaklık. Bir de bir şey yaptım.” Bana suçlu bir bakış atarak duruyor.

“Ne yaptın?” Öğrenmek için zar zor sabrediyorum.

“Kendimi tanıttım. Sonunda vardiyası bitince yirmi dakika konuştuk ve onu Şükran Günü yemeğine davet ettim.” Eliyle ağzını kapatıyor. “Mark beni öldürecek!”

“Aman Tanrım.” Kahkahalara boğuluyorum. “Tam bir klasik! Sence gelecek mi?”

“Evet.” Gözünden gelen yaşı siliyor. “Ah Tanrım, Savi, ne yapacağım?”

“Belki Mark da onu davet eder ve arada kaynarsın.”

“Mark’ın o yönde imalarda bulunduğundan bahsetmişti...”

“Bir dakika! Biraz geri sar.” Başımı iki yana sallıyorum. “Birini akşam yemeği için buraya, bu eve nasıl davet edebildiğini anlamıyorum.”

“Ah hayır, pardon, Daniel’in en yakın arkadaşı Zack’in burada, kasabada bir restoran ve barı var. Yemekleri şahane. Üstelik benim için de müthiş bir dinlenme oluyor.”

“Ah, anlıyorum. Eh, belki suçu John’un üzerine atabiliriz.” İkimiz de gülmeye başlıyoruz. Zavallı John. Onun da paintball oyunu yüzünden başı biraz derde girdi. Galiba Mark suçu tümüyle üstlenmedi.

“Belki.” Yüz ifadesi değişiyor. “Bu çocuklar gerçekten çok çalışıyor ve sıradan insanların yapamayacağı şeylerin pek çoğunu yapıyorlar. Ne kadar önemli olduğuna bakmadan bayramların kutlanmasını sağlamaya çalışıyorum,

Çünkü sadece kendileri gibi olmak için biraz ara vermeyi hak ediyorlar.” Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. “Sanırım Melanie’yi de bunun için davet ettim. Mark’ın bir gün eve, yanına dönebileceği birine sahip olmasını istiyorum. O yüzden onu birazcık iteliyorum.” Kıkırdıyor. “Anneler böyle yapmaz mı?”

“Bence bu çok tatlı.” Ah, Abigail’i gerçekten seviyorum ve kız kardeşı June’la tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Beynimi zonklatan bir baş ağrısı beni ölü uykusundan uyandırıyor ve yataktan sersemlemiş hâlde çıkıyorum. Abigail'in ocağın üstündeki kendine ait dolabında Advil stoku olduğunu bildiğimden mutfığa doğru ilerliyorum. Ağzıma üç tane atıp iki bardak su içiyorum, sonra da bir sandalyeye oturarak başımı ellerimin arasına dayıyorum. Sol tarafımda hissettiğim bir hareket beni tümüyle alarma geçiriyor.

“Vay, bu 22571 dosya numaralı Savannah Miller değil mi?” diye homurdanan York elinde bir birayla duvara yaslanıyor. Anında bunun ilk içkisi olmadığı izlenimine kapılıyor.

Onunla uğraşacak ruh hâlinde değilim, o yüzden kalıp koridora yöneliyorum; ama hemen o tarafa kayıyor ve beni yön değiştirip orası yerine salona gitmek zorunda bırakıyor.

“Şimdi çok sessizsin, değil mi, güzellik?” Peşimden geliyor, sonra önüme çıkıyor. Etrafından dolanmaya çalışmaktan vazgeçip merdivenlere doğru gidiyorum, ikişer ikişer iniyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum; sadece onunla yalnız kalmak istemiyorum. Bir ofise girip kapıyı arkamdan kapatıyorum, ama ayakkabısıyla kapının kapanmasını engelliyor ve çarparak açıyor. “Ah, Savi, şimdi o kadar da cesur görünmüyorsun.”

“Çekil, York,” diye komut verirken çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştiriyorum, o da aynı anda birasından bir yudum alarak bana doğru ilerliyor.

“Yoksa ne olur? Anca altmış kilo gelirsin, o da zar zor. Bir üflememle devrilirsin.” Masanın bacaklarımın arkasına çarptığını hissedince ellerimi kaldırıyorum. “Şövalyen burada olmayınca o kadar da cesur değilsin, ha?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye fısıldarken sallak gibi hissediyorum. Ne aptalca bir laf...

“Yani Cole’la düzüşmüyorsunuz, öyle mi?”

Ses tonuyla irkiliyorum.

“Eh o zaman işler değişir.” Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kendine çekerek dudaklarını benimkilere yapıştırıyor.

Ay iğrenç! Bira ve parfümünün karışımı yüzünden neredeyse akşam yemeğimi çıkaracağım. Onu üzerimden çekmeye çalışarak itiyorum, yumrukluyorum, tekmeliyorum ama beni kıstırmış durumda. Elleri gezinmeye başlıyor. *Ah, kahretsin.* Tam alt dudağını sertçe ısırırken, dizimi de yukarı kaldırıp kasıklarına doğru itiyorum. Geriye doğru düşerken feryat ediyor. Üzerinden atlayıp koridora koşuyorum, ben daha bir metre bile ilerleyemedim kolları belimi kavırıyor ve beni duvara çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle nefesim kesiliyor.

Kollarımın üst kısmını sertçe tutarak beni havaya kaldırdığı sırada onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyor.

Dudağından kan damlıyor, onu güzel haklamışım. “Sen kolay lokmasın, Savannah. Burada daha önce senin gibi bir kadın olmadı; böyle genç ve güzeli yani. Bu durum oldukça hoşuma gidiyor.” Kollarımı iyice sıkıyor ve bağırmadan edemiyorum. Bu yalnızca onun daha da sıkı tutmasına neden oluyor. “Sanırım seni kendim için ayıracağım.”

Ah, ne? Ciddin mi? Biz birbirimizden nefret etmiyor muyduk?

“Çek ellerini üzerimden!” diye bağıyorum.

Beni yere bırakıp sertliğini karnıma doğru bastırırken gülüyor.

“Defol, York!” Göğsüne sertçe vuruyorum ama aşağı doğru uzanıp kollarımı iki yanıma hapsederken tişörtümü yırtarak açıyor, bakışları yavaşça vücudumda geziniyor. Bu gece yatarken sutyen giydiğim için öyle şükrediyorum ki... York kemerini çözmek için tek elini bırakıyor.

“Kes şunu! Hayır, York!” Gerçekten sonuna kadar gitmeye niyetli olduğunu fark edince ağlamaya başlıyorum. “Lütfen, York, hayır, bunu yapma.”

Kemerin tokasıyla uğraşırken çenemi kapamam için bana küfrediyor.

O anı kullanıp ona tekrar, sertçe, dizimi geçiriyorum. Bu sefer gerileyerek düşüp duvara çarpıyor. Son hızla koşarak salonun karşısındaki merdivenlerden girişteki diğer merdivenlere çıkıyorum. Yatak odalarına yaklaşırken yırtık tişörtüme sarınıyorum ve tam odama ulaştığım sırada Abigail’in kapısının açıldığını duyuyorum. Kapıyı çarparak kapatıp arkamdan kilitliyor ve nefes nefese hıçkırıklara boğulurken kayarak yere oturuyorum. Düzgün düşünemiyorum, ne yapacağımı bilmiyorum. Hapishane odamda olduğum zamandan beri bu kadar korkmamıştım.

“Hayır,” diye homurdanırken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Şimdi olmaz. Oraya dönemem. Şu anda kal!

York kapımın dışından, “Savannah,” diye fısıldıyor.

Gözlerim bir anda açılıyor ve kalbim boğazımda atıyor.

“Kapıyı aç.” Kapı kolunu tangırdatıyor. “Nefesini duyabiliyorum.” Kasıklarından iki kez darbe aldığı düşünülünce sesi garip bir şekilde sakın. “Bu kilidi anında açabileceğimi biliyorsun.” Yerden aceleyle kalkıp ayağa fırlıyorum ve kodu girmek için ahşap paneli telaş içinde yokluyorum. Kapı kolunun tekrar tangırdadığını duyuyorum. Nihayet panel aşağı iniyor ve 8986 kodunu doğrusunu bulana kadar iki kez giriyorum. Kapı hızla açılınca karanlığa doğru giriyorum.

Titreyen parmaklarımla duvara dokunarak yolu bulmaya çalışıyorum. Mutlaka bir ışık düğmesi vardır ama herhangi birinin beni görmesini göze alamıyorum. Cole’un annesine ait küçük kütüphaneyi buluyorum. Kapı arkamdan kapandığında, köşedeki lambadan ufak bir ışık parlıyor ve yastıkların üzerine devrilip tortop oluyor, uyuyana kadar ağlıyorum.

Sırtüstü dönerken, “Ahh,” diye sızlanıyorum. Hafif ışığa alıştığı sırada gözlerim kupkuru ve şişmiş durumda. Altın rengi çizgiler tavanda güzel bir Kızılderili deseni oluşturuyor. Odamda olmadığımı fark etmemle birlikte dün gece yaşananlar bir anda zihnime hücum ederken nefesim kesiliyor. Ellerimi kaldırıp yüzümü kapatıyorum ve kollarımın acısını hissediyorum. Başımı eğerek bakıp iki kolumdaki morarmış el izlerini görünce ondan kaçtığıma

inanamıyorum! Kahretsin! Doğrulup titreyen bacaklarımla ayağa kalkıyorum. Kafam sersem gibi, o yüzden baş dönmemi geçirmeye çalışırken öğürüyorum. Kütüphaneden sessizce çıkıp odamın kapısında duruyorum. Kulağımı kapıya dayayarak içeride kimse olup olmadığını duymaya çalışıyorum. Ses gelmiyor, o yüzden kodu tuşlayıp içeri giriyorum.

Her şey yolunda görünüyor. Hiçbir şey yerinden oynatılmamış. Toplanmamış yatağım bana neredeyse olanları hatırlatıyor. Saati görünce karnım buruluyor; on buçuk olmuş! Ah Tanrım, umarım Abigail henüz beni kontrol etmeye gelmemiştir. Mavi bir atlet ve önden bağlanan gri bir hırka aldıktan sonra aceleyle duşa koşuyorum. Kollarım yüzünden saçımı kurutmamın mümkün olmayacağını biliyorum, saçlarım kendi dalgasıyla kurumak zorunda kalacak. Kapımın önünde durup kendimi aşağı inip herkesle yüzleşmeye ikna etmek için uğraşıyorum. Birinin güvenlik kayıtlarını görebileceği düşüncesiyle utançtan yerin dibine girecek gibi oluyorum. Bir çözüm bulmam lazım.

“Günaydın, Savannah.” Dell buzdolabındaki portakal suyuna uzanırken gülümsüyor. “Dün akşam için üzgünüm.”

“Senin üzüleceğin bir şey yok, Dell,” diyerek ona güvence veriyorum. “Herkes nerede?”

“York’u kastediyorsan, bütün sabah Cole’un ofisinden çıkmadı. Bence akşamdan kalmış ve kendine gelmeye çalışıyor çünkü bugün acı içinde.” Gülüyor. “Hak ettiğini buldu. Cole ne zaman gitse güç gösterilerine başlıyor.”

Güzel. Umarım taşakları greyfurt boyutuna ulaşacak kadar şişmiştir.

“Evet, kesinlikle öyle,” diye mırıldanıyorum. “Hey, sende Advil’den daha kuvvetli bir ağrı kesici var mı?”

Tam ısırdığı sırada duruyor.

“Neden, bir yerine bir şey mi oldu?”

Yalan söylemek istemediğim için bakışlarımı kaçırıyorum ama kollarım gerçekten acımaya başlıyor.

York koridorun diğer ucunda, “Burada lanet olasıca bir buz falan yok mu be?” diye bağırıyor.

Korku kendini gösterirken midem altüst oluyor.

“Neyse, boş ver.” Merdivenlere yönelip odama çıkıyorum. Kapımı kilitler kilitlemeyi titremeye başlıyorum. *Bu evde onunla nasıl yaşayacağım?* Yatağıma kıvrılıp nefesime odaklanıyorum.

“Savi.” Abigail kolumu sarsıyor.

“Ay,” diye bağırıyorum. Gözlerim birden açılıyor, onun şaşkın yüzünü görüyorum.

“Üzgünüm, ama akşam yemeği vakti geldi.”

Acı içinde yüzümü buruşturarak tekrar arkamı dönüyorum. “Aç değilim.”

Abigail, “Savannah Miller,” derken sesindeki anne tonu ortaya çıkıyor, “bugün hiçbir şey yemediğini kesin olarak biliyorum. Ne sorunun var bilmiyorum ama sen de benimle gelmediğin sürece bu odadan ayrılmayacağım.”

İç geçirerek o bana bir daha dokunmadan çabucak doğruluyorum.

Koridorda ilerlediğimiz sırada meraklı bir ifadeyle, “Paylaşmak ister misin?” diye soruyor.

“Pek sayılmaz,” diye fısıldarken hırkama iyice sarınıyorum. “Üzgünüm.” Olanları paylaşmadığım için kendimi kötü hissediyorum, ama olay daha çok yeni ve Abigail’in duyunca ne yapacağını da Tanrı bilir.

Salona girip Dell ve Quinn’i Cole’la konuşurken buluyoruz. Midem yerinden hopluyor; dönmüşler! Abigail yanımdan geçip ilerlerken göz kırptıyor. Ah Tanrım, kadın çok iyi! Fakat heyecanıyla birlikte gerginliğim de yükseliyor.

“Hey, sen.” Mark yanıma yaklaşıyor, elime bir martini tutuştururken yanağıma bir öpücük konduruyor. “Bu akşam şaraptan daha sert bir şey işine yararmış gibi görünüyorsun.”

Cennetten gelen bu içkiden koca bir yudum alıyorum.

Mark, “Sanırım haklıydım,” diye belirtiyor.

“Ne zaman döndünüz?” diye sorarken Cole’u arkasından izliyorum. O beni hâlâ fark etmedi.

“Yarım saat önce.” Başını iki yana sallıyor. “Zorlu bir yolculuktu. Eve erken dönebildiğimiz için mutluyum.”

“Zorlu mu?”

“Açıkçası, bilmek istemezsin.”

Başımı sallıyorum. Muhtemelen istemem.

Mark, “Haydi gel,” diyerek kolumu çekiyor, beni Dell, Quinn ve Cole’un olduğu tarafa götürdüğü sırada acıyla irkiliyorum. York’u bulmak için gözlerimle odayı tarıyorum.

Cole yorgun görünüyor, ama beni gördüğünde yüzünde beliren gülümseme karnımda bir sıcaklık yaratıyor.

“Hey.” Gözleri üzerimde gezinip duruyor.

“Hoş geldin.”

Sadece benim duyabileceğim şekilde, “Söz verdiğim gibi,” diye fısıldıyor. İçkimden bir yudum aldığım sırada kendini gösteren gülümsememe engel olamıyorum.

“Sen.” Keith bizim gruba doğru aceleyle ilerlerken beni işaret ediyor. “Bu sabah nasıl ortadan kaybolduğunu açıklamak ister misin?”

Hay aksi! Etrafa bakarak başımı iki yana sallıyorum. Şansıma kimse dikkat etmiyor. Abigail müzik açtı, o da Keith’in sesini bastırıyor.

Cole önce bana sonra ona bakıyor.

“Ben erken kalktım da, göl kenarında yürüyüşe çıkmıştım.”

“Berbat bir yalancısın, Savi.”

“Bak, bunu şimdi konuşmasak olmaz mı?” Bakışlarımla konunun peşini bırakması için yalvarıyorum. Lanet olasıca gözlerimin dolmaya başladığını hissediyorum. Cidden, biri şuradan bana bir kemik falan atabilir mi?

“Sen dua et Dell seni gördüğünü söyledi yoksa peşine arama ekibi düşecekti.” Aniden öne çıkıp hiç beklenmedik şekilde bana sarılıyor.

“Bunu bir daha yapma yoksa koluna takip çipi takacağım.” Derin bir nefes veriyorum, sonra Keith beni inceleyerek geri çekiliyor ve homurdanarak uzaklaşıyor.

Mark, “Görünüşe göre burada yokken bazı olayları kaçırmışız,” diyerek araya giriyor. Kafamı kaldırıp beni dikkatle izleyen Cole’a bakıyorum.

Quinn, “Daha bunlar ne ki?” diye mırıldanıyor. Ona bakarak başımı iki yana sallıyorum. Tanrım, insanlar neden başka bir konudan bahsetmiyor?

Abigail, “Hey, çocuklar,” diye sesleniyor, “bana yardım edebilir misiniz?”

Cole ayrılmıyor; onun yerine daha da yakınımaya geliyor. Eğiliyor ve dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşıyor.

Sıcak nefesi beni ürpertiyor.

“Buradan uzaktayken seni düşünmediğim tek bir an bile olmadı, Savannah. Dizlerimi titreten bir tür uyuşturucu gibisin.” Kalp atışlarım neşeli bir tempo tuttururken nefesim kesiliyor. “Şu an seni öpmemek için irademi son kırıntısına kadar zorluyorum.”

Daha düşünmeden, “Ben sana engel olmazdım,” diyorum.

Başını iki yana sallayıp gülümseyerek geri çekiliyor.

“Şey, Cole sana...”

“Ortadan kaybolduğunu duydum, Savi.” York’un sesi kanımı donduruyor. “Nerede olduğunu açıklamak ister misin?” Tüm bedenim tek bir yere kilitlenmiş gibi. Tek yapabildiğim içkime bakmak.

Cole dikkati benim üzerimden çekerek, “Sana ne oldu?” diye soruyor.

“Takılıp düştüm; lanet olasıca kedi.”

Ha! Zavallı Scoot’u suçladığı için içimden ona tekrar dizimi geçirmek geliyor, ama vücudum beni yarı yolda bırakıyor ve onun yalanlarını dinleyerek hareketsizce dikiliyorum.

“Biz yokken işler nasıl gitti?”

“Aynı pislik, farklı bir gün, değil mi Savi?” Kolunu bana dolayıp sırtarak beni canımı acıtacak şekilde yanına çekiyor. “Her zamanki ufak tartışmalarımızdan birini yaşadık ama barıştık. Değil mi, güzellik?” Tüylerimi diken diken ediyor.

Cole, “Eh, güzel,” diyerek konyağından bir yudum alıyor ama York’a garip bir bakış attığını görüyorum. “Bunu

duyduğuma sevindim.” Uzaklaşmaya çalışıyorum ama York parmaklarım kalçama bastırıyor.

Mike, “Cole,” diye sesleniyor, “bir dakika bakar mısın?”

Cole, Mike’ın yanına giderken, “Hemen dönerim,” diyor.

Hayır! Burada olmak istemiyorum. Kütüphanedeki küçük güvenli alanıma dönmek istiyorum.

York bana doğru eğiliyor. “Dün gece olanlarla ilgili tek kelime edersen seni Kartellere kendi ellerimle teslim ederim.” Beni şakağımdan öpüp uzaklaşıyor.

Kollarımı karnıma dolayarak içkimin kalanını içip bitiriyorum.

Mark yanımda belirip bana bir tane daha uzatıyor. Ben yarısını tek yudumda bitirirken izlemekle yetiniyor. “Mark,” diye fısıldıyorum, “bir daha ne zaman gideceğiniz hakkında bir fikrin var mı?”

“Muhtemelen gelecek hafta, ama daha kesin değil.”

Yüzümden kan çekildiğini hissediyorum.

“Burada kalabileceğimi sanmıyorum.”

Mark eğilerek gözlerimle aynı hizaya geliyor. “Ne? Bunu nasıl söyleyebilirsin? Neden bahsediyorsun sen?” Gözleri benimkilerde bir cevap arıyor, ama ben uyuşmuş gibi hissediyorum. Kendimi kapatıyorum.

Abigail, “Yemek hazır,” diye haber veriyor.

Dönüp masaya doğru ilerliyorum.

Herkes derin bir sohbeta dalmış durumda. Paul boşaltıkları bir evde karşılaştıkları adamları anlatıyor.

Bu arada ben de York'un tam karşımda oturduğunun fazlasıyla farkındayım.

Cole sonunda bize katılıyor, sağıma oturuyor. Abigail her zamanki gibi solumda.

Mark boşalan kadehimi yenisiyle değiştiriyor.

Kafam allak bullak; hiç yemek yemeden iki kadeh martini içmek insanın kafasında epey çalkalanma yaratıyor.

Kuruyan dudaklarımı yalayıp kadehimi alıyorum. York'a içimden şiktir git derken bakışlarımı ondan ayırmadan büyük bir yudum alıyorum.

Cole ikimize bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyor. O bunu bana herkesin içinde sormayacak kadar zeki.

Mark, "Ee, Abigail, June Teyze yarın kaçta geliyor?" diye soruyor.

"Yedide." Abigail'in yüzü canlanıyor. "Onu otobüs durağından alıyorsun, değil mi?"

Mark başını sallıyor.

Ben de gidip gidemeyeceğimi sormak istiyorum, ama her hâlükârda akşam Şükran Günü yemeği için kasabaya gideceğimizi düşünerek şansımı zorlamamaya karar veriyorum. Kasabanın birazını göreceğim için heyecanlıyım. Of be, sadece girişteki şu ilk kapıların ötesini görmeye bile razıyım.

"İyi hissetmiyor musun?" Kafamı kaldırdığım sırada Cole bana doğru eğiliyor. "Tabağına dokunmadın bile."

Önüme bakıyorum. "Sadece yorgunum," diye uydu-rup çatalımı alıyorum, ağzıma bir yeşil fasulye atıyorum.

Masa toplandıktan sonra herkes bir şeyler içmek için salona geçiyor. Dell'i tek başına içki doldururken görüyorum ve harekete geçip ağzından kaçıracağı muhtemel şantaj konusuyla ilgili daha fazla ayrıntı öğrenmek için onu

köşeye sıkıştırmak istiyorum. Tam o sırada Mark önüme çıkıyor.

“Açıklama yapmak ister misin?”

“Pek sayılmaz.”

“Peki, biz yokken ne oldu?” Bekliyor, ama anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Düzgün bir yalan bile düşünemiyorum. Mark beni kolumdan yakalayıp Cole’un ofisine çekiyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Sonra kollarını kavuşturarak dikiliyor. “Bütün gece bekleyebilirim.”

Of! “Artık burada olmak istemiyorum,” deyiveriyorum.

“Saçmalık,” diye karşılık veriyor.

“Güvende hissetmiyorum.”

“Evet hissediyorsun.” Gözleri benimkilere odaklanıyor. “En azından biz gidene kadar öyleydi. Ee, biz yokken ne oldu?”

Başımı iki yana sallıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

“Savannah, biri sana zarar mı verdi?”

Bir anda hıçkırıp elimi ağzıma götürüyorum, her şeyi ortaya dökmek istiyorum ama korkuyorum.

Mark kollarımı tutarak önüme geçiyor.

İrkilip bakışlarımı kaçırıyorum.

“Bu evdeki adamlar birbirine sınıksız bağlı bir grubun parçalarını oluşturuyor. Hepimiz birbirimize güvenemeliyiz. Eğer bilmemiz gereken bir şey varsa, biz bu güvenli yere başka insanları getirmeden önce bize söylemen lazım.”

Ah, Tanrım. Daha da şiddetle ağlamaya başlıyorum.

“Birine söylersen beni Kartellere teslim edeceğini söyledim.” Ben durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor.

“Sence Cole buna izin verir mi? O benim kardeşim ve

sana dürüstçe söyleyebilirim ki onun bir kadına sırlılıkları âşık olduğunu ilk kez görüyorum.”

Kızardığımı hissediyorum.

“O oldukça korkutucu bir adam ve bir sürü tehlikeli insan tanıyor. Aklı başında hiç kimse onunla zıtlmaz.”

Başımı sallıyorum ama, *York bunu yaptı*, diye düşünmeden edemiyorum.

“Pekâlâ, bunları aradan çıkardığımıza göre...” Sesi aniden değişiyor. “Sana kim zarar verdi?”

Keskin bir nefes alıyorum. “Sana anlatacağım, ama kayıtları silmeme yardım etmen lazım. Cole’un görmesini istemiyorum.”

“Olmaz, Savi, bunu yaparsam kovulurum.”

Öfkem yükseliyor. “O zaman bana nerede olduğunu göster, ben yapayım.”

“Onun bilgisayarını kullanmana izin veremem. Ayrıca Cole paranın satın alabileceği en sıkı güvenlik sistemine sahip ve gülünç derecede çok şifresi var.”

Eh, buna inanırım. “Cole’un beni o şekilde görmesini istemiyorum. Beni istemeyebi...” Başımı iki yana sallayarak kendimi durduruyorum.

“Savannah.” Mark kollarımı kavırıyor.

Bu sefer feryat ediyorum.

Gözlerini kısarak bana bakarken ellerini bırakıyor. Hemen hırkama asılıyor ama geri çekiliyorum. Tekrar, “Savannah,” diyor ve uzanıp hırkayı omzumdan aşağı çekiyor.

Anında, “Oha! Bu ne?” diye bağırıyor. Beni yan çevirip tümüyle belirgin el izlerine daha yakından bakıyor, sonra geri çekilip ellerini saçından geçiriyor ve düşünürken ağzını kapatıyor. Aniden Cole’un bilgisayarına geçip hızla bir şeyler tuşlamaya başlıyor.

“Lütfen, Mark,” diyerek ona yalvarıyorum, “yapma.” Masanın önüne doğru hızla ilerlerken hırkamı tekrar toparlıyorum. Şifreleri bildiğini biliyordum! “Mark!” Dinlemiyor. “Lütfen, lütfen, lütfen, dur.” Sonra yüzünün düştüğünü görüyorum. Dehşet içinde izliyorum. Bir trenin, dışarı çıkması mümkün olmayan insanlarla dolu bir arabaya doğru ilerleyişini izlemek gibi bu. York’un beni duvara fırlattığı kısma geldiğinde yüzünden anlıyorum; rengi tamamen soluyor. Yavaşça ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyor. Kendimi önüne atıyorum.

“Mark, lütfen, Cole’a söyleyeceğime söz veriyorum. Sadece yarından sonraya kadar bekle.”

“Savannah, lütfen çekil.” Ses tonu ürkütücü.

Karşımdaki bu 1.90’lık adama bakıyorum. Beni rahatlıkla kaldırıp göz açıp kapayana kadar kenara çekebilir, ama yapmıyor. Çekilmemi rica ediyor. Aynı onun bana yaptığı gibi ellerimi omzuna koyuyorum.

“Mark, Abigail kardeşini göreceği için çok heyecanlı. Bu durum evin havasını mahvedecek ve sürekli dikkatlerin benim üzerimde olmasından bıktım usandım. Lütfen Şükran Günü yemeğinden sonraya kadar bir şey yapma. Abigail ve evin geri kalanının hatırı için. Biraz dinlenmeyi hak ediyorlar.”

Düşünürken gözleri sınıksı kapanıyor.

Sanırım hayır diyecek ama gözlerini titreştirerek açıp bana anladığını gösteriyor.

“Yarın geceye kadar vaktin var. Eğer o zamana kadar ona söylemezsen ben söyleyeceğim.”

Ah, şükürler olsun. Başımı öne eğiyorum. “Tamam, anlaştık. Sağ ol.”

“Başka bir yerine bir şey oldu mu? Herhangi bir yerine?” Öyle üzgün görünüyor ki ona sarılmak istiyorum.

“Hayır, gerçekten bir şey yok.” Ona güvence vermek isteyerek yanaklarımı siliyorum. “Sadece kollarım. Sarhoştur.”

Benden çok kendi kendine, “Yani Scoot’a takılıp dudaklarını ısırmadı,” diye homurdanıyor.

“Hayır. Beni Kartellere teslim edeceğine inanıyor musun?” Ellerini boynunda gezdiriyor.

“On beş dakika önce, hayatta olmaz derdim ama o görüntüleri izledikten sonra, bilmiyorum.”

“Ah Tanrım.” Midem bulanıyor.

“York bu işin bütün girdi çıktılarını bilir. Hangi sınırların *asla* aşılmaması gerektiğinin bilincindedir. Sarhoş olup olmaması umurumda değil; seni duvara fırlatamayacak ya da düzgün cümleler kuramayacak kadar sarhoş değildi.”

“Bir dakika! Bizi duyabiliyor muydun?”

“Henüz kayıtlarda ses yok ama hepimiz dudak okuyabiliyoruz. Bazı kısımlarını anlayabildim.” Ah Tanrım.

Tüm bunları sindirmeye çalışıyorum. “Ona ne olacak?”

Mark geri dönüp kanepeye otururken, ben de gidip gitmemekte kararsız olduğum için ayakta dikiliyorum. Kahretsin, darmadağın olmuş durumdayım!

“Eh, ben yapar diye tahmin ediyorum ama, Cole onu öldürmezse psikiyatrik değerlendirme için ordu karargahına gönderilecek. Senin şikâyetçi olup olmayacağını görmek için kayıtları incelemek isteyeceklerdir.”

Sırtım hızla ürperiyor. İstedğim son şey bu, ben sadece onun gitmesini istiyorum.

“O orospu çocuğunda bir terslik olduğunu hep hissetmiş olsam da, bu durum ev için büyük bir darbe olacak.”

“Kariyerini niye riske attığını anlamıyorum. Evin her yerinde kamera olduğunu biliyor.”

“Cole güvenlik sistemini tümüyle güncelliyordu ve tam biz gitmeden önce alt kattaki kameralar üzerinde çalışıyorlardı. Onları sunucuya bağlamakta sorun yaşıyorlardı, o yüzden altı saat boyunca bağlantı kesildi. Muhtemelen hâlâ çalışmadıklarını düşünmüştür. Lanet olsun, şu anda kafasını koparmak istiyorum.”

Kapının tıklatılmasıyla ikimiz de sığıyoruz. Keith kafasını uzatıyor.

“Benden habersiz parti mi yapılıyor?” Yüzümün hâlini görünce içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor. “Pekâlâ, neler oluyor?” Ayağa kalkmakta olan Mark’a bir bakış atıyorum.

Mark beni kapıya kadar geçirirken, “Bir gün bekleyemeyecek bir şey değil,” diyor.

Keith bunu yutmasa da üstelemiyor ve üçümüz yalnızca birkaç kişinin kaldığı salona dönüyoruz.

Ona doğru yürüdüğümüzü görünce Cole rahatlıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. “Hey, ikiniz nereye kaçtınız öyle?”

Mark, “Sadece muhabbet ediyorduk, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişiz,” derken odada etrafına bakıyor. Ah Tanrım, işte York orada, birkaç metre ötede.

York’u izleyişine bakarken Mark’ın vücudunda yükselen öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum. Cole’un da onu izlediğini fark edince daha da geriliyorum. Hızlı düşünmem lazım.

“Döndüğünüz için gerçekten sevindim.” Aklıma gelen bu mu yani? Çok iyi, Savi. Cole başını eğip gülümseyerek bana bakıyor. *Eh, o saçma sapan lafa değdi işte.* Midemde ke-

lebekler uçuşuyor. “Eminim hepiniz de çok yorulmuşsunuzdur.”

“Hem de çok.” İçkisinin kalanını kafasına dikiyor.

“Ben de öyle.”

“Haydi gel, sana üst kata kadar eşlik edeyim.” Herkese iyi geceler diliyoruz.

Mark bana fazlasıyla uzun süre, nazıkçe sarılıyor.

Merdivenlerden çıkarken sessiz kalıyoruz. İkimiz yalnız kalana kadar bekleyip sonra elini sırtıma koyuyor. Böyle basit bir hareket bile çok daha iyi hissetmemi sağlıyor. Her zaman yaptığı gibi odamı kontrol ediyor ve şöminemi yakıyor. Sessizce kapıyı kapatıp ateşin başında onun yanına geçiyorum. Bana ihtiyaçları olan bir kadın olduğumu hatırlatan o gülümsemesiyle bana bakıyor.

Saçımı kulağımın arkasına atarak, “Çok güzelsin,” diye fısıldıyor.

“Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim.” Gözlerimi kapatıp elinin boynumdan yukarı çıktığını hissediyorum.

Başımın arkasını kavriyor, boynumu açığa çıkararak yana eğiyor. “Eğer eve dönüp böyle karşılanacaksam,” sıcağın dudakları kulağımın altına bir öpücük konduruyor, “sana her seferinde söz vereceğim.”

Söylediklerinin ne anlama geldiğini algımlarken vücudum gevşiyor.

Dudaklarını tekrar bastırıyor, dili daireler çizerken öpücüklerinin arasında hafifçe gülüyor. “Kalbin çok hızlı atıyor.”

Tek nefeste, “Neden acaba?” diyorum. Ellerimi tişörtünün altına sokup karnında gezdiriyorum. Artık kollarımdaki acıyı algılamıyorum.

Nefesinin değişmesi bana çok ihtiyaç duyduğum cesareti veriyor.

Parmaklarımı keşfe çıkmaları için serbest bırakıyorum. Yüce İsa, bu adamın vücudunda bir gram yağ yok! Tırnaklarımı sırtında ilerletiyorum, bunun üzerine hırlayarak geri çekiliyor.

“Burada irademi sınırıyorsun.”

Onun da yanımdayken benim kadar zayıf hissetmesinden mutlu olarak sırtıyorum.

Kollarını belime dolayıp beni kendine çekiyor. “Seninle bu işi batırmak istemiyorum. Hiç aşmamam gereken bir çizgiyi çoktan aştım bile. Bana zayıf olduğumu söyleyebilirsin, ama sana doğru çekiliyorum ve hiç böyle hissetmemiştim.”

Patlayacak gibi hissediyorum, ama bu sefer iyi bir sebepten. “Ben de öyle,” diye fısıldayıp belli belirsiz geri çekiliyorum. “Önce sen gittiğinde ve seni aşağıda gördüğümde tekrar hissettiğim, eh, bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye... Yani şu an burada olarak itibarımı tehlikeye attığını biliyorum ve, şey, bunu kimseyle paylaşmak istemezsen saygı duyayım.”

“Sorun şu ki,” eğilip beni havaya kaldırıyor, ben bacaklarımı onun beline dolarken beni kendine çekiyor, “benim olduğunu herkes bilsin istiyorum.”

Tek kaşımı kaldırarak sırtıyorum. “Öyle mi oldum şimdi?”

Boynumu hafifçe dişliyor.

Eğilerek bana uzun, yoğun bir öpücük veriyor.

Bedenim şehvetle dolarken onu saran bacaklarımı iyice sıkıyorum, sonra beni nefes nefese bırakarak geri çekiliyor.

Derin bakışlı koyu renk gözlerini bana çevirerek, “Olmanı istiyorum,” diye fısıldıyor.

“Ben de istiyorum,” diye itiraf ederken sersemlediğimi hissediyorum. Boynumu boydan boya yaladığı sırada kendimi geriye vererek başımı duvara yaslıyorum. Başımı yana eğip inliyorum ve sertliğini bacaklarımın arasında daha çok sıkıyorum.

Kalçalarını bana yapıştırıyor, yakamın omzumla birleştiği yeri emerken hırıldıyor.

“Of be, Savi.” Beni yavaşça yere bırakırken inliyor, elimi ağzına götürüp hafifçe öpüyor. “Biraz uyu, bebeğim.”

İçim eriyip karnımda göllenmiş gibi hissediyorum. Bu adam o gülümsemesiyle beni resmen etkisi altına almış durumda. Tanrım, gerçekten biriyle ilişkiye başlamaya hazır mıyım? Belki de her şeyi bu kadar çok düşünmeyi bırakıp biraz hayatımı yaşamak için kendime fırsat vermem gerekiyordu.

XI

Üstümü değiştiriyorum, sonra York'la olanları Cole'a anlatmadığım için aniden suçlu hissederek odada volta atmaya başlıyorum. Sadece bir güne daha ihtiyacım var. Tanrım, umarım Mark sözünde durur. Odamın dışında ayak sesleri duyunca dolanmayı bırakıyorum, yerde birinin gölgesini görebiliyorum. Kapıya hafifçe vurulmasıyla ürperiyorum. Ya bu Cole'sa? Belki o da uyuyamıyordur. Buna gerçekten hazır mıyım? Yavaşça kapıya doğru ilerleyip açıyorum.

Bir çift parlak göz bana bakıyor. Kahretsin! Gözleri geceliğimi takip ederek aşağı iniyor.

"İyi akşamlar," diye mırıldandığı sırada kapıyı çarpmaya çalışıyorum, ama ayağını araya koyarak engel oluyor.

Boğazımda bir yumruya dönüşen korkuyu yutkunarak bastırıp, "Ayağını çek, York!" diye hırlıyorum. Merdivenleri çıkan ayak sesleriyle kafasını çeviriyor ve ben de onu sertçe geriye itiyorum. Kapıyı çarpıp kilitliyorum. Başlarım böyle işe! Sandalyemin üstünden bir battaniye kapıp arka koridora kaçıyorum.

Cole kapısının yumruklanmasına uyanıyor, sonra kapı sertçe açılıyor.

Abigail çıldırmış gibi odasında dolanıp duruyor. Cole anlamaya çalışarak gözlerini kısıyor.

“Nerede? Bana senin yanında olduğunu söyle!” Dakika yüz kelime konuşarak Cole’un banyosuna dalıyor.

“Kim?”

“Savannah! Dün yine kendi yatağında yatmamış ve onu hiçbir yerde bulamıyorum!”

Bu Cole’u uyandırıyor işte. Şifonyere fırlayıp üzerine kot ve siyah bir tişört geçiriyor.

İkisi de orada olmadığından emin olmak için Savannah’nın odasına koşuyor. Alt kattan gelen sesler duyunca Cole koşarak kapıdan çıkıyor. Abigail de hemen peşinde. Cole merdivenleri uçarak inip mutfığa dalıyor.

Paul kahve kupasını havaya kaldırarak, “Vay canına, yangın nerede?” diye soruyor.

Abigail nefes nefese, “Savannah’yı gördün mü?” diyor.

“Evet, avluda.” Dell dışarıyı işaret ediyor. “Her şey yolunda mı?”

Cole cevap vermiyor. Midesi düğümlenerek yemek odasından geçiyor. İşte orada, üzerinde beyaz bir hırka ve daracık, açık pembe bir pantolonla elindeki kahve fincanını yudumluyor. Saçları büyük bukleler hâlinde omuzlarına dökülüyor. Yüce İsa, Cole’un nefesini kesiyor. Onun izlediğini hissetmiş olmalı, çünkü dönüp ona bakıyor. Gözleri önce parlıyor, sonra Cole’un omzunun üstünden bir şeye bakınca yüzü düşüyor.

Keith yemek odasına dalarken, “Bu sefer takip cihazını o kızın ensesine takıyorum!” diye bağıyor. “Cole, bunu ikinci kez yapıyor,” diye yakınıyor.

Abigail tam Savannah’nın arkalarından kapıyı açtığını duyduğu sırada, “Sakin ol, Keith,” diyor. Savannah dudaklarını ısırp gözlerini yere eğerken suçlu görünüyor.

Mark, “Niye bağıyoruz?” diye hırlıyor. İki saat uyumuş gibi bir hâli var.

“Boxer’ın güzelmiş, dostum,” Cole onun Iron Man’li çamaşırını işaret ediyor. Mark ona el hareketi çekiyor.

“Savannah, seni uyarmıştım.” Keith parmağıyla onu işaret ediyor. Savannah’nın gözleri Mark’a çevriliyor ve onun bakışını yakalayan Mark da bir anda uyku sersemliğini üzerinden atmış gibi görünüyor.

“Çok üzgünüm. Eğlence odasında uyuyakalmışım. Uyuyamadım da.”

“Yanlışı cevap, Savi, kayıtları izledim.” Savannah ellerini saçlarından geçirirken Mark da aynısını yapıyor. Cole bakışları ikisi arasında gidip gelirken, *burada neler oluyor böyle*, diye merak ediyor.

“Keith, buradayım işte. İyiyim.” Gözleri mutfığa doğru kayarken yine gergin görünmeye başlıyor.

“Bu evde işler böyle yürümez.”

Mark, “Keith,” diye fısıldıyor, “ona sadece bir kez daha müsamaha göster, olmaz mı?”

Keith ona bakarak başını iki yana sallıyor. “Tanrı şahidim olsun, Savi, bu sondu.” Ellerini kaldırarak kendini durduruyor, sonra dönüp telsizine bir şeyler homurdanarak gidiyor.

Mark, Savannah’ya, “Son on dört saatin, güzel gözlü,” diye mırıldanıyor.

Cole kollarını kavuşturup masanın kenarına oturarak, “Biri olanları bana da anlatabilir mi?” diye soruyor. Karşısında ikisi de yere bakıp hiçbir şey söylemiyor. “Pekâlâ, sorunumuz şu: Mark, bir şeyler sakladığında benimle göz teması kurmazsın. Bunu çocukluğundan beri yapıyorsun ve Savi...” Savannah kafasını kaldırıp ona bakarken parmaklarını saçlarından geçiriyor. Cole, “Bunu,” derken Savannah’nın elini işaret ediyor, “dürüst davranmadığında ya da korktuğunda yapıyorsun.” İkisi de diğerine bakınca Cole iç geçiriyor. “On dört saat içinde ne olacak?”

“Cole...” Savannah ellerini kaldırarak ona yaklaşıyor. “Bir süre önce sana güvenmemi istemiştin ve güveniyordum. Şimdi bana bugünlük izin vermeni istesem sen de bana biraz güvenebilir misin? Lütfen?” Gözleri bir an onunkilere kilitleniyor. Tanrım, Cole bu kadına fena hâlde âşık oluyor, ama bu sırrın sonu kötü bitecekmış gibi hissediyor.

“Bu hiç hoş olmayacak, değil mi?” Savannah’nın yüzü kızarıyor ve dönüp Mark’a bakıyor. “Herhangi birinin güvenliği için endişelenmem gerekiyor mu?” Savannah yüzünü buruşturuyor.

Mark, “Şimdilik bu iş bende,” diyor. “Savannah’nın sessiz kalmak için sebepleri var ve, ona tam olarak katılmasam da, seninle paylaşmak için bu geceyi bekleme isteğine saygı duyuyorum. O söylemezse ben söyleyeceğim.”

Pekâlâ, bu iş ciddi görünüyor. “Mark, bize bir dakika izin verir misin?” Cole ikisi baş başa kalana kadar bekliyor, sonra sırtının yönünü güvenlik kamerasını engelleyecek şekilde ayarlayıp Savannah’nın gergin bir şekilde masadaki mumla oynayışını izliyor. “Bebğim,” diye fısıldıyor. Savannah kafasını kaldırıp bakıyor, yüzünden söylemek

istediği anlaşılıyor, ama söylemeyecek. “Bu konuyu üstelemeyeceğim. Mark şimdilik idare ediyormuş gibi hissediyorum, ama gece nereye gittiğini bana söylemen lazım.” Savannah mumu masaya bırakıyor, bir yandan parmaklarının arasında döndürürken bir yandan da düşünüyor. “Ya bir şey olursa ve sana ulaşmam gerekirse? Bu sabah Abigail’i kaygıdan öldürecektin neredeyse.”

Savannah yavaşça başını sallıyor. “Annenin kütüphanesi,” diyor sessizce. “Orada güvende hissediyorum.”

Cole rahatlayarak iç geçiriyor, bir an için şüphelenmiş olmasına biraz şaşırıyor. Savannah’nın ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sadece bir an için başka bir adamın odası olduğunu düşündü ve bunu içinden düşündüğü için bile anında suçlu hissetti.

Savannah, “Arka geçidi kullandığım için üzgünüm, ama orada gerçekten güvende hissediyorum,” diye tekrarlıyor. “Zorlu birkaç gün geçirdim ve uyuyakalmışım. Kimse fark etmeden girip çıkmayı umuyordum. Gerçekten üzgünüm, Cole.” Cole onun eline uzanıp kendi elini onunkinin üstüne koyuyor.

“Üzülme. Ben sadece gitmek istediğin yer başka birinin odası olmadığı için rahatladım. Orada güvende hissetmen beni mutlu eder. İstedğin zaman kullan.”

Savannah, “Açıkçası,” derken ona biraz yaklaşıyor, “senin odana gitmek istedim.” Cole keskin bir nefes alıyor; gözleri birbirine kenetleniyor. “Senin yatağına yatmak, dört bir yanımdan senin kokunu almak,” diye fısıldıyor. O sırada dudakları yukarı kıvrılıyor ve fena hâlde seksi görünüyor.

Savannah yüzünde bir gülümsemeyle önünde dururken, Cole sıcakladığını hissederek kıpırdanıyor. Parmak-

ları masanın kenarını kavırıyor. Savannah yüzünden acı verecek kadar sertleşiyor.

Savannah onun bir dizini bacaklarının arasına alıp yan tarafa dayanarak kahve fincanına uzanıyor ve devam ediyor. “Senin tişörtlerinden biri dışında hiçbir şey giymeden uyumak.”

Cole’un boynuna değen nefesiyle adamın elleri masayı son gücüyle kavırıyor.

Savannah fincanına doğru kıkırdayarak geri çekiliyor. Ah, kız bu işte çok iyi, Cole’un patlamak üzere olduğunu biliyor!

Cole, “Savi,” diye hırlıyor. “Soldaki en üst çekmece, tişörtlerim orada.” Mutfğa doğru ilerleyen Savannah’nın güldüğünü duyuyor.

“Bu oyun iki kişiyle oynanır, bebeğim.” Savannah omzunun üzerinden bakıp sırtıttığı sırada salınarak yürüyor.

Ah be, o kalçalar...

Cole girişten gelen bir çığlıkla yerinden hoplayıp yemek odasından çıkıyor.

“Ahh! Sonunda burada olduğuna inanamıyorum!” Abigail kardeşinin omzuna doğru bağırıyor.

Cole göğsünü ovarak başını iki yana sallıyor. Kadınların selamlaşırken çığlık atma olayı nedir?

“Coley!” June Teyze onun yüzünü avuçlayıp doğrudan dudaklarına bir öpücük konduruyor. “Benim yakışıklım nasılmış?”

Cole kadının ona taktığı isim karşısında yüzünü buruşturuyor. “İyiyim, sağ ol.”

“Öyle duydum zaten.” Kadın ona göz kırpmıyor. “Amanın!” Cole’un omzunun üstünden bakıyor. “Sen de Savannah olmalısın.”

“Evet; tanıştığımıza memnun oldum.”

June sarılmak için Savannah’yı kendine çekiyor, kızın hafifçe yüzünü buruşturmasına sebep oluyor. Savannah’nın yüz ifadesi çabuk toparlanıyor, ama Cole yine de yakalıyor. June onu daha iyi incelemek için geri çekiliyor. “Eminim çocuklar için güzel bir manzara değişikliği yaratmışsındır, ha?” Savannah’nın yüzü kızarıyor.

“Ah June, kızcağızı rahat bırak. Haydi, Savi, sana bu akşam giymen için bir şeyler bulalım.” Abigail, Savannah’nın koluna giriyor, onu merdivenlere doğru çekştiriyor.

“Böyle bakmanı sağladığına göre müthiş bir kız olmalı.” June, Cole’un kaburgalarına doğru dirsek atıyor.

Cole gülümsüyor. Ona yalan söylemek gibi bir niyeti yok. Alaycı bir tavırla, *zaten istesem de söylemem*, diye düşünüyor.

“Aynen öyle.” June Teyze hep böyle iyi bir gözlemci olmuştur.

Cole masasına oturuyor. Biri kapıya vurup araya girmeden önce emailerini bile açamıyor. İkinci monitörüne göz atıp Keith’i görüyor.

“Gel.”

“Bak, bütün bu Savannah’nın ortadan kaybolması olayı hakkında konuşmamız...”

Cole, “Özel kütüphaneye gidiyormuş,” diyerek onun sözünü keserken bir yandan bilgisayar ekranını inceliyor.

“Ne? Orayı nereden biliyor ki?”

“Zehirlenmesinden sonra onu odasına geri götürdüğüm sırada gördü.”

“Ve bunun da senin için bir sakıncası yok mu?” Cole, Keith’in ses tonu üzerine kafasını kaldırıp bakıyor.

“Biz yokken bir şeyler olmuş, Savannah tedirgin olmuş ve kendini güvende hissettiği bir yere gitmiş. Yalnızca kendi odasının kodunu biliyor.” Onunkini de bildiği gerçeğini atlıyor. “Buradaki bütün koridorlarda istediği kadar gezebilir, ama kodlar olmadan hiçbir odaya giremez. Bunu biliyorsun.”

“Peki ya en alt katın kapısını bulursa?”

Cole sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Bu kadar sorgulanmaktan hoşlanmıyor. “O zaman koridordaki bütün diğer kapıların bir benzerini daha görmüş olur. Kod olmadan giremez.”

Keith başını sallayıp oturuyor.

Cole iç geçiriyor, uzun bir gün olacağı belli. “Olan bitenle ilgili ne biliyorsun?”

“Tek bildiğim akşam yemeğinde York’la tartıştıkları. Savannah yeni çocuklarla konuşuyormuş ve Dell *Los Sirvientes*’in birine şantaj yaptığını ağzından kaçırmış.”

Cole’un çenesi kasılıyor. Dell’le konuşması lazım.

“Sanırım Savi’nin keyfi kaçmış ve daha fazla bilgi almak için ısrar etmiş, ama York güç gösterisi havasına girince tartışmışlar.”

“Ne kadar kötü?”

“York’un onu resmen tehdit edeceği kadar kötü.”

Cole anında sinirleniyor. *Yüce İsa, York’un kendini biraz kontrol altına alması lazım*, diye düşünüyor.

“Karşılıklı birkaç laf etmişler ve Savannah gitmiş. Abi-

gail gelip Mike'ı çağırması. O da Savannah'ı koridorda yakalamış, zavalılığı korkudan öldürecekmiş neredeyse. Biraz sarsılmış görünüyor ama onun dışında bir şeyi yoktu. Yani bu şantaj olayı mı onu etkiliyor yoksa akşam yemeğindeki kavga yüzünden mi böyle oldu bilmiyorum. Sadece farklı görünüyor. Siz eve dönene kadar bizden saklanıyordu.” Keith kalkıyor. “Bak, Dell söylediği şey yüzünden çok kötü hissetti. Onun üzerine fazla gitme. Biraz çeki düzen verilmesi gereken şey York'un güç gösterileri. O adam tam bir serseri mayın ve yemin ederim Savi'ye kafayı takmış.”

“Öyle anlaşılıyor.”

“Her neyse, hepsi kayıtlarda var, yani kendin bakabilirsin.”

Cole ellerini yüzünde gezdiriyor. “Şu raporu bitirip gönderene kadar hiçbir şey yapamam.”

“Ben seni yalnız bırakayım da çalışmana bak.”

Cole ayna karşısında kravatıyla uğraşıp duruyor. Her zaman için takım elbise ve kravattansa, postal ve kamuflaj kıyafetlerini tercih eder, ama Şükran Günü'nde kasabaya inip Zack'in restoranına gitmek onlar için köklü bir gelenek.

Zack uzun yıllar önce Gölgele için çalışmıştı. Emekli olduğunda bu bölgeden ayrılma fikri hoşuna gitmedi, o yüzden küçük kardeşiyle birlikte bir restoran ve bar açtı. Cole'un babası ve Zack artık birbirlerine iki kapı mesafede oturuyor, zaten çocukluklarından beri hiç ayrılmayan en yakın dostlar. Abigail şimdi Mark'la ikisine de aynı

türden bir arkadaşlıkları olduğu için takılıp duruyor. Cole onun haklı olduğunu düşünerek kendi kendine gülüyor. Mark'ın etrafında olmamasını hayal bile edemiyor.

Normalde evde kalan konuklara mesafeli davranılır. Onlardan biriyle, Savi'yle ilişkisi gibi bir ilişki kurmak söz konusu olamaz. Herhangi birini arazi dışındaki bayram yemeklerine dâhil etmeleri de kesinlikle görülmüş şey değil. Zack onlar için restoranını tamamen kapatmıyor, ama bugün oraya giden ajanların sayısını düşününce, Cole Savannah'yı insan içine çıkarmak konusunda fazla endişelenmiyor. Silahını kalçasındaki kılıfa sokarken kendi kendine, "Gerçi fazla tedbir almaktan da zarar gelmez," diye mırıldanıyor.

Ceketini sırtına geçirip kendini inceliyor. Üzerinde siyah bir takım elbise ve kırmızı bir kravat var; saçı hafifçe jölelenmiş ve geriye yatırılmış. Başını iki yana sallıyor. "Lanet olasıca bir Wall Street avukatına benzemişim," diyor. "Siktir!" Şehir hayatını kaldıramayacağını biliyor. Savannah'nın o hayatı özleyip özlemediğini merak ediyor. Sonunda bir araya gelseler New York'a dönmek ister mi acaba? Bu düşünce onu huzursuz ediyor, o yüzden bunu zihninin bir köşesine itiyor.

Alt kata inip Keith ve Mike'ı onu beklerken buluyor. Beraber dışarı çıktıkları sırada hava sıcaklığının büyük ölçüde düştüğünü fark ediyor. Cep telefonu eksi iki dereceyi gösteriyor.

Paul, Cole'un Escalade'e atlaması için kapıyı açıyor.

Savannah arkada oturuyor. Cole doğrudan onun yanına gidiyor, oraya ulaşana kadar da sırttan iki teyzesini bile rek görmezden geliyor.

"Hanımlar, bu akşam çok güzel görünüyorsunuz."

“Sen de öyle, Logan.” June göz kırıyor.

Cole, Savannah’yı incelerken yüzündeki sırıtış gittikçe büyüyor. Uzun, beyaz, kürklü bir manto ufak bedenini sarıp sarmalıyor. Pırıltılı küpeler kıvrıcık saçlarının arasından belli belirsiz görünüyor ve cenneti andıran o elma kokusu da etrafını sarmış. “Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Miller.”

“Ay, teşekkür ederim.” Gözleri canlanarak gülümsüyor. “Siz de oldukça yakışıklı görünüyorsunuz.”

Cole, “Kravattandır,” diye homurdanırken kravatını boynundan uzaklaştırarak çekiştiriyor.

Dörtlü bir konvoy hâlinde gidiyorlar; iki Escalade ve iki gözcü araç. Cole geceleri dağ yollarından geçmeyi sevmiyor. Bir keskin nişancının oturup bekleyebileceği çok fazla yüksek alan var. Cole yüzünü görene kadar Savannah’nın onun ruh hâlini çözmediğini fark etmiyor. Onun eline uzanıp parmaklarını onunkilerden geçiriyor, arkada olduklarından kimsenin fark etmeyeceğini düşünüyor. June ön tarafta Paul ve Mark’la sohbeti sürdürüyor. Savannah elini sıkıyor, ama Cole onun gergin olduğunu görebiliyor. Ona doğru eğilip boştaki eliyle işaret ediyor.

“Şurayı gördün mü, şu ışıkları, orası şehir. Çok da uzakta değil.”

Savannah, “Gerginsin,” diye fısıldıyor.

“Gergin değilim, sadece tetikteyim.” Cole dudakları Savannah’nın kulağına değene kadar eğiliyor. Savannah onun elini daha sıkı tutarken kokusunu içine çekiyor. “Seni benim dağa, güvende olduğunu bildiğim yere saklamak hoşuma gidiyor.”

Savannah ona endişeyle bakıyor, ama Cole sormadan telefonu titreşmeye başlıyor.

“Logan.”

“Ben Keith. Restoranda yerimizi aldık. Mekân hareketli görünüyor, ama Zack bizim için hazır. Annenle baban da birkaç arkadaşlarıyla birlikte burada.”

Cole saatine bakıyor. “Anlaşıldı, altı dakikamız kaldı.” Telefonu hızla kapatıyor ve başıyla Paul’e işaret vererek her şeyin yolunda olduğunu haber veriyor.

Mark ön koltuktan, “Savi, tanımadığın biri yanına gelse ne söyleyeceksin?” diye soruyor.

“Adımın Nicole olduğunu ve ailemle birlikte kayak tatili için buraya geldiğimi.”

“Mükemmel. Peki, bu gece herhangi bir durumda rahatsız ya da tedirgin hissedersen, müdahale etmemiz için anahtar kelimen ne?”

“Blackstone.”

Cole başını eğip ona bakıyor ve Mark’ın da o tarafa döndüğünü duyuyor.

“Pekâlâ, Blackstone.” Mark şaşkınca Cole’a bakıyor. Cole yan kapıdan atlayarak iniyor, önce park yerini gözleriyle tarayıp sonra herkesin inmesine yardım ediyor. Restorana doğru yürüdükleri sırada Savannah’nın yanından ayrılmıyor. Annesi ve babası uzun bir masada, Cole’un birlikte büyüdüğü Will’le birlikte oturuyor, Will’i görmek çok güzel ve selamlaşma faslında annesi Savannah’ya tanışırken Cole’u dürtüklüyor. Yüce Tanrım, herkes bu kadına karşı hislerinin farkında mı? Yoksa Abigail yine telefon başında mesai mi yapıyor?

Savannah’nın mantosunu çıkarmasına yardım ederken nefesi kesiliyor; siyah elbisesi öyle dar ki tüm vücudunu sarıyor. Kolları tam dirseklerinin üzerinde, etek kısmı da dizinin biraz üstünde bitiyor ve derin bir V yakası var.

Cole bakışlarını ondan kaçırarak Abigail'e kaşlarını çatarken mantoyu hâlâ sıkı sıkı tuttuğunu fark ediyor. Çaktırmadan Savannah'yı tekrar sarıp sarmalamaya çalışıyor.

"Bunu çıkarma bence! Donacaksın!"

"Böyle gayet iyiyim, sağ ol." Ona elini sallayıp yerine oturuyor.

Cole mantoyu askıya asarken söylenip duruyor. Savannah'nın yanına oturup masadaki çocukların onun güzelliğini ya da York'un gözünü dikip baktığı göğsünü incelemesini izliyor. Kollarını onun sandalyesine dolayıp onun kendisine ait olduğunu ilan etmemek için kendisiyle mücadele etmek zorunda kalıyor.

İçki servisi yapıyor ve Cole'un babası bilindik bir konuşma yaparak arkadaşları şerefine kadeh kaldırıyor. Yemekler gelince de herkes çeşitli tabaklara ve sohbetlere dalıyor.

Kyle, "Ee, Tijuana'ya tekrar ne zaman gideceksiniz?" diye soruyor. O da Cole'un kendisiyle aynı zamanda orduya katılan çocukluk arkadaşlarından biri.

"Muhtemelen önümüzdeki hafta." Mark'ın Savannah'ya çevrilen bakışlarını görünce iç geçiriyor. "Ama ben, ah, o yolculuğa katılacağımdan emin değilim." Kimin onları dinlediğini görmek istiyor.

York hindisinden bir ısırık alırken, "Birinin boynunu kırma şansını kaçırabileceğini bilmezdim," diye yorum yapıyor.

Cole'un annesi, "York!" diye azarlıyor. "Bu kesinlikle yersizdi."

York onun eleştirilerinden hiç etkilenmemiş gibi görünerek omuz silkiyor. "Hepimizden daha fazla adam öldürdüğün sır değil."

Cole bunu duyduğuna inanamıyor. Annesi, şarabının geri kalanını kafasına diken Savannah'ya imalı bir şekilde bakıyor. Cole ise York'a parmağını sallıyor. "Bunun gibi tek kelime daha edersen dönüş yolunu tek başına bulursun." Bağırıyor, ama keskin ses tonu her şeyi anlatıyor. Bu çocukların hepsi iyi arkadaşlar, ama yine de bu evde hiyerarşi var ve Cole, York'un bunu unutmamasına asla izin vermeyecek.

Cole başını iki yana sallıyor, tekrar Kyle'a dönüyor. "Birikmiş çok iş var. Frank'in nefesi ensemde."

Kyle, "Evet, tahmin ederim," derken dikkatini Savannah'ya çeviriyor. "Pekâlâ." Savannah belli belirsiz kıpırdanıyor. "Bana kendinden bahset."

Savannah öne eğilip kollarını masaya dayıyor, çarpışan bileziklerinden hoş bir ses çıkıyor. Koyu renk saçlarını tek omzuna alıp Cole'un dilinin tadına bakmak için yalvardığı ince boynunu ortaya çıkarıyor. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Kyle omuz silkiyor. "Bu çocuklardan hiçbirinin henüz bilmediği bir şeyler."

Cole ona doğru eğilerek bu çocuklara karşı dürüst olabileceğini gösteriyor, hepsi de gizlilik sözleşmesi imzaladı.

Savannah dudaklarını birbirine bastırarak bir an düşünüyor. "Blues severim. Beni kötü yemekleri ve canlı müziği olan yerel bir bara götürdünüz mü en mutlu kız ben olurum." Hatırladıkça gülümsüyor. "Sırf Flat Street Tony diye bir müzisyeni dinlemek için, arkadaşım Lynn'le birlikte her cuma gecesini Queens'te küçük, izbe bir barda geçirirdik. Adam çello çalardı ve insanın ruhunu dans ettirecek bir sesi vardı." Hafifçe gülüyor. "Bir gece Tony

yanımıza geldi ve bize kaydettiği ilk plaklardan birini imzalayıp verdi. Salonumun duvarında asılı dur..." kendini durduruyor, "asılıydı." Başını eğip parmaklarına bakarken dudakları kıvrılıyor. "Paparazi yok, hayal kırıklığına uğratacak baba yok, kimse kim olduğumu umursamazdı. Benim için cennetten küçük bir parçaydı orası." Kafasını kaldırıp bütün masanın onun hikâyesini dinlediğini görüyor. "Yani sorunu cevaplamak gerekirse, blues severim." Ellerini kucığına götürüyor.

"İzbe bar, kötü yemek ve sakın müzik seven bir kız. Yüce İsa, Savannah, sen her erkeğin hayalindeki kız gibisin." Kyle bira şişesine doğru gülüyor. "Bunu sakın bırakmayın."

Savannah, "Duymadın mı, Kyle?" derken ona doğru eğilip sesini alçaltıyor. "Ajan Black'ın işini devralıyorum."

Cole ona bakmak için dönüp onu parlayan gözleriyle, ağzı kulaklarına vararak sırtırken buluyor. Onu yakalayıp duvara yapıştırarak ona hemen şimdi, burada sahip olmak için büyük irade göstermesi gerekiyor.

Mark gülererek, "Savi, başımı daha da fazla belaya sokmaya mı çalışı..." derken lafın ortasında duruyor. "Melanie?"

Savannah'nın başı anında Abigail'e dönüyor; kadının hayalet görmüş gibi bir hâli var.

Cole onun bir şey bildiğinden emin bir şekilde Savannah'ya doğru eğilerek, "Bu kim?" diye fısıldıyor.

Savannah yüzleri neredeyse birbirine geçecek şekilde ona dönüyor. "Mark'ın görüştüğü kız."

Gerçekten mi? İşte bu Mark'ın bu aralar kasabaya gidip gelme işlerini üstlenmek için neden bu kadar hevesli olduğunu açıklayabilir.

Melanie, Abigail'e bakıyor. "Sadece yiyecek bir şeyler

alacaktım, o arada sizi gördüm. Gelip bir selam vermek istedim.”

“Çok iyi yaptın, canım. Ben Abigail. Lütfen, bize katılmaz mısın?”

June çoktan bir sandalye kapmış, Mark ve Savannah’ın arasına sıkıştırmaya çalışıyor.

Mark, Cole’a bir bakış atıyor, ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak Abigail’i öldüreceğini söylüyor.

Savannah’nın Cole’a doğru sıkışması gerekiyor, Cole’un şansına hareketliliğin büyük kısmı Savannah’ın tarafında, o yüzden artık kolunu onun sandalyesine dolamak için bir bahanesi var. Savannah bu durumdan hoşlanıyor gibi görünüyor; Cole’un yanına yerleşirken elini hızlıca onun bacağına gezdiriyor. Cole birden zihninde beliren uygunsuz düşüncelere karşı koyarken oflar gibi bir nefes bırakıyor.

Melanie, “Rahatsız etmek istemem,” diye başlıyor ama Abigail onu sandalyesine doğru itiyor.

“Saçmalama.”

Cole babasının bakışını yakalıyor. Adam hem ona hem de Mark’a gülümsüyor ve annesinin de gözlerinin içi gülüyor. Eh, en azından babası Savannah’yla ikisi arasında bir şeyler olmasına karşı görünmüyor. Yine de onunla bu konuda konuşması gerekiyor tabii.

Savannah, Melanie’ye, “Burada, kasabada mı çalışıyor-sun?” diye soruyor.

“Evet, The Cliff’te. Annemlerin kafesi. Okula giderken onlara yardım ediyorum. Pazarlama okuyorum.”

“Ah, ben de pazarlama mezunuyum. Eskiden çalıştığım yer...” Geç olmadan yakalıyor. “Ee, Mark’la nasıl tanıştınız?”

Melanie Savannah'nın konuyu değiştirdiğini fark etmemiş görünüyor.

Keith, "Evet, nasıl tanıştınız?" diye sorarken bu durumdan çok hoşlandığı belli oluyor.

Cole, kalçası onun sıcak tenine hafifçe değerken, Savannah'nın omzunun üstünden, "Ajan Black'in işi öyle mi?" diye fısıldıyor. Savannah kıkırdıyor. Cole onun kendisini ıldirtmaktan hoşlandığını anlayabiliyor. "Elbisen-den nefret ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun."

Glmsememek Cole'un elinde değil. Of be, bu kadın çok iyi, ama o da bu oyunu oynayabilir. Etrafına bakıp dikkatlerin büyük ölçüde Mark ve Melanie'nin üzerinde olduğunu görüyor. Restoran gürültülü ve epey kalabalık.

"Ellerimi bacaklarından yukarı kaydırmak ve o gereksiz derecede dar elbisenin içine ne giydiğini keşfetmek istiyorum." Savannah birden kaskatı kesiliyor. Evet, şu anda g Cole'da. "Seni duvara yapıştırıp yüzümü boy-nuna gömmek ve sana o elbisenin beni ne biçim sertleş-tirdiğini göstermek." Savannah'nın bacağının pürüzsüz iç kısmında nazikçe daireler çiziyor. "Senin de benim için hazır olup olmadığını öğrenmek." Savannah yanakları kı-zarmaya başlarken güçlükle yutkunuyor. "Tadına bakmak istedim..."

"Savannah, benimle bara gelir misin?" Abigail sorusuyla Cole'un dikkatini dağıtıyor. Cole'un içinden ona yine kaşlarını atmak geliyor ama kadın onun az önce ne yapmakta olduğunu bilmiyor.

Savannah başını sallıyor. Sandalyesini geriye iterken ne eğiliyor, uzakta bir köşeyi işaret edermiş gibi yapıyor.

“Hiçbir şey,” diye fısıldıyor. “Sorunun cevabı bu. İçime hiçbir şey giymedim.”

Poff! Cole’un gözleri kocaman açılıp onun vücudunu baştan aşağı süzerken güç yine Savannah’ya geçiyor.

“İzninizle.” Cole’a seksi bir gülücük fırlatıyor.

Kyle, “O yaratık evde dolanırken iş yapmayı nasıl bece-riyorsunuz bilmiyorum, çocuklar,” diye takılıyor.

Melanie, gözlerini Savi’den ayırmaya çalışan Cole’a, “Hepiniz ne iş yapıyorsunuz?” diye soruyor.

“Ordudayız.”

“Gerçekten mi? Buralarda bir yerde eğitim yapan bir grup olduğunu hep duymuşumdur, ama insan onları hiç üniformalı göremiyor. Onlar siz misiniz?”

“Evet, kırsal arazinin her tarafında eğitim yapıyoruz.”

“Eh, yukarılarda daha fazla korumamız olduğunu bilmek güzel sanırım. Yedi polis bütün bu kasabayı idare etmek için yeterli sayılmaz, özellikle de aldığımız turist sayısı düşünülürse. Daha fazla polis göndermeleri lazım.”

Cole ona katılmadan edemiyor. Kasabada yeterli ele-man yok, ama polisler iyi eğitilmiş ve kendi ekibiyle bir arada iyi çalışıyor. Yerel halktan kimse onların konumuna hiç rast gelmedi çünkü yaklaşık beş kilometre aralıklarla silahlı üç nizamiye var ve bunların herhangi birinden geç-mek için de beşinci seviye geçiş iznine sahip olmak ge-rekiliyor. Herhangi biri evi görürse ortaya attıkları dediko-du, bu arazinin Kent Cuttingham adında, yeşil havacılık endüstrisinden milyonlar kazanmış bir adama ait olduğu yönünde oluyor. Ordu ve Cole’un babası Gölgele’ın evi söz konusu olduğunda her ayrıntıyı önceden düşünmüş durumda. Şu zamana kadar da hiç sorun çıkmadı.

Abigail, “Cole,” derken elini onun omzuna koyuyor, “Savi ya tanındı ya da bir hayranı var.”

Cole, Abigail’in bakışlarının kaydığı tarafa bakıyor. Pencere kenarında küçük bir masada üç adam ve bir kadın oturuyor. Abigail, Kyle’ın onları izlediğini fark edince gülümsediği yerden, “Lacivert spor ceketli, sarı saçlı,” diyor. “June’la konuştukları için onu aceleyle bardan uzaklaştırmak istemedim, ama adam biz oraya geçtiğimizden beri onu izliyor. Yanındaki kadına onu işaret ettiğini ve solundaki arkadaşına bir şeyler söylediğini fark ettim. Telefonlarına bakıp kafa sallıyorlardı.”

Cole masadakilere, “Birer içki daha?” diye sorarken neşeyle ayağa kalkıyor. “Mark, sek viski ister misin?”

“Evet, kulağa hoş geliyor.” Mark başını sallıyor. Sek viski muhtemel bir tehdit olduğunda kullandıkları şifre.

“Melanie?”

“Ben bir şey istemiyorum, teşekkürler. Araba kullanacağım.”

“Pekâlâ.” Cole, Abigail’e dönüyor. “Sen git otur. Ben kontrol ederim.”

Cole göz ucuyla pencere kenarındaki masayı izleyerek bara doğru yavaşça ilerliyor. Geçerken Zack’in kolunu yakalıyor.

“Üç adamla bir kadının oturduğu masadakiler kim?”

“Kasaba dışından gelmişler. Duyduğum kadarıyla Chicago’dan.”

“Tamam, masayı silme bahanesiyle gidip ne konuştuklarını öğrenebilir misin?”

“Tabii ki.” Adam mutlağa doğru uzaklaşıyor.

Cole, Savannah’ya doğru ilerliyor ve yanına geçiyor.

“Nicole, sana bir içki daha ısmarlayayım mı?” Savannah bir an irkiliyor ama çabuk toparlanıyor.

“Lütfen.” Yarısını içtiği şarap kadehini kenara itiyor. “Bu seferki martini olsun.” June anlattığı hikâyeyi tamamladıktan sonra gidip Melanie’yi biraz konuşturması gerektiğini söyleyerek ayrılırken Cole da içki söylüyor.

“Al bakalım,” diyerek kadehi Savannah’ya doğru kaydırıyor, “sadece normal davran, bebeğim.”

“Bacaklarım titriyor.” Titreyen eliyle kadehe uzanıyor ama sonra durup toparlanmak için elini sallıyor.

Cole, Savannah’nın yanındaki adama, “Hey, dostum,” diye sesleniyor, “hanımefendinin oturabilmesi için bir yana kayabilir misin?”

“Ah evet, tabii.” Adam bir yandaki tabureye geçiyor. Cole, Savannah’nın yüksek bar taburesine oturmasına yardım ediyor.

“Sağ ol, düşeceğim sandım.”

“Öyle bir şeyin olmasına asla izin vermem.”

Savannah gülümsüyor ama Cole onun gergin olduğunu anlayabiliyor.

“Melanie’nin kim olduğunu nereden bildin?” Cole dört kişilik masayı izlerken bu soruyla Savannah’nın dikkatini dağıtmayı umuyor.

“Abigail, Mark’ın onunla görüştüğünü öğrenmiş, o yüzden gelip kıza kendini tanıtmış ve sonunda da yemeğe davet etmiş. Sence Mark çok kızar mı?”

Cole, “Hayır,” derken gülüyor, “Abigail’in çöpçatanlığa soyunması şaşırtıcı değil. Bunu ilk kez denemiyor. Kadının her şeyden çok istediği şey torun sahibi olmak.”

“Evet, ben de öyle bir izlenime kapıldım.” Savannah

kıkırdarken Cole'un gözleri ona kayıyor. "Bana doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı sordu." Cole'un ağzı açık kalıyor. "Üstelik kullandığımı da biliyordu, doktorunuzun benimle konuştuğu ilk konulardan biri buydu. Erkeklerle dolu bir evde yaşadığım için bunun akıllıca bir hareket olacağını söyledi." Savannah gülüyor. "Evet, bunu anlamaya çalışmak eğlenceliydi, ama Abby'yle konuşmamdan sonra sanırım hapları saklamam gerekebilir."

Cole da gülüyor. Ah, şu Abigail bazen tam bir çatlak gibi davranıyor.

Zack, "Eh, gururu okşanmalı bence," diyerek Cole'a doğru eğiliyor. "Megan Fox olduğunu sanmışlar. Bence en fazla imza isteyeceklerdir. Sen gelene kadar yanına gitmeyi düşünüyorlardı."

"Tamam, sağ ol, Zack."

"Her zaman." Savannah'ya bakıyor. "Umarım yemeği beğenmişsindir."

"Kesinlikle öyle. Harika bir restoranın var, Zack. Bizi ağırladığın için teşekkür ederim."

Zack onu daha iyi duyabilmesi için Savannah'ya yaklaşıyor. "Ne zaman istersen beklerim. Cole bir akşam seni yemeğe getirsin. Sizin için arka köşedeki bölmeyi ayırıyorum, orada kimse sizi rahatsız etmez. Size kendi ellerimle özel bir şeyler pişireceğim."

"İşte bu reddedemeyeceğim bir teklif." Cole başını sallıyor. "Bunu yakın zamanda ayarlayalım." Savannah'ya baş başa bir akşam kulağa mükemmel geliyor.

"Harika!" Zack el çırpıyor. "Pekâlâ, benim şimdi gitmem lazım. Size gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Cole, Savannah'nın martinisini yudumlayışını izliyor. Şimdi biraz daha rahat görünüyor. Kadehinin üzerinden

ona bakıyor, gözleri onunkilere kenetlenerek Cole'un güçlkle yutkunmasına neden oluyor. "Fark edilmiş miyim?"

"Hayır, seni Megan Fox sanmışlar."

Savannah içkisinde boğulur gibi öksürerek gülüyor. "Tamam o zaman, buna itirazım yok. Gelsinler, Optimus Prime ve Autobot Drift'ten bahsedebilirim."

Cole kahkahalara boğuluyor. *Tanrım, Savannah gerçekten komik.*

"Üzgünüm, şansına küs. Ben burada olduğum için gelmiyorlar."

Savannah tek kaşını kaldırıyor.

"Cesedimi çiğnemeleri gerekir, bebeğim."

Savannah ona cilveli bir gülücük atıyor.

Onun fotoğrafını çekmedikleri sürece ne düşündükleri Cole'un umurunda değil. Sosyal medya tam bir baş belası. "Haydi masaya dönelim."

"Kahvaltıda görüşürüz, canım." Annesi onların Land Rover'ına binmeden önce Cole'u yanağından öpüyor.

Cole onun için kapıyı kapatırken babasına, "Dikkatli gidin," diyor.

SUV'a ulaştığında, Melanie geldiğinde Mark'ın yüzünde oluşan ifadeye gülmekte olan Abigail ve June'a doğru yürüyor.

Mark ön koltuktan, "Yok, yok, lütfen gülmenize devam edin. Kalbimin yerinden fırlayıp yerde sürünerek kapıdan dışarı çıkması sizi bu kadar eğlendirdiyse sevindim," diye

dalga geçiyor, ama bu onları daha da fazla güldürmekten başka bir işe yaramıyor.

Savannah kendi küçük dünyasına dalmış, pencereden dışarı bakıyor.

Cole onun yanına oturup ona doğru sıcak hava gelmesi için havalandırmayı düzeltiyor. “Bir şey mi gördün?”

“Hayır, sadece düşünüyordum.”

Savannah uzaklara dalmış görünüyor, o yüzden Cole onu rahat bırakıp Paul’e gitmeleri için işaret veriyor ve eve doğru yola çıkıyorlar.

June, “Biraz müzik açar mısın, Paul?” diye soruyor. Paul müziği açıyor ve Beatles’ın *Hey Jude* şarkısı arabaya yayılıyor.

Savannah’nın eli Cole’un bacağına duruyor.

Cole başını eğip bakınca onun sıkıntılı görüldüğünü fark ediyor. Kolunu ona dolayarak onu kendine çekiyor.

Savannah da tek koluyla onun beline sarılıyor, silahını hissedince irkiliyor.

Cole onun başına bir öpücük kondurup daha sıkı sarılıyor. Paul onu aynadan görse bile umurunda değil; Savannah’ya sarılmak istiyor. Savannah’nın bu gece ona söyleyeceği büyük bir şey var ve görünüşe göre bu onu etkiliyor. Cole bu zamana kadar sabırlı davrandı ama Savannah acı çekiyor ve bu da onun canını sıkıyor.

Savannah başını onun boynuna dayıyor ve biraz rahatlıyor.

Telefonu cebinde titreşince Cole uzanıp bakıyor, Keith’ten bir mesaj geldiğini görüyor.

Yeşil Land Rover—Zack’in mekânından beri—dağılıyoruz—kimi takip ettiğine bakalım.

“Paul,” diye seslenirken Cole’un sesi müziği delip geçiyor, “yola devam et.”

Paul aynadan bakarak başını sallıyor.

Savannah doğruluyor, pencereden arkalarına bakıyor.

“Önüne dön, lütfen, Savi.”

Savannah ona bakarken ruh hâlindeki değişikliği seziyor. “Bizi takip eden biri mi var?” Sesi titriyor ve sinirleri gerilerek kucığında duran ellerini ovmaya başlıyor. “Cole, bir şey söyle lütfen.”

“Blues dışında başka hangi müzikleri seversin?”

“Beş yaşında değilim, Cole... Dikkatimi dağıtma girişimin biraz küçük düşürücü. Bana da bilgi ver yoksa ortaya çıkmak üzere olan panik, en önemsiz endişen olacak.”

Cole gülmemek için öksürme numarası yapmak zorunda kalıyor. *Kız ateş topu gibi.*

“Keith bizi takip eden bir Land Rover görmüş.”

“Yani başka bir yere gidiyor olamaz mı?”

“Bu yolda olamaz.”

Paul, “Peşimizde biri var,” diye ilan ediyor.

Savannah, Cole’un eline uzanıyor. Zor anlarda teselliye ondan beklemesi Cole’un hoşuna gidiyor.

Savannah, “Evden ne kadar uzaktayız?” diye soruyor.

Cole, Keith’in mesajına cevap attığı sırada, “İlk nizamiyeye on dakika var,” diye yanıtıyor.

Tam ilk nizamiyenin sapağına ulaştıkları sırada Land Rover yavaşlıyor, sonra aniden hızlanarak yanlarından geçip gidiyor.

Paul ilk görevliye kartını gösteriyor ve içeri alınıyor.

Kapılar arkalarından kapandığında Savannah ellerini yüzüne götürüyor. “Bundan nefret ediyorum.” Sözleri boğuk çıkıyor.

Cole onun sırtını sıvazlayarak, “Biliyorum,” diyor. İçten içe onun için durumu düzeltebilmenin elinde olmasını diliyor.

Savannah, Cole onun iyi olup olmadığını kontrol etmeden doğrudan eve yöneliyor.

Abigail kardeşinin koluna girerek, “Ona biraz zaman ver,” diyor. “Bu akşam gerçeklerle yüzleşti.”

Mark, Cole’un ofisine doğru yürüdükleri sırada, “Plakayı aldık, gidip araştıralım,” diyor.

XIII

Üstüme bir atlet ve yoga taytı geçirip yatağıma atlıyorum, güvende hissetme ihtiyacıyla hırkama sarınıyorum. Eve dönüş yolculuğu bastırduğım bazı duyguları hızla yüzeye çıkardı. Gözlerimi kapatıp anında uykuya dalıyorum.

“Savi.” Kıpırdanıyorum. Abigail yüksek sesle, “Savannah,” diye fısıldıyor, “lütfen uyan!”

Gözlerimi zorlanarak açıyorum, Abigail’i çıldırmış gibi bir hâlde karşımda buluyorum.

“Sorun ne?”

“Cole, onu öldürmeden ofisine gitmen lazım!”

Hemen doğrulup oturuyorum, oda yana devriliyormuş gibi hissediyorum. “Ah hayır!” diye bağırarak yataktan fırlıyorum ve koridoru koşarak geçip merdivenleri ikişer ikişer iniyorum. Ofisinin kapısını iterek açarken kalbim kulaklarımda deli gibi atıyor. Cole, York’u boynundan yakalayıp duvara yapıştırmış. Mark bağıra bağıra bir şeyler söylüyor.

“Cole!” diye bağırıyorum. “Hayır!” Yanına koşuyorum. “Lütfen bunu yapma.”

Cole beni görmezden gelerek York'a, "Sen ona nasıl zarar verebilirsin?" diye bağıyor.

York nefes almak için mücadele ediyor.

Elimi uzatıp Cole'un koluna dokunuyorum; çelik gibi.

Cole öfkesini zar zor bastırarak, "Savannah, çık git buradan!" diye bağıyor.

Keith odaya dalıyor. "Neler oluyor be?"

"Hayır, Cole," diye bağırarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Bana bak. Ben iyiyim, bir şey olmadı."

Cole şiddetle, "Mark!" diye bağırınca yerimden sıçırıyorum.

Mark hızlıca yanıma geliyor, hırkamı omuzlarımdan aşağı indiriyor.

"Mark!" diye çığlık atıyorum. "Ne halt ediyorsun?"

Cole'un bakışları bana kayıyor, kollarımdaki çürükleri inceliyor. Gözleri anında kararıp öfkeyle doluyor. York'u bir hızla karnından yumruklayıp iki büküm ediyor.

York yere yığılıyor, nefes almak için çabalarken karnını tutuyor.

Hırkamı çekerek toparlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. Mark'a, "Sana güvenmiştim. Ona söylediğine inanamıyorum!" diye bağıyorum.

"Söylemedi." Cole'un sesi buz gibi. Tamamen hareket-siz bir şekilde durmuş yerdeki York'a bakıyor. "Kayıtları izledim."

Mark, "Savannah," derken son yorumumu duymamış gibi yapıyor, "Cole'a York'un seni neyle tehdit ettiğini anlat."

Mark ne yapıyor böyle? Durumu iyice berbat etmek mi istiyor? "Mark, kes şunu." Duygularımın darmadağın

olduğunu hissederek titriyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

“Savannah.” Cole’un sesi başka biri gibi çıkıyor ve bu son derece korkutucu.

Bana hayatımda gördüğüm en çirkin bakışı atan York’a bakıyorum. Ağzım kururken titreyen parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum, midem bulanıyor.

York yerden kalkıyor, kavgaya hazırlanmış gibi ayakta dikiliyor.

O bana bakıp başını iki yana sallarken bir adım geri çekiliyorum.

Elini dudağına götürüp kanı siliyor. “Ahh, Savi, güzel bir şeyler yaşayabilirdik,” diyerek yılışıklık yapıyor. “Lanet olasıca ağzını açmayacaktın. Yanlış yaptın.” Gülüyor, sonra da öksürmeye başlıyor.

Mark arkama geçiyor.

Ben donakalmış hâlde dururken bir kolunu belime dolayıp beni sıkıca tutuyor. Ne oluyor be? Cole’a, “Aşâğılık orospu çocuğu konuşursa onu Kartellere kendi elleriyle teslim edeceğini söylemiş,” diyor.

Cole, York’un üzerine atlayıp onu sertçe duvara fırlatıyor.

“Hayır!” Kurtulmaya çalışarak bağıriyorum, ama Mark diğer koluyla da bana sarılıyor. İkisi boğuşurken deli gibi çırpınıp duruyorum. “Bırak beni! Keith, onları durdur!”

Keith bana bakarak başını iki yana sallıyor; bir film izliyormuşum ve olanlar üzerinde hiç kontrolüm yokmuş gibi hissediyorum. “Cole, dur! Onu öldüreceksin! Onun için değmez!” Hiçbir şeyi duymuyor. Öyle şiddetli bir titremeye kapılıyorum ki artık odaklanamadığımı hissetmeye başlıyorum. Sonra aklıma geliyor.

“Blackstone!” diye avazım çıktığı kadar bağırıp odadaki herkesin donakalmasını sağlıyorum.

Cole’un yumruğu York’un kanlar içindeki yüzünden birkaç santim ötede, nefesleri kesik kesik ve bakışı da delirmiş gibi. York’un kendini bırakmış bedenini yere indirip ondan uzaklaşıyor.

Mark’ın beni sımsıkı tutan kolları gevşiyor, beni bırakıyor ve hıçkırıklara boğularak yere çöküyorum.

Cole, “Götürün onu buradan,” diye fısıldıyor.

Mark ve Keith, York’u yerden kaldırıyor. York delirmiş gibi gülmeye başlıyor. “Arkanı kolla, Savannah.”

Önüme düşen saçlarım onu görmeme engel oluyor ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Mark dirseğini kaburgalarına geçirerek onu bağırıyor.

Cole, “Gidin!” diye komut veriyor. Üçü arka kapıdan çıkıp kayboluyor.

Titreyen bacaklarla ayağa kalkıyorum, bayılacakmış gibi hissediyorum. Kafam olan bitenler yüzünden allak bullak. Ofisin kapısını açıyorum, ama Cole’un üzerimden uzattığı koluyla tekrar kapanıyor.

“Savannah,” derken Cole’un sesi kasvetli çıkıyor, “lüt-fen gitme.”

Elim kapı kolundan ayrılıyor.

Cole derin bir nefes bırakıyor, elimi tutuyor ve beni arka kapıdan geçirerek ofisten çıkarıyor.

Odası tam hatırladığım gibi: büyük ve ferah. Kanlı gömleği ve kumaş pantolonunu çıkarırken tek kelime etmiyor. Banyoya girip birkaç dakika ortadan kayboluyor.

Hiçbir şekilde hareket edemeden öylece duruyorum. Cole bir anda önümde belirip hırkamı çıkarıyor. Ben da-

yanamayacağımı hissedip bakışlarımı kaçıırken kollarımı inceliyor.

Eğilip iki kolumdaki çürükleri de nazıkçe öpüyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını belime dolayıp başını karnıma dayıyor.

“Üzgünüm, bebeğim. Lütfen beni affet.” Sözleri beni neredeyse ağlatacak.

Ona kızdığımı düşündüğü için müthiş bir üzüntü hissederek, “Özür dileme. Sen bana bir şey yapmadın,” diye fısıldıyorum.

“Burada olsaydım seni koruyabilirdim.”

“Bana varsayımlarla uğraşmadığınızı söylemiştin.” Yüzümü ellerimle kapatıp ağlamaya başlıyorum. “Ben sadece hepsinin geçip gitmesini istiyorum ama beni rahat bırakmıyor.”

Cole suskunlaşıyor.

Kendimi toparlamaya çalışarak yanaklarımı siliyorum.

Cole, “Onu neredeyse öldürecektim. Bunu istedim,” diye itiraf ediyor.

Ellerimi pat diye indiriyorum. “Ben de.”

“Beni durdurduğun için teşekkür ederim,” derken kafasını kaldırıyor, ayağa kalkarken gözlerini benimkilerden ayırmıyor. “Senden başka kimse başaramazdı.”

Bitkin hissederek iç geçiriyorum. “Haydi gel.”

Örtüleri kaldırıp yatağa girmemi bekliyor. Kolunu karnıma dolayıp beni kendine çekiyor. Derin bir nefes bıraktığı sırada göğsü yükseliyor, bu gece tanık olduklarımdan dolayı endişeli olduğunu biliyorum; o yüzden elini karnımdan kaldırıp hırpalanmış eklem yerlerini öpüyorum. Bana doğru eğiliyor, boynuma bir öpücük konduruyor.

“Kim sana Blackstone’dan bahsetti?” diye soruyor.

“Dell.”

Komodinde bir düğmeye basıp ışığı kapattığı sırada bir şeyler homurdandığını duyuyorum.

Karanlığa doğru, “Beni koruduğun için teşekkür ederim,” diyorum.

“Her zaman koruyacağım,” diye fısıldıyor. Sözleriyle birlikte kalbim daha sert çarpmaya başlıyor. Bu adama çok hızlı âşık oluyorum ve bu biraz korkunç olmanın da ötesine geçiyor.

Etrafımı saran çelikten bir kafesin içinde uyanıyorum, dün gece bir santim bile kımıldamamışız. Gerinmeye çalışarak kıpırdanıyorum ve kolları gevşiyor, ben de yataktan çıkıp banyoya gidiyorum.

“Oha!” Dünyanın en büyük banyosuna girince gülümseyerek çığlık atıyorum. Dört kişilik duş kabinin içindeki fayanslara kadar tüm oda koyu kırmızı ve griler içinde. Duş panelinde sekiz masaj jeti ve üç farklı duş başlığı var. Geniş, oval bir küvet köşede dağ manzarasına bakıyor; çok güzel. Aptal aptal bakmayı bir süreliğine bırakıp tuvaleti kullanıyorum ve Cole’un diş fırçasını çalıyorum.

Pantolonumda ve tişörtümün etek ucundaki kurumuş kanı fark edince, “İyy!” diye hırlıyorum. Muhtemelen Cole’undur, ama York’un kanı olma düşüncesi üzerine kıyafetlerimi hemen çıkarıp Cole’un çamaşır sepetine atıyorum. Çift kanatlı kapı gözüme çarpıyor ve giyecek bir şeylere ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

Sıra sıra tişörtler, gömlekler, kalın örgü kazaklar ve pantolonlar duvarları kaplıyor. Belli ki bu onun askeri kıyafetlerine ayırdığı dolap. Her şey öyle mükemmel bir düzen içinde ki neredeyse herhangi bir şeye dokunama-

yacak kadar gözüm korkuyor. Çok fazla vakit harcadığımı fark ediyorum, o yüzden en yakındaki tişörtü kapıp üzerime geçiriyorum. Tişört koyu yeşil ve önünde ORDU, arkasında LOGAN yazıyor. Kocaman ve dizlerime kadar iniyor. Bir tarafını kıvrıp düğümü tişörtün altına sıkıştırıyorum, üzerimde çadır gibi görünmemesi için yerini sağlamla alıyorum.

Kapıyı açınca Cole'u yatakta doğrulmuş, telefonundan bir şeyler okurken buluyorum. Dağınık saçlarıyla, tek bacağını gizleyen örtünün altında seksi görünüyor. Kafasını kaldırıp bakıyor, sonra beni ikinci bir kez baştan aşağı süzüyor. Dudaklarında tembel bir gülümseme beliriyor.

Pürüzlü bir sesle, "Günaydın," diyor.

"Bu kadar oylanmak istememiştin. O tarafta yanlış bir yola saptım," diye takılıyorum.

Gözleri üzerimde gezinirken gülüyor.

"Üzgünüm." Başımı eğip üzerimdeki ona ait tişörtlü bakıyorum. "Kıyafetlerimde kan lekesi vardı."

"Üzülme, şu zamana kadar o tişörtün seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Gülümsüyorum, şimdi ne yapacağımı bilemeden elimi saçlarımdan geçiriyorum. Geçen gece oldukça gergindi ve duygularımız tavan yapmıştı.

"Gel buraya, bebeğim." Elini uzatıyor. Beni karnına doğru çekip bacaklarını iki yanına doğru açarak oturtuyor. Yüzüme bakarken parmakları saçlarımda geziniyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Dürüst olayım mı?"

"Her zaman."

"Dün olanlar bizi etkileyebilir diye tedirginim."

"Nasıl yani?"

“Seninle kim bilir ne kadar zamandır birlikte olan bir adamı kaybediyorsun. Burada harika bir ortamınız var, kötü bir şey yaşanmasına sebep olmak istemiyorum.” Tişörtümün etek ucuyla oynayıp duruyorum. “O kaydı silmesi için Mark’a yalvardım.” İrkilir gibi geri çekildiğini hissediyorum. “Bana yapamayacağını, işini kaybedebileceğini söyledi.”

Cole, “Akıllı adam,” diye homurdanıyor.

“İzlediği sırada yüzündeki ifadeyi gördüm.” Kafamı kaldırıyorum. “Sende de aynısını görmek istemedim.”

Saçımın bir tutamını parmağına dolayarak düşünüyor. “Seninle dürüst konuşacağım. O görüntüleri izlemek beni daha önce hiç yaşamadığım karanlık bir noktaya götürdü. Ben tam izlemeyi bitirirken Mark, York’la birlikte içeri girdi. Boynunu nasıl sıktığımı ya da onu nasıl duvara yapıştırdığımı hatırlamıyorum.” Hatırlarken yutkunuyorum. “York’un yaptıklarının sonucunu zerre kadar umursamadığını anlayabiliyordum, bu bazılarıma olur. İşimiz dolayısıyla insanı katılaştıran şeyler görüyoruz. Bazıları bununla diğerlerinden daha farklı şekilde başa çıkıyor. Gerçi belirtiler vardı; sana karşı bütün o yorumları, üst rütbelere saygısızlıkları. Çok geç olana kadar anlamadığım için üzgünüm sadece.”

“Gerçekten iyiyim ben.”

“İyi değildin, Savi. Güvenli olması gereken bir yerde tehdit ediliyordun. Güvenebilmen gereken bir adam seni sıkıştırdı, canını yaktı.” Söylemekte zorlanarak gözlerini kapatıyor. “Yüce İsa, neredeyse...”

“Lütfen,” diye yalvarıyorum. Ellerimi betondan yapılmış gibi duran çıplak karnına koyuyorum. “Artık bu ko-

nudan bahsetmek istemiyorum. Biraz ağrım olması ve korkmuş olmam dışında iyiyim ve o artık gitti.” Ona biraz daha fazla temas etme ihtiyacı hissederek öne eğilip göğsünü öpüyorum. “Güvende hissettiğim yerdeyim. Bana dokunduğunu hissetmek istediğim ellerin, tadına bakmak istediğim dudakların sahibiyle...” Dikkatini dağıtma çabalarım karşısında ürperdiğini hissediyorum.

“Savannah,” diye inliyor.

“Bana zarar vermiş olabilirdi, Cole, ama beni kurtardın.”

Aşağı uzanıp kalçalarımı kavırıyor ve beni ters çevirip dudaklarıma abanıyor. Tırnakları kalçalarımın ve popomdan aşağı iniyor.

Kalçalarımı yukarı çekerek yataktan kaldırıp kasıklarını bana dayıyor. “Bana ne yaptığını hissediyor musun?”

Hissediyorum, karnıma doğru sertçe bastırıyor. “O konuda sana yardımcı olabilirim.” Uzanıp tişörtümü çıkarıyorum, sutyenimin kopçasını açıyorum ve ikisini de bir kenara fırlatıyorum. *Vay canına... Bu sabah cüretkâr bir hâlim var.* Sanırım bir şey hissetmeye ihtiyacım var, zihnimin gizli köşelerine fena hâlde çöreklenen korkuyu bir kenara itip uzaklaştıracak bir şey.

Cole manzaranın tadını çıkararak, “Ah bebeğim,” diye inliyor. Ellerini önce iki yanımda, sonra karnımda, en sonunda da göğüslerimde gezdiriyor.

Çıglık atmamak için dudağımı ısıriyorum, biri bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu.

“Lanet olsun, Savannah, çok güzelsin.” Eğiliyor, diliyle takip ettiği yerlerde sıcak bir hat oluşturuyor.

Parmaklarım saçlarına uzanıp sıkıca kavırıyor, bunun üzerine Cole beni daha sert öpmeye başlıyor.

“Mmm, tadın çok güzel.” Bir eli sıırıslıklam olmuş külotuma doğru kayıyor, parmaklarından biri derinliklerime uzanıyor.

Belimi büküyorum, daha fazlasını istiyorum. “Ahhh...”

Cole gözlerini kapatıyor. “Bu kadar çabuk tepki vermemne bayılıyorum.” Parmağı tam zevk dolu bir dalış yapmak üzereyken kapı tıklatılıyor. İkimiz de sığıyoruz.

Cole öpücüklerin arasından, “Git başımdan,” diye sesleniyor.

Paul, “Logan annenle baban şimdi geldi ve Dan seni arıyor,” diyerek odadaki eğlence havasının anında içine ediyor.

Cole küfrederek gözlerini sıkıca kapatıyor. “Evet, tamam, sağ ol.”

Doğrulup onu geriye doğru itiyorum. Odama dönüp soğuk bir duş almam lazım. Ordu tişörtünü alıp kafamdan geçiriyorum.

Cole ellerini kalçalarına dayayarak, “Geldiklerini tamamen unutmuştum,” diye iç geçiriyor.

Parmak uçlarımda yükselip ona hınzır bir öpücük veriyorum. “Arkası yarın,” diye takılıp poposuna şaplak atıyorum ve sıırıtırıyorum.

Kolunu belime dolayıp beni tekrar kendine çekiyor. Beni yüz yüze geleceğimiz şekilde döndürüp, “Gerçekten iyi misin?” diye soruyor.

Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. “İyiyim.”

Eğilip beni hızlıca öpüyor.

Muffin’imden bir parça koparıp ağzıma atarken bir

yandan da Cole'un annesi Sue'nun Noel planlarından bahsetmesini dinliyorum.

Sue gözlerinin içi gülerek, "Savannah, kasabanın Noel haftası için yaptıklarını görmem lazım. Bütün iş yerleri dükkânlarını dekore ediyor ve beş gün boyunca her akşam dükkânlardan birinde parti veriliyor," diye açıklıyor.

Abigail, "Dükkânının partilerden biri için seçilmesi gerçekten büyük bir olay," diye ekliyor. "Zack'in restoranı seçildi tabii. Her şeye seçilir."

Mark avlu kapısında belirip, "Savi, benim için Cole'u çağırabilir misin?" diye soruyor. "Kendim çağırdım, ama..." Sırılsıklam olmuş botlarını işaret ediyor. Tüm sabah yağmur yağmıştı.

"Elbette." Onu bulmak için masadan hızla kalkıyorum.

Mark gülerek ayağını içeri sokarmış gibi yaparken Abigail, "Evet, Mark, sen oradan ayrılma. Yerleri yeni temizlettim," diye uyarıyor.

Koridorda Cole'un ofisine doğru ilerliyorum ve yaklaştıkça sesler yükseliyor.

Daniel'ın, "Nerede şimdi o?" diye bağırdığını duyuyorum. Kapının önünde donakalıyorum.

Cole, "Alt katta," diye cevaplıyor. *York hâlâ evde mi? Alt katta nerede?* "Konuşmuyor, sadece Savannah'yla konuşmak istediğini söylüyor." Midem kasılıyor.

"Hayatta olmaz. Asla geri dönüşü olmayan bir sınırı aştı!" Daniel duraklıyor. "Savannah'nın babası hakkında bir bilgisi var mı?"

Gizlice dinliyor olmamı umursamadan kapıya daha da yaklaşıyorum.

"Hayır, haklı olduğumuzdan tümüyle emin olana ka-

dar da bir şey söylememiz için bir sebep yok.” Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Daniel boğazını temizliyor. “Durum kötü, Cole. Yalnızca bu evin itibarı için değil, ama Savannah’nın dosyasıyla ilgili ayrıntıları biliyor. Rahatlıkla sızdırabileceği...”

Yerde sürüklenip gıcırdayan bir sandalye yüzünden Daniel’in söylediklerini kaçırıyorum, kahretsin!

“...bir de şantaj var. Hele Amerikalı’nın kulağına Savannah’nın nerede olduğuyla ilgili bir şeyler giderse... Tanrı korusun. Onu kimse bir şey anlamadan öyle hızlı alıp götürürler ki kurtarma şansımız kalmaz, bu sefer olmaz artık. Adamın ününü düşününce, herhâlde yerel haber kanalını kullanarak onu parça parça geri gönderir. Aynı geçen seferki gibi.”

Sözlerini algıladığım sırada duvarlar yerinden oynamaya başlıyor. Aniden kapı açılıyor ve Daniel irkiliyor, dehşete kapılmış hâlde bana bakıyor. “Savannah!”

Cole onun arkasından koşuyor.

“Mark,” derken kendi bedenimden ayrılmış gibi hissediyorum, “Cole’u arıyor.” Sesim fısıltının üstüne zar zor geçiyor. Topuğum üzerinde dönüp koridorda ilerliyorum. Her adım bir öncekinden daha zor geliyor, Daniel’in söylediği parça parça lafı zihnimde dönüp duruyor. *Bir de bir şeylerin sızdırılmasıyla ilgili söyledikleri vardı. O neydi ki?* Masaya dönüp sandalyeme çöküyorum.

Sue, “Hayalet görmüş gibisin, canım,” derken uzanıp elime dokunuyor. “Donmuşsun.”

“Savannah.” Cole’un sesi beni yerimden sıçratıyor. Gözle görülür şekilde sarsılmış gibi bir hâli var. “Konuşabilir miyiz?”

Mark kapıdan kafasını uzatıyor. “Hey Logan, bir bakar...”

Cole, “Savi, lütfen,” diyerek onun sözünü kesiyor.

Herkes bana bakıyor. Sadece duyduklarımı hazmetmek için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Kendimi kapattığımı ve ördüğüm duvarın yükseldiğini hissedebiliyorum.

“Mark’ın şimdi sana ihtiyacı var,” diyorum. Şu anda ona ya da herhangi birine bakmakta zorlanıyorum.

Cole’un, “Peki ya benim sana ihtiyacım varsa?” diye karşı çıkmasıyla birlikte annesi kafasını bir ona bir bana çevirip duruyor. Cole ne yapıyor böyle? Şu anda kariyerini ve itibarını riske atıyor.

Daniel, “Evlat, sen Mark’a bak,” diyerek elini Cole’un omzuna koyuyor. “Savannah’ya biraz zaman ver.”

Cole hemen hareketlenmiyor, babası onu dirseğiyle kapıya doğru itene kadar gitmiyor. O duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz Sue merakla kaşını kaldırarak bana bakıyor, buna hafifçe omuz silkerek zar zor karşılık verebiliyorum.

Daniel, “Savannah,” diyerek konuşmaya başlıyor ama kalkıyorum, uzaklaşmaya ihtiyacım var.

“İzninizle.” Kapıya gidiyorum, geçerken bir ceket kapıp şakır şakır yağın yağmura doğru ilerliyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama orman cazip geliyor. Ağaçların arasında zikzaklar çizerek bir süre yürüyorum. Yapraklara çarpan yağmur damlalarının sesi baş ağrımı yatıştırıyor. Kaygan zeminle sürekli mücadele etmekten yoruluyorum; babetler yürüyüşe uygun değil. Dere kenarında ufak bir açıklığa geldiğim sırada yağmur dinmeye başlıyor. Yağmurluğumu altına doğru kıvrıp dinlenmek

için bir ağacın altına oturuyorum. Beynime duyduklarımın üzerinden geçmesi için fırsat verirken, sonunda kendime ağlama özgürlüğünü tanıyorum.

Cole masasında oturmuş canlı kamera görüntülerinden York'un hücrelerini izliyor. York yatağında oturuyor, parmaklarını bacaklarına vurup duruyor. Ona ne oldu böyle? Pis bir adam olduğu bilinen bir gerçek ama daha önce kimseye zarar vermemişti. Lanet olsun, ya Savannah'ya tecavüz etmeyi başarsaydı? Bu düşünce Cole'u felç ediyor. Tüm enerjisinin tükendiğini hissederek yüzünü ovuşturuyor.

Babası kapı aralığından, "Ona âşıkısın, değil mi?" diye soruyor.

Cole ellerini indiriyor. "Hayır." Âşık mı yoksa? Ona çok değer veriyor, ama aşk?

Babası kapıyı arkasından kapatırken sırıttıyor. "Evlat, annene âşık olduğum ilk zamanlarda yüzümde aynı ifade vardı."

"Savi'yi daha ne kadar zamandır tanıyorum ki, bir ay mı?"

"Bazen âşık olmak için tek bir bakış yeter."

"Evet, tamam, ondan bu şekilde bahsetmemizin bile yanlış olduğunu biliyorum."

Babası odada ilerleyip karşısına otururken iç geçiriyor. "Normalde ben de yanlış olduğunu söyledim ama alelade biri için asla çizgiyi aşmayacağını biliyorum. Onun sana nasıl baktığını da görüyorum; bu tek taraflı bir his değil.

Yüce İsa, dün akşam yemekte kolunu sandalyesine doladığında rahatlaması gözle görülüyordu.”

Cole kollarını masaya dayayarak öne eğiliyor. “Ne yapacağım ben? Birlikte olduğumuzda hissettiklerim hoşuma gidiyor. Kokusu giysilerime siniyor ve bu beni gün boyunca çıldırtıyor. Onun yanında olduğum kişiyi seviyorum. Dün gece beni etkileyen tek şey onun sözleri oldu. O orada olmasaydı sanırım York’u öldürürdüm. Bana tek bakışıyla diz çöktürebiliyor ve dudakları...” Cole babasının yüzündeki ifadeyi görünce duruyor.

Babası, “Âşık olmuşsun, aramıza hoş geldin,” diyerek gülüyor. “Sana iyi şanslar!”

Cole başını iki yana sallıyor. *Ah kahretsin, bittim ben.*

“Bu doğru olsa bile, bu evde nasıl onunla olabilirim ki? Çocuklar kurbanlarımızdan, yani konuklarımızdan biriyle ilişki kurduğum için bana olan saygılarını kaybedecek. Bu büyük bir ihlal.”

“Evet, ama ona gerçekten âşıkıysan, o zaman bunu göze almak zorundasın. İşinin seni hayatını yaşamaktan alıkoymasına izin verme. Fakat bu ancak senin verebileceğin bir karar. Çocuklara gelince, senin gelip geçici bir ilişki peşinde olmadığını görecektlerdir, bu hiçbir zaman senin tarzın olmadı, hem biz seni öyle yetiştirmedik.” Gülümsüyor.

“Savannah gerçeği öğrendiğinde ikinizin de üstesinden gelmesi gereken büyük engeller olacak. İşin rengi değişebilir. Ya New York’a dönmek isterse? Bu...” derken elini sallayarak etrafı işaret ediyor. “Herkeseye göre değil.”

“Biliyorum.” Cole kalemini kenara fırlatıyor. “İlk defa ne yapacağımı hiç bilmiyorum.”

“Düşünmek için kendine biraz zaman tanı. Bu hemen

karar verebileceğin bir şey değil. Şu anda uğraşman gereken çok şey var ve Savannah da bir yere gitmiyor.”

Cole başını sallıyor ve telsizini alıp kanal ayarını yediye alıyor. “Görüş alanında mı?”

“Anlaşıldı. Evin dört kilometre batısında.”

Daniel gülerek, “Küçük bir gezginimiz var,” diyor.

Cole, “Ne yapıyor?” diye sorarken onu görebilmeyi diyor.

“Dere kenarında oturuyor, son yarım saattir aynı yerde.”

“Tamam, onunla kal, ama mesafenı koru.”

“Anlaşıldı.”

Daniel ellerini ceplerine sokarak kalkıyor. “Haydi gel, gidip anneni bulalım. Kadının günlük Cole dozunu alması lazım.”

Cole onu takip ederek ofisten çıkıyor. “Bu arada yarın Frank başka birkaç kişiyle birlikte ifade almaya gelecek. York’un zehirleme olayıyla bağlantısı olduğuna inanıyorlar ama henüz onu suçlamak için yeterince kanıtları yok.”

“Yarın kaçta?”

“On üç.”

“Savannah’nın bunu atlatması için anneni hanımları alıp kasabaya götürmeye ikna edebiliriz belki.”

Cole, “Evet,” diyor. Savannah’nın tekrar evden çıkacak olması fikriyle ürperiyor, ama kız kıza biraz zaman geçirmek ona iyi gelebilir.

Başımın zonklamasını kafatasımın içinde hissederek gözlerimi kapatıyorum.

Babama neden şantaj yapıyormuş ki? Belki de esrar işlerine falan karışmıştır. Öyleyse bile, aman ne büyük mesele, kim karışmıyor ki? Yüce İsa, siyaset dünyasındaki çoğu insanın torbacısı var.

Amerikalı'yla ilgili muhabbeti ise henüz aklım almıyor bile.

Sonra bir de York meselesi var. Alt katta nerede? En alt katı gördüğümü sanıyordum. Beni gerçekten satar mı? Benden o kadar nefret ediyor olamaz, değil mi? Belki de para peşindedir. Her hâlükârda onunla konuşabilmeyi, o hastalıklı kafasından neler geçtiğini öğrenebilmeyi istedim. Beni zehirleyen o muydu? Bu olayın nedenini ya da nasıl yapıldığını öğrenip öğrenmediklerini hiç duymadım. Kendimi kapatmaya yaklaştığımı hissediyorum. Düşünmeye tümüyle bir son vermek istiyorum, ama duygusal olarak fazla yük altında kaldığımda böyle yapmamak elimde değil. Karşı koysam da işe yaramıyor ve yavaş yavaş uykuya daldığımı hissediyorum.

Titreyerek aniden uyanıyorum. Soğuk iliklerime işlemiş. Kar taneleri minik iğneler gibi yanaklarımı acıtıyor, birer birer düşerek beni zihnimdeki sisten çıkarıyor. Gözlerim ışığa alışıncaya saatin geç olmaya başladığını görüyorum.

Her şeyi iyice düşündükten sonra ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Hâlâ kafam karışık. Başıma gelenlerin ardında görüldüğünden çok daha fazlası olduğunun farkına varıyorum artık. Sorun şu ki, tüm ayrıntıları bilmek istediğimden emin değilim. Gerçekle birlikte bir dolu yalan da ortaya çıkıyor ve sanırım bu bana başa çıkamayacağım kadar ağır gelebilir.

Sol tarafımdan, ağaçların arasından bir hışırtı geliyor. Önce geriliyorum, sonra aklıma geliyor.

“Bana bebek bakıcılığı yaptırmak için bugün hanginizi yolladı?” diye seslenerek başımı geriye verip ağaca yaslıyorum. Kırılan dalların sesi ve ayak seslerinin patırtısı gittikçe yükselirken uzun boylu, karanlık bir gölge düşen karların arasında belirliyor. “Ahh, artık bana takip cihazını takmaya mı geldin?” diye kısmen şaka yapıyorum. Duygularım yüzünden biraz sarhoş olmuş gibi hissediyorum.

Keith, “Haydi, Savi, kar iyice şiddetleniyor,” diyerek bana elini uzatıyor.

“Henüz dönmek istemiyorum.”

“Donacaksın.”

“Üşümüyorum.”

Kaşını kaldırıyor, belli ki itirazımı inandırıcı bulmamış. Sonra telsizini çıkarıyor. “Delta Yedi’den Logan’a.” Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bekliyor.

Gözlerimi deviriyorum.

Cole’un, “Söyle, Keith,” diyen sesi telsizden cızırtıyla yükseliyor.

Bakışlarımı Keith’ten kaçırmıyorum. Ondan korkmuyorum.

“Bayan Miller sırlıslık olmasına ve başlayan kara yağmen eve dönmeyi reddediyor. Kod Kırk Beş’i kullanma iznim var mı?”

Kırk Beş mi? O da ne?

Bir an sessizlik oluyor, sonra telsiz cızırdıyor. “Telsizi ona ver.” Keith bana uzatıyor.

İç geçirerek elinden alıyorum. Sakince, “İyi günler, Cole,” diyorum.

“Savi, lütfen donarak ölmeden önce Keith’le eve dön.”

“Burayı seviyorum, sen bekçi köpeğini üzerime salmadan önce de sessizlikten gayet hoşnuttum,” diye takılırken Keith’e bakıp sırtıyorum. “Kusura bakma.” Keith gülümsemesini bastırıyor.

“Savannah, Keith’in sol omzunu görüyor musun? Eğer kışını yerden kaldırıp eve doğru yürümeye başlamazsan oraya çıkıp eve kadar orada seyahat edeceksin.”

Ağzım açık kalıyor, öfkem hızla yükseliyor. Telsizi Keith’e geri verip kollarımı dizlerime doluyorum ve yerde hiç kımıldamadan oturuyorum. Evet, bazen inatçı keçiliğim tutuyor.

Cole sabırsızca, “Ee?” diye homurdanıyor.

Keith sırtarak, “Kod Kırk Beş’i kullanma iznim var mı?” diye soruyor. Bu işe bayılıyor!

“İzin verilmiştir.”

Keith beni kaldırıp omzuna attıktan sonra ormandan geçerek ilerlerken her şey bulanıklaşıyor. Karşı çıkmaya başlıyorum, sırtına vurup çırpınıyorum; ama bunun bana tek getirisi Keith’in beni daha da sıkı tutması oluyor. Birkaç dakika sonra kim bilir nasıl görünüyor olduğum kafama dank ediyor. Kahkahalarla gülmeye başlıyorum ve daha ne olduğunu anlamadan kendimi tam bir gülme krizi içinde nefes almakta zorlanırken buluyorum. Açıklığa ulaştığımızda beni indiriyor. Geriye doğru sendeleyip yere yuvarlanıyorum. Gülmekten öyle acıyor ki iki yanıma tutmak zorunda kalıyorum.

Keith başını eğerek bana bakıyor, sonra gülme krizime eşlik ederek beni ayağa kaldırıyor. “Senin için eğlenceli miydi?”

Eve doğru yürümeye başladığımız sırada bana gözlerini deviriyor. “Eğer bir yerde söylersen inkâr ederim, ama

Cole'un yanındaki hâlin gerçekten hoşuma gidiyor. Kimse onunla senin gibi konuşmaya cesaret edemezdi."

"Daha önce de bana bundan bahsedenler oldu. Ondan korkmama şaşırdıklarını söylüyorlar. Benim görmediğim şey ne?"

"Cole normalde işinden başka bir şeyle ilgilenmez; onu işinde başarılı kılan da budur. İnsanlar bu adama ve ailesine karşı ancak saygı duyar. Ayrıca harika bir dost, senin için kurşun yiyecek ilk kişi odur. Fakat onunla zıtlşırsan ne olduğunu gördüm ve bu hiç hoş değil."

Kafamı kaldırıp ona bakıyorum, bundan sonra söyleyecekleri beni biraz tedirgin ediyor.

"O yüzden mi dün York'la arasına girmedin?"

"Evet. York, Cole'a ve bu eve ihanet etmenin sonuçlarını biliyor. Ucuz kurtuldu. Sen orada olup durdurmasaydın bu evden ceset torbası içinde çıkacağından hiç şüphem yok."

O düşünceyle başımı iki yana sallıyorum. Haklı olduğunu biliyorum.

İç geçiriyor. "Pekâlâ, Dan ve Cole'un konuşmasına kulak misafiri olmuşsun, öyle mi?"

Ensemde bir düğüm gerilmeye başlıyor. "Benim, ah, dosyamla ilgili bilmediğim çok şey var. Öğrendiklerimden pek de memnun olmayacakmışım gibi hissediyorum, sen-ce?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sanmıyorum," diye fısıldıyor. "York'un yaptıkları için gerçekten üzgünüm. Keşke bana söyleseydin, ama Mark neden söylemediğini bana açıkladı. Diğer herkesi düşünmen gerçekten tatlı bir davranış." Bir süre sessizlik içinde yürüyerek yeni yağmış karların ayaklarımızın altında çığırdayışını dinliyoruz.

“Keith.” Başını eğip bana bakıyor. “Ya tüm bunlar bittikten sonra New York’a dönmek istemezsem?” Beni yanına çekiyor.

“O zaman seni bizim evin şefi yaparız,” diyerek sırtıyor. “Aşçılıktan söz etmişken, Abigail daha yeni bir sürü elma getirtti. Benim için yine çıtır elma yapabilir misin? Sonuçta bütün gün sana bakıcılık yapmak zorunda kaldım.”

Ona şaka yollu dirsek atıyorum. “Tamam.”

XIII

Cole topuğunu tekrar tekrar yere vurarak Keith'in Savannah'yla birlikte dönüşünü sabırla bekliyor. Kar hızlanmaya başlıyor, yerde kalın bir tabaka oluşturuyor. *Yüce İsa! Bu kadar uzun süren ne?*

Abigail pencereden, "Onları görüyorum," diye sesleniyor.

Cole aceleyle kapıya yöneliyor ve verandaya çıkıyor. Abigail ve June pencerede kalırken Cole'un annesi ve babası da onu takip ediyor.

Savannah kollarını gövdesine sarmış ve Keith'in eldivenlerini takmış, donuyor gibi bir hâli var. Cole onlara doğru yürürken Savannah'nın morarmış, titreyen dudaklarıyla bir şeyler mırıldandığını görüyor.

Keith'e bakarak, "Onu taşımak zorunda kaldın mı?" diye soruyor.

Keith, "Evet," diye cevaplarırken gülüyor. "Bütün o süre boyunca güldü, yani umduğum kadar etkili olmadı."

Cole, Savannah'ya, "Artık üşüdün mü?" diye soruyor.

“Donup ölmeden git de duş al.” Aynı anda çok fazla duygu hissediyor; sinirliymiş gibi görüldüğünü biliyor.

Savannah kafasını kaldırıp ona bakıyor, Cole’un ses tonu karşısında kafasının karıştığına şüphe yok. Gitmeden önce başını iki yana sallıyor.

Keith tam, “Onun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Savi...” diye başlarken Cole sırtına bir kar topu yiyor.

Arkasını dönüp Savannah’yı bir tane daha yaparken buluyor. Savannah tekrar kalkıp ikinci kartopunu Cole’un omzuna savuruyor, kar parçaları Cole’un ön tarafına doğru dağılıyor. Annesiyle babası da elleriyle ağızlarını kapatmış, Cole’un bundan sonra ne yapacağını görmeyi bekliyor.

Savannah kar tanelerinin arasından, “Bana huysuzluk etme, Cole Logan,” diye bağırıyor. “Keith’in sol omzunu görüyor musun? Eğer huysuzluğunu üstünden atmazsan oraya çıkıp kendine gelmen için fırlatılacağına göle kadar orada seyahat edeceksin.” Onu kendi sözleriyle vururken kollarını kavuşturuyor.

Savannah topuğu üstünde dönüp merdivenlere doğru gittiği sırada Cole’un ailesine bir şeyler mırıldanarak onları da güldürürken, Keith kahkahalara boğuluyor.

Cole’un annesi, “Ah Tanrım, bu kıza bayılıyorum,” diye sesleniyor.

Evet, Cole bunu görebiliyor. “Tamamdır, Keith,” derken gülümsemesine karşı koyuyor. *Yüce İsa, bu kız başka bir şey; onun bu atılganlığını beklemiyordum.* “Onu geri getirdiğin için sağ ol. İçeri geçebilirsin.”

Keith yeniden gülmemek için uğraşarak dudaklarını kasıyor. “Haddimi aşmayı göze alarak söylüyorum, o kız

senin için mükemmel.” İçeri koşarken Cole’un omzuna vuruyor.

Kanepeye kıvrılıp Abigail’in beni sarıp sarmaladığı bat-taniyenin içine gömülüyorum ve elime bir fincan kahve tutuşturuyorlar. Daniel düşüncelere dalmış durumda, Sue ise sırtarak karşımda oturuyor.

“Pardon.” Kıkırdıyor. “Ona kar topu attığında Cole’un yüzündeki ifadeyi kafamda canlandırıp duruyorum da.”

June, “Epey komikti,” diye araya giriyor. Bir tabak do-lusu brownie’yi bana tutuyor. “Tadına bak.”

Tabaktan bir tane alıp ısıyorum. “Ah, vay canına.” Di-limdeki lezzetin tadını çıkarıyorum. “June, bunlar leziz.”

Sue pat diye, “Savannah, önceden biriyle görüşüyor muydun?” deyiveriyor.

“Hayır.”

“Senin gibi güzel bir kadının evli ve muhtemelen de bebek bekliyor olmamasına şaşırdım.”

“Eski hayatımda doğru erkekle tanışmadım diyelim.” Onun June’a bir bakış attığını görüp elimdeki brownie parçasına bakıyorum. Yavaşça eriyor.

Sue gülümseyerek, “Belki bu hayatında bulursun,” di-yor.

“Belki ne?” Cole otururken soruyor. Kolunu kanepenin üzerinden arkama doğru uzatıyor. Sue’nun yine göz-leri parlayarak gülümsediğini görüyorum.

Annesi hemen, “Kız kıza sohbet, canım,” diyor.

Cole babasına bakıyor. “Üzgünüm, baba.”

Daniel, “Evet,” diye iç geçiriyor.

Cole'a şöyle bir bakıyorum. "Hâlâ Kod Kırk Beş'i uygulamam gerekiyor mu? Yoksa huysuzluğun bitti mi?" Ben sırtıırken Cole başını iki yana sallayarak brownie'yi tutan elimi kapıp keki parmaklarımın arasından alıyor. "Hey!" Gülüyorum.

Cole, "Mmm, ılık brownie," diye inleyerek gözlerini geriye deviriyor.

Abigail, Sue'ya, "Belki de çoktan bulmuştur," diye fısıldıyor ama duyuyorum.

June, "Ah, galiba Christina'nın kırılan kalbini buradan duyabiliyorum," diye kıkırdıyor.

"June Teyzel!" Cole'un sesi aniden ciddileşiyor.

June'un neden ondan bahsettiğini merak ederek, "Christina kim?" diye soruyorum.

"Dört yıl önce buraya taşındığından beri Cole'a âşık." Sue omuz silkiyor. "Bir iki tahtası eksik."

Cole, "Lütfen başlamayın hanımlar," diye uyarıyor.

"Kalbi neden kırılacaktı ki?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz salak gibi hissediyorum.

Cole hızlıca, "Çünkü onunla ilgilenmiyorum," diye cevaplıyor. "Tek bir kez buluştuk ve resmen evlilik planları yapıp çocuklarımıza isim düşünmeye başladı."

"Oğlan için seçtiği isim neydi?" Abigail kardeşine bakarak gülüyor.

"Fritter." June güldüğünü saklamak için elini ağzına çarpıyor.

"Elmalı fritter tatlısı gibi mi?" diye soruyorum. Kendimi zor tutuyorum.

Sue ve Abigail aynı anda, "Aynen öyle!" diye cevaplıyor.

Kafamı kaldırıp Cole'a bakıyorum. "Fritter Logan Yüzüklerin Efendisi'nden bir karakter ismine benziyor!"

Daniel kahkahalara boğuluyor. “Aman Tanrım, gerçekten öyle!”

“Bugün bitirir misiniz?” Cole başını geriye atıp kanepeye dayıyor.

“Ahh,” diyerek bacağına hafifçe vuruyorum. Elini benimkinin üzerine indirip bir an orada tutuyor.

“Herhâlde o kadar çatlak olduğunu bilseydim en baştan buluşmaya razı olmazdım. Mark’ın bana randevu ayarlamasına son izin verişim.”

Mark, Abigail’in yanında oturduğu yerden, “Hey, ama kız çok ateşli, dostum,” diye araya giriyor. Elimi Cole’dan kurtarmaya çalışıyorum ama daha sıkı tutuyor. Kafamı kaldırıp ne düşündüğünü merak ederek ona bakıyorum, ama o bana doğru bakmıyor. “Zırdeli karının teki olduğunu bilmiyordum!”

“Ağzından çıkanlara dikkat et.” Abigail onun koluna hızla vuruyor.

Mark, “Tek gördüğüm müthiş bir popo ve güzel bir yüzdü,” diyerek koluna iki darbe daha alıyor.

“Hey,” diye sızlanıyor. “Bana hep dürüst olmamı söylersin. İşte dürüstçe konuşuyorum ama karşılığı bu mu?” Şaka yapsa da eğilip Abigail’in yanağına bir öpücük konduruyor. Manevi annesini ne kadar çok sevdiği rahatlıkla görülüyor.

Dell, “Dün Christina’ya rastladım,” diyerek sohbetimize katılıyor. “Cole, galiba perşembe günü montunu orada unutmuşsun.”

Perşembe mi? Yolculuktan döndükleri gün mü? İçimde garip bir kıskançlık hissi uyanıyor ve daha da kötüsü, Cole irkiliyor. Bu sefer elimi onun durduramayacağı kadar hızlı bir şekilde çekiyorum.

“O kızın orayı öyle cehennem gibi ısıtma olayı nedir? Yemin ederim o açık saçık kıyafetleri giyebilmek için yapıyor. Yanlış anlamayın, şikâyetçi değilim...”

Sue, “Dell,” diye seslenerek bardağını kaldırıyor. “Bana bir tane daha doldurur musun, lütfen?”

Dell, “Ah, tabii,” derken kadının bardağını alıyor. “Başka isteyen?”

Cole bir anda, “Sek viski,” diyor.

Mark’ın sırtışı gittikçe büyüyor, bunun üzerine bu lafın başka bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum.

Sue neşeyle, “Ee, Savannah,” diyor, “yarın spa’da bir gün geçirmek için bana ve kızlara katılmak ister misin?”

“Şey...” Evden ayrılmak konusunda karmaşık hisler içinde olduğumdan kelimeleri seçerken bocalıyorum, ama kendimi şımartma şansı her gün karşıma çıkmıyor. “Kulağa hoş geliyor, teşekkür ederim.”

Cole annesine, “Keith ve Paul size eşlik edecek,” diye belirtiyor.

“Elbette, evlat.” Oğlunun böyle konuşmasına alışkınmış gibi başını sallıyor. “Biz Savannah’ya iyi bakarız.”

İçten içe çocuk muamelesi görmek zorunda kalmamayı dileyerek iç geçiriyorum. Cole’un parmakları enseme ovmaya başlıyor ve herkesin içinde bana bu şekilde ilgi göstermesi kafamı karıştırıyor. Daniel’la göz göze geliyorum... Sırıttıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor. *Belki de onlar için sakıncası yoktur.* Aralarında ne konuşulduğunu merak ediyorum. O konuşmayı dinlemek için sinek olup duvara konmak isterdim.

Dell, Cole’a içkisini uzatıyor ve yanıma, kanepenin koluna iliştiriyor.

Mark saatine bakıp el çırpıyor. “Hokey maçına beş dakika kaldı çocuklar!” diye bağırıyor.

Sue, “Kimin maçı?” diye soruyor.

Pek düşünmeden, “Kings ve Blackhawks,” diye cevaplıyorum. Mark ve Cole bana bakakalıyor. “Ne? Erkek kuzenlerim var. Özetleri izlemek ve kimin maçı olduğunu takip etmek içime işlemiş.” Omuz silkiyorum.

Mark grubu susturarak, “Hangi takımı tutuyorsun?” diye soruyor. Kanepede öne doğru kıpırdanırken çok ciddi görünüyor.

En sevdiğim takıma karşı güçlü bir sadakat hissederek, “Penguins,” diyorum.

Mark bağırarak havaya fırlıyor. Beni de kaldırıp kollarını bana doluyor.

Kolunu omzuma atarak, “Dinleyin millet!” diye bağırıyor. “Miller, Penguins taraftarıymış!”

Bütün odada tezahüratlar yükseliyor. Gülüyorum ve başımı iki yana sallıyorum. Beni ben olduğum için seven insanlarla dolu bir odada bulunmanın çok müthiş bir his olduğunu itiraf etmem gerek.

Ben daha oturamadan Dell beni yakalıyor. “Sanırım şu anda sana âşık oldum,” derken ciddiyetini hiç bozmuyor. “Evlen benimle!”

“Eh, böyle bir teklif gelince,” diye takılıyorum. “Kesinlikle evet, şekerim, seninle evlenirim.”

“Tek şartım var.” Parmağını bana doğrultuyor. “Evlenirken formalarımızı giyeceğiz.”

“Ah, Dell,” derken elimi yelpaze gibi kullanıp güneyli kız aksanıyla konuşuyorum. “Çok klas bir fikir.”

“Ah, biliyorum.” Göz kırıyor.

Maç izlerken onlara katılmam için çocukları ikna et-

meme pek gerek kalmıyor. Dokuz kişi eğlence odasında oturup maçı yetmiş inç televizyondan seyrediyoruz. Spikerin sesi her tarafımızdan bangır bangır yükseliyor, altı tane *surround* ses hoparlörü sayıyorum.

Geçirdiğim günün ardından çok yorgun hissederek arka köşede Cole'la birlikte oturuyorum. Bir yandan da Dell'in kendi icadı olan, Şeytanların Masalı adlı sert içki-den yudumluyorum.

Cole, "Lütfen şunu bil," derken battaniyenin altından elimi sıkıyor. "Yalnızca bir paket almak için Christina'nın dükkânına gittim. İçerisi sıcaktı ve beni bekletti, o yüzden ceketimi çıkardım. Sonra da unuttuğum. Daha fazlası yok."

İçkinin kalanını kafama dikerken, "Cole o zaman birlikte değildik zaten," diye fısıldıyorum.

"Ben öyle olduğumuzu düşünmüştüm."

John kapı aralığından, "Logan, telefon," diyerek konuşmamızı bölüyor. "Üçüncü hat."

"Kahretsin." Cole yüzünü ovuşturuyor. "Buna bakmam lazım... Hemen dönerim." Elimi sıkıyor, sonra gidiyor.

Dell göz kırparak, "Bir tane daha, Savi? Uyumana yardımcı olur," diyor.

Başımı sallıyorum, uyku fikri hoşuma gidiyor.

Üçüncü devrenin sonuna doğru Kings'in 2-0 önde olduğunu hatırlıyorum. Mark'ın beni uyandırmaya çalışması üzerine kıpırdanıyorum. İşe yaramıyor. "Burada iyiyim," diye homurdanıyorum.

"Sen gel bakalım şöyle." Mark beni kucaklıyor.

"Beni taşımana gerek yok," diye geveliyorum. "Kendim, sanırım, hayır yürüyemem. Her şşşşşeyyyyy bulanık."

“Kelimeleri ağzında geveliyorsun.” Gülüyor. “O kara gözlerinle tıslayan bir kobraya benzedin.” Bunun üzerine bir anda gözümün önünde bir görüntü beliriyor.

“Kobra, kobra.” Kelimeyi dikkatle telaffuz ediyorum. “Altın rengi bir kobra gördüm.”

“Vay canına, gerçekten pek içmiyorsun, değil mi?”

“İki kobra, suratıma vurmasından sonra.” Mark’ın durduğunu hissediyorum.

“Kim suratına vurdu?”

“Amerikalı adam.” Kafam yana devriliyor; öyle yorgunum ki... “Şimdi hatırlıyorum, onu daha önce görmüş-tüm.” Mark beni merdivenin en alt basamağına oturtuyor. Cep telefonunu çıkarıp birini arıyor. Duvara dayanıp bulanıklaşan basamakların gözümün önünde birbirine karışmasını izlediğim sırada aklıma bir anı daha geliyor. “Bir yüzüğü var. Üzerinde...” Öne doğru devriliyorum, ama Mark beni omuzlarımdan yakalayıp durduruyor.

“Ne içti?” Cole’un sesi bir anda karşımda patlıyor.

Gayet ciddi bir şekilde, “Masa,” diye cevaplıyorum. “Dur bir dakika, doğrusu bu değil.”

“Şeytanların Masalı’ndan iki kadeh içti.” Mark kenara çekilirken Cole görüş alanıma giriyor.

Mark’a, “Ve iki kobra gördüm,” diye hatırlatıyorum.

“Evet Savi, altın rengi, değil mi?”

“Mmhm.” Başımı sallıyorum. “Siyah gözlü.”

Cole, “Bunu nerede gördün?” diye soruyor.

“Tam suratıma vurmasından sonra. Çok acıdı.”

Mark, “Amerikalı,” diye ekliyor. “Onu daha önce gördüğünü söyledi. Bir de bir yüzükle ilgili bir şey...”

“Evet, yüzük.” Parmaklarıma bakarak hangi parmağın-

da olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Cole ellerimi kendininkilerin arasına alıyor.

“Onu nerede gördün, Savi? Amerikalı’yı yani.”

Anılar gözümün önünde akıp gitmeye başlıyor. Öyle hızlı gidiyor ki... “Bebeğim, bana bak.” Odaklanmaya çalışarak bakıyorum. Bu anıların aklıma gelmesinden nefret ediyorum... İçimde çok fazla duygu uyandırıyor.

Cole, “Sorun yok, ben buradayım,” diyerek bana güven veriyor.

Sessizce, “Bir seferinde Lynn’le birlikte bir restorandayken. Bardan beni izliyordu,” diyorum. Bir yandan da odaklanmaya çalışıyorum. “Bir de pazarda.” Bir şey hatırladığım sırada başım yana çevriliyor. “Botlarından farklı bir ses çıkıyordu, fayansta tıklatılan tırnaklar gibi.” Sesimi alçaltıyorum. “Bir gece hapishaneme geldi.” Hatırlarken yutkunuyorum. “Yatağımın başında durup bana baktı.” Elimi kaldırıp dudaklarıma götürüyorum. “İspanyolca bir şey fısıldadı ve iki parmağını öpüp alnıma bastırdı.”

“Ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Evet, ‘*Pronto serás mía, mi amor,*’ dedi.”

Cole’un gözleri kocaman olurken korku tüm yüzüne yayılıyor.

“Söylediğinin bu olduğundan emin misin? Düşün, Savannah.”

Birkaç kez başımı sallıyorum. “Evet, ne anlama geldiğini araştırmak istemiştım ama bu zamana kadar aklımdan çıkmış.” Yüzümden çekmek için elimi saçımdan geçiriyorum. “Ben galiba sarhoş oldum. Dur, dur bir dakika! Ne anlama geliyor?”

“Sana sabah söylerim.” Beni kucaklayıp merdivenden yukarı taşıyor.

Başım dönme dolap gibi. “Beni taşımana gerek yok!”

Güldüğünü duyarken gözlerimi açıp kısarak çenesine odaklanıyorum. Çıkmaya başlamış sakalları parmaklarımla takip etmem için bana yalvarıyor resmen. “Çok yakışıklı-sın, biliyor musun?”

“Sen de çok güzelsin.”

“Ben nişanlıyım,” diye takılıyorum.

“Ah, bebeğim, senin o parmağına yüzüğü takacak tek adam benim.”

Kalbim duruyor, bunu gerçekten söyledi mi? Emin olmak için denemeye karar veriyorum.

“Mmm, Savannah Logan, kulağa hoş geliyor.”

“Bence de.” Battaniyeleri açıp beni yatağına oturtuyor.

Hah, sanırım gerçekten söylemiş. Sırtarak, “Kendine çok gü-veniyorsun,” diyorum.

“Bir konuda haklı olduğumu bildiğim zaman kendime güvenirim.”

“Bir dakika, beni yatak odanın ön kapısından geçirdin.” Etrafa bakıyorum. “Biri görecekt!”

“Umurumda değil. Kollar havaya.”

Öne eğilerek kaldırıyorum. “Sanırım gerçekten sarhoş oldum, bu da kötü bir durum çünkü sarhoş kızlar pek çekici sayılmaz.”

Bluzumu çıkarıp yerine kendi tişörtlerinden birini giydiriyor. “Eh, bu hâlin benim hoşuma gidiyor.” Bu sözü üzerine gülümsüyorum. Beni geriye yatırıp pantolonu-mun düğmelerini açmaya başlıyor.

Kalçalarımı yataktan kaldırarak sırtıyorum.

“O bakışı biliyorum.” Bana gülümseyerek karşılık ve-riyor. “Ve inan bana, bebeğim, içine gömülmekten daha çok istediğim hiçbir şey yok; ama ilk seferimizin senin sız-manla sonuçlanmasını istemiyorum.”

İnliyorum. “Bu kadar centilmen olmana bayılıyorum.” Pantolonumu indirip külotuma bakıyor.

Alay eder gibi, “Evet şimdi çok iyi oldu,” diyor. Bir an için gözlerini kapatıyor. “Haydi, battaniyenin altına,” deyip üstümü örtüyor.

“Sen hâlâ giyiniksin.” Esniyorum.

“Öyleyim.” İç geçiriyor. “Hâlâ yapılacak işlerim var.”

Oda dönüp duruyor. Cole’un birbirinden farklı gördüğünü iki hapi elime tutuşturmasını izliyorum. “Bunları iç.” Bana destek oluyor, su içmeme yardım ediyor. İçtiğimin ne olduğunu bile soramayacak kadar dağılmış durumdayım. Gözlerimi kapatarak Cole’un saçlarımı okşadığını hissediyorum.

Yavaş yavaş uykuya dalarken, “Sonra yanıma gelecek misin?” diye geveliyorum.

“Her zaman.”

Cole yorulmanın da ötesinde hissederek dördüncü kahvesini koyuyor. York’un dosyasıyla ilgili raporların üzerinden geçerken ofisindeki kanepede yalnızca iki saat kestirdi. Frank yirmi dakikaya burada olacak ve kafasını toplaması gerekiyor. Pencereden dışarı bakıp çocukların sabah eğitimi için dağa doğru yol aldığını görüyor. Onlara katılıp gerginliğini biraz atabilmeyi diliyor.

Spa’ya gitmesinden önce Savannah’yı yakalayabileceğinden emin olmak için saate bakarak koridorda aceleyle ilerliyor. Savannah’yı girişte ceketini giyip annesiyle sohbet ederken buluyor.

“Hey, çocuklarla birlikte eğitimdesin sanıyordum.” Savannah ona gülümsüyor.

Cole, “Keşke,” diye homurdanıyor. “Seninle biraz konuşabilir miyim?” Savannah onun peşinden bir odaya giriyor.

“Sorun ne?” Elini uzatıp Cole’un tıraşsız yüzünde gezdiriyor. “Dün gece hiç uyudun mu?”

Cole onun sorusunu duymamış gibi, “Bugün benimle iletişim hâlinde olmanı istiyorum,” diye cevaplıyor. “Annemin telefonu var, spa’ya ulaşım içeri girdiğinizde bana mesaj at, tamam mı?”

Savannah, “Tamam,” derken ona bakıyor. “Ama Cole, beni biraz korkutuyorsun.”

“Sadece o dağlardan bensiz geçecek olman hoşuma gitmiyor. Benden uzakta olman hoşuma gitmiyor, nokta,” diye itiraf ediyor.

“Benim de.” Savannah iç geçiriyor, bu söylediğiyle Cole’u mutlu ediyor.

“Ancak, eğlenmeni istesem de, hanımların her şeye burnunu sokmasına izin verme. Annem sana bayılıyor ve her şeyi öğrenmek isteyecektir.” Savannah gülümseyerek bakıyor, gözlerini Cole’unkilerden ayırıyor.

“Gitmem lazım,” diyerek kollarını Cole’un boynuna dolayıp onu uzun uzun öpüyor.

Cole ise bırakmak istemediğinden onu göğsüne bastırıyor.

Savannah geri çekiliyor. “Biraz dinlenmeye çalış, bebeğim.”

Cole birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi Savannah’nın onunla böyle ilgilenmesine bayılıyor.

“Tamam, artık gitmen lazım yoksa buradan asla çıkmayacaksın.” Savannah’ı son bir kez öpüyor.

Kahverengi çamur karışımının içine iyice gömülürken öldüğümü ve cennete gittiğimi düşünüyorum.

June, “Çamurun böyle cennet gibi olabileceği kimin aklına gelirdi?” diye inlerken şampanyasından bir yudum alıyor.

“Bunu midemin kaldırabileceği kimin aklına gelirdi?” Kadehimi kaldırıyorum. “Dell’in dün geceki çılgın kokteylinden sonra yani.” Güldüğüm sırada aklıma bir şey geliyor. “Sue, Dell, York’un yerine mi geçecek?”

“Hayır, sadece başka biri göreve getirilene kadar işlere bakıyor.”

Carlos, “Hanımlar,” diye araya giriyor, “devam etme zamanı.”

Sonraki üç saati baştan ayağa şımartılarak geçiriyoruz, ovulup parlatılmayan hiçbir şey kalmıyor. Kızlar içimi açacağını söyleyerek saçıma bal rengi gölgeler attırmam için beni teşvik ediyor ve sırtıma doğru uzanan kocaman buklelerimle bu görüntüyü ne kadar beğendiğime hayret ediyorum. Ondan sonra hepimiz de en baştan saç-makyaj yaptırmaya karar veriyoruz.

Harika hissediyorum. Geç saatte öğle yemeği için Zack’in restoranında oturduğumuz sırada öğlen yoğunluğu geçtiği için şükrediyorum. Bizimki dışında yalnızca iki masada müşteri var.

Zack, “Hanımlar!” diye seslenerek aceleyle masamıza geliyor. “Hepiniz de çok güzel görünüyorsunuz!” Dilini

şaklatarak garson oğlana dönüyor. “Adam, onları pencere kenarına oturtman lazım; daha çok müşteri çekerler.”

“Katılıyorum.” Adam bana göz kırpmıyor ve ben de cüretkârlığını komik bularak sırtıyorum.

“Lütfen izin verin, sizin için özel bir şeyler hazırlayayım.” Menüleri elimizden alıp Adam’a geri veriyor. “Siz sadece arkanıza yaslanıp Zack’in sizinle ilgilenmesine müsaade edin. Şarap.” Adam’a başıyla işaret ediyor.

Zack giderken Sue, “Teşekkürler, Zack,” diyor.

Abigail bana sırtıyor. “Görünüşe göre biri Savannah’nın bugünkü ışıltısından hoşlandı.”

Gülümseyerek dikkatleri Abigail’e yönleltiyorum. “Birinin başka birine bakışlarını beğenmekten söz etmişken, bize biraz Dr. Roberts’la ilgili dedikodu versen?”

Bu lafım June’u anında canlandırıyor.

“Evin psikoloğu olan mı?”

“Evet, June,” diyerek sırtıyorum. “Ta kendisi.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Abigail gülümsemek için çok uğraşıyor, ama karşısında sırlarını öğrenmek için bekleyen üç kişi varken bu işe yaramıyor. “Bir kez öpüştük,” diyerek ekmekten bir parça koparıyor.

“Ne?” Üçümüz aynı anda bağırıyoruz.

June kardeşini, “Benim niye bundan haberim yok?” diye tersliyor.

“Ona bir şey söylemeni istemedim. Hem zaten yazın olmuş tek seferlik bir şeydi. İkimiz de o zamandan beri bundan bahsetmedik.” Elini sallıyor. “Önemli bir şey değildi.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Ben günde bir saat o adamın karşısında oturuyorum,” diyorum. “Sana nasıl baktığını görüyorum. Senden hoşlanıyor, Abigail.”

Bana gülümseyerek karşılık veriyor.

“Bu hafta onu akşam yemeğine çağırma planı yapalım.”

June, “Evet, kesinlikle!” diye katılıyor.

June’a gözlerimin içi gülerек bakıyorum, sonra dönüp Abigail’in kızardığını görüyorum. “İyi birini elinden kaçırma, Abigail, mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Sue, “Mutlu olmayı hak etmek demişken,” diyerek arkasına yaslanıp bana bakıyor. “Oğlumla aranızda neler oluyor?”

Ah kahretsin. Öne uzanıp kendime biraz daha şarap koyuyorum böylece onu güldürüyorum.

Zack, “Hanımlar, afiyet olsun,” diye seslenerek Adam’la birlikte yemeklerimizi servis ediyor. Gösterişli tavırlarla, “Közlenmiş patates ve ızgara kuşkonmaz eşliğinde tavuk etli Souvlaki,” diyor.

Harika kokuyor. Her şey tabağa öyle özenli yerleştirilmiş ki insan neredeyse dokunmaya kıyamıyor.

Adam sandalyeme doğru eğilerek, “Spa’dan geliyor olmalısın, vanilya kokuyorsun,” diye fısıldıyor.

Kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissederek kızarmamak için uğraşıyorum.

“Benden başka bir isteğin var mı?” Masanın geri kalanına sormadığını fark ediyorum.

“Hayır, teşekkür ederim. Böyle iyiyim.” Kıkırdayan Sue’ya bir bakış atıyorum.

Yemeye başladığımızda epey sessizleşiyoruz. Cole konusunu yeniden açmamaları için dua edip duruyorum, ama bunun büyük ihtimalle başıma geleceğini biliyorum.

June sorusuyla beni şaşırtarak, “Eski hayatınla ilgili en çok neyi özlediyorsun, Savannah?” diyor.

“Ben pek emin değilim,” diye kekelerken düşün-

yorum. “Yani birçok şeyi özlüyorum, ama hayatım çok farklıydı.” Adam’ın tabağını toplaması için geriye çekiliyorum. “Tam olarak düşündüğüm şekilde ilerlemiyordu. Paparaziler yüzünden dış dünyayla bağlantımın gittikçe azaldığını hissediyordum. Babamın istediği gibi biri olmak için o kadar çok çabalıyordum ki gerçek kişiliğimi kaybettim.”

June başımı sallıyor. “Peki, gerçek Savannah kim, bu hayattan neler bekliyor?”

“Hımm...” Bunu pek düşünmemiştim. “Sanırım hâlâ kim olduğumu çözmeye çalışıyorum. Hayattan beklentilerime gelirse, beni ben olduğum için seven birini bulmak güzel olurdu.” Başımı yana eğerek bunu biraz düşünüyorum. “Fırtınalı bir gecede yanına kıvrılacağım, fırtına geçene kadar bana sıkıca sarılacak biri; ne olursa olsun giderken ve döndüğünde beni öpecek biri.” Cole’u düşünüyorum. “Tek bakışıyla kalbimi eritecek, adımları söylediğinde dizlerimi titretecek. Bana dokunmak için uzandığında nefesimi kesecek.” Kafamı kaldırıp bakınca üç kadını da karşılarında aşk şarkısı söylüyormuşum gibi hayallere dalmış hâlde bana bakarken buluyorum. Öksürüyorum ve hep birlikte oturduğumuz yerde dikleşiyoruz. “Hayatımı askıya almaktan yorulmuş. Sadece mutlu olmak istiyorum. Önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum, ama bunu sizlerle birlikte yapacağımı biliyor olmak işi biraz kolaylaştırıyor,” diye itiraf ediyorum.

“Bunu duymak çok güzel, canım.” Sue elime uzanıp hafifçe sıkıyor.

Tanrım, henüz ufak adımlarla da olsa onlara içimi açmak iyi geliyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Kafama

başka bir şey dank ediyor ve aniden mutlu hissetmemi sağlıyor.

“Piyano, June.” Gülümsüyorum, bana göz kırpan Abigail’e bakıyorum. İlk geldiğimde çalmamdan hiç söz etmemiş olması benim için çok anlamlı... Onun benim için özel bir an olduğunu anladığının farkındayım. “Annem öldüğünden beri yalnızca iki kez çaldım, ama piyano çalmaya bayılırım.”

June, “Salonda bir tane var, canım,” diyor. “Bir ara bizim için çalmalısın.”

“Burada da piyanomuz var!” Zack birden bağırarak masaya doğru geliyor.

Bizi nasıl duydu?

“Çalmak ister misin?”

“Yok, hayır, çok paslandım.” Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Belki başka zaman.”

“Tamam, ama bana borcun var,” derken sırtıyor. “Hanımlar, umarım yemekleri beğenmişsinizdir. Yakında yine görüşürüz, değil mi?”

“Elbette.” Sue kalkıp ona sarılıyor.

Biz vedalaşırken Adam kapıyı açmak için önümüzden koşuyor.

“İyi günler,” diyerek hafifçe öne eğiliyor. “Umarım çok yakında yine karşılaşırız, Nicole.”

June, SUV’a doğru giderken, “Öyle umarsın tabii,” diye takılıyor.

Keith telefonda biriyle konuşurken arabaya yaklaşmamı izliyor. “Bir şeyi yok. Eve dönmek üzereyiz. Tamam.”

Gülümsüyör. “Mesaj atmadığın için patronu strese soktun.”

“Ay, tüh!” Alnıma vuruyorum. “Unuttum.”

“Dert etme.”

“Üzgünüm.”

XIV

Abigail ve June, Sue ile ikimizin önünde oturuyor. June bütün ilginç ayrıntıları öğrenme isteğiyle Dr. Roberts hakkında gevezelik edip duruyor. Sue'nun sessiz kaldığını ve derin düşüncelere dalmış gibi görüldüğünü fark ediyorum. Bana karşı inanılmaz derecede cömert ve sevecen davrandığı için ben de ona biraz karşılık verebileceğime karar veriyorum.

“Oğluna gerçekten çok değer veriyorum, Sue,” diyorum. Ötekiler duymasın diye sessiz konuşuyorum. “Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Her şey benim için biraz yeni, biraz da korkutucu.” Aniden oğlu için çok fazla yük getirip getirmediğimi merak ederek bakışlarımı ellerime indiriyorum. “Birbirimiz için mükemmel olmayabiliriz ama birlikteyken bana hayatta olduğumu hissettiriyor.”

Sue, “Savannah,” diyor, “Cole’la birbiriniz için mükemmelsiniz. Oğlumun gerçekten mutlu olduğunu en son ne zaman gördüm bilmiyorum.” Gözleri dolmuş gibi parlıyor. “O da sana çok değer veriyor, bunu görebiliyorum.”

“Bana çocuk istediğini söyle.” Abigail omzunun üstünden homurdanınca ellerimle yüzümü kapatıyorum.

“Küçük bir Fritter istiyoruz!” June gülüyor.

“Eh, Fritter’ı bilemem,” diyorum, “ama evet, hep çocuk istemişimdir.” Abigail ve June’un ikisi birden dönüp bana bakıyor.

“Bizimle oynama Savannah.” Abigail bana bir bakış atıyor. “Bizim oğlanların çocuk sahibi olması lazım, çok fazla bekledik.”

“Aman Tanrım!” Başını sallayarak onlara katılan Sue’ya bakarken gülüyorum.

Daha sonra, Abigail’le yemek hazırlıklarına başladığımı sırada, bu sabah evden çıktığımdan beri Cole’u görmediğimi fark ediyorum. Evde garip bir gerginlik varmış gibi görünüyor. Mark ve John’u da biraz sıkıntılı görüyorum.

“Gününüz nasıldı?” diye sorarak durumlarını tartmaya çalışıyorum.

Mark, “Daha iyileri olmuştu,” diye homurdanırken buzdolabından bir bira alıp kapağını üzerinde G logosu olan o kredi kartı şeklindeki açacaklardan biriyle kaldırıyor. “Biraz fazladan yapsanız iyi olur, görünüşe göre misafirlerimiz yemeğe kalacak.”

“Misafirler mi?” diye şaşkınca soruyorum. “Kim geldi?”

Mark sorumu duymamış gibi yaparak John’a da bir bira atarken John ise, “Neden aynı evin içinde iyi geçinemediklerini bir türlü anlamıyorum,” diye söyleniyor.

“Ah hayır, öyle bir şey yok!” Abigail çorbayı karıştırmaya ara verip başını iki yana sallıyor. “Dell ne zaman gidiyor?”

“Gitti bile.” Mark yüzümün düştüğünü görünce bana omuz silkiyor. “Burada işler böyle yürür.”

Vedalaşmaya fırsatım olmadığı için kötü hissediyorum.

“Blackstone’a katılırsa ne olayım... O adama güvenmiyorum.”

“Seni temin ederim Blackstone’a katılmak gibi bir niyetim yok.” Uzun boylu, kısa kumral saçlı bir adam mutfağa giriyor. “Ne kadar az Logan görsem o kadar iyi,” derken önüme geçip üzerinde çalıştığım salatayla arama giriyor. “Sen Savannah Miller olmalısın.”

“Evet.” Çekilmesini bekliyorum. Cole hakkında konuşma şekli hiç hoşuma gitmedi.

“Ben Derek Rent.” Elini uzatıyor, o yüzden etrafından dolaşmadan önce hızlıca tokalaşıyorum. “Görünüşe göre ev arkadaşı olacağız.”

“Duyduğuma göre öyleymiş.” Dost canlısı bir tavırla konuşmaya çalışıyorum, ama Cole, John ve Mark bu adamı sevmiyorsa bunun iyi bir sebebi olmalı. “Hoş geldin.”

“Sen bunları dinleme,” diyerek ada tipi mutfak masasına oturup önümdeki yığından doğranmış bir mantar çalışıyor. “Kimse yeni elemanı sevmez.”

Mark birasını kafasına dikerken, “Yeni eleman demen için hakkında bir şey bilmiyor olmamız lazım, maalesef durum öyle değil,” diyor.

“Ah, Mark hâlâ aynı muhabbet mi?”

“Cole nerede?” diye sorarak konuyu değiştiriyorum. İçten içe onun burada olmasını diliyorum.

Derek, “Ofisinde Frank’le konuşuyor,” deyip uzun uzun iç geçiriyor. “Az önce işler biraz kızıştı.”

Mantarları kâseye atarken, “Her şey yolunda mı?” diye soruyorum.

“Ben odadan çıkarken değildi.”

Bu akşam her zamanki kalabalık grup yemekte bize katılmıyor ama Mark, Paul, John ve Derek masada. Oturduğum sırada Keith sol tarafıma geçip bize Cole, Daniel ve Frank Brandon adında bir adamın birazdan katılacağını söylüyor. Abigail, June ve Sue ise masadaki gerginliği dağıtmaya çalışıyor.

“Hâlâ Carlos’un Keith’i yosun sargısı için ikna etmeye çalışmasının müthiş olduğunu düşünüyorum.” June gülererek devam ediyor. “Suratındaki ifade, Keith...”

“Şaşkınlık ve iğrenmenin bir karışımı gibiydi,” diyerek onun için tamamlıyorum. Kızlarla birlikte gülmeye başlıyoruz.

Keith, “İnsan kendini neden iki çubuğun arasına alıp yediği ya da okyanusta kaçmaya çalıştığı bir şeyle sarar ki?” diyerek başını iki yana sallıyor. “Kadınların neyi neden yaptığını asla anlayamayacağım.”

“İşte buna içilir.” Mark birasını kaldırıyor.

“Kusura bakmayın, geciktik.” Daniel masanın üzerinden uzanıp Sue’yu yanağından öpüyor.

“Savannah.” Cole seslenerek dikkatimi çekiyor. “Bu Frank Brandon.”

El sıkışmak için kalkıyorum. Adam yeşil kamuflaj pantolonu, siyah kalın örgü kazağı ve insanı delip geçen kara gözlerinin üzerinde asker tıraşlı saçlarıyla ordu mensubu tanımında son nokta.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” derken ona gülümsüyorum. O sırada Cole ve Daniel’in çok yorgun göründüğünü fark ediyorum.

“Nihayet sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Miller.” Masanın etrafından dolanıp tam karşıma oturuyor.

Ben de Cole'un yüzünü izleyerek kendi sandalyeme dönüyorum. Bir terslik var gibi görünüyor.

Frank soslu patateslere dalarken, "Ee, Bayan Miller, eve alışabildiniz mi?" diye soruyor.

"Lütfen, Savannah de. Gayet iyiyim, teşekkür ederim. Burada güvende hissediyorum, bu da bir daha hissedebileceğimi düşündüğüm bir şey değildi."

Lokmasını çiğnerken başını sallıyor. "Bunu duymak güzel. Savannah, daha önce Washington'da bulundun mu?"

Cole sandalyesini yere gürültüyle sürterek kalkıyor ve odadan çıkıp ortadan kayboluyor.

"Şey, evet, çocukken bir kez gitmiştim. Gerçi çok fazla hatırlamıyorum," diye cevapladığım sırada Cole bir kadeh konyakla geri dönüyor. "O yüzden lütfen bana sınav yapma."

Frank hafifçe gülüyor. "Yapmam." Hanımlara bakarak, "Kasabada gününüz nasıl geçti?" diye soruyor.

Dışarıda olduğumuzu bilmesi bana garip geliyor.

Sue, "Çok güzel ve rahatlatıcıydı, arada bir şımartılmak insana iyi geliyor. Buna biraz da kız kıza sohbet ekledin mi al sana harika bir gün," diye cevaplarırken bana gülümsüyor.

Cole, "Saçın güzel olmuş," diyor.

Fark etmesine sevinerek ona gülümsüyorum.

Abigail, "Adam da öyle düşündü," derken gülüyor. "Zack'in restoranına yemeğe gittik ve çocukcağız Savannah'ya iyi servis yapıldığından emin olmak için etrafında dönüp durdu."

Cole, "Ah, ona ne şüphe," diye homurdanıyor.

Derek, "Onu suçlayabilir misin?" diye araya girip bana gülümsüyor ve omuz silkiyor.

“Sadece işini yapıyordun,” diye itiraz ederken Abigail’e bir bakış atıyorum. “Önemli bir şey değildi.”

Yemek masası toplanırken Frank bir şeyler içmek için salonda ona eşlik etmemi rica ediyor. Onun da bize katılacağından emin olmak için Cole’a bakıyorum. Bana başını sallıyor ve bizi takip ediyor, Mark ve Daniel da hemen arkasından geliyor. Keith ve Paul’ün de etrafımızda dolanıp durduğunu fark ediyorum; bir şeyler dönüyor.

Scoot her zamanki gibi karnını ovdurmak için kucakla atlıyor. Cole’la aramıza sıkışıyor ve hiç utanma belirtisi göstermeden kendini ortaya seriyor. Ovmaya başladığım sırada Mark bana kendi spesiyali olan bir içki uzatıyor; dün gece ne kadar sarhoş olduğuma birinci elden tanık olduğu için bu beni tedirgin ediyor. Kokteylde martini olunca, duyacaklarımın muhtemelen hoşuma gitmeyeceği izlenimine kapılıyorum.

Fran, “Savannah, seninle dosyan hakkında konuşmak istiyorum,” derken sandalyesinde öne eğiliyor. “Fakat önce York’la aranda geçenleri bana anlatır mısın?”

İşte başlıyoruz.

Ona hatırlayabildiğim tüm detayları veriyorum ve cevaplarırken kendimi pek rahat hissetmediğim birkaç tane de dâhil olmak üzere sayısız sorusuna cevap veriyorum.

“Yani onu sana yanaşmaya teşvik edecek hiçbir sinyal vermedin mi?”

Öfkeyle, “Hayır!” diye çıkışıyorum. “Tanıştığımız andan beri anlaşılamadığımızı söyledim ya.”

Daniel, “Devam edebilir miyiz?” diye soruyor, rahatsız olmuş gibi bir hâli var.

“York’un zehirlenmemle ilgisi var mıymış?” diye soruyorum.

Frank oturduğu yerde kıpırdanarak, “Buna cevap veremem,” diyor.

“Eh, o zaman ben de sorularının daha fazlasına cevap veremem,” diye karşılık veriyorum. Öfkemin yükseldiğini hissederek kollarımı kavuşturuyorum.

Scoot elime pati atıyor, ama Cole odaklanabilmem için ovma işini devralıyor.

Frank derin bir iç geçiriyor, dudaklarını birbirine bastırarak düşünüyor. “Evet, ilgisi olduğunu düşünüyoruz.”

Bu bilgiyi sindirmek için kendime fırsat vererek başımı sallıyorum. “Neden? Ben o adama hiçbir şey yapmadım, neden beni öldürmeye çalışsın ki?”

“Seni öldürmeye çalışmıyordu...”

“Diyorsun,” diyerek sözünü kesiyorum.

“Amerikalı’ya senin nerede olduğuna dair bir sinyal göndermeye çalışıyordu. Eğer bir hastaneye gitseydin, dosya bilgilerini internet üzerinden sisteme gireceklerdi ve tetrahidrozolin zehirlenmesi vakalarını nereden bulacağını bilen herkes açıp görebilecekti. Neyse ki Logan bunu anlayıp doktor verileri girmeden engel olabildi.”

Cole’a doğru bakıyorum. “Sanırım hayatımı ikinci kurtarışın bu.”

Yüzü çok sıkıntılı görünüyor, ona ne olduğunu sormak istiyorum ama yapamıyorum.

“Savannah, bir sorunumuz var.” Frank açıkça konuşuyor. “Amerikalı’nın kaçırılmanla ilgisi olduğunu öğrenmemiz yeterince kötüydü, şimdi bir de onun sana âşık olduğunu bilince bu...”

“Ne?” İçkimi çarparak masaya bırakıyorum. “Sen neden bahsediyorsun?”

“*Pronto serás mía, mi amor.*”

Aniden dün geceki konuşmaları hatırlayarak önce Mark'a sonra Cole'a bakıyorum.

"Yakında benim olacaksın, aşkım," diyerek benim için açıklıyor.

Aniden donduğumu hissederek ayağa kalktığım sırada tansiyonum yerlere iniyor. Ateşin yanındaki taş beceriksizce oturuyorum.

Frank tepkimi görünce, "Üzgünüm, ne anlama geldiğini biliyorsun sanıyordum," diyor.

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum ve kafamın karıştığını hissederek Cole'a bakıyorum.

Cole, "Ne anlama geldiğini duyacak durumda değildin," diye açıklıyor. Endişeli görünüyor. "Yine ormana doğru basıp gitmeni göze alamazdım."

Frank, "Savannah," diyerek dikkatimi tekrar kendi üzerine çekiyor, "York'un Amerikalı'yla bağlantılı biriyle iletişimi olduğunu biliyoruz. Senin konumunu bildirmiş olma ihtimali var. Biz bu işi düzeltene kadar benimle Washington'a gelmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Aklımdan aynı anda öyle çok şey geçiyor ki, tek yapabildiğim beynim duyduklarıma yetişene kadar beklemek oluyor.

"Burada rahatının yerinde olduğunu biliyorum, ama Amerikalı çoktan yola çıktıysa..."

"Yani kesin olarak bilmiyorsunuz," diye fısıldamayı başarıyorum.

Mark, "Hayır. York bizimle konuşmuyor," derken bana doğru bir adım atıyor. "Yalnızca seninle konuşacakmış."

Cole, "Mark!" diye çıkışarak beni yerimden sıçratıyor.

"Konuşacağım."

"Hayır!" Cole tekrar bağırıyor.

“Nerede o, Mark?” diye soruyorum.

“Alt katta.”

Cole ayağa fırlayıp Mark’a doğru atılıyor, onun bu hareketiyle Scoot da hırlayarak kanepenin altına kaçıyor.

Daniel da fırlayarak ikisinin arasına giriyor. Alt katta mı? Neresinde?

“Cole, otur!” Daniel onu geriye doğru ittiriyor.

Frank ayağa kalkarak, “Onunla konuşmana izin versek bile fark etmez. Buradan gitmen lazım,” diyor.

Ben de başımı iki yana sallayarak ayağa kalkıyorum. Cole’u ofisine doğru ilerliyorum. Dosyamı orada tuttuğunu biliyorum, onunla tanıştığım ilk gün nereye koyduğunu görmüştüm. Birkaç dakika sonra dosyayla birlikte dönüyorum. Frank’e uzatıyorum; adam şaşkın görünüyor ama açıyor.

“Eğer buradan ayrılmam gerektiğini söylüyorsan imzaladığım anlaşmayı çöpe atabilirsin, ben de evime giderim.”

Cole, “Hayır, Savannah!” diye bağırarak bana doğru geliyor. Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

“Eğer burada kalmamın bu çocukların güvenliğini riske attığını ve evin konumunu ifşa edebileceğini söylüyorsan, o zaman New York’a gitmek istiyorum.”

Frank tepkim karşısında şaşırarak, “Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu anladığını sanmıyorum,” diyor.

“Haklısın, anlamıyorum. Eğer bana bazı cevaplar vermeye istekliysen çok memnun olurum.”

“Frank ona anlat biraz.” Cole solgun görünüyor. “Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlaması lazım.”

Frank bana şöyle bir bakıyor, otururken dosyayı sehpa-ya fırlatıyor. “Savannah, lütfen otur.”

Cole uzanıp kolumu kavlıyor ve beni yanına çekerek oturtuyor.

Frank derin bir nefes bırakıyor, kollarını bacaklarına dayayarak bana bakıyor. “Biri seni kaçırmayı için adam tutmuş. Henüz kim olduğundan tam olarak emin değiliz, ama birkaç teorimiz var. Biri de babanın sağ kolu, Luka.”

Başımı iki yana sallayıp duruyorum. Luka ben kendimi bildim bileli amcam gibi olmuştur.

“Diğerleri?”

“Henüz o noktaya gelmek istemiyorum.”

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum; akşam yediklerim, karnavallarda insanların gücünü test etmek için vurdukları oyun makinelerinde olduğu gibi boğazımdan yukarı fırlamanın eşiğine geliyor. “Babam da onlardan biri, değil mi?”

Cole sessizce, “Savannah, şu anda herkes şüpheli,” diyor.

Frank iç geçiriyor. “*Los Sirvientes Del Diablo* seni kaçırdıktan sonra bir şey öğrendi ve durumu kendi lehine çevirmeye karar verdi. Onlara ilk günün ardından seni öldürme emri verildi; işte o zaman senin işe dâhil olmadığınızı fark ettik.”

Öfkelenerek ayağa fırlıyorum. “Anlamadım?”

“Babanla birlikte bu işi planladığınıza dair olası bir düşünce vardı. Baban yeniden seçimlere giriyor ve bu olay basında fazlasıyla yer alması için ona bir fırsat yarattı, ama...”

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?” diye hırlayarak dönüp Cole’a bakıyorum. “Buna sen de mi inandın?”

Cole başını iki yana sallıyor. “Savi, senin dosya gittikçe

büyüyor. Evet, seni bulmamızdan önce bu olası bir düşünceydi. Senin hâlâ hayatta ve onların gözetimi altında olduğunu doğruladığımız zaman, düşündüğümüzden daha fazlasının olup bittiğinin farkına vardık.” Midem bulanıyor. “Babana bir şeyle şantaj yaptıklarından eminiz.”

Baş dönmesine karşı koymaya çalışarak, “Aman Tanrım,” diye fısıldıyorum.

Frank boğazını temizliyor. “Babanın kaçırılmanla ilgisi olduğunu söylemiyoruz, ama ona şantaj yapmak için kullandıkları, eğer istedikleri parayı vermezse ifşa etmekle tehdit ettikleri bir şey var.”

“Bir dakika!” Duyduklarıma yetişmeye çalışarak dolaşırken duruyorum. “Ona şantaj yapmaya ne zaman başladılar?”

“Bir ayı biraz geçiyor.”

“Yani tam benim kurtarılmamdan önce mi?”

“Evet.”

“Neden o zaman başlasınlar ki?”

“Bilmiyoruz.”

“Belki de York onları beni kurtarma planlarınızla ilgili uyarmıştır.”

“Bu üzerinde düşündüğümüz bir ihtimal.” Frank başını sallıyor. “Bak, en başta kaçırılma olayını kimin ayarladığını bilmiyoruz. *Los Sirvientes Del Diablo* ya da Kartellerin geri kalanının nerede olduğunu da bilmiyoruz, ama babana karşı kullandıkları bir şey var. Amerikalı’nın yerini bilmiyoruz, ama adam fena hâlde zeki ve her daim istediğini elde eder. Şimdi de seni istiyor. Eğer New York’a dönersen kaçırılacaksın.”

Elimi saçımdan geçiriyorum, sonra Cole’un içkisini

sehpadan alıp konyağı tek yudumda içiyorum. *Yüce İsa, ne sert içkiymiş bu!*

“Şansımı deneyeceğim,” diye mırıldanmamla birlikte Cole ve Mark ayağa fırlıyor.

Cole, “Hayır, izin vermem,” diyor. Elimi yakalayıp beni ayağa kaldırarak kolunu belime doluyor ve beni sıkıca tutuyor. “Frank, o sadece korkuyor.”

Daniel, “Frank,” diyerek sakın bir ses tonuyla konuşmaya başlıyor. “Gölgeler’i babam kurdu ve geliştirdi. İki gün önce şirketimi oğluma devretmiş bulunuyorum. Bana kalırsa bu evde görevli herkes Savannah’nın burada kalmaya devam etmesini destekliyorsa, o zaman kalabilmesi gerekir. Oğlumun istediği buysa tabii...”

Cole hiç tereddüt etmeden, “İstedğim bu,” diye cevaplıyor.

Frank bu fikri kafasında tartıyor. “Eğer herkes hemfikirse, o zaman tamam, arkanda olacağız. Fakat onu ya da bu evi bulmaları durumunda neyi riske attığını iyi düşün.”

“Hayır, beyler.” Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. “Daniel, gerçekten çok naziksin, ama tüm bunları sırf benim için riske atmalarını istemiyorum.” Gözlerimin dolmasına engel olmak elimde değil.

Cole beni daha da sıkı tutarak, “Savannah, dur lütfen,” diye fısıldıyor.

Frank, “Ev halkını toplantıya çağır,” derken ikimizi izliyor.

Cole artık bana olan ilgisini kimin gördüğünü umursamıyor mu?

“Frank, seninle Cole’un ofisinde biraz konuşabilir miyiz?” diye sorduğum sırada Cole’un irkildiğini hissediyorum.

rum. “Hemen dönerim,” diyorum. Ona bakışlarımla, *lütfen güven bana*, diye yalvarıyorum.

“Elbette.” Frank elini sallayarak koridoru işaret ediyor.

XV

Savannah yanından ayrıldığında Cole bir anda boşluğa düşmüş gibi hissediyor. Onun uzaklaşmasını izlerken ne konuşacaklarını merak ediyor.

Daniel telsizden duyuru yaparak herkesin derhal salon-da yapılacak toplantı için geçici olarak görev yerinden ayrılmasını rica ediyor.

Mark, Cole'u kolundan yakalayıp kenara çekiyor. "Frank'ten ona şantajdan bahsetmesini ben istedim. Hafızasını tetikleyebilir, üstelik henüz babasının yanına dönmelerini de istemeyiz. İşin o kısmında hâlâ tutarsız bir şeyler var. York'la ilgili söylediklerimden dolayı da üzgünüm; kalırsa belki York soruşturmasına yardımcı olabilir diye düşünmüştüm."

Cole başını sallıyor. Mark'ın yardımcı olmaya çalıştığını biliyor, ama Savannah'nın gidip cevapları York'tan istemesi fikri onu deli ediyor.

Daniel artık salonda toplanıp etraflarını sarmış olan kalabalığı başıyla işaret ederek, "Sıra sende, evlat," diyor.

Cole şömineye doğru hareketleniyor ve herkes susuyor, neler olduğunu öğrenmek için bekleyişe geçiyorlar.

“Bu kadar çabuk geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Durum şu ki, şu anda York’un Amerikalı’nın adamlarıyla iletişim hâlinde olabileceğini keşfetmiş bulunuyoruz. Artık Amerikalı’nın Savannah için başka planları olduğunu biliyoruz.” Cole boğazında yükselen safra tadını yutkunarak bastırıp devam ediyor. “Görünüşe göre onu kendisine ayırmayı planlıyormuş ve şimdi onu arama çalışmalarına hız vermiş. Frank Brandon burada ve Savannah’yı kendi güvenliği için Washington’a götürmek istiyor, ama Savannah gitmeyi kabul etmiyor. Gölgeler’i tehlikeye atmaktansa New York’a dönmeyi tercih ediyor.” Kalabalıktan hafif bir uğultu yükseliyor.

Abigail karnını tutarak, “Hayır! Onu öldürürler!” diye çılgık atıyor.

“Benim planım şu.” Cole elini kaldırarak dikkatleri tekrar üzerine çekiyor. “Herkes aynı fikirde olduğu ve onu burada, Gölgeler’in içinde korumanın sonuçlarını anladığı sürece Frank onun burada kalmasına izin verecek. Durum çirkinleşebilir, o yüzden bir itirazınız varsa lütfen bana bildirin, ben de bu iş bitene kadar görevinizi geçici olarak askıya alayım, hakkınızda hiçbir şekilde hüküm verilmeyecek. Şimdi Savannah’nın burada kalmasına itirazı olanlar ellerini kaldırabilir mi?” Tek bir el bile kalkmıyor.

“Sanırım Savi’nin hiçbir yere gitmediğini söyleyerek hepimiz adına konuşmuş olurum.” Keith’in sesi salonun tamamında yankılanıyor.

Cole ona başını sallarken içine bir rahatlama hissi yayıldığını hissediyor. Artık sadece Savannah’yı ikna etmesi gerekiyor.

Mike, “Sakıncası yoksa,” derken ceketini çekiştiriyor,

“bu giysilerin içinde ter döküyorum ve dışarı çıkıp o hastalıklı orospu çocuğuna karşı nöbet tutmak istiyorum.”

“Tamam, gidebilirsiniz. Teşekkürler çocuklar.” Cole kalabalığın dağılmasını bekliyor, sonra alnını şömine rafına dayayarak biraz soluklanıp bu işin bitmesini diliyor.

Sue, “Ah canım,” diyerek Cole’un sırtını ovuyor. “Baban olanları şimdi anlattı. Eminim Savannah sadece korkmuş ve hepiniz için endişelenmiştir, ona biraz zaman ver. Sindirmesi gereken çok şey olduğunu biliyorsun.”

Cole, “Giderse ne yapacağımı bilmiyorum,” diye fısıldıyor.

Annesi yanından dolaşıp karşısına geçiyor.

“Eve dönerken arabada epey konuştuk. Sana gerçekten değer veriyor, Cole.”

Cole gülümsemesine engel olmaya çalışan annesine bakıyor. Kadın, “Evet, şey, teyzeler,” derken başıyla Abigail ve June’u işaret ediyor, “Savannah’nın çocuk istediğini teyit etti.”

Ah Tanrım! Zavallı Savannah; Cole onun nasıl durarak bilmeden sorguya çekildiğini ancak hayal edebileceğini düşünüyor. Gerçi etrafta koşturup duran bir ufaklığın olması fikri ona düşündüğü kadar korkutucu gelmiyor. Başını iki yana sallıyor. *Bana neler oluyor böyle? Bu kadını daha sadece iki aydır tanıyorum!*

“Evlat.” Daniel, Savannah’nın Frank’le el sıkıştığı koridoru başıyla işaret ediyor.

Frank kapıdan çıkmadan önce, “Yarın görüşürüz,” diye sesleniyor.

Savannah salona giriyor ve Cole onun ağlamış olduğunu yüzünden anlayabiliyor. O küçük, güzel kafasından

neler geçtiğini merak etmemek elinde değil, ama onu biraz rahat bırakması gerektiğini biliyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Savannah ona bakmadan, “Karar vermek için yarına kadar vaktim var,” diyor. Cole’un annesi, “Gel de otur, Savannah,” diyerek kolunu Savi’nin omzuna doluyor ve onu kanepeye doğru ilerletiyor. Kızı en sevdiği battaniyeye sararken, “Sana getirebileceğim bir şey var mı?” diyor.

“Hayır. Böyle iyiyim, sağ ol.”

Daniel, Mark’ın cep telefonunu açmak için odadan çıkmasını izlerken, “Frank ne dedi?” diye soruyor.

“Beni sadece kalmam ya da gitmem durumunda oluşabilecek risklerle ilgili bilgilendirdi. Birkaç soruma daha cevap verdi ve ben de buna karşılık onun birkaç sorusunu cevapladım. Washington’a gitmeyeceğim. Bu fikir beni New York’a dönmekten daha çok korkutuyor. İnsanlara güvenmek bana kolay gelmiyor artık. Sadece kafam çok karışık.” Başını ovuyor. “Artık New York’u evim olarak görmüyorum ve bu akşam duyduklarımın sonra orada kimseye güvenemeyeceğimi hissediyorum.” Ağlamaya başlıyor. “İşin en kötü tarafı da, babama karşı karmaşık hisler içindeyim. Bu beni nasıl gösteriyor? Berbat bir insanım. Üzgünüm,” derken ayağa kalkıyor. “Tüm bunları düşünmek için gerçekten zamana ihtiyacım var.” Cole’a bakıyor. “Söz veriyorum, ormana kaçmak yok.” Bunun üzerine arkasını dönüp üst kata çıkıyor.

Cole ayağa fırlayıp, alçak sesle konuşulanların uğultusunu hiç duymadan, odada volta atmaya başlıyor. Onun gitmesine izin veremeyeceğini biliyor. Ona ne kadar değer verdiğini kanıtlama ihtiyacıyla, annesinin ona biraz daha zaman vermesi yönündeki itirazları kulaklarında çınlayarak Savannah’nın odasına doğru fırlıyor.

Koridoru aşır yatak odasının kapısını sertçe açıyor ve arkasından kilitliyor. Duşta suyun aktığını duyuyor; kıya-fetlerini çıkarıp banyoya doğru ilerliyor. Duşun kapısını açır içeri girerken tereddüt etmiyor.

“Cole!” Savannah yerinden sıçırıyor, bakışlarının Cole’un bedeninden aşağı kaymasına engel olmuyor. “Ah!”

Cole onu belinden kavrayıp kaldırıyor ve duvara yastıyor.

Savannah bacaklarını ona dolarken hafifçe bağıyor.

Cole onun bu hâlimden hoşlanıyor... Bu şekilde kaçamaz, üstelik Cole da onun o uzun, ince boynuna rahatlıkla ulaşabilir. Eğiliyor, onu kulağının altından öperek nabzının hızlandığını hissediyor. Dudaklarını kulağına değdiriyor. Boğuk bir sesle, “Düşünecek ne var, Savi?” diye fısıldıyor.

Savannah iç geçirerek ellerini onun ıslak saçlarından geçiriyor. “Cole, kalamam.”

Ah, hayatta olmaz. Cole konumunu onun açıklığına göre ayarlıyor ve hızla içeri dalıyor.

Savannah onun omuzlarını kavrayarak çılgılık atıyor.

Cole neredeyse iki büküm oluyor. Savannah öyle sıkı ve onun için öyle hazır ki... “Bu iyi geliyor mu?”

“Tanrım, evet! Tekrar!” Savannah kalçalarını kıpırdatıyor. Göğsü Cole’un yüzüne doğru yükseliyor. Yüce Tanrım, Savannah çok güzel! Cole geri çekiliyor ve neredeyse bükülerek tekrar bastırıyor. Of, kız harika hissettiriyor. Kendini kontrol etme ihtiyacıyla bir an duraklıyor; bir kadınla en son birlikte olmasının üzerinden uzun zaman geçti. Savannah’ı duvarda yukarı fırlatacak şekilde tekrar bastırıyor.

Savannah ona karşı büyük bir açlık çekiyormuş gibi tırnaklarını ona geçirerek, "Evet!" diye bağıyor.

Cole ikisini de kışkırtarak hızını düşürüyor, yavaş yavaş ve hafifçe itmeye başlıyor.

Savannah, "Cole, lütfen," diye yalvarıyor. Daha fazla temas sağlamaya çalışarak kıpırdanıp duruyor. "Lütfen."

"Eğer gidersen seni bir daha göremem. Benim olduğumu söylemiştin." Cole sertçe iterken Savannah hafifçe inlemeye başlıyor. "Ait olduğun yer burası, bebeğim, benim yanımda, başka bir yer değil."

Savannah öne eğilip dudaklarını onunkilere kenetliyor, onu uzun uzun öpüyor.

Ah, bu kadın Cole'u öldürecek. Cole sert hareketlerine geri dönerek onun için her şeyini ortaya koyuyor. Kendini Savannah'da tamamen kaybetmiş durumda. Onun bütün o kesik nefesleri ve iniltileri Cole'un zihninde dönüp duruyor.

Savannah, "Cole!" diye bağıyor. Cole onun sona yaklaştığını anlayabiliyor.

"Her şeyini bana ver, bebeğim, bırak kendini."

Savannah tüm bedeni titreyip Cole'u bir eldiven gibi sararken çığlık atıyor. Cole ise tüm kontrolünü kaybederek kendini onun içine bıraktığı sırada görüşünün bulanıklaştığını hissediyor.

Haz anından sonra sakinleştikleri sırada ikisi de kesik kesik nefes alıyor. Savannah Cole'un kollarında pelte gibi, tamamen tükenmiş durumda. Cole onu büyük ölçüde tek koluyla tutmak zorunda kalarak temizliyor. Onu bir havluya sarıp yatağa yatırıyor. Kendisi de hızlıca kurulanıyor, havluyu sepete fırlatıyor ve Savannah'nın arkasından yatağa kıvrılıyor. Çıplak bedenleri birbirini rahatlatıyor.

Oda zifiri karanlık, ama Cole onun uyumadığını anlayabiliyor; nefesleri düzensiz. Onu omzundan öpüp dudaklarını ipek gibi teninden ayırmıyor. “Seni bırakmıyorum, Savannah,” diye fısıldıyor. Savannah bir şey söylemiyor ama ona iyice sokuluyor.

Parmaklarımı kenarlığa vurarak sayıların birer birer yanmasını izliyorum; kaldı on beş.

Maxwell binasının yirmi sekizinci katında asansör kapısından dışarı adım attığım anda Luka, “Savannah!” diye sesleniyor. “Burada ne işin var?” Bana sarılıyor.

“Babamla öğle yemeğine çıkacağız.”

Bana garip bir bakış atıyor ve arkasından neyin geleceğini anlıyorum. “Unutmuş olmalı. Yaklaşık on dakika önce çıktı.” İçimden küfrediyorum.

“İki haftada üçüncü kez komplekse gireceğim artık,” diye takılarak ona elimden gelen en inandırıcı gülümsemeyle bakıyorum. “Ben de şehre döneyim madem.”

Luka kolumu hafifçe sıkıyor. “Üzgünüm, tatlım. Ben ona uğradığını söylerim.”

“Sağ ol.” Düğmeye birkaç kez basıyorum, sonra babam için Post-it’e bir not yazıp döndüğünde görsün diye bilgisayar ekranına yapıştırmaya karar veriyorum. Ofisine doğru hızla ilerliyorum. Sekreteri Margo masasında yok; o yüzden içeri giriyorum, bir kalem bulup hızlıca, ‘Yine unuttun, bana üç yemek borcun var. S.’ yazıyorum.

Notu ekrana yapıştırıp odadan çıkıyorum.

Düz sarı saçları küit kesilmiş bir kadın, “Ah, merhaba,” diyerek beni selamlıyor. “Savannah, değil mi?”

"Ah, evet." Gülümsüyorum. "Margo nerede?"

"Babası hasta... Philadelphia'ya onu ziyarete gitmesi gerekti."

O akşamın geç saatlerinde babam beni nihayet arıyor.

Gözlerimi ovuşturarak, "Selam, baba," diyorum.

"Savi, bugünü unuttuğum için üzgünüm." Arkadan gelen bir kadının sesi duyuyorum.

"Baba, misafirin mi var?" Sırıttıyorum.

"Saçmalama, Savi, sadece Margo var. Bir dosya bırakmaya geldi."

"Tabii." Sandalyenin üzerinden bir battaniye almaya giderken gülüyorum.

"Başka bir gün için tekrar plan yaparız. Kapatmam lazım. İyi geceler, Savannah."

"İyi eğlenceler, baba." Kapatırken hâlâ gülüyorum. Gözlerim sokağın karşısında duran birine takılınca aniden duruyorum. Adam doğrudan bana bakıyormuş gibi görünüyor. Elinde katlanmış gazeteye benzer bir şey var, başka tarafa döndüğünde ışığın botlarından nasıl yansıdığını fark ediyorum... Tuhaf görünüyor, sanki uçları havaya bakıyor gibi. Ne kadar garip...

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atarken gözlerim aniden açılıyor. Saate bakıyorum: dört buçuk. Cole bana iyice sarılmış durumda, o yüzden nazikçe kolunu oynatmaya çalışıyorum ama beni iyice hapsediyor.

Boynuma doğru, "Kalbin neden o kadar hızlı atıyor?" diye fısıldıyor. Kahretsin.

"Kötü bir rüya gördüm. Seni uyandırdığım için üzgünüm."

"Uyandırmadın." Sırtüstü dönüp beni de başımı göğsüne yaslayacağım şekilde yanına çekiyor.

"Uyumadın mı?" Berbat hissediyorum.

“Rüyada ne gördün?”

Sorumu geçiştirdiği sırada iç geçiriyorum.

“Amerikalı’yı gördüğüm başka bir zamanı hatırladım. Dairemin dışında beni izliyordu.”

Cole hiçbir şey söylemiyor; yalnızca tavana bakıyor. Ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdim... Sessizliğe daha fazla katlanamadığımda karnına doğru dönüp üzerine çıkıyorum. Odadaki tek ışık dolunaydan geliyor, o yüzden yüz ifadesini okumakta zorlanıyorum. Parmak uçlarımla karnından aşağı uzanan hatları takip ediyorum. Kollarını başının altına aldığında kasları geriliyor. Bana kızgın olduğunu biliyorum, ama duştaki birlikteliğimizden sonra sızdığım için pek de düşünecek zamanım olmadı. Onu içimde hissetmenin nasıl olduğunu hatırlayınca titriyorum. Açığı ayarlamak için ağırlığımı dizlerime veriyorum, sonra ona beni durdurma fırsatı vermeden üzerine çöküyorum.

“Savannah!” Kalçalarımı kavrayarak öne fırlıyor. “Siktirrr.”

Vücudumu kımıldatarak kendimi onun boyutuna göre ayarlıyorum. Ben ağır, tembel bir ritim tuttururken Cole tekrar uzanıyor.

Derin bir nefes çektiği sırada ellerini yüzüne bastırıyor. Nefesi kesiliyor. “Of be, kadın!” Beni kavrayıp olduğum yerde tutarken daha derine, daha hızlı ulaşmak için kalçalarını havaya kaldırıyor.

Gülümseyerek ellerini itiyorum. Bu sefer kontrol ben-de.

O inleyerek başını iki yana sallarken ben de tempoyu belirliyorum, elimi yine gövdesinden aşağı doğru gezdirirken en kritik yerlerde duraklıyorum. İntikam zevkli olacak.

Onu neredeyse tamamen dışarı çıkarıp yalnızca bir santim geri alıyorum.

Cole oflar gibi nefesini bırakıyor.

Kendimi tekrar yukarı çekip hızla geri iniyorum, daha fazlasına zar zor dayanabileceğimin farkındayım.

Aniden kendimi sırtüstü devrilmiş, bacaklarım Cole'un omuzlarına doğru kaldırılmış hâlde buluyorum. Cole kendini bana doğru iterek beni sertçe kavırıyor. Gözlerim kapanıyor ve gülümsüyorum, yatakta bu kadar baskın olmasına bayılıyorum. Ha! Yatak odasının dışında da baskın. Buradan devralacağını bilerek onu bu noktaya getirmiş olmak hoşuma gidiyor.

"Bana bak, bebeğim."

Gözlerimi açıyorum. Yüzü benden birkaç santim ötede, gözleri ne kadar endişeli olduğunu belli ediyor. "Ait olduğun yer tam burası," derken sertçe asılarak söylediklerini iyice ortaya koyuyor ve beni zirveye çıkarıyor.

Dalgalar hâlinde gelen orgazmımla birlikte adını haykırdığım sırada kendimi bir renk denizinde kaybediyorum.

Hemen benim ardından doyuma ulaşarak titrediğini hissettiğim sırada Cole çığlıklarımı bastırmak için ağzımı kapatıyor. Aşağı kayıyor, ben parmaklarımı onun nemli saçlarında gezdirirken başını karnıma dayıyor. "Bunu sana her sabah yapmak istiyorum," diyerek beni göbek deliğimin üstünden öpüyor, hemen ardından sırtüstü dönerek beni tekrar göğsüne çekiyor. "Bir dahaki sefere ağırdan almak, saatlerce sürdürmek istiyorum."

Hissettiklerimi kelimelerle anlatamıyorum. Onun yerine uzanıp onu çenesinin altından bir kez öpüyorum.

Saat yedide tekrar uyanıyorum. Bu sefer yataktan yavaşça çıktığım sırada Cole kıpırdamıyor bile. Hızlı bir duş almak için banyoya koşmadan önce üşümediğinden emin olmak için battaniyeleri üstüne çekiyorum. Zavallı adamı uyandırmadan giyinmeyi başarıyorum.

Abigail, “Günaydın,” diyerek bana bir fincan kahve uzatıyor. “Hiç uyuyabildin mi?”

“Biraz.” Hafif bir ağrı hissederek iç geçiriyorum; Cole’la iki seferin ardından halka çöreğin ortasına oturma ihtiyacı içindeyim. “Cole hâlâ uyuyor. Çok yorgun. Kimsenin onu uyandırmamasını sağlayabilir misin?”

“Tabii ki. Frank de yirmi dakika önce geldi. Onunla konuşmak istersen Daniel’la birlikte dışarıda.”

“Evet, konuşayım. Sağ ol.”

Ada tipi masanın etrafından dolaşıp bana sarılıyor. “Lütfen bizi bırakıp gitme, hepimiz seni çok seviyoruz.” Beni bırakırken burnunu çekiyor.

Gözlerim yanıyor. “Ben de seni seviyorum, Abigail.” Hakikaten de seviyorum... Vay canına, bu kadına gerçekten çok değer veriyorum.

Montumu ve botlarımı giyip dışarı çıkıyorum. Daniel ve Frank’e doğru ahırlara yürüdüğüm sırada hafifçe kar yağıyor.

Arkalarından gelerek, “Günaydın,” diyorum.

Frank, “Günaydın, Savannah,” diyor. “Kararını verdin mi?”

Daniel örgü beresini çıkarıp başıma geçiriyor, sonra bana Logan ailesine özgü bir gülümsemeyle bakıyor. “İçeride görüşürüz.”

Cole bir terslik olduğunu hissederek gözlerini açıyor. Eliyle yatağı hızlıca yokluyor ve Savannah'nın orada olmadığını fark edince fırlıyor. Kahretsin! Saat sekize çeyrek var ve Frank de altı buçukta gelecekti. Duvardaki paneli indirip kodu giriyor ve odasına doğru koşuyor. Giyecek bir şeyler bulması lazım.

Merdivenlerden koşarak inip mutfığa girdiğinde babası ve Abigail'i endişeli bir hâlde buluyor.

"Nerede o?"

Abigail, "Dışarda, ahırların orada," diyor. "Bir saatten fazla bir süredir konuşuyorlar."

Cole pencereye doğru ilerleyip onları görüyor. Savannah'nın sırtı eve dönük; Frank başını sallıyor.

Cole düzgün düşünmeye çalışarak, "Neden kimse beni uyandırmadı?" diye soruyor.

"Savi uyumamı istedi."

Elbette öyle istedi. Cole en son ne zaman saat yediden daha geç kalktığını neredeyse hatırlayamadığını düşünürken bir tabureye yerleşiyor.

Daniel arkasından, "Beklemekten başka yapabileceğin bir şey yok," diyor. "Görünüşe göre bir süre daha devam edecekler, sen git bir duş al. Berbat görünüyorsun."

Babasının tavsiyesine uyup hızlı bir duş aldıktan sonra tekrar mutfak masasında onlara katılıyor. Annesi ona bir tabak pastırma ve yumurta uzatıyor. Cole ise başını ovuyor. Beklemek onu öldürecek.

Annesi, "Dün gece nasıl görünüyordu?" diye sorarken karşısına oturuyor.

“Kafası karışık. Gitmek istemediğini anlayabiliyorum.”

Keith, “İstemiyor,” diyerek onlara katılıyor. “Ormandan döndüğümüz sırada bana söyledi. ‘Ya buradan ayrılmak istemezsem, o zaman ne olacak?’ diye sordu.”

Cole oturduğu yerde çöküyor.

Daniel kahve kupasına doğru konuşarak, “Hepimiz tehlikedeyiz diye gidiyor,” diyor. “Bize o kadar önem veriyor ki sırf bize bir şey olmasın diye kendi hayatını riske atmaya razı oluyor. Oldukça harika bir kadın.”

Keith, “Biz hep tehlikedeyiz,” diye söyleniyor. “Bu bizi daha önce hiç durdurmadı.”

Ön kapı açılıyor ve hepsi susuyor. Önce Savannah köşeyi dönüyor, donmuş gibi bir hâli var.

Cole onun için bir fincana hızlıca kahve koyuyor. Fincanı ona uzatırken, “Beni uyandırmamışsın,” diye fısıldıyor.

Savannah, “Uyumaya ihtiyacın vardı,” derken uzanıp kolunu sıkıyor, parmakları buz gibi. Tam Savannah fincanı alırken Frank odaya giriyor.

“Eh, sizin kız epey mücadele etti,” diyerek şapkasını çıkarıyor ve masaya oturuyor. “Beynim yandı!”

Cole arkasına yaslanıp midesine yine bir taş otururken masaya tutunuyor.

Frank abartılı hareketlerle saatine bakarak, “Kasabaya uğramam lazım. Bu akşam Ajan York’u Washington’a götürmek için adamlarımla birlikte dönerim,” diyor.

Savannah öne çıkıp onunla tokalaşiyor. “Teşekkür ederim.”

Herkes sessiz kalıyor. Frank’in gittiğini duymalarının ardından tüm gözler Savannah’ya çevriliyor.

Savannah, “Eh,” diyerek iç geçiriyor. “Sanırım başınıza kaldım.”

Herkes ona sarılmak için fırlarken Cole masanın üzerine çöküyor, bacakları zemine kaynamış gibi.

Savannah dönüp parmak uçlarında yükselerek Cole’un omzuna doğru, “Bu evi, bu çocukları ve seni bırakıp gitmek istemedim,” diye fısıldıyor.

Cole öne eğilirken dudakları yukarı kıvrılıyor. “Dene-sen de izin vermezdim.”

Savannah başını ona doğru çeviriyor. O kadar yakınlar ki Cole onun sıcak nefesini yanağında hissedebiliyor. Etrafa bakıp herkesin meşgul olduğunu görüyor. Savannah’ya doğru eğilip dudaklarına ufak bir öpücük konduruyor.

Savannah şaşırarak başını yana eğiyor, ama ona gözle-rinin içi gülerek bakıyor. Cole için artık iş işten geçiyor, âşık oldu bile.

XVI

Reyonda ilerlerken arabayı yavaşça itiyorum.

Noel süslemeleri satan peş peşe üçüncü dükkâna girdiğimizde Abigail, “Tamam, yani gümüş ve altın mı?” diye soruyor.

İkinci kez kalmaya karar verdiğime göre, artık süsleme yapma zamanının geldiği kanısındayım.

Normalde Abigail ve June Noel ağacı süslemekle yetiniyorlarmış. Bu sene olmaz... Eğer kalıyorsam, aynen New York’ta Lynn’le yaptığımız gibi bir süsleme yapılacak. Kış masalı gibi.

“Bir de kırmızı,” diye eklediğim sırada Abigail beyaz, parlak kar taneleriyle dolu bir paketi havaya kaldırıyor. “İşte onlar mükemmel, bir pakette kaç tane var?”

“Şey, on iki. Ah, bak, altın rengi de var.”

“Mükemmel! Her birinden üçer tane al.”

Abigail gülerek paketleri arabaya atıyor.

“Ee, Melanie ve Mark’ın arası nasıl, biliyor musun?”

Abigail kalın, kırmızı bir kurdeleyi kaldırıyor; başımı sallarken süslerle dolu kutular ve kırmızı, kadife bir ağaç

örtüsü alıyorum. “Oldukça iyi gidiyorlar aslında.” Gözlerinin içi gülüyor. “Mark artık bana ondan bahsetmeye bile başladı. Hepimiz katıldığında onu kasabadaki ıııklı dans gösterisine davet etmek istiyor.”

“Vay canına, aileyle resmen tanışmak gibi bir şey bu. Hem de ikinci kez!” Kahkahalara boğuluyoruz.

Üç dükkân daha gezdikten sonra aldıklarımız beni fazlasıyla tatmin ediyor. Dükkânlardan bir araba dolusu paketle her çıkışımızda Paul başını iki yana sallıyor.

“İşinizin bittiğinden emin olunca sizi Zack’e götüreceğim,” diyor. “Biraz zaman kazanmak için market alışverişini ben devralıyorum.”

“Tamam...” Ona listemi vermekte tereddüt ediyorum.

“Ne var?”

“Sakin listedekilerin yerine başka şey alma.”

Bana sırtıyor, bunu daha önce yaşamıştık. “Eğer...”

“Biliyorum.” Listeyi elimden kapıyor. “Eğer keskin cheddar peyniri yazıyorsa gidip orta keskinlikte olanı almayacağım. Ah, hatırlıyorum.” Elini sallayarak beni SUV’a yönlendirirken kendi kendine gülüyor.

Zack bizi gördüğüne çok seviniyor. Son anda karar verdiğimiz alışveriş gezimiz yüzünden geleceğimizi ona önceden haber verme fırsatımız olmadı ve bu yüzden Zack neşeyle kendinden geçiyor. Adam, geçen seferi hatırlayarak, bizi şöminenin başına oturtuyor.

Zack sıcakkanlı bir tavırla, “Hanımlar! Ne kadar beklenmedik bir zevk bu,” diyor. “Kasabaya biraz alışveriş yapmaya mı geldiniz?”

Abigail, “Savannah bütün eve bir miktar Noel neşesi saçmak istiyor, o yüzden biraz süs almamız gerekti,” diye-

rek onu bilgilendiriyor. Bir yandan da mantosunu çıkarırken gülümsüyor.

“Sanırım bütün kasabayı aldık,” diye takılıyor.

“Ne kadar eğlenceli!” Adam’a doğru parmaklarını şaklatıyor. “En sevdiğimden bir şişe.” Adam arka tarafa koşuyor. “Siz ikiniz arkanıza yaslanıp Zack’in sizinle ilgilenmesine müsaade edin.”

Gülümsüyorum, bize özel lafı bu galiba. Ben dünden razıyım; adam en müthiş yemekleri yapıyor.

“Şana özel bir soru sorabilir miyim?” Abigail suyundan bir yudum alıyor.

“Tabii.”

“Sana piyano çalmayı kim öğretti?”

Ne zaman biri bu konudan bahsetse ortaya çıkan yumruyu hissederek boğazımı temizliyorum. “Annem.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“O niye?”

Bir an düşünüyor. “Çalarken çok duygulusun. Bana ondan bahsetsene.”

“Harika biriydi.” Omuz silkiyorum, sonra onun gerçekten ilgilendiğini görünce devam ediyorum. “Her işini bırakıp çocuğuyla oyun oynayan türden bir anneydi. Bana yemek pişirmeyi, bisiklete binmeyi, şarkı söylemeyi öğretti.” Kıkırdamadan edemiyorum. “Ailedeki şarkıcı oydu; ben sadece piyano çalıyorum.”

“Peki ya...” diye başlıyor, sonra kıpkırmızı olarak eliyle kendini serinletmeye çalışıyor.

“Abby?” Etrafa bakınmaya başlıyorum.

“Hayır, bana bak,” diyor. “Sadece konuşuyoruz.”

“Evet, aynen öyle yapıyoruz.” Şaşkınca gülüyorum. Sonra onu bu hâle sokanın ne olduğunu anlıyorum.

“Merhaba, Savannah, Abigail. İkiniz de bugün çok hoş görünüyorsunuz.”

“Sağ ol, sen de öyle,” diyorum. “Bugün neler yapıyor-sun Dr. Roberts?” Yüzü nihayet normal rengine dönmeye başlayan Abby’yi süzüyorum.

“Birkaç paket almam gerekiyordu, sonra da bir öğle ye-meği yiyeyim dedim.”

Ben, “Lütfen bize katılın, olmaz mı?” derken Abigail’in gözleri kocaman oluyor.

“Teşekkür ederim, güzel olur.”

Adam hemen ona bir sandalye getiriyor, bizi izliyor ol-malı.

Dr. Roberts, “Her öğünü tek başına yemek insana bir süre sonra yalnız hissettiriyor,” diye itiraf ederken masaya yerleşip henüz hiçbir şey söylememiş olan Abigail’e bakı-yor. “Bluzun çok güzel, Abigail, seni açmış.”

“Teşekkür ederim.” Abigail mahcup bir şekilde gülüm-süyor. “Sen de kırmızı kravatını takmışsın.”

Bu kez kızaran Dr Roberts’ın yüzü oluyor. “Evet, eh, en sevdiğim bu,” diye fısıldıyor.

Geçen yaz yaşadıklarına gönderme yapıyor olabilecek-lerinin farkına vardığımda ağzım neredeyse açık kalıyor.

“Ee, Dr. Roberts, yarın akşam için bir planın var mı?” diye soruyorum. Aralarındaki o anı böldüğüm için kötü hissediyorum, ama onlara başka bir an sunmak üzereyim.

“Sanırım bir planım yok.”

“Harika. Lütfen akşam yemeği için bize gelin. Abiga-il’in izin akşamı...” Abigail bana şaşkınca bakıyor. “Ve yemek işinden ben sorumluyum. Kardeşi June burada ve anladığım kadarıyla onunla tanışmamışsınız.”

“İzin akşamın mı var?” Dr. Roberts Abigail’e gülümsüyor. “Eh, nasıl reddedebilirim ki?”

Neşeyle bağırarak için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. “İşte bu harika! Beşte orada olursun?”

Dr. Roberts başını sallıyor ve Abigail’in gülümsemek için uğraştığını görüyorum.

“Bana bir dakika izin verir misiniz? Lavaboya gitmem lazım.” Bu ikisinin biraz baş başa geçirmesinin iyi olacağına karar veriyorum.

Tuvalete yöneliyorum, ama barda duran bir gazete dikkatimi çekiyor. Ön sayfaya göz atıyorum, sonra ılık festivaliyle ilgili yerel haberleri okumaya başlıyorum. Dışarıdan gelen bir çan sesiyle pencereden bakınca sokağın karşısında birini fark ediyorum; adamda tanıdık bir şey var, ama hemen ortadan kayboluyor. Donakalıyorum. Gazeteyi önümden iterek gözlerimi kısıyorum, ama dışarı karlardan dolayı çok parlak. Tam adamı gördüğümü sandığım an, bir tramvay geçiyor ve adam atlayıp bana sırtını dönüyor. Ön kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Düşünceler zihnimde hızla dönüp duruyor. Mavi montu, kırmızı şapkası... Mavi mont, kırmızı şapka. Karla kaplı dar kaldırımdan ilerlemeye devam edip köşeyi dönüyorum ve adamın bir fırının önünde indiğini görüyorum. Caddenin karşısına öyle aceleyle geçiyorum ki bir araba frene asılmak zorunda kalıyor. Şoför bana bağırıyor, ama bu adamı takip etme telaşım arasında hiçbir şeyi algılamıyorum. Fırına giriyorum, etrafıma bakıp tüm yüzleri inceliyorum. Sonra bir sandalyeye asılmış mavi bir mont görüyorum, ama sahibi ortada yok. Montun hemen yanındaki masada

oturan çifte, “Şey, bu ceketin sahibini gördünüz mü? Suratını görebildiniz mi?” diye soruyorum. İkisi de başını iki yana sallayarak omuz silkiyor. Kasanın başında duran iki kadına dönüyorum. Acele içinde, “Bu ceketin sahibi nerede? Sipariş verdi mi? Nasıl biriydi?” diye tekrarlıyorum.

Genç olan, “Şey,” diye kekeliyor. “Hatırlamıyorum, üzgünüm.”

“Üzülmeysin, sadece düşünün, nerede o?” Kadına neredeyse bağırıyorum. İçerideki herkes bana bakarken tuvaletin kapısı açılıyor ve adamın biri kemerini kontrol ederek çıkıyor.

Masadaki kız, “İşte bu o,” diye sesleniyor.

Adama, “Bu mavi ceket sizin mi?” diye soruyorum.

“Evet,” diye cevaplıyor. *Ah Tanrım*. Başımı ovuyorum. *Ne halt ettin böyle, Savi? Çıldırmaya bak... Aptal gibi hissederek başımı iki yana sallıyorum.*

“Özür dilerim, sizi başka biri sandım.” Kapıya yöneliyorum ama sonra dönüp adama bakıyorum.

Ona, “Affedersiniz,” diye tekrar sesleniyorum. “Bugün kırmızı bir şapka takıyor muydunuz?”

“Hayır, yeşil.” Şapkasını havaya kaldırıyor.

Ceketine tekrar baktığımda mideme yumruk yemiş gibi oluyorum. Bu adamınki farklı, denizci paltosu. Diğer adamınki kayak montuydu. Kahretsin... Kapıyı itip açtığım sırada biri önüme geçiyor. Onun için kapıyı tutuyorum ama kımıldamıyor. Kafamı kaldırıp bana dikkatle bakan Paul’ü karşımda buluyorum. *Ah, kahretsin...*

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Üzgünüm, sandım ki...” Başımı iki yana sallıyorum. José Jorge’yi gördüğümü sandım demek istemiyorum.

Delice konuşuyormuşum gibi olacak ve muhtemelen Dr. Roberts'la olan seanslarıma bir saat daha ekleyecekler. "Üzgünüm."

"Seni şu anda bulduğum için çok şanslısın. Cole..."

"Cole'u mu aradın?" diye çıkışıyorum. "Daha ben çıkmalı ne kadar oldu ki, beş dakika mı?"

"Hayır, Keith'i aradım ve bu arada on beş dakikadır kapıysın."

"Keith mi?" Onun etrafından dolaşırken ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu daha da kötü!"

"Nesi daha kötü?" Paul bana yetişmek için acele ediyor. "Bak, beni o şekilde atlatamazsın."

Durup ona bakıyorum. "Seni atlatmadım, sadece sandım ki..." Başımı iki yana sallıyorum. "Bak, bir daha olmayacak. Üzgünüm. Sadece bunu unutsak olmaz mı?"

"İyi." Başımı sallıyor.

Neler olduğuna dair yirmi soruyu geçiştirmemin ardından yemek oldukça iyi geçiyor. Dr. Roberts söylediklerimi inandırıcı bulmuyor, ama en azından şimdilik üstelemiyor. Abigail'le birbirlerinin yanında çok daha rahat görünüyorlar ve ikisinin de ertesi akşamki yemeği dört gözle bekliyor gibi bir hâlleri var. Yaşadığım adrenalin patlamasının etkisinden yavaşça kurtuluyorum, ama mavi montlu, kırmızı şapkalı adamın görüntüsü zihnime kazınmış durumda. İçten içe bir parçam o olabileceğini düşünüyor.

Abigail bana ben yokken konuşulanları anlatıyor. Görünüşe göre Dr. Roberts bir süredir onunla görüşmek istiyormuş ama Abigail'in de aynı hisleri paylaştığından emin değilmiş. Abigail'in yüzü resmen parlıyor. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Arabaya yürüdüğümüz sırada bana ertesi akşam için teşekkür ederek sarılıyor. Yolun geri

kalanında da şundan bundan bahsedip duruyor. Paul'ü sürekli aynadan beni izlerken yakalıyorum.

Abigail, June'a günümüzü anlatırken kanepeye gömüldüğüm sırada poşetlere bakıp muhtemelen süslemelere başlamam gerektiğini düşünüyorum, ama yerimden kalkmıyorum. Onun yerine düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duyarak gözlerimi kapatıyorum. Birinin boğazını temizlediğini duyuyorum ve gözlerimi açıp bana bakan Keith'i tepemde buluyorum. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde ölümcül bir ifade var. Kolumu havaya kaldırıp, "Haydi buyur, çipi tak," diyorum. Gözlerini deviriyor.

"Ah öyle çok isterdim ki." Kıs kıs gülüyor. "Sen kafayı mı yedin?"

"Muhtemelen." Kollarımla yüzümü kapatarak iç geçiriyorum. "Cole'un haberi var mı?"

"Evet." *Elbette...* "Paul aradığında yanımdaydı."

Ona şöyle bir bakarak, "Peki, birden ona kadar puan vermen gerekse?" diye soruyorum.

"Ondu, ama şimdi sekiz diyebilirim."

Tekrar iç geçiriyorum. Bu günlerde bunu çok fazla yapıyor gibiyim.

"Şu anda konferans bağlantısı yapıyor, ama eminim sonrasında seni görmek isteyecektir."

Ah, ona ne şüphe.

Cole gözlerini hoparlöre dikeyyor. Frank ona o akşamüzeri evden ayrılımlarından bu yana olup bitenleri dakika dakika anlatıyor. Cole kristal konyak şişesine uzanıp kendine duble dolduruyor, bu pislik iyice çığırından çıkmaya

başladı. İçkisinden biraz yudumlayıp kadehi bırakıyor ve Frank anlatmaya başladığından beri kalemini sıkıca kavrayan elini geriyor.

“Bu inanılır gibi değil!”

“Evet, eh, epey gergin geçti.” Frank boğazını temizliyor. “Kapatmam lazım. Yine haber veririm.”

“Tamam.” Cole yorgunlukla yüzünü ovduğu sırada Abigail’dan yemeğin hazır olduğuna dair mesaj geliyor. Ona yemeğe katılmayacağını haber veriyor. Bazı telefon görüşmeleri yapması lazım, ilk önce de babasıyla.

Cole saat neredeyse on olana kadar ofisinden çıkmıyor. Koridorda ilerlediği sırada hafif bir müzik sesi kulağına geliyor. Salona adımını attığı anda aniden duruyor. *Yok artık...*

June ona romlu *egg nog* uzatırken, “Epey şahane, değil mi?” diye soruyor. “Akşam boyu bununla uğraştı.”

Savannah bir merdivene çıkmış Noel ağacının tepesine bir yıldız takıyor. Ağaç gümüş ve altın renkleriyle süslenmiş, etrafına da kalın, kırmızı bir kurdele sarılmış. Kırmızı kadife bir ağaç örtüsü de altına serilmiş. Şömineyi, etrafına ışıklar ve fazladan kırmızı kurdeleler sarılmış Noel çelenklerinden şeritler çevreliyor. Devasa, zevkli bir şekilde ışıklandırılmış, birbiriyle uyumlu çelenkler de üzerinde asılı duruyor. Gümüş ve altın rengi pırıltılı kartaneleri her bir pencereye farklı uzunluklarda takılmış. Boydan boya mumlar yerleştirilerek bütün oda birbirine bağlanmış. June üst kata çıkan tırabzanları işaret ediyor, orası da şömineyle uyumlu olarak çelenk şeritleriyle süslenmiş. Girişteki sehpa da kocaman bir vazo dolusu Noel çiçeği duruyor... Savannah evin geri kalanı gibi parlaması için üzerine hafifçe toz sim bile serpmiş.

Cole'un söyleyebildiği tek şey, "Vay canına," oluyor.
"Her şey yolunda mı canım? Stresli görünüyorsun."

Cole başını iki yana sallıyor. Şimdi bu konulara girmenin zamanı değil.

Savannah onun olduğu tarafa bakıp Cole'u neredeyse yanına koşturacak şekilde gülümsüyor. "Nasıl buldun?" diye soruyor.

"Harika." Cole göz kırparak Savannah'nın yüzündeki sırıtsın gittikçe büyümesini izliyor.

Mark elinde bir çöp torbasıyla geçerken yanında duruyor. Sessizce, "Neler oluyor?" diye soruyor.

Cole başını iki yana sallayarak Savannah'nın merdivenden inmesini izliyor. Derek, elbette, düşmesi ihtimaline karşı hazırda bekliyor.

"Beni kandırmaya çalışma. Ciddi bir durum olduğu suratından anlaşılıyor."

"Daha sonra." Mark'a şöyle bir bakıyor, sonra gözleri çenesine odaklanıyor. "Simlerin güzelmış."

Mark, "Ah, hadi be!" diye söylenerek çenesini ovuyor. "Bu pislik çıkmak bilmiyor." Cole sırıtsını gizlemeye çalışıyor. "Of, git işine!" Mark bir hışımla banyoya koşuyor.

Her şey kaldırıldıktan sonra herkes bir şeyler içip tatlı yemek için toplanıyor. Mark masanın başında dolanıp duruyor. Cole arada bir sır sinirini bozmak için ona garip garip bakışlar atıyor. Onunla uğraşmaya bayılıyor. Gözleri Savannah'yı arıyor, ama kız ortadan kaybolmuş durumda... Akli Frank'le yaptığı konuşmaya kayıyor ve düşünceleri kararırken midesi kasılıyor.

Mark arkasından gelip, "Bana neler olduğunu anlatacağ mısın artık? Yoksa babanı mı arayayım?" diye soruyor.

"Aşağı inelim." Başıyla işaret ediyor.

Olayları anlatmaya başlıyor, ama Savannah'nın köşenin diğer tarafında biriyle fısıldaştığını duyuyor. Mark'a doğru elini kaldırıyor.

"Onu bilmiyorum işte." Savannah'nın sesi gittikçe kısılıyor.

Derek, "Eh, olay da orada," diyor.

Bu ne be? Cole köşeyi dönüp onların görüş alanına girerek Savannah'yı yerinden sıçratıyor.

Savannah, "Cole," diye konuşmaya başlıyor ama Cole onun lafını kesiyor.

"Ne oluyor burada?" Başını iki yana sallayarak Derek'le göz teması kuruyor. "Yukarı çık, Rent," diye komut veriyor. Derek, Savi'ye bakıyor.

Ona, "İdare edebilecek misin?" diye soruyor. *Gerçekten mi?* Savannah elini saçlarından geçirerek başını sallıyor.

"Neden burada onunla birliktesin?" Cole ona neredeyse bağıyor. "Bunun nasıl görüldüğünün farkında mısın?"

"Sen ne..."

"Önce Zack'in mekânından kaçıp Paul'ü Abigail'i korunmasız hâlde bırakıp senin peşine düşmek zorunda bırakıyorsun. Hem de ne için? Canın saçma sapan bir pasta çekti diye mi? Sonra seni burada, karanlıkta Derek'le fısıldaşırken buluyorum. Ne oluyor böyle?"

"Hayır! Öyle değil..."

"Baksana, boş ver, hiçbir şey duymak istemiyorum, Savi! Artık lanet olasıca kafanı kullanmaya başla ve bir ke-religine de başkalarını düşün."

Savannah bakışlarını yere indirirken irkiliyor. "Artık konuşabilir miyim?"

"Hayır." Öfkesini zapt etmeye çalıştığı sırada Cole'un

çenesi kasılıyor. “Artık yukarı çıksan iyi olur.” Savannah’nın topuğu üzerinde dönüp merdivenlerden çıkmasını izliyor.

Mark köşeyi dönüp geliyor. “Vay canına,” diye fısıldıyor.

“Kes sesini.”

“Bu çok ağır oldu, Cole. O benim tanıdığım en özverili insanlardan biri.”

“Siktir!” Cole yüzünü ovuyor. Bugünkü olaylar yüzünden duyguları darmadağın olmuş durumda.

Yemek odasından geçip verandaya çıkıyorum. Temiz hava almaya fena hâlde ihtiyacım var. Soluklanıp incinmiş duygularımı yatıştırmaya çalışarak karlı verandada volta attığım sırada, son on dakika zihnimde tekrar tekrar dönüp duruyor ve gittikçe daha kesik nefesler almama neden oluyor. Kısa süre içinde gözümün önünde noktacıklar belirmeye başlıyor. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken karnıma yapışıyorum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Derek, “Savi?” diye seslenerek kapıdan çıkıyor. “İyi misin? Ne oluyor?”

“Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.” Elimi kaldırıyorum. Cole’un söyledikleri ve bugün muhtemelen José’yi görmüş olmak bir araya gelince akşam yemeğimi çıkarmak üzereyim. Çömeliptortop oluyorum, başımı kollarımla kapattığım sırada canlı bir anı zihnime hücum ediyor.

Şişman adam, “Ye, perra!” diye bağırarak ekmeği ağzına sokuşturuyor. “Ye yoksa yine yumruğumu yapıştıracağım.”

Ürperiyorum... Bugün kasabadaki gerçekten o muydu yoksa aklımı mı kaçıyorum?

Derek yaklaşırken ayak sesleri yankılanıyor. Konuşmuyor, sadece yalnız olmadığımı göstermek için cana yakın bir hareketle elini omzuma koyuyor.

Tesellisini kabul ederek mideme sakinleşmesi için fırsat veriyorum. Birkaç dakika sonra Derek içeri dönüyor ve ben de sinirlerimi yatıştırmak için derin nefesler alarak ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum.

Keith'i John'la konuşurken buluyorum.

"Keith," diyorum. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii," diye cevaplıyor ve kenara geçiyoruz.

"Cole bana bağırımdan dinleyemiyor da... Ona bugün José Jorge'yi gördüğümü sandığım için oradan ayrıldığımı sen söyleyebilir misin?" Keith'in yüzü düşüyor.

"Evet, tamam," diye cevap veriyor. O, Cole'un ofisine doğru fırlarken ben de odama çıkıyorum.

Gözlerim saat beşte aniden açılıyor. Yeniden hapishanemde olmadığımı anlamam biraz sürüyor. Duş alıp giiniyorum ve aşağı inerek şömineyi yakıyorum. Sonra Scoot'un yanına yere uzanıyorum. Başımı koluma dayayarak yan yattığım sırada Scoot da gelip karnıma doğru kıvrılıyor. Geç vakte kadar uyumamış olmalı, çünkü her zaman ki gibi karnını kaşımam için beni taciz etmiyor. Gözlerimi kapatıp onun hafif mırıltılarını dinlemek beni gevşetiyor.

"Şu ana kadar ne öğrendik?" Kendimi uyku sersemliğinden kurtarmaya çalıştığım sırada birinin konuştuğunu duyuyorum.

“Sadece Zack’in restoranının dışında beklediğini.” Cole’un sesi mutfaktan geliyor.

“Peki, Savannah şimdi nerede?”

“Odasında.”

Yerde uyumaktan her yerimin biraz tutulduğunu hissederek beceriksizce ayağa kalkıyorum.

“Yüzünü iyice görebilmiş mi?” Köşeyi dönerken Daniel’in sesini tanıyorum.

“Bir nebze,” diye cevaplayarak hepsini yerinden sıçartıyorum.

Cole tüylere bulanmış tişörtüme göz atarak, “Neredeydin sen?” diye soruyor. Ona cevap vermiyorum... Hâlâ kızgınım. Onun yerine uzanıp bir kupa alıyorum ve kendime kahve koyuyorum.

Daniel bana hafifçe gülümseyerek, “Birine söylemeliydin,” diyor.

Adanın başında durup hâlâ Cole’u görmezden gelerek Daniel’a dönüyorum.

“Söyleyecektim,” diye homurdanıyorum. “Üstümü değiştirmem lazım.”

“İşin bitince lütfen yanımıza, Cole’un ofisine gel.”

“Elbette.” Başımı sallayıp yukarı çıkıyorum.

Daniel benim için Cole’un ofis kapısını tutarken odaya içeri bakınca, Keith’in Cole’un karşısında oturduğunu ve ikisinin de benim hissettiğim kadar yorgun görüldüğünü fark ediyorum.

Daniel bana boş yeri işaret ederek, “Gel de otur, Sa-

vannah,” diyor. Yanına oturduğum sırada Keith bana gülümsüyor ve herkesin gözleri bana çevriliyor. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim, konuşacak mıyım?

İlk konuşan Daniel oluyor. “Pekâlâ, bize dünden bahset.”

İçimi yeniden kasıp kavuran duyguları zapt etmeye çalışarak iç geçiriyorum.

“Tuvalete gidiyordum,” diye başlıyorum. “O sırada barda bir gazete gördüm ve bakmak için durakladım. Kafamı kaldırıp dışarı bakınca benim olduğum tarafa bakan bir adam gördüm. José Jorge’ye o kadar benziyordu ki gerçekten sarsıldım. Buna inanamadım, o yüzden onu takip etmeye başladım. Emin olmam gerekiyordu. José...” Kendimi durduruyorum.

Cole oturduğu yerde öne eğilerek, “José ne?” diye soruyor.

Ah Tanrım, midem bulanıyor. “Beni kırbaçlayan José’ydi.” Sinirimi bozan gözyaşımı siliyorum. Gerilimin yoğunlaştığını neredeyse duyabiliyorum. “Eğer gördüğüm oysa bunu bilmem gerekiyordu. Onu gözümünden kaçıramazdım. Düşünmüyordum...”

Cole, “Evet, orası kesin,” diye söyleniyor. Bunun üzerine ona dönüyorum.

“Bana tekrar hatırlatmana gerek yok, Cole! Dün akşam yeterince kafama soktun zaten,” diye karşılık veriyorum. İrkiliyor.

Kısaca, “Sonra?” diye soruyor.

Pat diye, “Yani şimdi ayrıntıları bilmek istiyorsun, öyle mi?” diyorum. Elimde değil; canımı yaktı.

“Evet.” Çenesi kasılıyor.

Bakışlarımı kaçırıyorum. “Onu kafeye kadar takip ettim. İçeri girdim ama orada değildi. Onu kaçırdım.” Oradaki zavallı bir çalışan ve müşteriyi taciz ettiğim kısmı atıyorum.

Daniel, “José sandığın adam ne giymişti?” diye soruyor. “Mavi bir mont, kırmızı şapka ve kot pantolon.”

Cole, “Neden hemen birine söylemedin?” diye soruyor.

“Çünkü aptal gibi hissettim! Dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğim bir adamı gördüğümü sandım ve peşine düştüm, ne diye? Onunla yüzleşmek için mi? Adam yedi ay boyunca hakkımdan geldi, yani ne düşündüğümü bilmiyorum. Sana söyleyecektim, Cole. Sadece seni bütün gün görmemiştim. Bir tek süsleme yaptığımız sırada geldin, ama sonra yine ortadan kayboldun.” Yutkunup uzadıkça uzayan konuşmama devam ediyorum. “Abigail’e buz getirmek için aşağı indiğimde Derek’e rastladım. Üzgün olduğumu görünce bir sorun olup olmadığını sordu, ama önce seninle konuşmak istediğimi söyledim. İşte o sırada gelip bizi gördün. Sana o zaman söylemek istemiştim ama bana hiç fırsat vermedin. Sen sadece beni haşladın ve Derek’le takılmakla suçladın. Asla öyle bir şey...” Yalnız olmadığımızı hatırlayarak kendimi durduruyorum.

Daniel’a bakınca özür dileme ihtiyacı hissediyorum. “Bakın, basıp gittiğim için üzgünüm. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkındayım; sadece benim için değil, Abigail için de.” Tekrar Cole’a bakıyorum. “Bencillik ettim, bir daha olmayacak.”

Cole bakışlarını masasına indirerek başını iki yana sallıyor. Herkes sessiz kalıyor.

“Burada işimiz bitti mi?” diye soruyorum.

Daniel, “Evet, Savi, gidebilirsin. Sağ ol,” derken ayağa kalkıyor.

Cole sandalyesinde arkasına yaslanarak Savannah'nın gidişini izliyor, o sırada babası da ondan boşalan yere geçip başını ovuyor.

John, “Ben bir şey mi kaçırıyorum yoksa bugün Savi'nin huysuzluğu mu üstünde?” diye sorarak odaya girip kendine bir fincan kahve yapıyor. Odadaki gerginliğin farkına varınca dönüyor. “Ahh, bir olayın ortasına mı daldım?”

Cole, “Savannah, José Jorge'yi gördüğünü düşünüyor,” derken yüzünü ovuşturuyor.

John odadakilere bakarak, “Sizce gördüğü o muydu?” diye soruyor.

“Bilmiyorum, ama Savannah o olduğuna kendi güvenliğini tehlikeye atacak kadar inanmış. Paul onu bulana kadar adamı iki sokak boyunca takip etmiş.”

“Hadi be.”

“Keith, bu işle ilgilenmeni istiyorum. Güvenlik kayıtlarını bul ve ne bulabiliyorsan bak.”

Keith telefonunu çıkarırken, “Tamamdır,” diyor.

Cole'un email adresinden yeni bir mesajı olduğuna dair uyarı geliyor ve Cole bunun Frank'ten geldiğini görüyor. “Kahretsin!” Eki hızla açıyor ve yazdır komutu veriyor.

Daniel, Cole'un suratını görünce, “Sorun mu var, evlat?” diye soruyor.

Cole kâğıdı John'a uzatıyor, John ise şöyle bir bakıp

başını öne eğiyor. Keith kâğıdı onun elinden kapıp omzunun üstünden bakan Daniel’la birlikte okuyor.

“Kahretsin, çocuklar bu iş ciddi.” Babasının sözleri insanın aklından çıkmıyor.

XVII

Üzerimdeki gerilimi atmaya ciddi şekilde ihtiyacım var. Akşam yemeğini hazırlamakla olacak gibi değil. Spor kıyafetlerimle aşağı iniyorum. Spor salonuna açılan, zemini cilalı koridora girdiğimde fosforlu sarı spor ayakkabılarım gıcırıyor. Abigail bana yepyeni spor kıyafetleri alırken iyi iş çıkarmış. Siyah diz altı taytımın iki yanda ayakkabımla uyumlu sarı çizgileri var, tam göbek deliğimin üzerinde biten siyah üstle de güzel bir takım oluşturuyor. Kapıyı açıp Paul ve Derek'i ağırlıklarla çalışırken buluyorum.

Paul iki tekrar arasında, "Hey, Savi," diye sesleniyor. "Ter atmaya mı geldin?"

"Planım bu." Etrafa bakınıp ilk olarak nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum ve gözlerim arka duvardaki kapıya takılıyor. Keith'in buralarda bir yerde bir boks ringi olduğundan bahsettiğini hatırlayarak o tarafa gidip candan bakıyorum. Bir eğitmen John'a bazı hareketler gösteriyor. Daha fazlasını görme merakı içinde, sessizce içeri giriyorum.

John'un adamın eldivenine bir dizi yumruk atmasını seyrediyorum.

Döntüp havaya doğru bir tekme savuruyor.

Eğitmen, "Tamam, güzel, ama beş dakika mola verip kafanı boşaltmaya çalış. Bugün aklın başka yerde gibi," derken ona bir havlu fırlatıyor.

John beni görüyor ve odada etrafına bakıyor. "Ah, hey, Savi."

"Hey. Beni gördüğüne sevinmiş görünmüyorsun."

"Kusura bakma. İlginç bir gün oldu. Cole yanına geldi mi?"

"Bu sabahtan beri görmedim, neden?"

John, "Sadece merak ettim," deyip biraz su içiyor. "Burada ne işin var?"

"Sadece ringe bir bakayım dedim."

John'un telefonu çalıyor ve o da bakmak için o tarafa yöneliyor.

Eğitmen halatların üzerine eğilerek, "Ben Mario," diyor.

"Savannah."

Adamın gözleri kısılıyor. "Daha önce hiç boks yapmadın mı?"

"Hayır."

"Yaptığını söyleyebilmek ister misin?"

"Tabii." Gülümsediğim sırada elini tutuyorum, beni yukarı çekip halatları benim için ayırarak tutuyor.

"Bunları tak." Bana bir çift kırmızı eldiven uzatıyor. "Önce doğru duruşu öğrenmen lazım." Sağ elimi kullandığım için sağ topuğumu ve sol ayağımın başparmağını merkeze yerleştirmemi söylüyor. Ağırlığımı iki ayağıma eşit vermem ve dizlerimi hafifçe bükmem gerekiyor. Ayaklarımı çapraz tutmam, omuz genişliğimden biraz fazla açmam ve arkada kalan topuğumu belli belirsiz kal-

dırmam gerektiğini öğreniyorum. Eller havada, dirsekler aşağıda, gözler hemen eldivenlerin üzerinde, çene içeride.

“Ve nefes al.” Mario sırtıyor. “Tamam, John birazdan döneceği için şimdi temel adımlama tekniği üzerinden geçmeyeceğim. Şimdilik nasıl yumruk attığına bakalım. Eğlen biraz.”

Bunun üzerine gülümsüyorum. Yumruğumu öne iterek Mario’nun eldivenine çarpıyorum.

“Güzel, ama bu sefer yumruğu savururken nefes ver ve hedefe vurana kadar yumruğunu ve kolunu germe.”

“Tamam.” Her şeyi hatırlamaya çalışarak başımı sallıyorum. Tekrar duruş pozisyonuma dönüp bir daha deniyorum, bu sefer nefes almayı aklımda tutuyorum.

“Güzel!” Sırtıyor. “Tekrar.” Bu şekilde birkaç turun ardından Mario da karşılık vermeye başlıyor, bana birkaç savunma hareketi gösteriyor.

Derek, “Ah, ne?” diyerek odaya giriyor. “Mario, Savi’yi ringe mi almış?”

“Evet.” Mario’nun omzuna bir yumruk atıyorum ama son anda engelliyor. “Arkanı kollasan iyi olur, Derek, burada çılgın beceriler kazanıyorum.” Gülerken bir yumruktan kaçmaya çalışıyorum, ama onun yerine darbeyi kolumdan alıyorum.

Derek, “Ah, gerçekten mi?” diye takılıyor. “Uyardığın için sağ ol.”

“Ah hayır!” Paul, Derek’i kapı aralığından kenara çekerken sızlanıyor. “Savi, gerçekten mi?”

John’un telefon konuşmasını bitirip döndüğünü göerek, “Ne var?” diye soruyorum.

Derek çıkarken gülüyor.

“Ne olduğunu biliyorsun.” Paul başına bir bakış atıyor.

John, “Savi, belanı arıyorsun,” diye homurdanırken oturup bir protein bar çıkarıyor. İki ısırtıkta bitiriyor.

“Ben yirmi sekiz yaşında bir kadınıym.” Yapabileceğimi düşündüğümünden daha sert bir yumruk atıyorum. “Eğer boks yapmayı öğrenmek istiyorsam, bunu yapmak hakkım.” Mario’ya iki hızlı yumruk savuruyorum. “Yani sizin için sakıncası yoksa...” John’a bakıyorum, sesini keseceğini belirtmek için ellerini kaldırıyor.

Mario, “Tamam, pekâlâ,” derken herkese şöyle bir bakıyor, “benim kaçırdığım şey ne?”

Bir yumruk daha atarken, “Hiçbir şey,” diye mırıldanıyorum.

Paul, “Patronun kız arkadaşıyla boks idmanı yapıyorsun,” diye bağırıyor.

“Paul!” diye bağırırken ellerimi kaldırıyorum. “Bu ne şimdi?”

“Cidden mi?” Mario’nun yüzü düşüyor.

“Cidden.” Cole kapıdan hemen içeride durduğu yerden konuşuyor. Hepimiz dönüp ona bakıyoruz.

Kahretsin.

“Ah üzgünüm, Savi.” Mario başını iki yana sallıyor. Eldivenlerini çıkarmaya başlıyor.

“Savi, ringden çık.” Cole bana elini sallıyor.

“Bunu neden yapacaktım tam olarak?” diye soruyorum. Öfkemin bir kez daha yükseldiğini hissediyorum.

“Savi,” diyerek beni uyarıyor.

“Müşterilerin spor salonunu kullanması kurallara aykırı değil.” Etrafa bakıyorum. “Ve spor salonundayım.”

John, “Eyvahlar olsun,” diye homurdanarak çantasını

kapıp Paul'e doğru hareketleniyor. Paul de John'un peşinden dışarı çıkıyor. Mario ringden çıkıyor ve onlara yetişmek için koşuyor. Harika, şimdi de Cole'la yalnız kaldım.

Cole bana doğru yürürken elini bezgince saçından geçiriyor. "Haklısın, Savannah, müşteriler istedikleri zaman spor salonunu kullanabilir." Ringe zıplayıp eğilerek halatların altından geçiyor. İki adımda karşımda bitiyor. "Ama benim kız arkadaşım olarak, bu evde başka kimseyle idman yapmanı istemiyorum."

"Cole," diye oflarken eldivenlerimi çıkarıp kenara fırlatıyorum.

Tek kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. Kollarında olmak için can attığım hâlde hâlâ kırgın olduğum gerçeğiyle mücadele ediyorum. "Dün gecedен sonra..."

"Üzgünüm, Savannah," diyerek sözümü kesiyor. "Sana açıklama şansı bırakmadım; sadece anlamadan yargıda bulundum. Özür dilerim."

"Evet, öyle yaptın, ama aynı zamanda gerçekten kırıcı bazı şeyler de söyledin." Geri çekilerek kolundan kurtuluyorum. "Açıkçası bence biraz durup düşünmek için ara vermemiz lazım. Başım..."

"Beni uzaklaştırmak için ne kadar uğraşırsan uğraş, seni bırakmıyorum. Kavga ettik, çiftler yapar böyle..."

"Çiftler aynı zamanda birbirine güvenir," diye belirtiyorum. "Sen belli ki bana güvenmiyorsun."

Tekrar önüme geçiyor. "Güveniyorum, sadece dün senin de kaçmanla birlikte epey berbat bir gündü. Sonra seni alt katta Derek'le buldum. Bütün günün acısını senden çıkardım. Bu yanılttı ve üzgünüm, bebeğim." Öne eğilip beni alnımdan öpüyor. "Lütfen beni affettiğini söyle."

İç geçirerek kollarımı onun beline doluyorum, o da yavaş yavaş başıma yaslıyor. “Affettim.” İkimiz de sadece birbirimize ihtiyaç duyduğumuzdan, bir süre bu şekilde kalıyoruz. “Yine de ringde oynayabilir miyim?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü sırf eğlence için bile olsa birinin sana vurduğunu görmek hoşuma gitmiyor.”

“İyi.” Yani bu cevaba nasıl karşı çıkabilirim ki? Bana bu kadar değer vermesi çok tatlı.

“José olayıyla ilgili ne yapıyoruz?”

“Bu konuyu akşam yemekte konuşacağım.” Ah hayır.

“Yemekten sonra konuşsan olmaz mı?”

Bana bakmak için geri çekiliyor. “Neden?”

“Çünkü havayı bozacaksın. Bu akşam sakın ve eğlenceli bir ortama ihtiyacım var.”

“Niye?” Beni tekrar göğsüne çekiyor.

“Abby ve Dr. Roberts’ı bir araya gelmeleri için biraz itekleyeceğim.” Başını iki yana salladığını hissediyorum ve hemen ardından hafif gülüşü duyuluyor.

“Tamam, ama sonrasında konuşmak zorundayım.”

“Anlaştık.” Ringden atlamama yardım ediyor ve beni spor salonundan geçiriyor. Bakışları karnıma doğru iniyor.

“Üstündekinden nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.” Gülüyorum.

June, Abigail’e büyük bir beyaz şarap kadehi uzatıyor. Abigail kaşlarını çatıyor. “Kırmızı sevdiğimi biliyorsun.”

“Bu akşam olmaz, Abby.” June yüzünü buruşturuyor. “İlk buluşmada asla kırmızı şarap içilmez, dişlerinin kararmasını ister misin?”

“Hayır, haklısın.”

Feta peynirli salatanın kapağını kapatıp buzdolabına koyarken gülümsememi bastırıyorum. Bir yandan da yapmam gerekenleri düşünüyorum. Pekâlâ, o zaman salata tamam, tavuklar hazırlandı, sebzeler doğrandı ve pişmeye hazır. Tamam, sıra tatlıda.

“Pembe anvelop elbisenle çok güzel görünüyorsun, Abby,” diyerek sinirlerinin yatışmasına yardımcı olmaya çalışıyorum.

Abigail kumaşı düzelterek, “June’un elbisesi,” diye cevaplıyor. Bu beni şaşırtmıyor. June iki kardeşin küçük olanı ve moda zevkine sahip. Abigail bana bakıyor. “Sağ ol, canım. Sen de çok hoş görünüyorsun.”

Başımı eğip V yaka mor bluzuma ve topuklu ayakkabılarla tamamladığım siyah deri taytıma bakarken gülümsüyorum.

Mark içeri girerek, “Ee, bu hafta kasabada ışık festivali var. Hepimiz gidiyor muyuz?” diye soruyor. Abigail’in kıyafetini görünce aniden duruyor. “Bu üstündeki ne?” Bana bakıyor. “Neler oluyor? Siz üçünüz niye bu kadar süslendiniz?”

June, “Sakin ol, Mark,” diyor. “Dr. Roberts yemeğe geliyor.”

Mark buzdolabına yönelirken, “Ah, tamam,” diyor ama sonra tekrar duruyor. “Bir dakika.” Abigail’e bakıyor. “Ama sen niye böyle giyinip süslendin?”

June kadehine doğru, “Ah, çok yaklaştı,” diyerek gülüyor.

“Sen? Yoksa bu?” Mark başını iki yana sallıyor. “Doktorla çıkıyor musunuz?”

Abigail hemen, “Hayır,” diye karşılık veriyor, “sadece konuşuyoruz.” Zavallı kadın gülümsemesini saklayamıyor.

“Bundan haberi olmayan yalnızca ben miyim?” Mark bana bakıyor. “Cole biliyor mu? Tabii ki biliyor.” Ellerini havaya fırlatıyor. “Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim. Demek istediğim, bunu iyice düşünecek fırsatım olmadı.” Tabureye çöküp başını ovuyor. “Yani doktor iyi bir adam, ama yeterince iyi mi?” Artık kendi kendine konuşuyor. June gülererek gözlerini deviriyor. Kapı çalıyor ve Mark birden kalkıp gömleğini düzeltiyor. “Ben bakarım.”

Abigail onu, “Adama iyi davran,” diye uyarırken June’la ikimiz tezgâha tutunarak gülüyoruz.

“Pekâlâ, bu muhtemelen hayatımda yaşadığım en komik anlardan biriydi,” derken soluklanmaya çalışarak ellerimi dizlerime indiriyorum.

June, “Çok korumacı,” diyerek gözyaşlarını siliyor. “Bu çok tatlı.”

Abigail, “Öyle,” diyor. Başını sallayarak içkisini bitiriyor. “Tamam.” Kalkıp elbisesini düzeltiyor. “Haydi bakalım, hanımlar.”

“Benim burada işlerimi bitirmem lazım, siz gidin. Birazdan gelirim,” diyorum. Onlar salona doğru ilerlemenden önce June’un kadehini dolduruyorum.

Zamanlayıcıyı ayarlayıp patatesleri firma veriyorum. Tekrar kalktığımda bir çift elin belime sarıldığını hissediyorum. “Selam.”

Cole, “Selam,” derken başını omzuma yaslıyor. “Güzel görünüyorsun ve tatlı gibi kokuyorsun.” Stresli olduğunu anlayabiliyorum; sesi yorgun geliyor.

“İyi misin?” Kollarımı onunkilere dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum.

“Pek sayılmaz,” diye itiraf ediyor, “ama bunları daha sonra konuşacağız zaten.” Omzumu öpüyor. “Sadece buna ihtiyacım vardı.” Yüzünü boynuma gömerken iç geçiriyor.

“Yardım edebildiğime sevindim,” diyorum. Geriye doğru uzanıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. “Doktor geldi ve Mark çıldırıyor.” Gülüyorum. “Adamın neden geldiğini anladığı an gerçekten komikti.”

“Ha, eminim öyledir.”

Derek’in sesi bütün evde yankılanınca Cole yüzünü buruşturuyor.

“Aranızda ne oldu sizin?”

Cole inliyor. “Yaklaşık beş yıl önce, kahramanlık yapmaya çalışıyordu ve bir evi boşaltmak için uğraştığımız sırada arkamı kollamadı. Tüfeğinin ucuna bıçak bağlamış bir Kartel üyesi neredeyse boğazımı kesecekti.”

Nefesim kesiliyor, elimle ağzımı kapatıyorum.

“Esas sorun bu olanlar da değil, sonrasındaki davranışlarıydı, sanki biz bir birlik değildik de kendi başımızın çaresine bakarmışız gibi. İşte bu yüzden asla Blackstone’da olmayacak. Ona güvenmiyorum.”

“Anlıyorum.”

Derek’in sesi gittikçe yaklaşıyor, o yüzden kıpırdanmaya başlıyorum ama Cole beni bırakmıyor. “Cole?”

“Henüz hazır değilim.”

Gülümsüyorum. “Bana bu gece sarılsan?”

Göğsünün hızlı hızlı inip kalktığını hissediyorum.

Omzumu tekrar öpüyor ve geri çekiliyor.

Derek, “Selam, Savi,” diyerek mutfığa giriyor. “Yemekte ne var?”

Buzdolabına dönüp tavuk göğüslerini çıkarıyorum. “Feta peynirli tavuk sarma ve közlenmiş kırmızı biber.”

“Mmm, kulağa hoş geliyor.” Uzanıp şöyle bir bakıyor.

“Bunları barbeküye götürmem lazım,” diyorum. Fakat tam gitmek üzere olduğum sırada Cole halledeceğini söyleyerek tabağı elimden alıyor.

Derek adaya geçip otururken, “Epey huysuz,” diye yorumluyor.

“Eh, onun bir gün içinde uğraştığı şeylerle uğraşmak zorunda kalıp da mutlu olmayı hayal edemiyorum.” Kendime biraz şarap koymak için hareketleniyorum, ama Derek şişeyi benden önce kapıyor.

“İzninle.” Gülümsüyor. “Peki söylesene, Savi, biriyle çıkıyor muydun? Daha önce yani...” Duraklıyor.

“Hayır.” Bu konuşmanın nereye gittiğini bilerek dürüstçe cevaplıyorum. Derek kıpırdanarak biraz daha yaklaşıyor.

“Eh, izin verirsen seni dışarı çıkarayım diyorum. Bilirsin, randevu gibi.” İşte geldi...

“Ah dostum, çok körsün.” Keith içeri girerken gülüyor. Belli ki yaşadığım garip anı duymuş. Cole dışarıdan dönüp tabağı masaya bırakıyor. Önce bana sonra Keith’e bakıyor. Odada neden bu kadar gergin bir hava olduğunu merak ettiğinden eminim.

“Ee, ne diyorsun? Cuma akşamı saat altı uygun mudur?” Derek bizi kimlerin dinlediğini ya da bunun ev kurallarına aykırı olmasını umursamadan üsteliyor. Keith sırtını buzdolabına yaslıyor, bir Cole’a bir de bana bakıp durarak sırtıyor. Bu gösterinin her bir dakikasının tadını çıkarıyor.

Mark, Keith’e katılarak, “Neler oluyor?” diye fısıldıyor.

“Savi az önce çıkma teklifi aldı.”

“Ah!” Mark’ın yüzü bir anda canlanıyor. “Ah. Tamam, siz devam edin.” Bu canlı bir gösteriymiş gibi elini sallıyor.

June, “İşte buradasın, Savi,” diyerek yanına geliyor. “Gel de Dr. Roberts’a bir merhaba de. Sonuçta onu sen davet ettin.”

“Tabii,” derken gülümsemeye çalışıyorum. “İzninizle.” Kollarımı June’a dolayıp tam da bu anda beni kurtardığı için ona teşekkür etmek istiyorum. Bana göz kırpyor ve onun da konuşmaya kulak misafiri olduğunu tahmin ediyorum. Ses çıkarmadan dudaklarımı oynatarak teşekkür ederim, diyorum, sonra doktorun yanına gidiyorum.

Cole yemekte sözünü tutuyor, iş konusunu hiç açmıyor. Mark’la bakışmalarını yakalasam da sohbetin daha neşeli konular üzerinden sürmesine yardımcı oluyor. Dr. Roberts ve Abigail’in arası da gayet iyi. June, ablası bir adama övgüler yağdırdığı için çok sevinçli görünüyor. Abigail gerçekten övgüler yağıdırıyor değil tabii, ama kesinlikle ısıll ısıll parlıyor.

Dr. Roberts elini odanın dört bir yanına doğru sallayarak, “Tüm bunları yaptığina inanamıyorum,” diyor. “Çok güzel. Kesinlikle dekorasyondan anlıyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Gülümsüyorum. “Noel benim için yılın en güzel zamanıdır.”

“Noel’i sevmene ve senin için yılın en güzel zamanı olmasına bayılıyorum.” Keith bir kurabiye aldığı sırada gülüyor. “Çok iyi.”

Mark, “Cheesecake mi o?” diye sorarken öyle olduğunu gayet iyi biliyor. Yana eğilip arkasındaki masadan alıyor.

“Yemin ederim sırf tatlılara yakın olmak için orada oturuyorsun.” Gülüyorum.

Mark, “Doğru,” diye belirtirken gülüyor ve tabağına koca bir dilim cheesecake koyuyor.

Sohbet yeniden başlıyor ve kısa süre içinde içki faslı için salona çekiliyoruz. Cole, Dr. Roberts’la konuşuyor; sohbetleri ciddi görünüyor, o yüzden yanlarına gitmiyorum.

Derek arkamdan gelip, “Soruma cevap vermedin,” diyor. *Kahretsin...* Dönüp gülümsemeyi deniyorum.

“Aslında biriyle görüşüyorum, ama teklifin gururumu okşadı.”

“Tabii,” derken ellerini ceplerine sokuyor. “Üzgünüm; bilsem hiç sormazdım.”

“Sorun değil.”

Cole sohbet uğultularını bastırarak, “Herkes beni dinleyebilir mi? Hepinizle paylaşmam gereken bazı bilgiler var,” diye sesleniyor. “Lütfen toplanın. Bunu aradan çıkarmak istiyorum.”

O tarafa gittiğimiz sırada Keith, June’la ikisinin yanına oturmam için kolumu çekiştiriyor.

Daniel, Sue’yla salona girerken, “Geç mi kaldık?” diye soruyor.

“Hayır, tam zamanında geldiniz.” Cole onlar otururken başını sallayarak selam veriyor.

Onları her zamanki gibi sıcak karşılamadığı gözümden kaçmıyor. Sue biraz keyifsiz görünüyor, ama hepimiz toplanıp Cole’un başlamasını beklerken bunu fark etmemiş gibi yapıyorum.

Cole, “Pekâlâ,” derken ellerini kalçalarına koyuyor. “Dün yaklaşık saat yedide Frank, Ajan Bridges’le birlikte, York’u Washington’a götürmek için buradan ayrıldı. Uçuşun ilk yarım saati geçmişken, York, Ajan Bridges’in silahını ele geçirmiş ve bu sırada onu öldürmüştü. Kargaşa sıra-

sında bir kaza kurşunu pilota isabet ederek onu yaralamış.” Herkes fısıldaşmaya başlarken duraklıyor, sonra devam ediyor. “Devamında yaşanan mücadelede Frank, York’u vurup öldürmüş. Tüm ayrıntıları paylaşmayacağım, ama pilot uçuşu Washington’a kadar sürdürmeyi başarmış. Bir şeyi yok, sadece bir süreliğine tek kanadını kullanmak zorunda kalacak.” Neredeyse espri yaptığını fark eder gibi oluyor ve üzgün görünüyor.

Abigail sessizce, “Zavallı Ajan Bridges. Ailesi var mıydı?” diye soruyor.

Cole boğulur gibi bir sesle, “Evliydi ama çocuğu yok. Eşine haber verildi,” diyor.

Tüm bunlara anlam vermeye çalışarak, “Neden?” diye soruyorum.

“York bir süredir Kartellere belli bilgiler sattığını Frank’e itiraf etmiş.” Cole doğrudan bana bakıyor. “Ve Savannah’yı zehirlediğini de.”

İnanamayarak başımı iki yana sallıyorum.

“Evin konum bilgisini vermediğine yemin etmiş, ama onu zorlamalarının an meselesi olduğunu da biliyormuş ve bu işten kurtulmak istemiş. Görünüşe göre boyundan büyük işlere kalkışmış, onlara hangi bilgileri vereceği konusunda seçici davranabileceğini düşünmüş. Yanıliyormuş.”

Mike arkamdan, “Frank’in bir şeyi yok mu yani?” diye soruyor.

“Evet.” Cole son bir kez etrafına bakıyor. “York’u on yıldır tanırım. Gölgeler’in konumunu onlara vermediğine gerçekten inanıyorum. Ağgözlülüğe kapıldı, ama onun vicdanı bile o kadar ileri gitmesine müsaade etmez.”

Birkaç kişi kalkmak için hareketleniyor, ama Cole bo-

ğazını temizliyor. “Bir şey daha var.” Bana bakıyor. “Bu sabah Blackstone’a beklemede olduğumuz bilgisi geldi.”

Nabzım durma noktasına geliyor. Bunun, haber aldıklarında hemen gitmek zorunda kalacakları anlamına geldiğini biliyorum.

“Frank, Amerikalı’nın yeriyle ilgili teyit almış. Onu ölü ya da diri yakalamak için yeşil ışık aldık.” *Vay canına...*

Annesi, “Frank ne zaman gidebileceğinize dair herhangi bir şey çıtlattı mı?” diye sorarken babasının koluna tutunuyor.

Cole içkisinden bir yudum alıyor. “Her an olabilir. Gitmeden önce görüntü almayı bekliyoruz.” Gözleri tekrar bana kayıyor, ama fazla hassas hissederek göz temasımızı kesiyorum.

“Şu an için ne yapıyorsak ona devam ediyoruz. Evin acil bir tehdit altında olduğunu sanmıyorum. Şimdilik hepsi bu. Daha fazlasını öğrendikçe size bilgi vereceğim.”

Herkesin hareketlenmeye başlaması biraz sürüyor. Öte yandan ben, biraz yalnız kalma ihtiyacıyla, kanepeden alelacele fırlıyorum. Onu duyana kadar mutfığa ulaşıyorum.

Cole, “Hey, hey, hey,” derken koluma uzanıyor. “Kaçma.”

“Kaçmıyorum.” Yalan söylediğim için sinir olarak gözlerimi kapatıyorum. “Tamam, evet, kaçıyordum.”

Cole yaklaşıyor, elini kolumdan aşağı kaydırarak parmaklarını benimkilere geçiriyor. Ellerimizi dudaklarına doğru kaldırıp benimkini öpüyor.

“Her şey yoluna girecek.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü kader seni sırf geri almak için bana getirmedi.” Gülümsüyor, beni bir kez dudaklarımdan öpüyor. “Hem

şimdi yanına döneceğim biri varken fazlasıyla dikkatli olmam gerekecek.” Beni tekrar öpüyor.

Her an gidebileceğini hatırlayarak kafamı toparlamaya çalışıyorum. “Bana bir söz verebilir misin?”

Çenesi seğiriyor ama başını sallıyor.

“Telefon ne zaman gelirse gelsin, nerede ve ne yapıyor olursan ol, gitmeden önce beni göreceğine söz ver.” Tek bir gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor; Cole onu parmağıyla yakalıyor.

Elini enseme gezdirip beni öyle tutkuyla öpüyor ki nefes almayı unutuyorum. Çok hafifçe geri çekiliyor. “Ah Tanrım, söz veriyorum, bebeğim.”

Ben başımı sallarken o da doğruluyor, uzanıp benim için bir mendil alıyor. Yanaklarımı kuruluyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Derek, “İşte buradasın,” diyor. “Ne durumda olduğuna bakmak istedim.”

“İyiyim.” *Lütfen git başımdan.*

“İyinin ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?” derken sırtıyor.

Başımı sallayarak, “Korkmuş, güvensiz, evhamlı ve duygusal,” diye cevaplıyorum. “Ben Edward Norton hayranıyım.” Derek başını arkaya atarak gülüyor.

“Komik olduğunu duymuştum ama hazırcevapmışsın da, seni sevdim.”

Adanın karşı tarafından bana doğru eğilmekte olan Cole yüzünü iki eliyle ovuşturuyor. Derek’in bütün bu flört olayıyla onun sinirine dokunduğunu biliyorum.

Derek cüretkâr bir şekilde, “Ee, sen kiminle çıkıyorsun ki bu arada?” diye soruyor.

“Benimle.” Cole ellerini indirerek konuşuyor. Ağzım açık kalıyor ama çabuk toparlanıyorum.

“Seninle mi?” Derek’in gözleri yuvalarından fırlıyor. “Sen, Savannah’yla mı çıkıyorsun?”

“Evet.”

“Ev içinde bir tür kural falan yok mu?”

Cole ona ters ters bakıyor. “Benim evim, benim kurallarım, hatırladın mı?”

“Nasıl da işine geliyor.” Derek kıs kıs gülüyor. “Bal tutan patron parmağını yalayacak tabii.”

“Sen de az önce aynısını yapmaya çalışmıyordun muydun, Derek?” diye soruyorum.

“Rütbeni unutma, Ajan Rent.” Cole parmağını ona doğru uzatarak ayağa kalkıyor. “Aynı çatı altında yaşıyor olabiliriz ama ben hâlâ senin amiranim, ona göre davranacaksın.”

Derek başını iki yana sallıyor ama çenesini sıkıyor. Akıllılık ederek, “Evet, efendim,” diyor ve dönüp odadan ayrılıyor.

“Cole,” diyerek ona yaklaşıyorum, başını eğip bana bakması için gömleğini kavriyorum. “Beni yatağa götürür müsün?” Bana gülümsüyor.

“Elbette, bebeğim.”

Odasına gittiğimizde Cole hâlâ sinirli görünüyor.

Penceresinin önündeki sandalyeye oturup karların düşüşünü, pencereye çarpmasını ve yavaşça eriyerek camın üzerinde oluşan yüzlerce farklı yol hâlinde damlamasını izliyorum.

Işık loşlaşırken, Dave Matthews Band’den *Crash Into Me* şarkısı odaya doluyor. Cole önüme geçiyor ve gözlerim vücudunu yukarı doğru tembelce takip ediyor. Göm-

leğinin önü açık, kravatını çıkarmış, kolları yukarı kıvrılmış, elleri ceplerinde; bu adam her şeyiyle mükemmel.

Eğilerek önüme çömeliyor ve baldırımın arkasını kavırıyor, bileğime gelene kadar elini aşağı kaydırıyor, sonra da ayakkabımı nazikçe çıkarıyor. Aynısını diğeri için de tekrarlıyor.

Hareket ettiği sırada karın kaslarının kasılmasını izliyorum.

Kara gözleri benimkilere kilitleniyor, kollarıyla beni bacaklarımın altından ve sırtımdan desteklediği sırada alev alev parlıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve havaya kaldırdığımı hissediyorum.

Başını eğip bana kısık gözlerle, okunması imkânsız bir yüz ifadesiyle baktığı sırada tereddüt ediyor.

“Cole?”

Beni nazikçe yatağa yatırmasından hemen önce beni daha sıkı tutuyor. Gömleğini üzerinden çıkarıp yere atıyor, sonra üzerimde beliriyor. Dudakları benimkilere ulaşıyor ve yavaşça, yumuşak bir hareketle dilini ağzımın içine kaydırıyor.

“İzin ver seni hak ettiğin gibi seveyim.” Saçımı yüzümden çekip başını hafifçe yana eğiyor. “Sen dünyanın en güzel kadınısın.” Çenemi boydan boya öpüyor, kulağıma kadar devam ediyor, dudaklarından uzun bir inilti yükselirken duruyor. “Sanki biri kafamın içine girdi, en derinlerimdeki arzuyu buldu ve seni yarattı.”

“Cole,” diye fısıldarken duyguların beni tümüyle ele geçirdiğini hissediyorum. “Hiç kimse beni...”

Ben daha bitirmeden dudakları beni yakalıyor. Eli pantolonumun önünü açmak için yan tarafımdan aşağı

uzanıyor. Pantolonumu aşağı itip omzunun üzerinden fırlatıyor.

Dudaklarını tekrar üzerimde hissetmek için gözüm dönmüş gibi doğrulup bluzumu çıkarıyorum.

Cole kendi pantolonunu süratle çıkarıp atıyor, bir yandan da karnımı öpüyor. Elleri göğüslerime doğru yol alıyor, dantel sutyenimin üzerinden nazikçe ovuyor.

Öpücüklerin arasında tek nefeste, “Yumuşacıksın,” diyor, “öyle mükemmelsin ki.” Sıcak parmakları kopçayı açarak göğüslerimi aç dudaklarının önüne seriyor.

İçimi delip geçen şehvetle başımı geriye vererek yastığa bırakıyorum.

Cole bacaklarımı ayırıp ortasına yerleşerek yerini ayarlıyor ve kendini çok hafifçe öne itiyor. Göğsünü benimkine bastırıyor, eli yüzümü kavıyor, bana öyle büyük bir sevgiyle bakıyor ki... “Sana bu kadar ihtiyaç duymak beni korkutuyor, Savannah.” Sözlerini algımlarken nefesimi tutuyorum. “Dokunabileceğim kadar yakında olmadığında fiziksel olarak acı çekiyorum.” Cole gözlerini kapatarak bana doğru eğilirken parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

“İstedğin zaman dokunman için tam buradayım işte,” diyerek ona güvence veriyorum.

Uzun, kalın sertliğini enfes ve acı verecek şekilde yavaşça içime kaydırırken tatlı bir nefes bırakıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor, tümüyle içeri girene kadar beni tutsak ediyor.

Kendimi *Not In That Way* şarkısını söyleyen Sam Smith’in hüzünlü sesine kaptırıyorum. Duygularım bir mücadele içine girerken gözlerim kapanıyor. Kalbim bu adama akıl almaz derecede bağlanmış, bir aşk ağının içine

neredeyse nefes almayı zorlaştıracak kadar dolanmış durumda.

Cole hislerini ortaya döküyor, bana kalbini açıyor, ruhunu önüme seriyor. Benim aklımdan geçen tek şey ise yakında gidecek olması.

Nazik bir tempoda hareket ettiği sırada yanağımın üzerinden, "Yapma, bebeğim," diye fısıldadığını duyuyorum. "Şimdiden öyle düşünme, eve döneceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç damla gözyaşı bırakıyorum.

Cole onları öperek uzaklaştırıyor. "Benimle kal, benim tatlı Savannah'm."

Gözlerim titreşerek açılıyor.

"Benimle birlikte düş. Söz veriyorum, seni bırakmayacağım."

O beni nefes nefese öperken tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Ağır ritmimiz başımı döndürüyor. Bir ateş topu karnımda hızla büyüyor. Bacaklarım huzursuzlanıyor, o yüzden onları Cole'un beline dolayarak sırt kaslarının seğirdiğini hissediyorum. Cole adımı fısıldarken ellerim çarşafı yapışıyor.

"Cole!" diye yalvarırken çok yaklaştığımı biliyorum.

Köprücük kemiğimi boydan boya öpmeye başlıyor.

Cole'un kesik nefesleri ve sıcak dudakları bir araya gelerek beni son noktaya getiriyor. Düşünme yetimi kaybederek havai fişeklerin içine doğru serbest düşüşe geçiyorum. Yalnızca içten içe taklalar attığımı, dönüp durduğumu, eğilip büküldüğümü hissedebiliyorum. Anlamsız şeyler bağırdığımı hayal meyal fark ediyorum. Cole titriyor ve daha derine ilerleyerek bacaklarıma tutunuyor. Tüm bun-

lar çok fazla geliyor ama durmasını istemiyorum! Tenimden boydan boya ter fışkırıyor, ellerim yatağa can havliyle tutunuyor; onun bedeni de benimkiyle birlikte şiddetle sarsılırken beraber zirveye ulaşıyoruz. Tıpkı bir kuş tüyünün ağır ağır yere inişi gibi havada süzülerek dünyaya döndüğümü hissediyorum.

Tekrar yatağa gömülürken bir daha hareket edemeyecekmişim gibi geliyor. Cole bana gülümserken saçlarımı yüzümden çekiyor. Aynı anda geri çekiliyor, onunla teması kaybettiğim için irkiliyorum.

Beni temizlemek için ılık bir yüz havlusu getiriyor, sonra havluyu banyonun olduğu tarafa doğru fırlatıp hafif bir çöküntü yaratarak tekrar yatağa giriyor. Gevşemiş vücudumu göğsüne çekiyor, parmaklarını sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

Gözlerimi kapatarak kendimi damarlarımdan hızla akan hayal alemine bırakıyorum. Cole'un kollarında olmak hiç bu kadar doğru gelmemişti. Her bir parçamın sahibi o. Tam huzurlu bir uykuya açılan hassas sınırı geçtiğim sırada Cole'un göğsünün yanağıma doğru titrettiğini hissediyorum.

"Her zaman düşebilirsin, Savannah, çünkü seni yakalayan ben olacağım."

XVIII

“Savannah!” Omuzlarımın sertçe sarsıldığını hissediyorum. “Savannah, uyan!” Cole fısıltılarının arasında sesini yükseltiyor.

“Tamam, uyandım. Ne oldu?”

Cole üzerime kıyafetler fırlatıyor.

“Giyin,” derken pantolonunu yukarı çekiyor. “Çabuk ol, zamanımız yok!”

Giysilerimi hızla üstüme geçirip botlarımı giydiğim sırada zihnim bocalıyor.

“Al!” Bana ceketimi uzatıyor. “Beni takip et.” Beni elimden yakalayıp odanın kapısını açıyor, dışarıda kimse olup olmadığını kontrol ediyor. “Haydi!” Koridorda aceleyle ilerliyor. Neden arka taraftaki merdiveni kullanmadığımızı merak ediyorum.

“Nereye gidiyoruz?”

Cole cevap vermiyor, Abigail’in odasını açarken duruyor. Abigail, June ve Sue, Abigail’in yatağına büzüşmüş, dehşet içinde görünüyorlar.

“Ne olursa olsun burada kal. Kapıyı açma. Anahtarı

olan bir tek ben varım.” Cole göz hizama eğilirken omuzlarımı tutuyor. “Burada güvende olacaksın; beni bekle.” Beni öpüyor, sonra June’a kapıyı onun arkasından kilitlemesini tembihliyor.

“Hayır, Cole, bekle!”

Cole sertçe, “Savannah, burada kal!” diyor.

Arkamı dönüp kadınlara bakıyorum, derin bir uykudan kaldırıldığım için kafamın tamamen karıştığını hissediyorum. Zihnim olaplara bir anlam vermek için çılginca uğraşıyor.

Sue, “Buraya gel,” diyerek yatakta kendi yanına hafifçe vuruyor. “Söylesene, Savannah, koridordan geçerken herhangi bir şey duydunuz mu, bir şey gördünüz mü?”

“Hayır.” Başımı iki yana sallıyorum. “Sanmıyorum.”

June, “Ah Tanrım, durum kötü,” diye sızlanıyor. “Bugünün geleceğini hep biliyordum, ama şimdi...” Ablasının eline uzanıyor ve dua etmeye başlıyor.

“Anlamıyorum. Neler oluyor?” diye soruyorum.

Abigail, “Karteller,” diyor. Sesi boğuk çıkıyor. “Mark en az on iki kişi olduklarını söyledi.”

“Aman Tanrım,” derken titremeye başlıyorum. “Hepsi benim suçum.”

June’un tek söylediği, “Hayır, canım,” oluyor.

Kapının yumruklanması hepimize aynı anda çığlık attırıyor. Biri İspanyolca bir şeyler bağırıyor, sonra kapı bir patlamayla açılıyor. Minik tahta parçaları etrafımızda uçuşuyor ve Abigail avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamadan önce bir an için donakalıyoruz.

Tek gördüğüm tozların arasından yükselen siyah bir AK-47 ve üç kez patlayan parlak ışıklar oluyor, hemen ardından bir şeyin düştüğünü duyuyorum.

İki ışık patlaması daha belirirken June ablasının yanına koşuyor, sonra Abigail'in üzerine yere düşüyor. Sue'nun da beni yatağa doğru iterek kendini benim üzerime attığını hissediyorum; vücudu dört kez şiddetle sarsılıyor, sonra kendini bırakıyor. Kanı etrafımı sarıyor, üzerimdeki ağırlığından kurtulmaya çalıştığım sırada yüzüme ve saçlarıma bulaşıyor. Sue yan tarafa düşünce kapı aralığında durmuş beyaz bir mendille elini silen Amerikalı'yı görüyorum.

"Gitme vakti," diyor. Sanki hiçbir şey olmamış, sevdiğim üç insanı öldürmemiş gibi! Onu görmezden gelerek Sue'nun yanına koşuyorum, onu geri getirmeye çalışırken soğuyan bedenini kollarımda tutuyorum, ama çok solgun görünüyor.

Yüksek sesle hıçkırarak, "Lütfen," diye haykırıyorum, "uyan!" O kadar çok kan var ki... Amerikalı'nın beni kolumdan yakaladığını ve kapıya doğru çektiğini hissediyorum.

"Gitme vakti dedim!"

"Hayır!" diye çığlık atıyorum. "Lütfen!"

"Savannah! Savannah!"

Hâlâ arkadaşlarım için çığlık çığlığa bağırarak yataktan fırladığım sırada gözlerim birden açılıyor. Ben kapıya koşarken güçlü bir çift kol bana sarılıyor. "Onları nasıl öldürebilirsin?" Hıçkırıyorum. "Onlar benim ailem."

"Savannah, dur, geçti. Rüya görüyordun." Cole'un göğsü bana doğru titreşiyor. "Sorun yok, geçti."

"Cole?" diye fısıldıyorum.

"Evet, bebeğim, benim."

"Cole." Kollarında dönüp göğsüne doğru hıçkırıklara boğuluyorum ve Cole beni kendisiyle birlikte yere indirir-

ken devriliyorum. Kâbusun etkisi geçip beni yalnızca arkasından gelen sersemlikle baş başa bırakana kadar ona can havliyle sarılıyorum. Bir süre sonra nihayet sakinleşiyorum. Başımı Cole'un bacağına dayadığım sırada onun da parmakları kolumda geziniyor; aşağı, yukarı, aşağı, yukarı.

Yumuşak bir sesle, "Konuşmak ister misin?" diye soruyor.

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum. Sorması bile daha fazla gözyaşına sebep oluyor.

"Tamam, ne zaman hazır hissedersen öyleyse."

Birkaç dakika daha geçtikten sonra bir süredir içimi kemiren bir soruyu sormaya karar veriyorum. "Evin saldırıya uğraması durumunda, güvenli bir oda var mı?"

Cole usulca, "Evet, var," diye cevaplıyor.

Derin bir nefes bırakıyorum.

"Eğlence odasının altında bir kat daha var. York'u orada tutmuştuk. Dört hapisane hücresi var, onun ötesinde de güvenli oda. Daha çok güvenli kat gibi, devasa bir yer. Genişliği mutfak, salon ve yemek odasının toplamı kadar. Dışarıdan ulaşılması mümkün değil. Eğer saldırı altında kalırsak, arka koridoru kullanıp seni o odaya kim götürüyorsa onu takip edersin ve dışarısı güvenli olana orada kalırsın." Kafamı kaldırıp ona bakacağım şekilde kıpırdanıyorum.

"Sen de bizimle gelir misin peki?"

Parmaklarının arasına aldığı bir tutam saçımla oynuyor. "Kaptan filikaya atlamaz."

Birkaç gözyaşı daha saçlarıma damlıyor. Tutunacak bir dal arayarak, "Ama ya bunu yapması için bir sebebi olursa?" diye karşı çıkıyorum.

“Bebeğim, bunun korkutucu olduğunu biliyorum, ama seni koruyacağım.”

“Beni korumanla ilgili bir endişem yok, Cole; ben sana bir şey olmasından endişeleniyorum.” Bu kadar çok ağlamaktan başımın ağrıdığını hissederek hareketlenip doğruluyorum. Kendime çektiğim dizlerime sarılıyorum, çenemi de dizlerime dayıyorum.

“Bu benim işim, Savi, ve bu işte iyiyim. Eğer senin için bir anlamı varsa, korkmuyorum da. Benim yaptığım iş bu.” Bana bakarken ağzı bükülüyor. “Ne düşünüyorsun?”

Omuz silkiyorum; yorgun hissediyorum ama artık uykuya dalma düşüncesi beni tedirgin ediyor. “Bazen bu koca bir rüyaymış gibi hissediyorum. Demek istediğim, böyle şeyler her gün olmaz. Sanki sıkışıp kaldım, çaresizim ve ordunun zamanıyla kaynaklarını harcıyorum. Benim suçum olmadığını biliyorum, ama bu hepinize yük olduğum hissini azaltmıyor.” Derin bir iç geçiriyorum. “Ben sadece bazı şeylerin cevabını almak istiyorum. Bütün bu olayın arkasında kimin olduğunu öğrenmek istiyorum. Hayatımı geri istiyorum.”

“Biliyorum.” Cole beni ayağa kaldırıp tekrar yatağa yatırıyor. Kolunu bana dolayarak beni yanına yerleştiriyor. “Sen yük değilsin Savi; bu evin başına gelen en iyi şeylerden birisin. Sadece benim için değil, herkes için.” Saçımı önünden çekip alnımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. “Biraz uyumaya çalış; yalnız değilsin, ben buradayım.”

Gözlerimi kapatıp sonunda sızınca ya kadar Cole’un kalp atışlarını sayıyorum.

Beş gün sonra...

Süslenmiş sokakta el ele yürüyoruz, iki yanımızda da renkli ışıklandırmalar dizi dizi asılı duruyor. Her dükkânın dışında, akla gelebilecek her tür süsle donatılmış Noel ağaçları var. Tarihi kostümler giymiş koro üyeleri, bir sıcak çikolata standının yanında durmuş *Carol of the Bells* ilahisini söylüyor. Bir at arabası, geçerken çingiraklar çalan dört kişilik bir aileyi sokağın aşağısına taşıyor. Sue dalga geçmiyormuş. Bu kasaba kesinlikle Noel'e âşık. Bu gerçekten harika. Thomas Kinkade tablolarından fırlamış bir sahneye benziyor. Kafamı kaldırıp Cole'a bakıyorum; siyah yün kumaştan düğmeli paltosu ve gri atkısıyla çok şık görünüyor. Yüzünü inceleyerek bizimle birlikte mi yoksa ileride olacıklara dair düşünceler içinde mi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Cole geçen akşam yemekten sonra tüm ev halkıyla toplantı yaptığından beri evdeki gerginlik biraz yatıştı.

Keith, kasabada José Jorge'yi gördüğümü sandığım gün gördüğüm adamın o olup olmadığını doğrulayamadı.

Fakat Cole'un da dediği gibi, hazırlıklı olmak dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bugün dışarı çıkmamız konusunda temkinliydi, ama Daniel gerekli önlemleri aldığımız sürece yaşamaya devam etmemiz gerektiği konusunda onu ikna etti.

Peruğumu ve gözlüklerimi takmış, kapıdan çıkmak üzereydim ki Cole beni durdurdu.

"Nasıl hissediyorsun?"

“Açıkçası biraz komik.” Peruğun bir tutamını havaya kaldırdım. “Kendimi hiç sarışın olarak düşünmemiştim.”

Cole gülümsedi ve peruğu çıkardı.

“Bence yeteri kadar dikkatli olursak buna ihtiyacın olmayacak.” Sevimli bir şekilde güldü. “İşte.” Açık pembe bir bereyi kafama geçirdi. “Bu daha iyi.” Buklelerimden birine parmağını geçirdi. “Gerçi seksi kütüphaneci göz-lüklerini sevdim,” diye takıldı.

O an Cole’un koluna vurdum, ama kalın çerçeveli göz-lükleri çıkarmadım. Görüntümü gerçekten değiştiriyor.

Biraz ileride beraber yürüyen Mark ve Melanie’yi fark etmek, ateş kırmızısı saçları yeşil şapkasının altından gö-rünen Melanie’nin Mark’ın koluna girdiğini görmek beni gülümsetiyor. Mutlu görünüyorlar; herkesin keyifli oldu-ğunu görmek insanın içini açıyor. Buna gerçekten ihtiya-cımız var.

Bir kuyumcu vitrini beni durduruyor, buna kim karşı koyabilir ki? Daha iyi görebilmek için ellerimi vitrinin çer-çevesine bastırıyorum. “Ah, çok güzel,” diye fısıldayarak camın kısa süreliğine buğulanmasına neden oluyorum.

Cole görebilmek için omzumun üzerinden eğiliyor. İçinde gerçek bir kar tanesi saklanmış damla şeklindeki kristal, narin bir zincirin ortasında sallanıyor. Kristalin yerleştirilme şekli minik taneciğin büyük görünmesini sağlıyor.

“Bu şekilde gerçekten eşsiz olmuş.” Cole bunu söyler-ken gülümsüyor.

Bunun ne kadar doğru olduğunu düşününce gülme-den edemiyorum. Gruba yetişmek için yürümeye devam ediyoruz, biraz geride kaldık.

Cole pek de acelesi varmış gibi görünmüyor. Birden

irkiliyor, sonra bir şeyler homurdanıyor. Durup eğilerek kulağıma yaklaşıyor. “Lütfen şimdi söyleyeceklerimi bozma.”

Kafamı kaldırıp ona bakıyorum ve başını iki yana sallıyor. Sonra onu huzursuz edenin sesini duyuyorum.

“Kimleri görüyorum, Cole Logan.” Karşımızda uzun bacaklı, dişleri inanılmaz derecede beyaz bir sarışın beliyor.

Cole dişlerini sıkarak, “Merhaba, Christina,” diyor. Ah, zırdeli eski sevgilisi bu! Kız önce bana, sonra da kenetlenmiş ellerimize şöyle bir bakıyor.

Beni yok sayarak Cole’a, “Bu kim?” diye soruyor.

“Nişanlım.” Cole bana gülümsüyor ve ben de parmak uçlarımda yükselip ona oldukça uzun bir öpücük vererek rolümün hakkında geliyorum.

“Nişanlandın mı?” Açık kalan ağzıyla alabalığa benziyor. “Eh, yazık olmuş.”

Gözlerimi deviriyorum.

“Evet, nişanlandık ve şimdide ailemizle buluşmamız gerekiyor, o yüzden... Ah, kendine iyi bak, Christina.” Cole onun etrafından dolanırken başını sallıyor.

Ben de tatlılıkla, “İyi tatiller, Serena,” diyorum.

Christina arkamdan, “Adım Christina,” diye ofluyor.

Cole bir şey söylemeden önce bir köşeyi dönüyoruz. “Eh...”

“İyi birine benziyor.”

Cole gülmeye başlıyor, sonra beni kendine çekerek bana sarılıyor.

“Ee, demek nişanlın, öyle mi?”

Saçlarıma doğru, “Gerçekten o kadar da uzak değil, be-beğim,” diye mırıldanıyor, ama ben ondan bu söylediğiyle

tam olarak neyi kastettiği hakkında bir açıklama alamadan elimi Zack'ın restoranının olduğu tarafa doğru çekıştırıyor.

Tam yemekler servis edilirken Cole'un cep telefonu çalıyor.

Cole müsaade isteyerek masadan kalkıp dışarı çıkarken Mark ona endişeli bir bakış atıyor.

Keith kulağıma, "Herhangi bir şey olabilir," diye fısıldıyor.

Cole'u pencereden izlemekle hiçbir şey anlaşılmıyor; sırtı bana dönük olduğu için yüzünü inceleyemiyorum. Yirmi uzun dakika geçiyor ve masadaki herkes dikkatimi Cole'dan uzaklaştırma girişimlerinde bulunuyor. En sonunda kendisine odaklanmamı sağlayan, gelip Cole'un sandalyesine oturan Sue oluyor.

Usulca, "Hey," derken elini alnımda gezdiriyor. "Kendini iyi hissediyor musun? Biraz solgun görünüyorsun."

Başımı iki yana sallayıp bu sabah ve son birkaç gündür biraz keyifsiz hissettiğimi düşünüyorum, ama bütün olup bitenlerden sonra böyle olması şaşırtıcı değil.

"Stresliyim ve midem biraz rahatsız."

Beni izleyen gözleri kısılıyor, sonra nihayet başını sallıyor. "Bu aralar iyi uyuyor musun?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet," diye cevaplıyorum. Hafta başında gördüğüm korkunç kâbusları saymazsak son zamanlarda epey uyuyorum. "Birkaç kez kestirdim bile."

"İşte bu güzel." Gülümsüyor.

Sanırım onu iyi olduğuma ikna ettim, ama bu merakı ne kadar kötü göründüğümü merak etmeme sebep oluyor. Pencereye göz atıyorum ama Cole gitmiş. Etrafımdaki herkese bakınca onun içeride olmadığını görüyorum.

Tam kalkıp onu aramak üzere olduğum sırada dönüyor, buz gibi elini omzuma koyuyor.

Mark ona bakıyor ve yüzünde bir tür duygu geçişi yakalıyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Sue, Cole'a sandalyesini iade ederek kendi sandalyesine geçiyor; Daniel'a bir şeyler fısıldıyor ve adamın gözleri bir an benimkilere çevriliyor.

Gerçekten, millet, ben iyiyim.

"Cole?" diyerek dikkatimi ona yöneltiyorum.

"Savi, yemen lazım, yemeğin soğuyor." Hiç dokunmadığım tabağıma bakıyor.

Cidden mi? Yememi mi istiyorsun?

Mark arkamda kalan Cole'a bakarak, "Frank miydi?" diye soruyor.

Cole, "Evet," diye fısıldıyor.

"Gönderiliyor muyuz?"

Cole masadakilere şöyle bir göz atıyor, sonra başını iki yana sallıyor.

Bu ne demek şimdi?

Melanie gerginliği dağıtarak, "Ee, Mark, Noel planların nasıl?" diye soruyor. Mark cevaplamadan önce uzun, derin bir nefes alıyor.

"Şey, aslında bu akşam kuzenimin kulübesine gitmek için yola çıkıyorum."

Hareket etmeden ona bakıyorum.

Melanie, "Ah öyle mi, ne zaman döneceksin?" diye soruyor.

Mark yüzünde sabitlediği bir gülümsemeyle, "Henüz emin değilim," diye cevaplıyor, "ama döndüğümde o konuştuğumuz kayak gezisine gitmemiz lazım." Çok rahatsız görünüyor.

Mark'ın sözleri bende başıma aldığım bir darbe etkisi yaratırken tabağımı önümden itiyor. “İzninizle,” diyerek sandalyemden kalkıyorum.

Cole da annesine işaret ederek kalkıyor.

“Savi,” derken sesi endişeli çıkıyor.

Ona bakmadan, “Sadece tuvalete gitmem lazım,” diye fısıldıyorum.

Sue kendisinin de gitmesi gerekiyormuş gibi yaparak bana eşlik ediyor.

Başım dönüyor. Biraz sersemlediğimi hissetmeye başlıyorum, Sue beni tuvaletin makyaj bölümündeki deri koltuğa oturtuyor.

Yanıma otururken, “İşte,” diyerek serin bir havluyu yüzüme tutuyor.

“Haber geldi,” diye fısıldıyorum. “Bu gece yola çıkacaklar.”

Sue elimi tutuyor, ama parmaklarını bileğimin iç kısmına koyuyor.

Bunu garip bularak ona bakıyorum. “Ben iyiyim, sadece başım döndü.”

“Mmhm,” diyerek nabzımı ölçmeye devam ediyor.

“Bununla nasıl başa çıkıyorsun?” diye soruyorum. Biraz yardım almaya çaresizce ihtiyaç duyduğumu hissediyorum.

Sue elimi bırakarak iç geçiriyor.

Sessizce, “Buna alışmak biraz zaman aldı,” diyor. “O eve dönene kadar beni meşgul edecek şeyleri daha yeni buldum. Şansına, senin yanında ben varım, Abigail var, evine dönünceye kadar June var, evdekilerin geri kalanı var.”

“Korkuyorum,” diyerek ona itiraf ediyorum.

“Biliyorum,” derken içimi rahatlatmak için bana sarılıyor. “Ben de.”

Cole yemeğe ve konuklara odaklanmak için tüm gücüyle çabılıyor, ama Frank’le yaptığı konuşma onu huzursuz etti. Barda buluşmak için babasına başıyla işaret ediyor. İkisi de müsaade isteyerek o tarafa ilerliyor.

Cole elini saçlarından geçirirken Daniel, “İki konyak,” diye sipariş veriyor. “Pekâlâ, evlat, Frank ne dedi?”

“Blackstone bu gece yirmi üç otuzda yola çıkıyor.”

Babası ona içkisini uzatıyor. “Hedeflenen varış noktası?”

“Meksiko.”

“O kadar güneye mi?”

“Evet.”

Daniel, “Hımm,” derken ensesini ovuyor. “Sence?”

“Evet.”

“Ajan Joel’ı arayayım mı?”

“Kesinlikle.”

Babası, “Cole,” diyerek elini onun omzuna koyuyor, “onu koruyacağız. Adamlarımı getireceğim ve oranın Knox Kalesi gibi olmasını sağlayacağım. Senin bu yolculuğa odaklanman, odaklanmak için ne gerekiyorsa onu yapip aklını bu işe vermen gerekiyor.”

Cole kafasını kaldırıp Savannah’nın masaya döndüğünü görüyor.

“Ne demek istediğini anlıyorum, baba.”

Mark'ın Melanie'yle vedalaşmasını izliyorum. Ortadan ikiye ayrılmışım gibi hissediyorum, hangi tarafta olmak isteyeceğimi merak ediyorum. Belki de işleri konusunda bir şey bilmemenin iyi yanları vardır. Fakat aynı zamanda, bilmemek de beni öldürür. Ah Tanrım, kendi kendimin en büyük düşmanıyım.

Cole'un arkamdan geldiğini hissediyorum. Kolunu belime doluyor ve beni dışarının soğuşuna doğru yönlendiriyor. Sue ve Daniel, akşamı çocuklar gitmeden önce onlarla vedalaşarak geçirmeye karar verdi. Cole, Paul ve John'a haberi verdiğinde onların tepkisi karşısında şaşkınlığa uğradım; en son hava raporunu almış gibi davrandılar. Öte yandan ben yorgun hissediyorum, çok yorgun. Beline sarılarak Cole'a yaslanıyorum.

“Üşüdün mü?”

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Daha önce hissettiğim Noel heyecanı çoktan yok olmuş durumda. Artık bayramın bitmesini, böylece birlikte ilk Noel'imizin artık ayrı geçeceğini düşünmeye mecbur kalmamayı diliyorum.

Hepimiz arabalara sessizce dönüyoruz. Cole'un vücut dili değişti. Düşüncelerde kaybolmuş gibi bir hâli var. Ona aklında ne olduğunu sormak istiyorum, ama dört saat içinde gidecekleri düşünülünce bu aptalca geliyor.

Eve dönüş yolculuğu acı verecek kadar sessiz geçiyor. Cole beni yakınında tutuyor, başparmağıyla elimi okşuyor.

Gözleriyle ufku taradığını anlayabiliyorum. Sürekli tetikte olmaktan hiç yorulup yorulmadığını merak ediyorum.

Arazi aracından atladığımda Cole beni elimden yakalıyor. “Benimle biraz yürür müsün?”

“Tabii.”

Elimi tutuyor ve beni ormanda bir yola yönlendiriyor. Sessizlik içinde yürüyoruz, etrafımızdaki tek ses botlarımızın altında çatırdayan kardan geliyor. Bir tepenin en yüksek noktasında bir açıklığa ulaşınca aşağıda kalan göle bakıyoruz. Ay pırıl pırıl parlıyor ve sudaki minik dalgaların üzerinde parlak bir yol oluşturuyor.

Havayı bozmak istemediğimden usulca, “Vay canına,” diye mırıldanıyorum. “Çok güzel.”

Cole sessizce, “Savannah?” diyor.

Dönüp onu bana bakarken buluyorum.

“Ben yokken fazladan dikkatli olmanı istiyorum. Kasabaya gitmek yok, ormana kaçmak yok. Lütfen, sürekli yanında biri olsun, bana söz verir misin?”

Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlayarak başımı sallıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor. “Uzaktayken odaklanabilmem lazım. Kafamın rahat olması lazım.”

“Söz veriyorum, Cole. Anlıyorum. Endişelenme, kaçmayacağım, ben...”

“Sana âşığım, Savannah.” Ah. “Bu sefer sana âşık olduğumu söylemeden gidemezdim. Bu benim için bir ilk. Daha önce herhangi bir kadın için ne böyle bir şey hissettim ne de bu sözleri söyledim.”

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. “Cole.” Boğazımı temizliyorum. “Bunu sana ilk söyleşimde beni bırakıp gidiyor olman hiç hoşuma gitmiyor, ama... Ben de seni seviyorum.”

Cole titrek bir nefesle iç geçirerek gözlerini kapatıyor.

Yüzünü iki elimle kavıyorum. “Bu benim için de bir ilk.” Onu hafifçe öpüyorum. “Bana geri döneceğine söz ver.”

Bana daha da sıkı sarılıyor. “Söz veriyorum, bebeğim.”

Sıçrayarak uyanıyorum. Gözlerimin şiş şiş olduğunu hissediyorum. Arkama uzanınca Cole’un dün gece gerçekten beni bırakıp gitmiş olduğunu hatırlıyorum. Sanki daha birkaç dakika önce bu örtülerin altında kenetlenmiş, verilecek ne kadar çok sevgimiz olduğunu birbirimize gösteriyorduk. Saate bakıp çoktan dokuz buçuk olduğunu görüyorum. Yataktan fırlıyorum ve duşa gidiyorum. Bu kadar çok uyuduğuma inanamıyorum.

Abigail, “Selam, Savi,” diyor. Ben adanın başına geçip otururken bana bir fincan kahve uzatıyor. Kurdeleli kırmızı bir kutuyu önüme itiyor. “Bunu Cole bıraktı.” Açmamı beklerken gülümsüyor.

Kurdeleyi çekip kutunun kapağını yavaşça kaldırıyorum. Gözlerim bir anda dolup taşarken elim ağzıma fırlıyor.

“Ee?”

İçinde sağlamlaştırılmış kar tanesi olan kristal damlayı ona göstermek için kutuyu çeviriyorum.

Abigail, “Ah, Savannah bu çok güzel,” diye haykırırken bir mutluluk anı içinde ellerini kavuşturarak göğsüne götürüyor.

“Dün Zack’in restoranına yürürken bir dükkânda görmüştüm. Cole telefonla konuştuktan sonra çaktırmadan oraya gitmiş olmalı.” Abigail kolyeyi takmama yardım

ederken kutunun dibine sokulmuş notu çekip çıkarıyorum.

O özel sözleri söylediğimiz günün anısına.

Seninim.

C.

Boğazımda bir yumru oluşurken notu göğsüme bastırıyorum. “Abby?” Burnumu çekiyorum, sonra şiddetli bir bulantı dalgası hissediyorum. Başım öyle çok dönüyor ki neredeyse tabureden düşüyorum. “Ay!”

“Savannah?” Abigail’i seslenirken görüyorum, ama sesini hayal meyal duyuyorum. Ensemi ter basıyor ve midem altüst oluyor. Aman Tanrım, yine mi zehirlendim?

Abigail, midemi yüksek sesle boşaltmam için tam zamanında suratıma doğru bir kova tutuyor.

Sue arkamdan bir yerden, “Aman Tanrım,” diyor. “Onu yatağa götürelim.”

XIX

Birkaç saat sonra uyanıyorum.

Sue balkon kapısının yanındaki masada biriyle oturuyor.

Uyku sersemliği içinde, “Merhaba?” diyorum.

“Savannah, bu Dr. Brown. Kendisi jinekolog.”

Yatakta daha iyi doğrulup oturmak için hareketleniyorum.

“Peki.” Başımı iki yana sallıyorum. “Neden?” Sonra kafama dank ediyor, hiç iştahım yok, midem bulanıyor, duygusalım, yorgunum. “Hamile miyim?”

Dr. Brown bana doğru bir adım atıyor. “Öyle düşünüyorum, Bayan Miller.”

Ne? “Ama doğum kontrol hapı kullanıyorum!”

“Hiçbir doğum kontrol yöntemi yüzde yüz etkili değildir. Bazen böyle şeyler olur. Babanın kim olduğunu biliyorsunuzdur diye farz ediyorum.”

Gerçekten mi? Sue’ya bakınca kızarıyorum. Ah Tanrım, torun istediğini biliyorum ama daha çok erken! Ya oğlunu kapana kısırmaya çalıştığımı düşünürse? Of, birbirimizi sevdiğimizi bile daha dün gece söyledik.

“Savannah.” Sue bana gülümsüyor.

“Evet, biliyorum, babası Cole.” Onun ne düşüneceğini merak ederek başımı geriye yaslıyorum.

“Eh, güzel o zaman.” Dr. Brown bana bakarak gülümsüyor. “Son âdet döngünün ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?” Düşünüyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

“Açıkçası hatırlamıyorum.”

“Pekâlâ, birkaç gün içinde muayenehaneme gelmeni isteyeceğim. Burada gerekli donanım yok, ama ultrason muayenesi yapmak istiyorum. Bebeğin iyi bir başlangıç yaptığından emin olmamız lazım.” Çantasını açarken, “Şimdilik bunları almaya başla.” Bana hamilelere özel bir şişe vitamin veriyor. *Ah, Tanrım.* “Gelebileceğin zaman Sue bana haber versin. Lütfen bol bol dinlen ve yemek ye.” Gitmek için kalkıyor.

Sue, “Teşekkürler, Dr. Brown,” diyerek onu kapıya kadar geçiriyor. “Ben seni ararım.”

Sue yüzünde bu zamana kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle bana dönüyor. “Ah, Savannah!” Elleri hızla havaya kaldırıyor. “Hiç daha mutlu olmamıştım!”

İçimden az önce duyduklarımı hazmedebilmek için ondan biraz izin istemek geliyor.

Yatakta yanıma kıvrılıyor. “İyi misin?”

Pek sayılmaz.

“Bilmiyorum,” diyerek dürüstçe yanıtlıyorum. Aniden Sue’nun restorandaki davranışlarını hatırlıyorum. “Sen biliyordun, değil mi?”

Gülümsüyor. “İçimde bir his vardı, ama haklı olup olmadığını görmek için bekliyordum. Bu sabah olanlar bunu doğruladı; Dr. Brown’ı o yüzden çağırdım. Kasabanın en iyisidir ve onu yıllardır tanırım.”

Kafamın dağılmaması için uğraşarak başımı sallıyorum.

“Dün gece beni sevdiğini söyledi,” derken kolyemi parmaklarımın arasına alıyorum. “Onu seviyorum, Sue, gerçekten.” Sue’nun burnunu çektiğini duyuyorum, sonra elime uzanıyor. Gerginlik içinde, “Sence ne diyecek?” diye soruyorum.

Sue yanaklarını hafifçe silerek gülüyor. “Çok mutlu olacak, Savannah!”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olacağını biliyorum.”

“Berbat bir zamanlama oldu; bunu planlamamıştık.”

“Olabilir, ama her şey yoluna girecek, Savannah.”

“Sue...” Kafamı kaldırıp ona bakıyorum. “Bu aramızda kalabilir mi lütfen?”

“Daniel biliyor.”

“Olsun, ama sadece üçümüz, tamam mı? Cole’un en son öğrenen kişi olmasını istemiyorum.”

“Tabii ki, yalnızca üçümüz.”

Derin bir iç geçiriyorum, karnımda büyüyen canlıyla ilgili panik yapmamaya çalışıyorum. Sonra Cole’u düşünüyorum, tek bir minik bedende ikimizden ufak birer parça olması fikri beni gülümsetiyor. Tekrar uykuya daldığım sırada kendimi karnımı okşarken buluyorum.

Cole herkesten ayrılırken uydu telefonunu kulağına tutuyor. Hepsi günün ardından yorgunluktan ölüyor. Kartellerden bir grupta karşılaştılar ve kamplarının yeri keşfedildi. Alabildiklerini kurtarıp hızla yeni bir yere sıvış-

mak zorunda kaldırlar. Saatine bakıyor, gece yarısını daha yeni geçiyor.

Keith, “İyi misiniz?” diye soruyor.

Cole, “Evet, güç bela,” deyip Keith’e günün olayları ve şu anki durumla ilgili bilgi veriyor.

“Pekâlâ, tamam, bizim tarafta her şey yolunda.”

Cole tereddüt ederek, “Güzel,” diyor.

Keith ise, “Savi grip oldu,” diyor. Cole onun sesinden gülümsediğini anlayabiliyor. “Yani sen de hasta hissetmeye başlarsan bol şans, çünkü Savi bütün gün yataktan çıkmadı.”

Zavallı Savannah; Cole daha erken aramayı planlamış ve onunla konuşabilmesi için Savannah’nın yakınlarda olmasını ummuştu. Durum bildirmek için yaptıkları telefon görüşmelerini herhangi bir özel konu için kullanmanın, ev içinde kendi koyduğu kurallara aykırı olması gerçeği kesinlikle söz konusu bile olamaz. Savannah hayatına girdiğinden beri bütün kuralları çöpe gitti.

“Onunla konuşmak ister misin?”

Keith’in sorusu onu afallatıyor; yüksek sesle mi düşünüyordu yoksa? “Hayır, geç oldu. Şimdi evi izliyoruz, yarın sabah erkenden ya da daha doğrusu bugün benim için...” Saatine bakıyor. “Dün gece ve bu sabah için son telefonum.”

“Tamamdır, dikkatli ol.”

“Olurum. Kuzgun çıktı.”

Mark, “Doğu tarafında yedi adam görüyorum,” diye fısıldıyor. “Batıda beş.”

Cole, “Anlaşıldı,” diye cevaplarırken aynısını doğrulamak için dürbününü oynatıyor. “Doğuda yedi, batıda beş.” Telsizi hışırtıya başlayınca ona uzanarak kıpırdanıyor.

Paul’un, “Tilki Bir’den Kuzgun Bir’e,” diyen sesi telsizden yükseliyor.

“Dinlemedeyim Tilki Bir.”

“Kuzeydoğu yönünden eve doğru ilerleyen yeşil bir Hummer var.”

Cole aracın yerini tespit edip takip ediyor. “Anlaşıldı Tilki Bir, görüyorum. O araçta kimin olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Anlaşıldı.”

Hummer hiç sorun yaşamadan kapıdan geçiyor ve malikanenin önünde duruyor. Silahlı iki nöbetçi kapıyı açıp lacivert takım elbiseli, kafasına krem rengi bez çanta geçirilmiş bir adamı çıkarıyor.

Cole, “Hımm,” diyor, “kafası örtülüyken ellerinin bağlı olmaması ilginç.”

“Evet.” Mark başını sallıyor.

“Görünüşe göre gizemli konuğumuz Amerikalı’yla iş yapıyor olabilir.”

“Sanırım ona yeri bilmesine izin verecek kadar güvenmiyorlar.” Mark gözlerini kısıyor. “Sence Belediye Başkanı olabilir mi?”

“Hayır, bu adam daha uzun boylu ve daha zayıf.”

Takım elbiseli adam ve silahlı nöbetçilerden birinin içeri girip gözden kaybolmasını ve Hummer’ın geldiği yoldan geri dönmesini izliyorlar.

Mark, “Bir süre kalacak galiba,” diyerek sırtüstü dönüyor ve boynunu esnetiyor. Saatine bakıp bir protein bar

çıkartıyor. Cole da yavaş yavaş geri çekiliyor, sonra görüş alanının dışında kalan bir kayaya yaslanıyor. Sakızını tükürüp suyunu açıyor.

Mark kıpırdanarak yeleğini çekiştiriyor. “Kahretsin, karlı havayı özledim.”

Cole, “Ben de,” derken Savannah’ı düşünüyor.

“O bakışı biliyorum.”

Cole, “Evet, sende de var,” diye karşılık veriyor, Mark bunun üzerine sırıttırıyor.

Cole suyun kapağını kapatırken, “Pekâlâ,” diyor. Sonra yan ceplerini yoklayıp kendine...

“Al.” Mark ona bir sakız fırlatıyor. Beraber orduya katıldıklarından beri sakız çiğnerler. Dışarıda, görevde oldukları zaman rahatlamalarına yardımcı oluyor bu. Cole haritayı incelerken sakızı ağzına atıyor.

“Ahhh, iğrenç, bu ne be?” diye sorarken iğrenmiş bir yüz ifadesi var.

“Hubba Bubba.”

“Nesin sen, on iki yaşında bir kız mı?”

“Bu daha iyi çiğneniyor.” Mark omuz silkiyor.

“İğrenç.”

“Hayır, iğrenç olan senin tarçınlı yaşlı adam sakızların.”

“Resmen dişlerimin birbirine yapıştığını hissedebiliyorum. Hangi boktan aroma bu?”

“Tatlı ve sulu vişne!”

“Ben... Ben...” Cole başını iki yana sallıyor. “Ben şu an ne diyeceğimi bilemiyorum.” Sakızı tükürüp yerine kendinkilerden birini ağzına atıyor. İkisi de yüzüstü uzanıp tekrar görev yerlerine doğru sürünüyor.

Salondaki kanepede çantamı kucağımda tutarak oturmuş, kendimi bir anıya tamamen kaptırmış durumdayım.

“Biriyle görüştüğünü bile bilmiyordum,” diyerek babamın kanepesinde Lynn’in yanına oturuyorum. Lynn babamın kapısına geldiğinde hayalet görmüş gibi bir hâli vardı.

“Biriyle görüşmüyorum, Savi. Sadece biriyle takıldım ve şimdi de âdetim gecikti.”

“Kaç gün gecikti?”

Gözlerini kurulayarak, “Bir hafta,” diyor.

“Yani...” Kafamda çabucak hesaplıyorum, sonra ağzım açık kalıyor. “Onunla...” Babamı mutfakta görünce kayarak ona yaklaşıyorum. “Geçen ay gittiğimiz bağış etkinliğinde mi tanıştınız?” Derin bir nefes alarak bir an için gözlerini kapatıyor. “Aman Tanrım, yoksa Jones mu, hani babamın ofisinden şu seksi sarışın?”

“Luka’nın asistanı mı? Hayır, Jones değil!” İğrenmiş gibi başını iki yana sallıyor. Çocuğun unvanına karşı gösterdiği şirretliği görmezden geliyorum, çünkü Jones’un babam ve ofisteki diğer herkes için canını dişine takarak çalıştığını biliyorum.

“Kim o zaman? Hem her kimse prezervatif takmadı mı? Senden daha iffetliymişim gibi konuşmaya çalışmıyorum, ama yapma be, Lynn, bende bile bir sürü...”

“Sende ne varmış?” Babam cümlemi tamamlamamam için bana acımasız bir uyarıda bulunarak soruyor. Lynn’e bir su şişesi uzatıyor ve karşıma oturuyor. “Yani hamile misin?”

Lynn’in gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yardım etmem için bana bakıyor, ama babam konuşmamızı duyduğu için ben de onun kadar şaşkınım.

Kırmızının üç tonuna bürünerek, “Şey, bilmiyorum,” diyor.

Babam buna hakkı varmış gibi, “Babası kim?” diye soruyor, ama ben de bilmek için can attığımdan onu durdurmuyorum.

“Emin olana kadar bu konuşmayı yapmamayı tercih ederim.”

Babam bardağını sertçe vurarak sehpa bırakıyor. “Nasıl bu kadar aptal olabildin?”

“Baba,” diye karşılık veriyorum. “Yapma.”

“Sessiz ol, Savi.” Bir parmağını suratıma doğru sallayarak bana kaşlarını çatıyor. “Yemin ederim, eğer evlenmeden hamile kaldığını öğrenirsem kendini kürtaj yaptırmış bil. Adıma leke sürmeyeceksin.” Lynn’e bakıyor. “Sen de aynı şeyi düşünmelisin ya da basın öğrenmeden parmağına bir yüzük takmaya bak.” İkimize de gözlerini kısarak bakıp öne eğiliyor. “Ben devreye girmeden bu durumu çözün.” Ayağa kalkıyor, alçak sesle küfrederek odadan çıkıyor.

Lynn’in eline uzanıp hafifçe sıkıyorum. Midem altüst oluyor. Annem şimdi babamı duysa üzüntüden perişan olurdu. Neyse ki, o gecenin ilerleyen saatlerinde gebelik testi negatif çıkıyor. Lynn’i hiç bu kadar rahatlamış görmemişim ve muhtemel babanın kim olduğunu da asla öğrenemedim.

Keith yanımda dikilerek, “Hazır mısın?” diye soruyor.

Onun odaya girdiğini duymamışım bile.

“Evet.”

Sue’yla ikimiz kasabaya gitmem gerektiğini söylediğimizde Keith direndi, ama Sue daha “jin” harflerini söyler söylemez başka soru sormadan geri çekildi. Eminim ben de bir tür enfeksiyon olduğunu düşünüyordur. Normalde bundan utanç duyardım, ama bugün umursamak için fazla heyecanlı olduğumu fark ediyorum. Bu durumu onunla paylaşmayı çok isterdim, ama önce Cole’a söylemek isti-

yorum. Üstelik Derek SUV’da bizimle birlikte ve Cole’la beraber olduğumuzu öğrendiğinden beri biraz mesafeli davranıyor.

Keith şoför koltuğundan, “Kapüşonunu kaldırıyorsun, saçlarını içine sokuyorsun ve gözlüklerini takıyorsun, tamam mı, Savi?” diyor. Aynadan bana bir bakış atıyor.

Söylediği şeylerin hepsini yaparak başımı sallıyorum.

Mike iki araba arkamızdan geliyor. Bugünün gözcüsü o.

Yol kenarına park ediyoruz ve Keith’in inip kapımı açmasını bekliyorum.

Derek benim için muayenehanenin kapısını açıyor, Sue’nun bekleme odasında ayakta olduğunu görüyorum.

Aceleyle yanıma koşup bana sarılıyor. Keith ve Derek’e, “Sağ olun çocuklar, buradan sonrasını halledebilirim,” diyor.

İkisi de kapının yanına oturup etraflarındaki kadınlara bakıyor. Çok rahatsız görünüyorlar, bunu görünce sırtıtıyorum.

Sue kolunu benden ayırmadan beni arka taraftan götürüyor.

Herkes bize el sallayıp geçmemize izin verdiği için onu gayet iyi tanıdıklarını tahmin ediyorum.

Belden aşağı soyunup üzerime kâğıttan bir örtü sarıyorum, ben rahat edene kadar iki kez yırtılıyor.

Sırtüstü uzanıyorum, Dr. Brown neler olacağını açıklarken biraz gergin hissediyorum. Oldukça uzun, soğuk bir ultrason probunu “orama” itiyor ve yukarı bakıp tavanın soyulan yerlerini sayarak nefes veriyorum. Sue’nun nefesi belli belirsiz kesilince ona bakıyorum; elini göğsüne koymuş.

Dr. Brown, “Şunu görüyor musun?” diyerek parmağıyla ekrana hafifçe vuruyor. “O küçük yuvarlak senin bebeğin.”

Tekrar tavana bakıp kollarımla yüzümü kapatıyorum ve ağlamaya başlıyorum.

Sue yanıma gelerek, “Ah, Savi,” diyor. “Ağlama, her şey yoluna girecek.”

“Biliyorum.” Soluklanmaya çalışarak burnumu çekiyorum. “Sadece keşke Cole da bunun için burada olsaydı diyorum.”

“Biliyorum, canım,” diye fısıldıyor. “Ben de öyle istedim.”

Yanaklarımı silip tekrar bebeğime bakıyorum. Minik yuvarlağın benimkine eşlik ederek atan nabzını izlerken kalbim gürültüyle çarpıyor. “Vay canına,” diye fısıldıyorum. Sesim pürüzlü çıkıyor. Tüm bedenime duygular hücum ediyor.

Dr. Brown yüzünde bir gülümsemeyle, “Kalp atışı mükemmel görünüyor,” derken tuşlara basıyor. “Ve yaklaşık beş haftalık diyebilirim.”

Aklıma gelen uygunsuz düşüncelerle gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Cole’la duşta, onun yatağında, benim yatağında, benim...

“Al bakalım.” Doktor bana bir fotoğraf uzatıyor.

“Bir tane daha alabilir miyim?” diye soruyorum.

“Tabii ki.” Bir çıktı daha alıyor. “Sen giyin, sonra yapılacak ve yapılmayacakların üzerinden geçerez.”

Sue’yla ikisi çıkmak için hareketleniyor, ama doğrulurken Sue’yu geri çağırıyorum.

“Bunu dedeye göstermen lazım,” diyerek ultrason fotoğraflarından birini ona veriyorum.

“Sağ ol!” diye bağırıp bana sarılıyor. “Bunun için sabırsızlanıyorum.”

Doktorun bana verdikleriyle dolu çantayı kendi çantamın içine sokuşturup kapıda Keith’le buluşuyorum. Kızarmış gözlerimi görüyor ve nazıkçe koluma uzanıyor.

“Bu sorunun cevabını öğrenmek istediğimden emin değilim, ama seni gözümün ayırmadan koruyup kollayacağıma dair Cole’a söz verdim, o yüzden bilmem lazım: İyi misin?”

“İyiym aslında.” Sırıtiyorum. “Gerçekten iyiyim.” Aptal gözlerim yeniden doluyor.

“O zaman ne diye ağlıyorsun?”

Kalbim inanılmaz bir heyecan hissi ve Cole için duyduğum korku arasında mücadele ediyor. “Cole’u özlüyorum,” diyerek ona itiraf ediyorum. “Keşke onunla kendim konuşabilsem, sesini duyabilsem...” Aşırı duygusal hissederek iç geçiriyorum. “Üzgünüm.”

“Üzülme,” diyor ve bana Keith’e özgü meşhur yöntemle yandan sarılıyor. “Dün gece onunla konuştuğumda aklında senin olduğunu anlayabiliyordum.” Beni arabaya doğru ilerletiyor.

Abigail, “Yumurta mı, waffle mı?” diye sorarak bana bir fincan kahve uzatıyor.

Başımı eğerek fincana bakıyorum ve içmemem gerektiğini hatırlıyorum... *Ah kahretsin. Kahveden de ayrılmak zorundayım!* Çok sevgili içeceğime bakıp mümkün olan en kısa sürede döneceğime söz veriyorum. Ah, bunu saklamak zor olacak.

“Sadece kızarmış ekmek yeter,” diyorum. Abigail endişeli bir bakışla dönüyor.

“Savannah, sorun ne?”

Kahretsin... “Hiçbir şey, sadece o kadar aç değilim.” Bir de yumurta ya da waffle yeme fikri bende kusma isteği yaratıyor.

“Bana söylemediğin ne?”

Ah Tanrım, minik bir Fritter’ın yolda olduğunu ona söylemediğim için berbat hissediyorum.

“Savi?”

“Sanırım gripi hâlâ atlatamadım.”

Ekmek kızartma makinesine doğru gittiği sırada yalanım üzerine gözleri yumuşuyor.

Keith koridordan, “Savi?” diye sesleniyor. “Lütfen buraya gelir misin?”

Onu Cole’un ofisine kadar takip ediyorum ve bana sabit hatlı telefonu işaret ediyor. Kapıyı arkasından kapatırken gülümsüyor.

Devasa deri sandalyeye oturup ahizeyi kaldırıyorum.

“Alo?”

“Hey, bebeğim.” Sesi telefondan hışırtılarla birlikte geliyor ve midemde aynı anda milyonlarca kelebeği uçuşturuyor.

Boğulur gibi, “Selam,” derken gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. “İyi misin?”

“Tanrım, sesini özlemişim.”

“Ben de seni özliyorum, Cole. Evimize ne zaman döneceksin?” Çaresizce ilgiye ihtiyacım varmış gibi konuştüğümün farkındayım ama kahretsin, var işte.

“Oraya en erken ne zaman dönebilirim o zaman. Şu anda izleme yapıyoruz, harekete geçmeden önce mümkün

olduğunca çok şey bildiğimizden emin olmaya çalışıyoruz.” Bir an duraklıyor, sonra hafifçe gülüyor.

“Ne var?”

“Eve *evimiz* dedin.”

Gülümsüyorum. Haklı, sanırım öyle dedim. “Evet, eh, artık burası benim evim.”

Telefona doğru, “Hımm,” diye mırıldanıyor, “kesinlikle öyle.”

Dudağımı ısıırıyorum ve ona birlikte yarattığımız ufaklıktan bahsetmenin eşiğine geliyorum, tam o sırada Cole iç geçiriyor.

“Ne oldu?”

“İlk defa sahada olmakla ilgili sıkıntı yaşıyorum. Normalde işimi dikkatim hiç dağılmadan yaparım, ama ben yokken senin orada olduğunu bilince odaklanmak zor oluyor.”

Ah Tanrım. Hızlı düşünmeye çalışıyorum.

“Cole, beni dinle, alelaide bir sebeple bu evden çıkmıyorum. Basıp gitmiyorum ve Keith’e mümkün olduğunca sık görünüyorum. Lütfen, lütfen benim için endişelenme, ben iyiyim. Sağ salım eve, yanıma dönebilmen için yaptığın işe odaklanmanı istiyorum sadece.” Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Bebeğimiz dilimin ucuna geliyor, ama bunu yapamam. Bu sefer çok daha fazla strese girer. “Bana bir söz verdin, Cole.”

Boğazını temizliyor. “Evet, verdim.” Arkadan birinin konuştuğunu duyuyorum. “Savi, kapatmam lazım.” Duraklıyor. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Cole.” Hat kesilirken gözyaşlarının döküldüğünü hissediyorum. Çevir sesine karşı, “Ve hamileyim,” diye fısıldıyorum.

Keith başını kapıdan içeri uzatırken, “Savi?” diye sesleniyor. Telefonu kapatıyorum ama kalkmıyorum. Keith beni dikkatle izleyerek odaya giriyor.

“Benim için bir şey yapman lazım, Keith.”

“Peki.”

“Ona bugün kasabaya gittiğimden bahsetme.”

“Savannah, henüz sormadı, ama sorarsa yalan söyleyemem.”

“Ona söyleyemezsin, Keith. Benim için endişelenmekten işine odaklanamadığını söyledi bana. Evden ayrılmıyorum dedim. Eğer çıktığımı söylersen bu onun için işleri zorlaştıracak.”

Başını iki yana sallıyor. “Olmaz. Sen benim arkadaşım-sın, ama o da patronum. Ben...”

Ayağa kalkıyorum, ultrason fotoğrafını cebimden çıkarıp ona uzatıyorum.

Fotoğrafa şöyle bir bakıyor, sonra da karnıma bir bakış atıyor.

“Beş haftalık.” Karnımı okşayarak gülümsüyorum.

Keith, “Aman Tanrım,” diye fısıldıyor.

“Keith, eğer kasabaya gittiğimi öğrenirse nedenini bilmek isteyecek ve bunu söyleyemem, o orada tehlikedeyken olmaz.”

“Tamam, seninle aynı fikirdeyim.” Birden masanın etrafından dolanıyor ve bana kocaman sarılıyor, beni anında yerden kaldırıyor. “Sizin için gerçekten çok sevindim. Vay canına.”

“Sağ ol,” derken sesim hırıltılı çıkıyor. “Artık beni yere indirebilir misin?”

Cole kolunu başının altına alıyor ve şehir dışındaki terk edilmiş evin penceresinden dışarı bakıyor. Konumlandıkları ilk yerden geri çekilmek zorunda kalmalarından bu yana ekibi bütün geceyi burada saklanarak geçiriyor. İlk kamplarında fark edilmemek için çömelmişlerdi, bu da çevre güvenliğinde boşluklara yol açıyordu. Kartellerin bir gözcüsü de bu boşlukların birinden geçti.

Çocuk ancak on yaşındaydı, ansızın kampa rastladığında Cole ve adamları kadar şaşkın görünüyordu.

Onu önce Paul gördü, ama Cole anlayana kadar çocuk çoktan sinyal vermişti.

Üç dakika sonra bir Land Rover'ın farları üzerlerine doğru hızla yaklaştı. Neyse ki nehrin hemen yanındaydılar ve saldırı altında kalmadan sıvışmayı başardılar.

Cole daha önce hiç böyle bir hata yapmamıştı. Kendine kızıyor ama Savannah'yı aklından çıkarabiliyor gibi bir hâli de yok. Lanet olsun, ona bir şey olacak diye endişeleniyor. İlk defa geri dönmek için gerçekten bir sebebi var ve Tanrı biliyor ki dönmeyi de istiyor... Savannah'yla ilgili çok şeyi özlediğini fark ediyor; tek gördüğü oymuş gibi ona bakmasını bile.

Ahhhh! Odaklan! Kafasını toplamaya çalışarak gözlerini sımsıkı kapatıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. Ancak savaş eğitimi olan deneyimli bir askerin yapabileceği şekilde, biraz uyku çekmek için boş bulduğu her anı değerlendirerek köşede sızmış olan Mark'a bakıyor.

Paul silahının kabzasını yastık niyetine kullanarak duvara dayanmış. John ise kapıda durmuş, pencere çerçe-

vesine yaslanarak ilk nöbeti tutuyor. Cole silahını kapıp yataktan fırlıyor.

“John, ilk nöbeti ben alırım. Hiç uykum yok ve ikimizin birden hiç dinlenmemesinin bir anlamı yok.”

John, “Sağ ol, ama senin için fark etmiyorsa uyumamayı tercih ederim,” diyerek görev yerinden ayrılıyor.

Cole kötü bir hissi içinden atamamanın nasıl olduğunu anlayarak başını sallıyor. Bu durumlar yüksek risk taşıyor ve Amerikalı daha önce karşılıklı mücadele verdikleri biri; adam acımasız. Cole silahını onun yanında duvara dayıyor ve arka pencereden dışarıyı görebileceği şekilde açısını ayarlayarak yere oturuyor. Onlara ulaşan her sese odaklanarak uzun bir süre oturuyorlar.

Cole, “Kız kardeşin nasıl?” diye fısıldıyor. Dört ay önce bir kavşakta John’un kız kardeşine tır çarptı. Beynindeki şişlikten dolayı durumu bir süre risk teşkil etti, ama bir şekilde atlatmayı başardı, yani bir nebze atlattı. İkizi olduğu ve epey yakın oldukları düşünüldünce bu dönem John için gerçekten zor geçti.

John, “Fiziksel açıdan daha iyi. Yeniden yürütebileceğini söylüyorlar,” diye fısıldıyor. “Zihinsel durumuna gelirsek, çocukluğunun büyük bölümü hâlâ yok. Babam dışında kimseyi tanımıyor, o yüzden durum zor. En azından şoförü yakaladılar. Seyir defterine göre programı on sekiz saat aşmış.”

“Ah, dostum, üzüldüm.”

John, “Durum bu işte,” diye mırıldanıyor. İkisi de sıkıntısız sessizliğe geri dönüyor.

Cole saatine bakıyor. Sabah yedi buçuk. John’la ikisi görev yerinden hiç ayrılmadılar, gözlerini bile kırpmadı-

lar. Böyle durumlarda çoğu kez daha azıyla çalıştıkları oluyor. Cole uydu telefonunu alıyor.

Bağlantı sağlanıp Keith cevap verince Cole, “Yedi otuz itibariyle rapor veriyorum,” diyor.

“Anlaşıldı, Kuzgun Bir. Bugünkü plan nedir?”

“Eve gireceğiz. Dün misafirleri vardı, o yüzden içeri girip kim olduğunu görmek istiyoruz.”

“Tamamdır, anlaşıldı, bugün eve girme planlarına devam.” Bir duraklama oluyor. “Daniel ve Sue burada, evde kalmaya karar verdi. Ajan Joel ve üç kişi daha bu sabah ulaştı, yani fazladan destek geldi. Sue, Savi’yi meşgul ediyor, o yüzden...”

“Güzel, bu güzel.” Bunları duymak Cole’un çok daha iyi hissetmesini sağlıyor. “Pekâlâ, bu gece tekrar durumu bildiririm.”

“Dikkatli ol.”

“Tamamdır. Kuzgun Bir çıktı.”

Cole telefonu yeleğinin cebine sokuyor, bir protein barı ve çikolata kaplı birkaç kahve çekirdeğini mideye indiriyor. Tüm düşünceleri kafasından atarak derin bir nefes alıyor ve nihayet önünde onu bekleyenlere odaklanıyor.

“Pekâlâ,” diyerek çocukların teçhizatlarını topladığı odaya giriyor. “Gidip işlerini bitirelim.”

Yatak odamın kapısının tıklatıldığını duyunca yatakta dönüyorum. Keith ellerini ceplerine sokmuş orada duruyor.

“Selam, Keith.” Saate bakıyorum. Akşamüzeri dört olmuş. Bütün gün odamda aylaklık ederek geçirdim. Cole dönene kadar Dr. Roberts’la randevularımı da erteliyorum. Hissettiklerimden bahsedecek ruh hâlinde değilim. Sadece şu anda hissettiklerimi hissetmek istiyorum. Bunun herkesi endişelendirdiğini biliyorum ama bu seferlik düşünceli değil bencilce davranıyorum.

“Girebilir miyim?”

“Tabii ki,” diyorum. Keith yatağımın yan tarafına otururken ben de doğrulup yatak başına yaslanıyorum.

Keith, “Bu,” diyerek komodininin ultrason fotoğrafını alıyor, “güzel bir şeyin içinde olmayı hak ediyor.” Kıvrımlı desenleri olan küçük, gümüş bir çerçeve çıkarıyor ve fotoğrafı içine yerleştiriyor. Tekrar komodine koyup bana doğru çeviriyor. “İşte.” Gülümsüyor.

Dudağım titriyor ve gözyaşları gözlerimden sızarak ya-

naklarımından damlıyor. Öne uzanıp ona sarılıyorum. “Teşekkür ederim, Keith, çok sağ ol.” Geri çekildiğimde gözlerinin parladığını görüyorum ve ikimiz de fark etmemiş gibi yapıyoruz.

“Tamam, haydi aşağı gel. Daniel ve Sue valizleriyle geldi, o yüzden bir süre kalacaklarını farz ediyorum.”

Ona gülümseyip bu fikre bayılarak kabul ediyorum ve yataktan atlıyorum.

Akşam yemek boyunca Abigail’in beni izlediğini hissediyorum. Pek yemiyorum, ama bu bebek yüzünden değil. Duştan çıkarken babamla ilgili bir haber videosuna denk geldim. Muhabir benim ortadan kaybolmamla ilgili yeni bir gelişme olup olmadığını sordu ve babam da olmadığını söyledi, ama biraz farklı görünüyordu. Orada neler olduğunu merak ediyorum. Fidyeyi ödeyip, beni geri alamayacağını sonradan mı fark etti acaba? Sadece yüzünü görmek bile içimdeki her tür duyguyu yüzeye taşıyor.

Sue, “Savannah?” diyerek beni içinde bulunduğumuz ana ve yere döndürüyor.

Daniel’la ikisi de ayağa kalkmış beni izliyor. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” derken başımı sallıyorum. Sonra neredeyse dokunulmamış tabağıma bakıyorum. “Üzgünüm, sadece yordum.”

Daniel, Sue’ya bakıyor ve ikisi beni salona götürüp kanepeye oturtuyor. Sue benim için bir fincan papatya çayı yaparken Daniel da bana açık yeşil bir hediye paketi uzatıyor.

Paketi ayaklarımın arasına koyarak, “Bu ne?” diye soruyorum.

“Şimdilik senin için bir şey, sonradan ufaklığın olacak.”

“Ah!” Beyaz pelür kâğıdı çekip paketin içine uzanıyorum. Yumuşacık, belli belirsiz sesi duyuyorum ve bir anda yüzümde bir gülümseme belirliyor. Ayıcığı kucağıma alırken neredeyse ağlıyorum. Siyah gözlü ve siyah burunlu, kahverengi bir ayıcık. Üzerinde ordu şapkası, postal ve küçük bir ceket var. Yeşil iplikle işlenmiş Logan Jr. kalbimde müthiş bir coşku yaratıyor. Ayıcığın küçük kulağını okşayarak, “Bu mükemmel, teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum.

Daniel öne eğilip başımı öpüyor. “Hayır, Savannah, ben sana teşekkür ederim.” Tekrar otururken gülümsüyor, o sırada Sue da harika kokan çayla birlikte meyve ve peynir dolu bir tepsiyle dönüyor. Çaydan birkaç yudum aldıktan sonra, kısa süre içinde rahatladığımı hissediyorum.

Her konudan bahsederek laflıyoruz: eski hayatım, yeni hayatım, bebek için hoşuma giden isimler, vb. Yatmaya gittiğim sırada beynim yanmış durumda, ama çok uzun zamandır ilk defa geleceğim konusunda olumlu hisler içindeyim. Uzanıp karnımı okşuyorum. “İyi geceler, ufaklık.”

Cole vücudunu duvara yapıştırıyor, etrafındaki ayak seslerini dinlerken gözlerini kapatıyor. Üst katta iki kişi, üç kişi de doğudan ona doğru geliyor. Telsizi iki kez cızırdıyor; Mark’ın hâlâ iyi olduğuna dair işareti bu. Paul de dakikalar önce haber verdi, ama John’dan henüz ses çıkmadı. Cole kendisi de haber vermek için telsizini bir kez cızırdatıyor. Bir fotoğraftan gördüğü yansıma üzerine, adam yatak odasına girene kadar bekliyor. Bir iki üç diye

sayıyor, sonra uzanıp adamın boynunu kavırıyor ve şiddetle bükerek kırıyor. Cole az önce kendisine tehdit oluşturan adamı yere indirip yatağın altına itiyor ve diğerini bekliyor.

Telsize, “Kuzgun İki, konum bildir,” diye fısıldıyor.

Mark, “İki-üç batı,” diye cevaplıyor. Mükemmel; ikinci katta, merdivenlerden üç kapı uzakta.

Cole kapıya şöyle bir bakıyor. “Anlaşıldı, Kuzgun İki. Kuzgun Bir içeri ilerliyor.”

“Anlaşıldı.”

Cole silahını kaldırıyor ve dışarının temiz olduğunu sağlama almak için kontrol ediyor. Üst katta iki adam tespit ediyor, koridorun karşısında da iki kişi görüyor. Işıklar loş; siyah kıyafeti, kamuflaj giysileri ve yüz boyası da olunca fark edilmesi zor olmalı. Hızlı hareket ediyor, saniyeler içinde Mark’ın odasına ulaşıyor. Mark kapının arkasına çömelmiş durumda.

“Sadece omzumda bir sıyrık,” diyerek Cole’u bilgilendiriyor.

Cole kontrol ediyor. Yara derin, kanıyor ve birkaç dikişe ihtiyacı olacak ama, her şey göz önüne alınınca, Mark’ın durumu iyi. Cole yarayı hızla sarıyor, sonra tetikte kalmasına yardımcı olmak için Mark’a kafeinli çikolatalardan birkaç tane uzatıyor.

Cole endişelenerek, “John?” diye soruyor.

Mark başını hayır anlamında iki yana sallıyor.

“Tamam. Paul?”

“Onu en son birinci kat koridorundaki gömme dolapta gördüm.”

Cole tatsızca başını iki yana sallıyor. Mecbur kalmadığı sürece telsizi kullanmak istemiyor. John’un nerede olduğundan, yakalanmış ya da öldürülmüş olup olmadığından

emin değil. Her hâlükârda, şimdiye kadar John'un telsizi-
ni bulmuş ve dinliyor olma ihtimalleri yüksek. Muhteme-
len kendi konumlarını ele vermiş olmaları yeterince kötü
zaten.

Cole pencereden dışarı bakarak, "Yer değiştirmemiz la-
zım," diyor. "Amerikalı'yı gördün mü?"

"Hayır, ama burada. Hummer ve Land Rover hâlâ önde
duruyor. Kimse gitmedi."

"Tamam, ben alt kata ineceğim. Uygun olduğunda gel-
men için işaret veririm." Cole, Mark'ın önüne geçiyor.
"Bekliyorsun, anladın mı?"

Mark'ın yüzü solgun ve kan ter içinde, ama başını sal-
lıyor.

Cole, "Anlaşmamızı hatırlıyor musun?" derken ona
bakması için kardeşinin yüzünü kavırıyor. "Beraber yazıl-
dık..."

Mark tek nefeste, "Beraber emekli olacağız," diyor.

"Doğru. Benimle kal, çünkü herhangi bir şey olursa,
Melanie'ye acemi pistinde kayak yaparken öldüğünü söy-
leyeceğim." Cole hızla sırtıyor.

"Söylersin, bilirim."

"Doğru, o yüzden benimle kal."

Cole ona başını sallıyor ve sessizce odadan karanlığa
çıkıyor, merdivenlerden aşağı iniyor. Saatine hızlıca göz
atınca, on dakika içinde hepsinin tekrar durum bildirmesi
gerektiğini görüyor. John hangi cehennemde? Koridorda-
ki dolabın kapı kolunu bulana kadar eli duvarda geziniyor.
"Yeşil Tilki Bir?" diye fısıldıyor.

Kapı kolu dönüyor ve Cole, Paul'ü yerde oturmuş,
kana bulanmış bacağıyla ilgilenirken buluyor. *Kahretsin!*
Cole daha yakından bakmak için içeri giriyor. Kana bu-

lanmış sargıyı çabucak açıyor ve parmaklarıyla yaranın ne kadar derin olduğuna bakıyor. Paul'ün ne kadar kan kaybettiğini görünce küfrediyor. Adamın yüzü de her an daha da soluyor.

Görevi iptal etmek zorundalar. “Sen burada kal. Mark’ı senin yanına yolluyorum, sonra ikiniz dışarı çıkın.”

Paul karşı çıkmaya başlıyor, ama Cole başını iki yana başlıyor. “Bu bir emirdir, Ajan.”

Cole kapıdan dışarı göz atıyor ve telsizini cızırdatarak Mark’a aşağı inmesi için işaret veriyor.

Paul'ün bacağına tekrar sararken, “John’dan haber var mı?” diye soruyor.

Paul acıyla oflayıp pufalayarak, “Hayır, onu son gördüğümde yemek odasında idi,” diye cevaplıyor. “Ayrıldık, ben de bıçaklandım ve sonunda buraya girdim.”

“Tamam, saatini on dakikaya ayarla. Ben gittikten sonra başlat. Eğer John’la birlikte dönmezsem buradan çıkıp git. Bu doğrudan bir emirdir.”

“Anlaşıldı, Albayım.” Paul başını sallıyor ve alnındaki teri siliyor.

Cole ayağa kalkması için ona yardım ediyor, duvardan destek almasını sağlıyor.

Sonra yavaşça kapıyı açıyor. Mark’ın merdivenlerden aşağı indiğini görünce koridorun karşısına geçip tehlike olmadığını işaret ediyor, ardından Mark güvenli bir şekilde içeri, Paul’ün yanına girene kadar onu koruyor. Eğilip silahını kaldırarak dikkatlice salondan geçiyor, yemek odasına ulaşıyor.

Bir şeyin omzuna çarptığını hissediyor. Dönüp John’un iki aslan heykelinin ortasına çömeldiğini görüyor. Çok şükür.

John göğsünden parçalar hâlinde sallanan telsizini işaret ediyor.

Cole etrafı kontrol ediyor ve ona kalkıp kendi tarafına geçmesi için eliyle işaret veriyor.

John başını sallıyor, yanına gelerek ona katılıyor.

“Görevi iptal ediyoruz. Diğerleri vuruldu, onları buradan çıkarmamız lazım. YT Bir ve K İki çok kan kaybetti. Eğer ayrılırsak komuta noktasında buluşalım.”

John başını sallıyor ve ön taraftaki girişe doğru ilerlemeye başlıyorlar. Bir adam John’un sağından görüş alanına giriyor.

Cole öne atılıyor; adamın ağzını kapatırken, kollarını şaşkın hedefinin boynuna dolayıp sıkarak nefes yolunu kesiyor. John’a devam etmesi için komut veriyor.

Adam dirseğini Cole’un karnına geçiriyor, ama Cole adam mücadele etmeye bir son verip kendini bırakana kadar daha da çok sıkıyor. Adamlarının kapıya doğru hareketlendiklerini gördüğü sırada, evin iç kısımlarından onlara doğru ilerleyen iki adam daha gözüne çarpıyor.

Cole hızlıca ilk adamın kafasına sıkıyor ve tam ikincisine de aynısını yapmak üzereyken başının arkasına gelen sert bir darbe hissediyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, görüşü kararmadan hemen önce gürültülü bir çınlama sesi beynini ele geçiriyor. Yüzü sert bir sesle yere çarpıyor.

Dışarıda hava hâlâ buz gibi olsa da, güneşin tadını çıkararak arazide aylak aylak dolaşıyorum. Derek yanımdan ayrılmıyor. Mutfakta yaşadığımız garip anı aşmayı başardık ve bir dostluk kurmaya başladık. Buna minnettarım,

çünkü bu kadar çok insanla aynı çatı altında yaşamak insanı kötü etkileyebiliyor.

Hâlâ biraz kur yapıyor, ama herhangi bir beklenti içine girmeden, eğlenmek için böyle davrandığını düşünüyorum. Evin ön tarafına yaklaştığımız sırada müzikten konuşuyoruz.

Ellerini ceketinin ceplerine sokarak, “Blues dışında başka neler dinlersin?” diye soruyor.

“Hımm, Beck, Radiohead, Weezer... Bir de Tragically Hip diye Kanadalı bir gruba kafayı taktım.” O grubun *Ahead by a Century* adlı şarkısını hatırlayarak sırtıyorum. Onu bir gün peş peşe yirmi kez çalmış olmalıyım. “Seksenlerin başında çıktılar. Şarkılarını dinlemelisin, bir alternatif rock grubu.”

“O zaman alternatif rock seviyorsun yani?”

“Her tür müziği severim ama evet, ikinci favorim o olur herhâlde.” Gülümsüyorum, sonra Keith’in bizi verandadan izlediğini görüyorum. Yavaşça bize doğru yürümeye başladığında, sırtımda bir ürperti ağır ağır yükseliyor.

Keith kireç gibi yüzüyle, “Savannah, benimle içeri gelir misin?” diye soruyor. İçimde oluşan paniği hissediyorum; midemde büyüyor, artık hızlı bir tempoda atan kalbime ulaşıyor. Derek’e bakıyorum, onunda Keith’le göz göze geldiğini görüyorum.

Bir an sonra Derek beni kolumdan yakalıyor, ön kapıya doğru yürütüyor. İçeride olmak istemiyorum.

Bana söylemek üzere oldukları şeyden çok uzağa kaçmak istiyorum. En kötüsünü düşünmek istemiyorum, ama o düşünce orada, iyiyle kötü arasında gidip geliyor. Bir an düzeleceğimi hissediyorum, sonra kendime bir çıkış yolu arıyorum.

Keith, Dr. Roberts'ın ofis kapısını açıyor.

Odadaki gerilimi hissediyorum ve tüylerim diken diken oluyor, bu beni ürpertiyor.

Daniel kolunu Sue'ya dolamış. Sue'nun gözleri yaşlı, ellerini de sıkarak yumruk yapmış.

Ah Tanrım, peşimi bırakmadan ensemde dolanıp duran ürpertiği hissederek herkesin yüzüne bakıyorum.

June yanına oturmam için bana elini uzatıyor. Titreyen ayaklarım yüzünden neredeyse düşerek oturuyorum.

Biraz sonra Abigail de gözlerini bir mendille silerek bize katılıyor. Dr. Roberts onun omzunu hafifçe sıkıyor. Daniel başlaması için Keith'e başıyla işaret verirken herkes acı bir sessizliğe gömülmüş durumda.

“Elli dört saat önce Blackstone Ekibi, Amerikalı'nın ana ikametgâhı olarak bilinen eve girmiş.” Benim boğazım tıkanırken Keith de boğazını temizliyor. “İşler plana göre ilerlememiş. Görevi iptal etmeye mecbur olmuşlar. Geri çekilmeye çalıştıkları sırada saldırı altında kalmışlar. Herkes evden çıkmış. Cole hariç.”

Her şey duruyor. Zaman, hareketler, beyin dalgaları, nefesler, kalp atışları... Akla ne gelirse, hepsi duruyor. Sonraki sözlerini hayal meyal duyabiliyorum, ama sonunda bana ulaşıyor. “Hayatta olduğunu biliyoruz.”

Sue, “Nasıl?” diye haykırırken kocasına uzanıyor, o da elini sıkıca kavırıyor.

“Uydu kamerasının Cole'un Amerikalı ve Karteller tarafından bilinmeyen bir yere götürüldüğü sırada görüntü yakaladığına dair Washington'dan teyit aldık.”

Ciğerlerim derin bir nefes almam için yalvarıyor. Sonunda bunu yapıyorum, korkunç bir hıçkırık da beraberinde geliyor.

Ben bacaklarıma doğru devrilirken Abigail öne eğilip sırtımı ovuyor.

“Tüm ayrıntıları bilmiyoruz, ama çocuklar epey kötü durumda ve Washington’daki doktorların kontrolünden geçtikten sonra eve dönme emri almışlar.”

Yanaklarımdan akan gözyaşlarının sıcaklığını hissedererek, “Onu orada mı bırakmışlar?” diye fısıldıyorum.

Keith dudaklarını birbirine bastırarak bana bakıyor.

Daniel kasvetli bir sesle, “Artık tüm yetki Frank’te,” diyor, “Cole görev yapamadığı...” Derin bir nefes alarak kendini durduruyor. “Eve dönüyorlar, Frank’in emri bu. Başka seçenekleri yok, Savannah.”

Gözyaşlarımdan arasından, “Evet var!” diye bağıyorum. “Cole ne olacak? Ya onu...” Elimle ağzımı kapatıyorum. Midemin bulandığını ve başımın döndüğünü hissedererek ayağa kalktığım sırada elimde olmadan bir kez daha yüksek sesle hıçkırıyorum. “Lütfen geri dönmeleri için bir şey yapın,” diye yalvarıyorum. Her kelimeyi haykırarak Keith’e dönüyorum. “Lütfen, lütfen, Keith, lütfen, geri dönüp onu bulsunlar. Onu geri istiyorum, onun geri dönmesi lazım!”

“Üzgünüm, Savannah, bu benim kontrolümün dışında.” Gözleri anlamam için bana yalvarıyor.

Kapıya doğru gerilemeye başlıyorum. Klostrofobik hissediyorum; duvarlar üzerime geliyor ve tavan gittikçe alçalıyor. Herkes beni izliyor. Bazıları ayağa kalkıp yaklaşıyor, ama elimi kaldırarak onları uzak durmaları konusunda uyarıyorum. Sadece Cole’u geri istiyorum. Artık yoluma çıkmış olan Derek’e çarpıyorum. Sue’yu Daniel’a sakinleşmem gerektiğini söylerken duyuyorum. Bana Cole’un esir alındığı söylenirken nasıl sakin olabilirim? Bebeğimin

babası kendi rızası dışında tutulurken olmaz... Hayır, buradan çıkmam lazım... *Hemen.*

Derek'e attığım bakış kenara çekilmesini sağlıyor. Dr. Roberts arkamdan sesleniyor, ama kapı kolunun dönmesi dışında hiçbir şeyi duymuyorum. Hiç düşünmeden odama koşuyorum, duvardaki tuşlara sertçe basıyorum ve Sue'nun özel kütüphanesindeki minderlere devriliyorum. Tortop olup anında kendimden geçiyorum. Düşünceleirim hızlıca onun kollarında güvende olduğum zamana dönüyor. Evet, bu sadece bir rüya, ama elime ne geçerse ona razıyım.

Sue bir süre sonra Keith'in yardımıyla beni buluyor. Yavaşça yere oturuyor.

Onun olduğu tarafın tersine dönük hâlde uyumadan yatıyorum. Hareket edemeyecek kadar acı içindeyim.

Yanıma uzanıyor, belime sarılıp elimi tutuyor.

Bir anneye çaresizce ihtiyaç duyarak hıçkırıyorum, o da sarılacak bir evlada çaresizce ihtiyaç duyarak hıçkırıyor.

İkimiz de bir duygu fırtınası yaşarken bana sarılmaya devam ediyor. Beraber uykuya dalıyoruz ve birkaç saat sonra bitip tükendiğimizi, su içme ihtiyacı içinde olduğumuzu hissederek uyanıyoruz.

İkimiz de yalnız kalmak istemediğimiz için yürüyüşe çıkmaya karar veriyoruz.

Keith ve Daniel, Cole'un ofisinde çalışıp duruyor.

Onları rahatsız etmek istemediğimizden, biraz hava almak için dışarı çıkıyoruz. Hiç önemli bir konudan bahsetmiyoruz, yalnızca acımız çok şiddetlendiğinde anlamsız

laflar ediyoruz. En az benim ona ihtiyaç duyduğum kadar o da bana ihtiyaç duyduğu için Sue'ya minnettarım. Hızla benim dayanağıma dönüşüyor. Abigail ve onun için Tanrı'ya şükürler olsun. Onlar olmasa ne yapardım bilmiyorum.

Sue'nun ardından irkiliyorum. Görmeden önce duyuyoruz; pervanenin sesi kalbimi çarptırıyor. Dönüp arkamızda, dağların üzerinde alçaktan uçan siyah helikopteri görüyorum. Alçaldıkça karları kaldırıyor, etrafımızda uçuşturuyor. Bunun ne kadar zor olacağını bilerek Sue'nun elini sıkıyorum.

Sue tekrar eve doğru hareketlenerek kolumu çekiyor.

SUV yanımızda durduğunda verandaya ulaşmak üzereyiz. Keith'in yanıma geldiğini hissediyorum.

Kapılar açılıyor ve önce Paul iniyor. Ayakta durmakta zorlanıyor.

Ardından John görünüyor, Paul'ün yanına yetişip çantasını alıyor, sonra da onu dengede tutmak için kolunu Paul'ün beline doluyor.

Mark görüş alanımıza girerken başım kaldırmıyor. Vücut dili beni huzursuz ediyor. Hiçbirinin benimle göz teması kurmadığını fark ediyorum.

Keith içeri girmemizi işaret ediyor.

Kanepeye oturup onların bize katılmasını beklerken Sue elimi hiç bırakmıyor.

Çantalarını bırakıp dikkatlice içeri giriyorlar. Daniel, John'un Paul'ü kanepeye oturtmasına yardım ediyor. Paul'ün bacağı ufak bir destek takılmış, bu da hareket etmesini zorlaştırıyor.

Mark'ın kolu, göğsüne sıkıca bağlanmış bir askıda; kol-tuğa doğru yürüyen bir robot gibi görünüyor. Gözlerini

yere dikerek oturuyor. Hepimizin burada, onun yanında olduğumuzun farkında olup olmadığından bile emin değilim.

“Al bakalım.” Daniel, Mark’ın içkisini sehpa bırakıyor ve ateşin başında dikiliyor. Mark’ın içkiyi almak için uzanmadığını fark ediyorum. Çocuklar kendilerini toparlarken hepimiz bekliyoruz.

“Hiçbir şey plana uygun gitmedi.” Paul’ün sesi kısık. “Eve girdiğimiz anda her şey boka sardı.”

Midem düğüm düğüm oluyor. İçimden neler oldu böyle, Cole nerede, diye bağırarak geliyor ama bunu yapmıyorum. Onun yerine oturup hâlâ kafasını kaldırmayan Mark’a bakıyorum.

“Mutfaktan geçtiğimiz sırada bir hizmetçi bizi yakaladı. Tepsisini düşürdü ve adamlarından biri bizi gördü.”

John, “Çok kalabalıklardı,” derken boğazımı temizliyor. “Üçü bir anda üzerime atlayınca telsizim parçalandı. Kaçıp kararlaştırdığımız bir sonraki konuma gitmeyi başardım, ama kimse gelmedi. O yüzden ben de Paul’ü yemek odasında en son gördüğüm noktaya geri döndüm. Güvenli bir yer bulup telsizimi tamir etmeye çalıştım ama işi bitmişti.”

Paul, “Bacağıma bıçak yedikten sonra bir dolabın içine saklandım. Otuz dakika sonra Cole beni buldu,” diyor.

Bakışlarımı Mark’tan ayırıp Paul’e çeviriyorum.

“Bacağı mı gördü ve Mark’ta da kurşun yarası olduğundan bahsetti. Görevi iptal edeceğimizi söyledi. İşte o zaman John’u aramaya gitti.”

John başını ovuyor. “Onların yanına dönerken yolda durdurulduk. Cole bir adamı indirdi ve çocukları çıkarmam için beni önden gönderdi. Koridorda Paul ve Mark’la buluştum, sonra kapıya yöneldik. Duyduğum son şey bir

silah sesi ve Kartel üyelerinden birinin merdivenlerden düşüşüydü. Kontrol noktamıza doğru koştuğumuz sırada arkama baktım. Ben...” Başını iki yana sallıyor. “Onu göremedim.”

Dinlerken beynim uyuşmaya başlıyor, görüşüm bulanıyor ve ellerim buz gibi oluyor.

“Onu bekledik.” John kendini zar zor tutabildiği için anlatma işini Paul devralıyor. “Bütün gece, sabaha kadar bekledik. Birbirimize elimizden geldiğince pansuman yaptık ve destek istedik. Onlar geldiğinde ev boşaltılmıştı. Bize de ikinci bir emre kadar buraya dönmemiz söylendi.”

Gözlerim odada dolaşıp duruyor, bize söylenenleri algılamaya çalışıyorum. Onlara geri dönmeleri için bağırma-yı çok istiyorum, ama onların da en az benim kadar acı içinde olduğunu görebiliyorum. Bir adamı, Albaylarını, arkadaşlarını, kardeşlerini arkada bırakmak zorunda kaldılar. Bunu hayal edemiyorum. Birdenbire karnımda, kalbimdeki açık yaranın acısıyla uyumlu, korkunç bir krampın acısını hissediyorum. Yüzümü ter basarken kollarımı gövdeme doluyorum.

“Savi?” Keith önümde diz çöküyor. “Sakinleşmen lazım.”

“Sakinleşmek mi? Sakinleşecekmişim!” diye tekrar ederken öfkenin içimde alev alev yandığını hissediyorum. Ağrı karnımı iyice sararken ayağa kalkıyorum.

Daniel, “Evet, Savannah,” diye uyarıyor, ama ne demek istediklerini fark edemiyorum.

İki elimi de saçlarımdan geçirerek geriye çekiliyorum, gözyaşları yüzümden hızla akıyor. Göğsüm patlayacakmış gibi geliyor. Kollarımı kocaman açarak kaldırıyorum. “Siz burada sakinleşmemi istiyorsunuz, bu arada Cole bir ha-

pishanede çürüyor ya da toprağın...” Gözlerimi kapatarak duruyorum. Herkesin gözlerini bana diktğini hissedebiliyorum. Kollarımı indirip bacaklarıma yüksek sesle çarpıyorum ve topuğumun üzerinde dönüp odamın yolunu tutuyorum. Karnımdaki ağrıyı yatıştırmak için tortop oluyorum ve uyuyana kadar ağlıyorum.

Adamlardan biri parmağını Cole’un gövdesindeki geniş kesiğe bastırırken Cole acıyla nefesini bırakıyor. Son iki gündür hayal gücü oldukça gelişmiş bazı pislikler tarafından işkence görüyor. Elektrik şokları, su tahtası ve kırbaçlar henüz onu konuşturamadı. Önündeki iki kallesin sıkılmaya başlamış gibi bir hâli var. Onu bileklerinden bir zincire bağlanmış hâlde asılı, ayakları yerden otuz santim yukarıda sallanırken bırakıyorlar. Omuzlarındaki his uzun zaman önce kayboldu. Hissetmesi gereken acı, beyninin o kısmını kapatmak için uzun saatler harcadığı eğitimler sayesinde engellenmiş durumda. Cole adamların kapıyı kapatmayı unutup koridorda ilerlemesini izliyor. Küçük evdeki bütün sesleri dinleme fırsatını kullanıyor. Eve ulaşmasından buraya kadar olan adımları hatırlamaya odaklanıyor. Land Rover’dan sonra on iki adım, kapıyı geçince üç basamak, yatak odasına kadar da on dört. Televizyonun açıldığını ve kapağı çevrilerek açılan biraları duyuyor. Gözlerini kapatarak meditasyon hâline geçiyor, bu boşluğu ona tekrar saldırmaya karar verdiklerinde zihinsel açıdan daha güçlü olabilmek için biraz dinlenerek değerlendiriyor.

Parlak bir ışık, kapalı göz kapaklarına doğru ısıt ısıt yayıyor. Cole yalnız olmadığını seziyor.

Gözünün önünde bir gölge hareket ediyor ve fayans üzerinde sürüklenen çivilerin sesi bir anısını tetikliyor. Savannah'nın Amerikalı'nın botlarıyla ilgili tarifi. Cole ondan ipuçları elde etmeyi umarak baygın numarası yapıyor.

Amerikalı, mükemmel bir İngilizceyle, "Demek meşhur Albay Cole Logan bu," diyor.

Bir adamın sesi, "Si Señor," diye cevaplıyor.

"Ekibi kaç adam öldürdü?"

"Veintiocho."

Evet, orospu çocuğu. Yirmi sekizi gitti, kaldı bir milyar kalles daha.

"Ve konuşmuyor, öyle mi?"

"Hayır."

"Ben o sorunun nasıl çözüleceğini biliyor olabilirim."

İki ayak sesinin ardından Cole karnına sert bir yumruk yiyor. Amerikalı hızla, "Uyanma vakti, Albay," diyor.

Cole soluklanmaya çalışarak öksürüyor, sonra adamın ne giydiğine bakarak öne eğiliyor: kendisiyle özdeşleşmiş siyah-beyaz takım elbisesi, bir kovboy şapkası ve uçlarından kobra kafaları fırlayan gülünç kovboy çizimleri.

"Bunca yıldan sonra nihayet tanıştık," diyor.

Cole sessiz kalıyor; onu izliyor, hareketlerini inceliyor. Adamın sağ bacağı belli belirsiz aksıyor ve boynu ağrıyor-muş gibi başını sola eğip duruyor.

“Pekâlâ, sana bir soru soracağım ve sen de cevap vereceksin. Savannah’ın nerede?”

Cole tepki vermemek için tüm gücünü kullanıyor.

Amerikalı gömleğinin sol manşetini düzelterek başını sallıyor. “Görünüşe göre kısa süreli fiziksel işkence seni pek etkilemiyor. Keşke daha fazla vaktimiz olsaydı, ama maalesef yok.” Dudaklarına parmağıyla vuruyor. “Zihinsel olarak ne kadar güçlü olduğunu merak ediyorum.” Sırıttırıyor. “Bay Donovan, bize katılır mısınız lütfen?”

Ayak seslerini duyunca Cole’un bakışları kapıya kayıyor.

Gelenin kim olduğunu fark etmesi yalnızca bir saniye sürüyor. Bir dizi fotoğraf Cole’un gözünün önünden hızla geçiyor; hatırladığı en yeni görüntü de evi izledikleri sırada bu adamın gelişi. Lacivert takım elbise, kafasına geçirilmiş krem rengi bez çanta ve çöp gibi vücudunu unutmak zor.

Sırıtarak, “Beni tanıyorsundur diye düşünüyorum,” diyor.

Cole, “Tanıyorum,” diye homurdanıyor.

“Görüyorsun ya, Albay, bir sorunumuz var. Benim için çok önemli bir iş anlaşmasının içine ettin.” Daha yakına geliyor. “Bana Bayan Miller’ı verirsen bu iş kolayca çözülebilir.”

Cole bir şey deneyerek bir an duraklıyor. Omzunu çeviriyor ve bilincini kaybediyormuş gibi kafasını bırakarak sallandırıyor.

Bay Donovan Amerikalı’ya bakıyor. “Onu bir sandalyeye falan oturtamaz mısınız?” Cole’un karnını işaret ediyor. “Bu midemi bulandırıyor. Bunu böyle gerilmiş ve kanlı hâlde görmek zorunda değilim.”

Amerikalı sinir olarak başını iki yana sallıyor ama adamları çağırıyor. Adamlar makara düzeneğini serbest bırakarak Cole'u tahta bir sandalyeye indirirken, Amerikalı da onun suratına 40 milimetrelik bir silah dayayarak, "Hiçbir şey deneme," diyor. Elleri ve ayakları hâlâ bağlı olsa da onu sandalyeye bağlamıyorlar. Cole adamlardan birinin uzun boynuzlu sığır şeklinde bir kemer tokası taktığını fark ediyor. Boynuzlar süsten çok silaha benziyor. Vücuduna aldığı darbelerin etkisini hissetmeye başlamasıyla birlikte hafif bir ağrı bütün vücudundan geçiyor, ama Cole planının işe yaraması ve tavandan indirilmesinin tadını çıkarıyor. Otururken zihni tekrar hayatta kalmaya odaklanıyor, saniyeler geçtikçe vücudu güç toplamaya başlıyor.

Bay Donovan, "Şimdi," diyerek Cole'un karşısına oturuyor, "kız nerede?"

Cole dilini ağzında gezdiriyor. Metalik bir tat alarak yan tarafa tükürüyor. Evet, kan. Dönüp adama bakıyor, cevap vermek için hiç acele etmiyor. "Kızı niye istiyorsun?"

"Kim olduğumu biliyor musun?" Sandalyesinde öne eğiliyor. "Yani gerçekten kim olduğumu?"

"Luka Donovan, Belediye Başkanı'nın asistanı."

Adam Cole'a gülümseyerek, "Doğru. Başkan'ın kızını uzun zamandır tanırım," diyor.

Cole da ona gülümsüyor, ama onunki sebebi çok farklı, çok daha haşın bir gülümseme.

"Biliyorsun ya, Belediye Başkanı yeniden seçimlere giriyor. Sayısal durum iyi, ama kızının sürekli çuvallaması yüzünden o kadar da harika sayılmaz. O yüzden bir değişiklik gerekiyordu." Luka başını iki yana sallayarak arkasına yaslanıyor. "Lynn olmasa bu işin altından asla kalkamazdım."

Cole, Savannah'mın en yakın arkadaşından hep şüphelenmişti, ama bir bağlantı kurmayı hiç başaramamıştı. Luka bu sıradan bir sohbetmiş gibi, "Savannah ona herkesten çok güveniyordu," diye devam ediyor. "O yüzden Lynn'le akşam yemeğinde buluştuğumuzda ve arkadaşını doğru zamanda park yerine çekebilecek potansiyel bir müşteri rolü yapması için kendi müşterilerinden birini ikna etmeye razı olduğunda, plan mükemmel işledi."

Cole, "Joe Might mı?" diyerek araya giriyor.

Luka omuz silkerek başını sallıyor. "Görüyorsun ya, Albay, aynı senin mesleğinde olduğu gibi, ben de bir sürü hilebaz insanla karşılaşıyorum. İnsan bir şeyler öğrenmeye başlıyor. Paranın her zaman istediğin şeyi satın alamayacağını, ama Savannah'nınki gibi güzel bir yüz ve ateşli bir vücudun bu işe yarayabileceğini mesela."

Cole daha ne yaptığını düşünmeden öne atılıyor, Luka'yı sandalyesinden kaldırıp duvara çarpıyor.

Luka nefesi kesilirken feryat ediyor.

Cole dirseğini onun yüzüne, dizini de karnına geçiriyor; tam o sırada iki kürek kemiği arasında sert bir darbe hissediyor. Cole yere düşüyor ve şakağına çarptığı sırada silahın kabzasını görüyor. Tekrar kalkmaya çalışırken acıyı hissetmiyor, ama Amerikalı silahı suratına dayayarak onu olduğu yerde durduruyor.

Amerikalı, "Bir kere daha kımıldarsan kafanı uçururum," diye hırlıyor. Gözlerini kapatıp dişlerini yüksek sesle gıcırdatarak şüphesiz kendini sakinleştirmeye çalışıyor. "Çıkarın onu buradan!"

İki adam Cole'u yakalıyor, bir diğeri de silahı suratından ayırmıyor.

Luka'yı yerde kıvrılmış, karnını tutarak inlerken görü-

yor. Bunu kendisi başaramasa da, bu adamların içindeki amansız şiddet onu muhtemelen öldüreceği için, kendisini düşüncelerini kontrol etmeye zorluyor. Cole'u dolaptan bozma küçük bir odadaki su borusuna kelepçeleyip kapıyı da sertçe çarparak, onu karanlıkta yalnız bırakıyorlar. Cole kıpırdanıyor; başını ellerine dayayarak şakağındakini kanamayı durdurmak için baskı uyguluyor ve kaçabileceği tüm yolları düşünürken derin bir iç geçiriyor. Sadece eline geçireceği bir silaha ihtiyacı var.

Borunun duvarla birleştiği yerin hemen yanından gelen belli belirsiz, serin bir esinti dikkatini çekiyor. Gözünü iki üç santimlik deliğin hizasına getiriyor ve dışarıyı görabiliyor; yaklaşık yirmi metre ötede ışıklar var. Küçük bir kasabada olmalı. Önce ayak sesleri, sonra boğuk sesler, gürültülü bir çatırtı ve hemen peşinden de bir şeyin pat diye düşüşünü duyduğunda tekrar diğer tarafa dönüyor. Odanın dışında bir şey sürüklenirken kapısının altından sızan ışığın karardığını görüyor. Ne olduğunu bilmek istemediğinden başını iki yana sallıyor, borunun gücünü denemek için asılıyor. Kendini geriye verip borunun dibini tekmeliyor ama bunun hiç faydası olmuyor. Kendi kendine, "Siktir!" diye fısıldıyor, uyumaya ihtiyaç duyarak başını duvara yaslıyor. Gözlerini kapatıyor, ama tek düşünebildiği Savannah oluyor. Şu anda kendini kaybetmiş olmalı. Onu düşününce Cole'un içi sızlıyor. Kaçırılmasının arkasında Luka ve Lynn'in olduğunu öğrenince perişan olacağını biliyor.

XXI

“Uyan!” Luka onun kaburgalarını tekmeliyor. “Uyan dedim!”

Cole gecenin büyük bölümünde uyumamış olsa da gözlerini açıyor. Kaburgalarındaki acıya aldırış etmiyor ve Luka’nın gözündeki morartı ve kan dolu şişliği görünce sırtlıyor.

Luka ona tepesinden hiddetle bakıyor. Kapıyı kapatıp bir sandalye çekiyor ve Cole’u izleyerek oturuyor. “Çetin bir Yeşil Bereli olduğunu duymuştum. Baksana, otuz yaşında Albay olmuşsun; sende gerçekten bir şeyler var demek ki,” diye mırıldanıyor. “Fakat görüyorsun ya, Albay, herkesin bir zayıf noktası vardır.” Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. “Ve dün gece bana seninkini gösterdin.” Cole’un sırtışına aynı şekilde karşılık veriyor. “Güzel kız, değil mi? Uzun, ipek gibi saçları, bronz teni, insanı içine çekiyormuş gibi gelen o kara gözler, *tam* gereken miktarda kıvrımları olan o ince yapılı vücut, mmm, çok hoş.” Bir şeyler hatırlıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. “O ofiste onu becermeyi düşünmeyen tek bir adam olduğunu sanmıyorum.”

Adrenalin tüm bedenine hücum ederken Cole'un çenesi seğiriyor.

“Senin de onun büyüüne kapıldığını görebiliyorum, bu da bana onun yerini söylememenin diğer bir sebebini açıklıyor. Vaktini hiç harcama.” Gülüyor. “O tam bir deli fişektir, kalbini koruyan bir bekçisi vardır ve alelade biri için bacaklarını açmaz.”

Cole'u sarsan duygu dalgası gerçeküstü bir şeye benziyor. Kendini içten içe sırtırken, dışarıya karşı ise dudaklarının kenarları aşağı çekilirken buluyor. Evet, o Savannah'nın kalbine giden yolu buldu. Şimdi sadece geri dönmesi gerekiyor.

Cole, Savannah'nın kaçırılması hakkında daha fazla ayrıntı öğrenme umuduyla, “Sen de ilgileniyorsun galiba?” diye mırıldanıyor.

“Yok.” Luka başını iki yana sallıyor. “Ben işimi ona el sürmeyecek kadar çok seviyorum, o yüzden en yakın arkadaşına razı oldum.”

Cole gözlerini deviriyor; ne hıyar ama. “Söylesene, Luka.” Cole kıpırdanıyor, kollarını bükülü duran dizlerine dayıyor. “Savannah'yı kaçıracak birini nereden buldun?”

Luka hafifçe omuz silkiyor. “Benim küçük sorunumu ortadan kaldırmaya gönüllü birini bulmanın ne kadar kolay olduğunu bilsen şaşarsın. Orada burada bir iki laf ettim ve kısa sürede birkaç teklif aldım, ama *Los Sirvientes Del Diablo* benimle iletişime geçince çabucak anlaştık. Savannah yakalandı ve Tijuana'ya götürüldü. Bir hafta içinde öldürülmesi gerekiyordu, ama sonra şu adam,” derken omzunun üzerinden kapının dışını işaret ederek Amerikalı'yı ima ediyor, “onlarla temas kurdu ve kendi anlaşmasını yaptı. Savannah'yı kendisi için istiyordu ama fidye ödene-

ne kadar beklemek zorundaydı.” Öne eğilerek duraklıyor. “Kurallar var, anlarsın ya. Öylece gelip kızı alamazsın. İş bitene kadar beklemesi gerekiyordu.”

Kahretsin, bu adam çenebazın teki ve tam bir şerefsiz. Cole onun suratını dağıtmaktan zevk alacak.

“Fakat sonra *Los Sirvientes Del Diablo* açgözlülüğe başladı. Belediye Başkanı’yla iletişim kurup kızının ellerinde olduğunu ve başka birinin daha onunla ilgilendiğini, yani kim daha çok öderse kızı onun alacağını söylediler.” Luka gözlüklerini çıkarıp burun kemerini ovuyor. “Başkan düşündüğüm şekilde tepki vermedi. Yemin ederim ortadan kalktığı için rahatlamıştı. Hem de öz kızı! Oyları yükselişe geçti. Bir kadınla çıkmaya başladı.” Sesi yumuşuyor. “Beni yanlış anlama, Albay, babası Savannah’yı seviyor, ama Savannah onun kampanyası için gereken yola girmeyecekti ve adamın da öncelikleri var.” Yüksek sesle iç geçiriyor.

“Hey!” Amerikalı aniden odaya dalarken bağırıyor. “Ne halt ediyorsun sen?”

Luka sakince, “Sadece laflıyorduk,” diyor.

“Seni buraya lanet olasıca bir tanışma toplantısı yap diye getirmedim. Defol şuradan, ben de şu işi hallediyim.” Parmaklarına bir çift muşta geçirerek ellerini yumruk yapıyor.

Luka kalkarken iğrenmiş bir surat ifadesiyle, “Bu gerçekten gerekli mi?” diye soruyor. “Seninle dışarıda biraz konuşabilir miyiz?” Amerikalı’nın omzuna dokunuyor, adam ona dönüp yakaladığı kolunu bükerken yerinden sığıyor.

Amerikalı, “Sakın bana bir daha dokunma!” hırılıyor. “Çık dışarı!”

Luka kolunu ovarak başını sallıyor, Amerikalı’nın pe-

şinden kapıdan çıkıyor. Kapı arkalarından kapanarak Cole'u makineli tüfek taşıyan bir adamla baş başa bırakıyor.

Cole adama bakarken başını yana eğiyor. Çok genç bir çocuk, ancak yirmilerinin başında olabilir. Yüzü ter içinde ve vücudu titriyor, bu yüzden de parmaklarını silahın üzerinde kasıyor.

Çocuk kayışı kafasından geçiriyor. "Kımıldarsan," derken ağır bir aksanla konuşuyor, "kafanı uçururum."

Cole ona gülümsüyor ve kendi kendine bir şeyler fısıldayarak onun sadece biraz daha yaklaşmasını bekliyor. Çocuk Cole'un beklediği üzere ona doğru iki adım atıyor. Cole birdenbire boruyu yan tarafından kavrayıp silahın namlusuna bir tekme atıyor, böylece silah havaya fırlayarak çocuğun gözüne çarpıyor. Çocuk bağırarak geriye devriliyor ve aceleyle duvarın diğer tarafına, Cole'un ulaşamayacağı bir mesafeye doğru sürünüyor.

Kapı hızla açılıyor ve Amerikalı yerde başını tutarak acıyla inleyen çocuğu görüyor. Cole'a bakıyor, ona doğru yürüyor ve muştalarla kafasının yan tarafına bir yumruk indiriyor.

Cole kendine geldiğinde hava yine karanlık, duvardaki minicik bir çatlaktan serin bir esinti geliyor. Kafatasına bir Mack yük tırı çarpmış gibi hissediyor. Muhtemelen çatlak vardır. Sadece gözlerini açmak bile ona cehennem azabı yaşıyor ve ışık söndürüldüğü için minnettar hissediyor. Bir kez daha şiddetli bir bulantı bastırırken kapı açılıyor. Cole öne uzanarak kusuyor. *Siktir*. Bir su şişesi ayağının dibine bırakılıyor. Kafasını kaldırıp Luka'yı tepesinde di-

kilirken buluyor. *Ah, Yüce İsa, yine iyi polis-kötü polis muhabbeti başlıyor.* Ellerini borudan aşağı kaydırıyor, su şişesini kendine doğru çekmek için ayaklarını kullanıyor. Şişeyi açıp beceriksizce içiyor, buz gibi su ona sıvı altın gibi geliyor. Midesinin durumu anında gelişme gösteriyor, keşke bir de ağrı kesici alabilse... Bu düşünceyle kendi kendine hafifçe gülüyor.

Luka yerde onun karşısına oturarak, “Komik bir şey mi var?” diye soruyor.

Cole tek nefeste, “Pek sayılmaz,” diye homurdanırken boş şişeyi yere bırakıyor.

“Biliyorsundur, basından nefret ederdi.” Luka konuşmamız hiç yarıda kesilmemiş gibi hikâyesine devam ediyor. “Savannah işini ona tercih ettiği için babasından nefret ederdi, o yüzden içip içip şehirde kendini rezil ederek dolanırdı.”

Cole eğiliyor ve ensesinden aşağı damlayan kanı hissederek zonklayan başına uzanıyor. Luka su şişesini ona fırlatıp bacağına isabet ettiriyor.

“Dikkatli dinliyor musun? İşler buradan sonra ilginçleşiyor.”

Cole ellerini indirip doğrulurken ona ters bir bakış atıyor.

“Bir gece Başkan’ı ofisinde içerken buldum. Birinin Savannah’nın hayatta olduğuna dair bir kanıtla ona ulaştığını, ama hemen ödeme yapmadığı için şimdi bütün bu olayı onun ayarladığını söyleme tehdidiyle ona şantaj yaptıklarını itiraf etti. *Los Sirvientes Del Diablo*’nun ona bu olayın arkasında benim olduğumu söylediğini biliyordum. Hâlimden anlayabiliyordum bunu. Her şeyin bittiğini düşündüm, ama onun yerine Başkan benden yardım istedi.

Şok oldum. Sonuçta Savannah onun kızı, ama ben çok ucuz atlattım. Sonuç olarak ikimiz de zirvede olmak istiyoruz ve oraya çıkmak için ne gerekiyorsa yaparız.”

Luka ellerini birbirine vurarak Cole’un başını zonklatıyor. “Böylece yeni bir plan kuruldu! Basını mümkün olduğunca çok kullanmaya başladık. Kimse bizi kayıp Savannah’mızı umursamamakla suçlayamazdı. Fidyeye taleplerini görmezden geldik ve ondan kurtulmalarını umduk. Her şey tıkır tıkır işliyordu. Onlarla hiç temasımız yoktu, durum iyiydi. Fakat sonra, birkaç ay geçince, bir bara gittim ve bizim botlu,” diyerek Amerikalı’ya gönderme yapıyor, “yanıma geldi. Fidyeyi ödersek iyi olacağını yoksa Belediye Başkanı’yla fidye anlaşmasını tartıştıkları telefon kaydını yayacaklarını söyledi. Başkan’ın kızının hayatta olduğunu bildiğini ve umursamadığını kanıtlayacaklardı. O yüzden biz de fiyat kırmak için oyalamaya başladık. Yalnızca düşünecek zaman kazanmak için elli binle başladık, ama biz daha o fırsatı elde edemeden kız sırıta kadem bastı.”

Cole, Luka’nın ona sıraladığı bütün bu bilgileri acı içindeki kafasına sokmaya çalışarak arkasına yaslanıyor.

“Dur biraz,” diyerek onun gevezeliğini durduruyor. “Kartellerle bağlantısı olan bir grubu görmezden gelerek başından savacağını mı düşündün? Onlara bulaşmadan önce Kartelleri hiç duymamış mıydın?” Bu adam cidden aptal.

“Kızı kaçırmak için para aldılar. Bana kalırsa anlaşmamız sona ermişti. Kendi üstlerine düşeni yerine getirmeyen taraf onlardı.”

Cole inanamayarak, “Şeytan’ın arka bahçesinde salağa yatıyorsun,” diyor. Bunun Luka’yı sinirlendirip sinirlen-

dirmemesini umursamıyor. “Kendi kendini onun hizmet-kârı ilan eden kahrolası adamlarla anlaşma bile yapmışsın!”

Luka ensesini ovuyor. “Evet, bunu artık anlıyorum,” diyerek ona katılırken üzgünce başını sallıyor. “Bizi onu kaçırmakla suçladılar ve onlara iki milyon borçlu olduğumuza, ödemezsek kaydı basına dağıtacaklarına dair hatırlatmalar göndermeye başladılar.” Sesini yükseltiyor. “Beni ailemle ve Lynn’le tehdit ettiler, arabamı ateşe vermeye çalıştılar. Botlu ya da sizin ona taktığınız isimle Amerikalı sonunda bizim Savannah’nın nerede olduğuna ya da neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz olmadığını fark etti. Epey para ve zaman harcadıktan sonra, lanet olasıca ABD ordusunun onu sakladığını öğrendik!” Tekrar öne eğiliyor, doğrudan Cole’un gözlerine bakıyor. “Görüyorsun ya Albay, Şeytan’la hakikaten bir anlaşma yaptım ve şimdi de işin sonunu getirmek zorundayım. Bu da bizi senin durumuna getiriyor. Senin kızı Amerikalı’ya vermen, benim iki milyon ödemem, Başkan’ın da bu seçimleri kazanması gerekiyor. Böylece gidip hayatlarımızı olması gerektiği gibi yaşayabiliriz. Oldukça kolay bir çözüm.”

Cole’un aklı başından gitmiş durumda. Bunca yalan, bunca düzenbaz... Kendi babasının Savannah’dan bu kadar kolay vazgeçebilmesine inanamıyor. Tanrım, başka bir şey değilse bile bu Savannah’yı öldürecek.

Cole, “Sen beni ne kadar aptal sanıyorsun?” diye soruyor. “Sence bana bütün anlattıklarından sonra beni bırakacak mısınız? Luka, dövüş becerilerimden dolayı otuz yaşında albay olmadım ben.”

“Aynı şeyleri tekrar etmekten gerçekten hoşlanmıyorum, ama sana bütün anlattıklarım düşünülünce eminim

başın dönüyordur. Evet, Savannah nerede?” Luka Cole’un söylediklerini duymazdan gelerek iç geçiriyor.

Cole harekete geçmeden önce biraz daha bilgi toplama-ya ihtiyacı olduğuna karar veriyor.

“Lynn ona neden ihanet etsin ki?”

Luka düşünüyor gibi görünüyor. “Sana cevap vereceğim, bunun karşılığında sen de bana cevap vereceksin.” Kravatını düzeltiyor. “Lynn’le ilişkimiz birkaç sene önce başladı. Ondan on bir yaş büyük olmamı umursuyor gibi görünmüyordu. Bunu gizli tuttuk. Kimse bilmiyordu, özellikle de Savannah. Lynn ondan nefret ediyordu. Kıs-kanıyordu, Savannah’nın neden kampanyanın bir parçası olmak istemediğini ve babasının hayatına dâhil olmadığını anlayamıyordu. Neden hepimizin bundan faydalanacağını göremiyor, diye düşünüyordu. Hepimiz babasıyla birlikte zirveye çıkacaktık.” Başını iki yana sallıyor. “Lynn kötü bir çocukluk geçirmiş. Savannah’nın güzel geçen çocukluğu ve şimdi de Lynn nihayet hak ettiklerini elde etme şansı yakalamışken Savannah’nın bunu heba ediyor olması zo-runla gidiyordu.”

Cole, “Annenin dört ay içinde eriyip bittiğini izlemek pek de mutlu bir çocukluk sayılmaz,” diye karşılık veriyor. Öfkesinin damarlarına hücum ettiğini hissediyor.

“Böylesi gerçekten daha iyiydi, gerçi annesi Doug’ın siyasete atılmasını desteklemiyordu.” Luka gözlerini devirerek omuz silkiyor. “Görünüşe göre Savannah da ona çekmiş.”

Cole gülmeye başlıyor; bu adama karşı sabrı taşıyor ve görüşü bulanmaya başlıyor. “Sen hepten kafayı yemişsin.”

Luka, “Olabilir,” diyerek ayağa kalkıyor, “ama ölmemi isteyen adamlarla dolu bir evde su borusuna kelepçelen-

miş olan ben değilim.” Kapıyı açıp birine içeri gelmesi için işaret veriyor. Cole’a bakarak dönüyor. “Son şansın.” Amerikalı öfkeli ve stresli görünerek içeri giriyor.

Luka, “Evet?” diye soruyor.

Cole, “Siktir git,” diyerek ikisinin de ona bakmasını sağlıyor.

“Ne?” Amerikalı’nın yüzü çarpılıyor.

“Siktir git dedim.”

Amerikalı onu bir an inceliyor, sonra bir mendil çıkarak düşündüğü sırada alnını siliyor. “Pekâlâ, Albay, burada işimiz bitti.” Silahını Cole’un kafasına doğrulturken iki adama içeri girmeleri için başıyla işaret veriyor.

Adamlardan biri daha önce gelen çocuk, gözü acı verecek şekilde şişip kapanmış. Çocuk kelepçelerden birini çıkarıp onu borudan kurtarıyor. Sonra kelepçeyi Cole’un bileğine tekrar takıp onu ayağa kaldırıyor. Cole normalde harekete geçerdi, ama sayıca ondan çok üstünler ve diğer odada daha fazla adam olduğunu duyabiliyor. Hayır, şimdilik saldırmadan önce en uygun anı bekleyecek.

Luka, “Onu hâlâ konuşturabiliriz,” diyerek itiraz etmeye başlıyor, ama Amerikalı başını iki yana sallıyor.

“Konuşmayacak. Fazla gururlu. Öyle değil mi, Kaptan Amerika?” Gülüyor. “Kıza benimle aynı şekilde değer verdiğini biliyorum. İkimiz de onu seviyoruz. Adını söylediğimde bunu yüzünden okuyabiliyorum.”

Cole’un yüz ifadesi sertleşiyor.

“Onu altımda hissetmek için sabırsızlanıyorum, Albay. Onu kıvranıp yalvarırken duymak, sonra...”

Cole öne atılıyor, Amerikalı’ya kafa atarak onu geriye fırlatıyor. İki gözü de sağlam olan koruma, tüfeğinin kab-

zasıyla Cole'un kafasına vurup onu dizlerinin üzerine indiriyor.

Cole kulakları çınlarken feryat ediyor, acı başının tamamında farklı yönlerle doğru patlak veriyor.

Amerikalı yaklaşırken botları yerde tıkırdıyor. "Onu küvete götürün. Bence Albay'ın burada yetkinin kimde olduğunu hatırlamaya ihtiyacı var." Uzun Boynuz'a bakıyor. "Kasabaya gidip gelmem lazım. Ona on dakika verin, sonra tekrar boruya kelepçeleysin."

"*Si Señor.*"

Cole Amerikalı'nın odadan çıktığını, kapının arkasından kapandığını, sonra da bir motor uğultusu duyuyor.

Uzun Boynuz, Tek Göz'e, "Planlarda değişiklik yapıyoruz," diyor. "Arka odayı hazırla, *esé*." Cole'a tepeden bakarak sırtıyor. "Biraz eğlenme vakti, Albay."

Son üç gündür berbat hâldeyim. Sadece yatakta yatıyorum ve Cole'un nerede olduğunu merak ederek saatlerin geçip gitmesini izliyorum. Kendimi yanlış yola sapıp en kötüsünü düşünürken yakalıyorum, ama sonra ümidimi kestiğim için kendimi kötü hissediyorum. Çok ağlıyorum, çok az yiyorum. June ve Abigail bana nöbetleşe göz kulak oluyor. Sue bu sürenin büyük bölümünde yatağıma kıvrılıp yattı. Onun da benim kadar teselliye ihtiyacı var. İkimiz sırayla birbirimiz için güçlü duruyoruz; o sırada Daniel ve Keith de Frank'le birlikte telaş içinde çalışıyor, Cole'un izini bulmak için Meksiko'daki bağlantılarını kullanmayı deniyor. Mark, John ve Paul yardım etmeye çalışıyor, ama hepsine de uzak durma emri verildi. Bu artık onlar için

kişisel bir mesele ve içlerinden ikisi aldıkları yaraların ardından hâlâ iyileşme sürecinde.

Daniel'ın eve getirdiği yeni adamlardan Derek sorumlu. Ben hariç herkes bir şeylerle meşgul görünüyor. Hayatıma devam etmek ve Cole'un benimle birlikte olduğu geçmişte kalmak istemem arasında sıkışıp kaldığımı hissediyorum. Sessizce karnıma doğru mırıldanıyorum. Bunun beni yatıştırdığını düşünüyorum ve ufaklığı da yatıştırmasını umuyorum.

Manzara değişikliğine ihtiyaç duyarak alt kata iniyorum. Eğlence odasından bağırışlar duyunca o tarafa yöneliyorum. Neler olduğunu görmek için çaktırmadan köşeden bakıyorum. Görünüşe göre odadaki herkes bir videonun başlamasını bekliyor.

Daniel, "Üzerinde tek yazan, bunun Blackstone Ekibi için bir mesaj olduğu," derken solgun görünüyor.

Video görüntüye odaklanıyor ve destek almak için duvara uzanıyorum. Cole dizlerinin üzerinde, dövülmüş, belden yukarısı çıplak, kan ter içinde, korkunç bir kesik gövdesi boyunca uzanıyor. Başındaki bir yaradan yüzüne yol yol kanlar damlıyor. Ağzı bağlanmış ve bilekleri de önünde kelepçelenmiş. Kafasını kaldırıp kameraya bakarak kalbimi durduruyor. Herkes nefesini tutuyor ve haykırıyor. Mark ayağa kalkıp televizyona yaklaşıyor.

Bir adam Cole'un yanında duruyor; ellerini önünde kavuşturmuş. Sonra elinde büyük bir pala olduğunu görüyorum. Nefes almadan donakalıyorum. Beynim kafamı çevirmem için yalvarıyor ama yapamıyorum.

Adam, "Tek yapmanız gereken onu geri vermektir," derken kamera onun yüzüne doğru yukarı çıkıyor. "Blackstone adamlarımızdan yirmi sekizini öldürdü. Şimdi

ben de sizden birini öldüreceğim ve bize istediğimizi vermediğiniz sürece öldürmeye devam edeceğim.” Kamera onun yüzüne yaklaşıyor, sonra yavaşça vücudundan aşağı inerek Cole’un boynuna doğru tuttuğu bıçağa ulaşıyor.

Cole kesik kesik nefes alıyor, yakın çekimde ter damlaları net bir şekilde görülüyor.

Birdenbire palanın parıltısı hızla hareket ediyor. Kesikğin kuvveti Cole’un bedenini ters tarafa döndürüyor ve Cole yere yığılıyor. Kameranın merceği de dâhil her yere kan sığıyor.

Her şeyin sesi kesiliyor. İnsanlar etrafımda ağır çekimde hareket ediyor. Nefesimi tuttuğumu duyan ve onları izlediğimi fark eden Mark’la göz göze geliyorum.

Dehşete kapılmış ve donakalmış gibi görünüyor. Gözlerini bana dikerek herkesin dönüp orada durduğumu görmesini sağlıyor.

Daniel korkuyla ağzını kapatırken, Paul ve John nefeslerini tutarak ayağa kalkıyor. Karnımın alt tarafında hissettiğim şiddetli krampla çığlık atıyorum ve acı beni ele geçirirken öne devriliyorum.

En yakınımda Mike duruyor ve bana doğru fırlıyor; beni yere yapışmadan önce yakalayıp başımı kucağına yerleştiriyor.

Fiziksel acı zapt edilecek gibi değil. Nefesim kesiliyor, soluklanmaya çalışıyorum. Parmaklarım karnıma sıkıca yapışıyor. *Neler oluyor böyle?*

Keith yanıma fırlarken, “Doktoru çağırın!” diye bağılıyor.

Bakışları karnıma kaydığında yüzünde oluşan korkuyu görüyorum.

Daniel, Mike'ı yolundan çekiyor ve kulağıma doğru eğiliyor.

“Şşş, tatlım,” diye fısıldarken hıçkırıyor. “Sadece nefes al.” Keith’e bir şeyler mırıldandığı sırada saçlarımı okşuyor.

Her şey kararıyor.

Hemşire, “HCG değerleri düşük,” derken ben de ifadesiz bir yüzle tavana bakıyorum. Her şeyim uyuşmuş durumda. “26-40. Ben gidip idrar tahlilinin sonuçlarına bakayım.” Kadın odadan çıkarken doktora başını sallıyor.

“Savannah, herhangi bir rahatsızlık hissediyor musun?” O kadar çok ağrım var ki tek birinin yerini gösterme fikri imkânsız geliyor.

Daniel elime dokunuyor; göz seviyeme eğildiği sırada gözyaşları yüzünden hızla akıyor.

“Savannah?” diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir kez başımı sallıyorum.

Ultrason probu yerleştirilirken beni rahatsız eden bir baskı hissediyorum. Mikrofon tutarken hoparlöre fazla yaklaşıldığında çıkan sese benzer tuhaf gürültü odayı dolduruyor. Cole’u karşımda dururken gördüğümde bir gözyaşı yüzümden aşağı damlıyor. Bu yalnızca bir an sürüyor, sonra ortadan kayboluyor. Bir hıçkırıkla sarsılıyorum. Kıvrılıp tortop olmak istiyorum ama yapamam. Cole’dan bana kalan tek minik parçanın içimde hâlâ hayatta olup olmadığı anlaşılan kadar beklemek zorundayım. Gözlerimi kapatıyorum. Tüm bunlar çok fazla.

Ertesi gece...

Sue'nun yataktan yavaşça çıktığını hissediyorum. Kapıyı arkasından kapatırken adımları sessiz. Yalnızca uyuduğumu sandığında gidiyor. Gözlerimi açıp dışarıda havanın hâlâ karanlık olduğunu görüyorum. Başım zonklasa da umurumda değil. Yalnız kalmak istemiyorum, ama yanımda Cole'dan başkasını istemiyorum. Keith, Cole'un odasındaki kanepeye temelli yerleşti, ben çıkana kadar çıkmayacağını söylüyor.

Yatakta dönüp Cole'un yastığına sarılıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve yalnızca dünyada her şeyden çok sevdiğim kişiyi kaybettiğim için değil, bebeğimizi asla kucağıma alamayacağım için hıçkırıyorum. Tek tesellim Cole'un bunu yapabileceğini bilmek. Cennet ya da cehenneme hiç inanmamıştım, ama şimdi sadece onları bir arada, mutlu ve onlara katılmam için beni beklerken hayal etmek istiyorum. Cole'u ufaklığımızı kucağına alırken ha-

yal ediyorum. Ona annesinin onu ne kadar çok sevdiğini söylüyor; yumuşacık, koyu kahverengi saçlarını öpüyor; onun tıpkı babasınınkilere benzeyen, tatlı, kara gözlerine bakıyor. Asker ayıcığa uzanıp onu göğsüme bastırıyorum. Kendimi öyle boşlukta, öyle kayıp hissediyorum ki... Daha önce acı hissettim ama buna kıyasla o hiçbir şeymiş. Vücudumdaki her bir parça bunu yapamayacağımı söylerken hayatıma nasıl devam edebilirim? Bu hayatla işim bitti; baştan başlamak istiyorum.

Gözlerim Cole'un komodinin arkasına yapıştırılmış bir şeye odaklanıyor. Yorganı iyice üzerime çekme numarası yaparak kıpırdanıyorum. Ne olduğunu görüyorum ve kader nihayet benim tarafıma geçmiş gibi hissediyorum. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak, hayatımda ikinci kez aileme geri döneceğime dair kendi kendime sessizce söz veriyorum. Yaşamak ve hayatta kalmak arasında bir fark var, ama benim şu anda, buradaki durumum ikisi de değil. Keith'e bakmak için yavaşça kafamı kaldırıyorum; derin bir uykuya dalmış. Gözyaşları yüzünden kayganlaşmış ellerimle kabzaya uzanıp kılıftan çıkarıyorum. Bir elimle ayıcığı hâlâ sıkıca tutarken, diğer elimle tabancayı şakağıma doğru kaldırıyorum. Uzun zamandır ilk defa, nihayet huzur bulduğumu hissediyorum.

Binbaşı Mark Lopez, gece 01.52

Mark, Cole'un masasına oturmuş, kardeşinin konyağını yudumluyor. Nihayet Kartellerin gönderdiği DVD'yi eline geçirdi. Bu sabah gitmesinden önce Frank'i bunun

için ikna etmesi gerekti. İçinde bir şey kaçırdıklarına dair güçlü bir his var, sadece henüz ne olduğunu bilmiyor.

Oynat tuşuna basıyor ve sonunda gözüne bir şey takılana kadar kaydı tekrar tekrar izliyor. Görüntüyü geri sarıyor ve kare kare izliyor. İnanamayarak, “Ne?” diye fısıldarken içkisini masaya öyle hızlı bırakıyor ki elinin her yerine sıçırıyor. Öne doğru kıpırdanıyor, Cole’un yere yığılmasından önceki son sahneyi izliyor.

“Hassiktir!”

SON

Teşekkürler

Onbaşı George Myatt ve Polis Memuru Darcy Wood'a
kocaman teşekkürler...

Okurlarıma...

Kırılmış üçlemesindeki ilk kitabımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu hikâye bir gece gördüğüm rüyadan aklıma geldi. Ertesi sabah uyandığımda, hikâye içimden dökülürken mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yazmaya başladım. Kitabı yaklaşık iki ayda tamamladım. Üçleme olmasını hiç planlamamıştım, ama ikinci kitaptan sonra bile hâlâ Cole ve Savannah'yla daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu fark ettim. Hikâyeleri gittikçe çözülüp gelişti. Bu iki karakterin kalbimde çok özel bir yeri var. İlk romanım *What Lurks in the Dark*'ta da olduğu gibi, kendi hayatımdan aldığım bazı sahneler var. Sizin de Cole ve Savi'ye benim kadar âşık olmanızı gerçekten isterim.

Elimden gelse, bu kitabı bir televizyon dizisi gibi yayınlardım; sırf hikâyenin daha uzun sürmesini sağlamak ve onların bir arada sürdürdüğü yolculuğun tadını çıkarmak için her hafta bir bölüm.

Lütfen bu hikâyenin hayal ürünü olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Gerçek hayatta, kurgunun aksine, her şeyin kitapta olduğundan daha yavaş yaşandığının farkındayım. Kitaptaki hikâye ise hızlı ilerliyor ve yalnızca birkaç aylık bir süreyi kapsıyor.

İkinci kitap, *Parçalanmış* ve üçüncü kitap *Onarılmış* yakında sizlerle olacak.

Kırılmış olmaktan daha kötü ne olabilir? Parçalanmış.

J. L. Drake Nova Scotia, Kanadada doğup büyüdü. Daha sonra, şu anda da eşi ve iki çocuğuyla birlikte yaşamakta olduğu Güney Kaliforniya'ya taşındı. Yazmadığı zamanlarda ailesiyle zaman geçirmekten, seyahat etmekten ya da evde geçirdiği bir gecenin tadını çıkarmaktan hoşlanır. Kitaplarında fark edebileceğiniz bir şey de dört mevsime olan sevgisidir. Kanada'nın doğu kıyısında büyüdüğünden, mevsim değişiklikleri onun kanında var ve kitaplarında sıkça bahsi geçer.

James Patterson'ın kitaplarına fazlasıyla düşkün olan J. L. Drake, sıklıkla onun gizem ve entrika dolu pek çok hikâyesinden ilham alıyor. Sizlerin de onun kitaplarını okurken kendisinin yazmaktan aldığı kadar keyif almanızı umuyor.

*“Her zaman düşünebilirsin, Savannah,
çünkü seni yakalayan ben olacağım.”*

– Logan

Ben Savannah Miller. Babam New York’un Belediye Başkanı. Yirmi yedinci doğum günümden bir gün sonra, biri beni arkamdan yakaladı. Kafama çabucak bir çuval geçirildi ve bildiğim her şeyden uzağa kaçırıldım. Dövüldüm, aç bırakıldım, hayvan muamelesi gördüm ve penceresiz bir odada yaşamaya mahkûm bırakıldım. Zamanın nasıl geçtiğini anlama şansım ve onurum kalmamışken, sonunda umudumu kaybettim ve her şeyi bitirmek için kendi kendime bir söz verdim. Maalesef bu ağır işleyen bir süreç olacaktı. Sonra bir gece, seçkin bir grup asker beni kurtarmaya geldi. Beni güvenli bir yere götürdüler ve bana iki seçenek sundular:

- Onların himayesi altında kal ve kurallarına uy...
- Oradan ayrıl ve bir hafta içinde yeniden o vahşilerin eline düş.

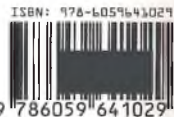
Ben birinciye seçtim. Bir terapistle görüşüp, çektiğim cehennem azabını irdeledikçe her şey yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başlıyor. Yeni arkadaşlarım ve olası bir aşkın yardımıyla, hayatımı geri almak için mücadele ediyorum ve geleceğimi sonsuza dek değiştirecek seçimler yapıyorum. Bu benim hikâyem...

22

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY

aspendos

9 786059 641029